CHRONICON
ORIENTALE.

CHRONICON ORIENTALE PETRI RAHEBI ÆGYPTII

Primum ex Arabico Latine redditum

AB ABRAHAMO ECCHELLENSI

Syro Maronita e Monte Libano, Linguarum Syriacæ & Arabicæ in Alma Parisiensium Academia Professore Regio ac Interprete:

NUNC NOVA INTERPRETATIONE DONATUM

A JOSEPHO SIMONIO ASSEMANO
Syro Maronita Bibliothecæ Vaticanæ
Secundo Custode.

Accessere ad ipsius Chronici illustrationem ejusdem JOSEPHI SIMONIS ASSEMANI

DISSERTATIONES IV.

VENETIIS,
EX TYPOGRAPHIA BARTHOLOMÆI JAVARINA.

M. DCC. XXXI.

SANCTISSIMO PATRI

CLEMENTI
DUODECIMO
PONTIFICI MAXIMO

JOSEPH SIMONIUS ASSEMANUS

Bibliothecæ Vaticanæ Secundus Cuſtos Perennem Felicitatem.

Cum primum conſpicuo me iſto Cuſtodis Bibliothecæ Vaticanæ munere, BEATISSIME PATER , *pro eximia tua liberalitate auxiſti, ſtatim in animum induxi, lucubrationem aliquam aggredi, eamque Sanctitati tuæ nuncupatam typis evulgare; quæ perenne eſſet tum ſingularis hujuſce tui beneficii, tum grati animi mei teſtimonium. Chronicon igitur Orientale, quod Byzantinæ hiſtoriæ Pariſiis editæ olim pars fuit, quodque nuper Typographus Venetus a viris eruditis admonitus nova interpretatione donandum cenſuit optavitque, cum Arabico Textu, qui in Vaticana Bibliotheca extat, collatum, adjectiſque neceſſariis diſſertationibus illuſtratum nomini tuo inſcribo, tuiſque pedibus advolutus offero.*

Exiguum quidem munus, ac tanta Maje-

state, qua in sublimi Petri Cathedra sedens cæteris mortalibus longe antecellis, haud sane dignum. Verum sive consilii mei quas ante dixi, rationes spectentur; sive tua, quam dignitati egregie conjunctam præ te fers, summa humanitas ac benignitas; in conspectum tuum Auctor iste Ægyptius, qui olim sine nomine (1) *in Latium pervaserat, nunc proprio, licet barbaro, cultu ornatus venire audet. Nec audet tantum; sed alacris etiam, ac fiducia plenus, Tibi tamquam literarum patrono atque mæcenati optimo, se sistit. Quis enim nescit, nullas Tibi peregrinas esse literas aut gentes, nullumque a Te non foveri eruditionis sive eruditorum genus? Eam nimirum nactus es patriam, quæ* (2) *cum omni Latinarum Etruscarumque literarum scientia floruit; tum etiam Hebraicas, Græcas, Syriacas, Arabicas aut prima in Latium invexit, aut saltem nemini secunda excoluit: Christiani quoque nominis populos, quotquot in Oriente sunt vel nominantur, in una fide ac religione, tamquam in communi universorum patria, ita conjunxit, quemadmodum maximam orbis terrarum partem, majoribus nostris vel incognitam vel imperviam, tribus aliis summo cum rei catholicæ atque civilis beneficio copulaverat. In ea vero natus es nobilissima Corsinorum* (3) *Familia, quæ tot protulit scientiarum omnis generis studiosos patronos, quot inde prodiere multis abhinc seculis Heroes, domi, militia, exacta ad*

(1) Opus Anonymum prodiit. Auctor est Petrus Rahebi.

(2) In Civitate Florentinorum, plurimum exculte omnis generis, omniumque linguarum literæ. Ibi Orientales cum Romana Ecclesia conjuncti in Concilio Florentino. Inde prodiit, qui novum orbem detexit, deque suo nomine Americam appellavit.

(3) Corsinorum Familiæ lumina, S. Andreas: Petrus Card. Legatus ad Carolum IV. Imperatorem: Americus primus Florentinorum Ar

Sanctitatis normam vita, sacris infulis ac Purpura conspicui. Sic demum præclaras hasce, Tibique hæreditario fere jure tum a patria, cum a genere transmissas laudes insigni virtutum accessione locupletasti, ut in Te uno collecta majorum tuorum decora & ornamenta conspiciamus.

chiepiscopus: Nereus Card. Episcopus Aretinus: Nereus alter frater S. Andreæ, Episcopus Fesulanus: Paulus Volaterranus: Octavianus legatus ad Ludovicum XIII. Alii Episcopi, Senatores, Duces, Oratores ad diversos Principes.

Hæc igitur SANCTISSIME PATER, *Ægyptii, hæc Syri & Arabes, hæc Orientales omnes intelligentes, & quam Tibi cordi sit, bonas artes, ac sacra præsertim studia tueri atque provehere, secum animo reputantes, certatim in ipsis auspicatissimi Pontificatus tui primordiis ad pedes tuos convolant, & excusso, in quo diu jacuerant, pulvere, ad pristinum splendorem tuo patrocinio redire contendunt. Nec sua illos fallit opinio. Rei enim literariæ, hoc est, Apostolicæ Vaticanæ Bibliothecæ, quæ veluti literarum arx est & culmen, eum statim*[4] *Virum, commisso ei splendidissimo Bibliothecarii Sanctæ Romanę Ecclesię munere, prefecisti, qui omnigena eruditionis laude cumulatissime ornatus, menti tuę in promovendis sacris doctrinis abunde responderet: cujus opera jam fieri videmus, ut egregius Syrorum, imo totius orbis Catholici Doctor Ephrĕmus e Grĕcis atque Syriacis manu exaratis Codicibus Vaticanis redivivus in lucem prodeat: nec vana spe ducimur fore, ut proxime sequantur cęteri nationum Orientalium Patres atque Scriptores, qui de fide orthodoxa, sive de republica lite-*

(4) Angelus Maria Quirinus Card. Bibliothecarius

raria egregie meruerunt. Sic enim presse vestigiis majorum tuorum, sic Antecessorum in Romana sede Pontificum (5) *exemplis inhęres, ut communem in Te Patrem, omnium patriam in urbe tua Roma gentes omnes habere se gaudeant. Et quemadmodum, Augustino* (6) *teste, divini olim numinis consilio providentiaque factum est, ut totum terrarum orbem Romani ante subigerent, quo informati ęquissimis eorum legibus moribusque populi, ad suscipiendam christianam veritatem facilius disponerentur; ita nostris temporibus in regia Orientalis Imperii Sede Constantinopoli contigisse credimus, ut Ars Typographica apud barbaras gentes publico Imperatoris Turcici, Antistitumque Mahometanorum decreto inveheretur, quò susceptę in Vaticana Typographia, Te annuente, librorum Orientalium editioni, ad convellendos suorum patrum doctorumque auctoritate Orientis errores, confirmandamque orthodoxam doctrinam, aditus pateret.*

Excipe itaque, BEATISSIME PATER, *qua soles, benignitate hoc Orientale Chronicon, quod agmen ducit cęterorum: dum interim Gręca opera, Syriaca, Arabica, aliaque hujusmodi parantur, typis quamprimum edenda: quę cum auspiciis tuis suscepta sint, Deum Optimum Maximum enixis precibus rogo, ut Sanctitatem tuam ad Christianę ac literarię reipublicę utilitatem diu sospitem incolumemque servet.*

(5) Nuperrime Clemens XI. Typographiam Vaticanam restituit, ac Bibliothecam pluribus MSS. Codicibus orientalibus locupletavit.

(6) Lib. 5. de Civit. Dei cap. 12. & 15.

JOSEPHI SIMONII
ASSEMANI
PRÆFATIO
IN CHRONICON ORIENTALE.

CHronicon Orientale ex Arabico sermone Latine redditum, ac Petro Seguierio Franciæ Cancellario nuncupatum, Parisiis anno Christi 1651. e Typographia Regia Abrahamus Ecchellensis, Vir optime de litteris Orientalibus meritus, edidit. Sed quod idem Interpres in Epistola nuncupatoria se vereri ait, ut vix perductum ad exitum opus exitium offenderet, nisi illud patroni dignitas & amplitudo fulciret; id plane accidit. Nam statim atque in lucem emissum est, variæ fuerunt variorum de illo opiniones. Quidam enim peregrinum auctorem tam benigne excipiendum esse duxerunt, ut de ejus fide, calculoque historico dubium nullum moverint, quemadmodum Pagius in Critica Baronii fere ubique facit. Alii, quod Latine tantum sine textu Arabico opus prodierit, vel illud ab Ecchellensi confictum existimarunt, vel nullius esse pretii, quod sine notis, quæ summopere necessariæ essent, editum fuerit: ita de ipso pronunciat Eusebius Renaudotius in historia Patriarcharum Alexandrinorum, quam Parisiis anno 1713. promulgavit. Fuere demum qui mediam tenentes viam, nec illud prorsus rejiciendum putarunt, nec omnino probandum: etsi enim multa in eo imperite digesta sunt, multa continentur nimium quantum confusa, inepta, & falsa, in ea potissimum parte, quæ antiquam Romanorum Græcorumque historiam, & veterum Patriarchatum Alexandrinorum ætatem spectat; non pauca tamen scitu digna occurrunt, quæ apud alios historicos minime reperiuntur, uti est recentiorum Patriarcharum series a seculo quinto ad tertium decimum perducta, quam primus post jejunum illum Vanslebii & Kirkerii Catalogum Joannes Baptista Sollerius Societatis Jesu in Dissertatione Tomo quinto Sanctorum Junii præfixa illustrandam suscepit. Jam vero ex hoc vel unico capite inter Byzantinæ historiæ Scriptores id opus locum meruit. Quid enim, si auctor certiora Syrorum, Græcorum, Latinorumque monumenta neglexerit, aut ignoraverit? Num propterea in iis etiam, quæ ipsius tempora propius attingunt, quæque adeo accuratius ab eodem tractata sunt tamquam ex tabulariis Ecclesiæ Alexandrinæ deprompta, fides ei deneganda erit? Aut quia in rebus Romanis Græcisve allucinatur, in Ægyptiacis quoque Arabicisque dicamus eundem vacillare? Hoc si Renaudorio, Sollerio, aliisque censoribus concedatur, continuo reijcienda erunt quæcumque ipsi ex lutulentis Scriptorum Ægyptiorum, Severi, inquam, Asmonæorum Episcopi, Michaelis Taneos, Mauchubi Mansori, Marci Zaraæ, Abulbarcati, aliorumque fontibus in sua Alexandrina historia collegere. Item repudiandi erunt Eutychii Alexandrini, Gregorii Abulpharagii, & Georgii Elmacini Annales, in quibus multa viri docti sphalmata dudum observarunt. Michaelis denique Syncelli, Georgii Cedreni, Græcorumque aliorum Chronica respuenda, quæ suis etiam nævis non carent. Quod quum nemo sanæ mentis affirmaverit, reliquum est, ut idem de hoc Chronico judicium fiat.

Salva igitur illius, non secus atque reliquorum historicorum, qualicumque laude, & auctoritate, ad ejusdem illustrationem nobis præmittenda sunt sequentia Prolegomena, in quibus de operis auctore, de manu scripto Arabico Codice, de iis quæ eo continentur, de ratione & consilio novæ nostræ interpretationis,

de his demum, quæ Appendicis loco tam ab Ecchellensi, quam a nobis subjuncta sunt, breviter disseremus.

CAPUT I.

De Chronici Orientalis Auctore, ejusque ætate.

Abraham Ecchellensis in Præfatione Lectorem monet, se amplissimas in Chronicon, quod Orientale inscripsit, notas meditatum fuisse, sed per temporis angustias, suumque instans in Italiam, quo ex Gallia vocabatur, iter, illas exhibere nequivisse. Deinde subjungit de auctore Chronici loquens: ,, Nostrum exemplar ,, anonymum est: at ejus auctorem fuisse quemdam nomine *filium monachi*, ex ,, prima parte Chronici Georgii Homaidi plane colligitur. Quoties enim (quod ,, passim facit) hunc laudat, non solum sententia semper eadem est, sed numerata quoque verba. Eum autem fuisse Ægyptium Cophtitam, indicant stylus, ,, numeri, ac Patriarcharum Gentis Vitæ, quorum pro Dioscoriana secta labores, ac certamina celebrat. ,, Idem Ecchellensis ad calcem Eutychii vindicati, quum Indicem operum Auctorum mss. quibus usus est, texit, num. 16. de eodem Chronici auctore hæc habet: ,, Abnarrahebus, seu Ben-Rahebus, hoc est, filius ,, monachi, patria Ægyptius, religione Christianus, secta Coptita, auctor Chronici Orientalis, quod Latinitate a nobis donatum, editum fuit Parisiis in Typographia Regia anno 1651. una cum Supplemento Historiæ Arabum. Autographum Arabicum apud nos est.

Nec plura de eo Renaudotius atque Hottingerus. Hic quidem in Bibliotheca Orientali pag. 83. *Historia Ibn-Rahebi. Ex hoc auctore multa mutuavit Elmacinus in Annalibus Veteris Testamenti*. Renaudotius vero in Præfat. ad historiam Patriarcharum Alexandrinorum: ,, Ebn-Raheb, seu Ben-al-Rahebum auctorem vocatum ,, fuisse conjicit Ecchellensi: nam nomen in ejus Codice non extabat: illud ,, sufficit expressum esse satis fideliter ex majori illa quam diximus historia.

Sollerius in Dissertatione ad Seriem Chronologicam Patriarcharum Alexandrinorum, censet Severum Asmonæorum Episcopum vel totius Chronici, vel postremæ saltem illius partis esse auctorem. Sic enim ait pag. 1. de Godefrido Henschenio loquens: ,, In commentario prævio §. 2. relatis Severi seu Chronici Orientalis ab Ecchellensis editi verbis, Actisque nonnullis mss. in eam ,, sententiam propendet &c. Et paucis interjectis: Scriptores Ægyptios intelligo ,, ab annis nondum quinquaginta Latine editos & publici juris factos, Eutychium Alexandrinum, Severum, ex quo Chronicum Orientale Ecchellensis, ,, & Abulbaracatum Vanslebii, quorum hic XIV., Chronici Collector XIII. primi duo seculo decimo floruere. Pagina vero 2. §. 8. ,, Chronicon Orientale ,, edidit Ecchellensis Parisiis anno 1651. eique inseruit Historiam Patriarcharum ,, Alexandriæ, desumptam (ut creditur) ex historia Ambæ Severi Jacobitæ Episcopi Ischmunin, quem vixisse ait Vanslebius anno Martyrum 970. quam ,, deinde auctor Coptita nescio quis ad usque Seculum XIII. eodem, quo cæpta ,, est stylo continuavit. Hic autem notanda multiplex Sollerii allucinatio: nam primo affirmat Chronico Orientali insertam fuisse ab Ecchellensi historiam Patriarcharum Alexandriæ, ex historia Severi, ut creditur, desumptam, quum certum sit, atque ex Arabico Chronici ipsius textu planum fiat, postremam ejus partem, quæ Patriarcharum Alexandriæ historiam complectitur, non esse a prioribus ejusdem partibus divisam, neque diversum auctorem habere. Secundo ait Severum ex Vanslebii testimonio anno Martyrum 970. vixisse, hoc est, Christi anno 1254. quod iis quæ supra idem Sollerius tradiderat repugnat: nam paulo antea dixerat, Severum & Eutychium Seculo decimo floruisse: idque ex Renaudotio confirmatur in vita Ephræmi Alexandrini Patriarchæ LXII. pag. 367.

ubi idem Severus Asmonæorum Episcopus temporibus Moezzi claruisse perhibetur, cujus obitus anno Hegiræ 365. Christi 975. notatur. Denique scribit Sollerius auctorem nescio quem Copticam, eodem quo cœpta est stylo, historiam Patriarcharum a Severo ad annum Martyrum 970. perductam, usque ad Seculum decimum tertium continuasse: id quod duplici ratione falsum est; primum, quia unus idemque Chronici auctor Patriarchalem historiam ex pluribus Scriptoribus desumptam ad sua tempora, hoc est, ad Seculum Christi tertium decimum perduxit: deinde quia intelligi nequit, quod vel quale temporis spatium fluxerit ab anno Martyrum 970. ad Seculum Christi decimum tertium, quum annus ille Martyrum respondeat anno Christi 1254. adeoque tertiodecimo Christiano seculo comprehendatur. Sed ad Chronicon redeamus.

Auctorem Chronici ab Elmacino laudati, ex relatis supra Ecchellensis verbis patet. Ego sane priorem Elmacini partem consului, quæ nondum edita est, quæque in Bibliotheca Vaticana exstat, & ab Hottingero in Bibl. Orient. pag. 75. laudatur: differt autem ab altera parte, quam sub nomine *Historiæ Saracenicæ* Thomas Erpenius Lugduni Batavorum anno 1625. Arabice & Latine edidit: hæc enim res gestas complectitur ab anno primo Hegiræ ad annum 512. hoc est, ab anno Christi 622. ad annum Christi 1118. Illa vero ab Orbe condito ad Heraclium Imperatorem, qui ab Adamo centesimus sexagesimus sextus Dynasta numeratur, cujusque temporibus annus primus Hegiræ Mahometicæ incepit: quemadmodum Hottingerus loc. cit. & Abr. Ecchellensis ad calcem Eutychii vindicati num. 28. in Indice Auctorum norant. In ea igitur Historiæ parte, quæ prima Georgii Elmacini vocatur, frequentissimam *Ebn-Rahebi* mentionem fieri observavi, eademque illa, quæ ibi citantur, in nostro Orientali Chronico reperiri. Exemplo sunto Darius, quem Elmacinus octogesimum primum ab Adamo Dynastam appellat: Darius ultimus Persarum rex, qui Dynasta nonagesimus primus dicitur, Ptolemæus Dynasta XCIV. Adrianus Imperator Dynasta CXX. Commodus Dynasta CXXIII. Severus Dynasta CXXVI. Decius CXXXV. Diocletianus CXLIII. Gratianus CLI. Justinus CLX. Heraclius denique Dynasta CLXVI. Ex his merito infert Ecchellensis, *Ebn-Rahebum* esse Chronici auctorem.

Quis vero *Ebn-Rahebus* iste fuerit, aut quando vixerit, nec Ecchellensis explicat, nec Hottingerus, aut Renaudotius, vel Sollerius, qui ejus verba descripsere. Ipse tamen Ecchellensis Ebn-Rahebum sub oculis habebat, dum illum quærebat. Legatur Index Auctorum ab eodem Ecchellensi ad calcem Eutychii subjunctus, eademque pagina, quæ num. 16. *Ben-Rahebum* Chronici Auctorem exhibet, plenum ejus nomen conditionemque num. 14. dabit. Is est *Petrus Abusciacherus Ebnarrahebus Abilcaramus*, qui præter nostrum Chronicon, aliud etiam opus concinnavit inscriptum, *Liber Demonstrationis de Canonibus, qui vigent, deque Constitutionibus, quæ obsoleta sunt*. Hujus operis tria exstant exemplaria in Bibliotheca Vaticana: Alterum, quod citat Ecchellensis, Cod. Arab. MS. XXXII. exaratum anno Martyrum 1040. Christi 1324. Alterum, cujus fit mentio Tom. 1. Bibl. nostræ Orient. pag. 626. inter Codices Arabicos num. XXXI. propria Auctoris manu exaratum anno Martyrum 998. Hegiræ 681. idest, Christi 1282. Tertium Tom. 2. Bibl. nostr. pag. 510. num. XLII. scriptum anno Græcorum 1890. Christi 1579. *Petrus*, nomen est Auctoris, quod ex genio linguæ Arabicæ prænominibus ejusdem postponitur. *Abu-sciacherus*, & alicubi *Abu-Sciocrus*, idest, pater Sciacheri, seu Sciocri, prænomen Petri. *Ebn-Raheb*, seu, *Ben-Raheb*, vel cum articulo Arabico, *Ebn-al-Raheb*, & *Ben-al-Raheb*, seu *Benarrahebus*, & *Ebnarrahebus*, hoc est, filius Monachi, alterum Petri prænomen a patre, qui monasticam vitam postea amplexus est, desumptum; ita Simeon Colailus Macarimi avunculus, & Macari-

mus ipse Georgii Elmacini avus mortuis uxoribus Monachi facti sunt, ut ad calcem historiæ Saracenicæ pag. 300. legitur. *Abilcaramus*, sive *Abu-caramus*; hoc est, pater Carami, tertium Petri prænomen, quod tamen ad Rahebum Petri ipsius patrem spectat: Ecchellensis pro Abicaramo legit *Ebn-alcaramum*, hoc est filium Al-Carami; sed contra manuscriptorum Codicum fidem. Additur in ejusdem Petri autographo *Ben-al-Mohaddab*, hoc est, filius Mohaddabi, qui fuit Rahebi Abicarami pater. Petrus igitur, cognomento Abusciacherus, filius fuit Rahebi Abicarami, filii Mohaddabi. Illud vero opus, quod *Demonstrationis Liber* inscribitur, quodque Ecchellensis minus recte interpretatur *de Canonicus perficientibus & Præceptis neglectis*, a Petro Bentahebo compositum fuit anno Martyrum 987. Hegiræ 669. idest, Christi 1271. quum esset Diaconus Ecclesiæ S. Mariæ in Moallaka in Cairo vetere, quemadmodum in Præfatione ejusdem libri adnotatur in hæc verba: „ Scribere aggredimur librum Demonstrationis de „ canonibus qui vigent, deque Constitutionibus obsoletis, opus humilis servi, „ qui non est dignus vocari Diaconus in Ecclesia Sanctæ Dominæ Virginis Ma„ riæ, quæ Moallaka dicitur in Castro Scemaæ, idest, Ceræ in Fostata Mesræ, „ *seu Cairo vetere*, quæ ad Coptos Jacobitas Cairenses spectat, Petri, inquam, „ Abusciacheri Ben Rahebi Abicarami, filii Mohaddabi, compositum anno Mar„ tyrum 987. „ *Chronicon* autem nostrum, quod *Orientale* appellamus, non ad id, quo vivebat, tempus, sed quoad Patriarchas quidem, ad annum Martyrum 955. Hegiræ 637. idest, Christi 1239. perduxit, quemadmodum in Præfatione de Patriarchis Alexandrinis testatur: cui postea ipse periocham illam adjunxit de Athanasio Colaili filio, Patriarcha Alexandrino LXXVI. qui anno Martyrum 967. Christi 1251. post longum annorum septem cum totidem mensibus interpontificium Patriarcha inauguratus est; quoad Chaliphas autem, illud usque ad annum Hegiræ 655. Christi 1257. protraxit, quo Mansores Nuradinus Ali Jobidarum regum tertius decimus imperium iniit.

Sed quomodo Georgius Elmacinus, qui historiam suam anno Hegiræ 512. Christi 1118. terminavit, Benrahebi Chronicon integris 121. vel 139. annis posterius, ut quod anno 1239. vel 1257. absolutum est, laudare potuit?.

Ad hanc objectionem ipsa Georgii Elmacini historia responsum nobis suppeditat. Sane Elmacinus annales suos clausit anno Hegiræ 512. qui cœpit die 24. Aprilis anno Christi 1118. vel saltem non extendit ultra annum Martyrum 845. Christi 1129. quo Macarium Alexandrinum Patriarcham obiisse affirmat, quemadmodum ex pagina 297. & 298. ostenditur. Quæ tamen Annalibus pag. 299. & 300. subjungitur ejusdem Elmacini progenitorum historia planum facit, illius ætatem duobus fere seculis posteriorem fuisse. Nam *Tibus* Josephi filius, vir e Tagritensi Mesopotamiæ urbe oriundus, unde genus Elmacini trahitur, in Ægyptum venit temporibus Ameri Chaliphæ, qui regnum Ægypti ab anno Hegiræ 495. ad annum 524. hoc est, ab anno Christi 1101. ad annum 1129. tenuit; mortuo autem Amero, uxorem quandam Sanmutensem duxit, ex qua filium *Carvainam* suscepit. Carvainas genuit *Abutibum*, Abutibus quinque habuit filios, ex quibus quatuor ad Episcopatum promoti sunt; quintus vero *Abumecarimus* duxit uxorem sororem Simeonis Elmacini, filii Colaili, filii Macarii, ex qua tres liberos suscepit, *Abulphadlum Nagibum*, *Abuljaserum Omaidum*, & *Abuzaharum Mochalesum*; mortua autem uxore vitam Monasticam egit, decessitque anno Hegiræ 606. Christi 1209. Denique *Abuljaserus Omaidus* genuit *Georgium Elmacinum* historiæ Saracenicæ Auctorem; qumque in locum avunculi sui Simeonis Elmacini in Ministerio Notariatus bellici, postquam is Monasticum institutum in Cœnobio Joannis Colobi amplexus fuerat, ab Adelo Abubecro Jobi filio Ægypti Rege circa annum Hegiræ 596. Christi 1199. suffectus fuisset, in eo munere diu versatus, obiit anno Hegiræ 636. Christi 1238. Etsi igitur Georgius Elmacinus Abuljaseri Omaidi filius historiam suam ad annum Christi 1129. tantum perduxit,

vitam tamen ultra annum Christi 1238. quo ipsius pater diem clausit, illum protraxisse constat: adeoque mirum non est, cur Benrahebi Chronicon anno Christi 1257. clausum eodemque forte anno in lucem editum citaverit, quum ipse post eum annum in vivis fuerit.

CAPUT II.

De MS. Codice Arabico Chronici Orientalis.

Quamquam Ecchellensis in Indice Auctorum Orientalium ad calcem Eutychii vindicati disertis verbis affirmet *Autographum Arabicum* Chronici Orientalis *apud se esse*; de ejus tamen fide ambigere videtur Renaudotius: *ex eadem*, inquit, Pa-„ triarcharum historia depromsit quiquid de illis habet auctor Chronici Orienta-„ lis ab Ecchellensi Latine tantum editi, & de quo judicare difficile est, cum A-„ rabice a nemine visus huc usque fuerit, nec ejus titulus occurrat in amplissimis Catalogis: quasi vero eruditi omnes, qui Bibliothecas Europae rimantur, literarum Orientalium periti sint; aut quod ipse Renaudotius non vidit, a nemine visum fuerit; aut demum nemo privatus singularem aliquem manuscriptum Codicem possidere queat; qui in publicis Bibliothecis non exstet.

Inter multos eosque praestantes Codices manu exaratos Syriacos, Arabicos, Persicos, Turcicos, qui ad domesticam ejusdem Abrahami Ecchellensis Bibliothecam spectabant, post ejus vero Faustique Naironi successoris obitum in Apostolicam Vaticanam illati fuere, locum habet *Chronicon* istud *Arabicum*, cujus Catalogum inter Ecchellenses libros numero VIII. Tom. 1. Bibl. nostrae Orientalis pag. 574. exhibui. Id in folio bombycino est, chartas scriptas sex supra nonaginta continens, cui ad calcem hanc temporis notam amanuensis apposuit: Hic „ explicit Liber; & Laus Deo semper. Descriptus est autem in custodita a Deo „ urbe Alexandria, absolutusque feria secunda, die tertiadecima Pachon, anno „ Sanctorum Martyrum millesimo vigesimo tertio, qui respondet diei tertiae „ mensis Dilchedae, anno Hegirae septingentesimo sexto: nimirum Christi 1307.

Sequitur alia manu haec adnotatio, qua Codex dicitur ad Petrum Monachum pertinere. „ Transiit hic liber per legitimam emtionem ad dominium Petri „ Monachi peccatoris, habitantis in Monasterio Abbatis Joannis: illum vero „ haereditate possedit ex labore filii sui humilis Sacerdotis Abrahami, cui Deus „ salutem animae concedat precibus eorum, quorum gratae sunt orationes. Id „ autem contigit die 19. mensis Epiphi, anno Sanctorum Martyrum 1119. quo-„ rum precum benedictionem Deus nobis largiatur. Rogantur itaque quotquot „ literas hasce inspexerint, ut pro ipso Deum precentur, ut ei parcat, opem-„ que ferat, virtutemque adversarii conterens, ad salutem animae comparandam „ illum adjuvet, precibus Sancti Magni Abbatis Joannis Colobi, ac praesertim „ Dominae omnium nostrum Virginis Mariae. Kyrie eleison. Annus Martyrum 1119. respondet anno Christi 1403.

Ad Calcem folii 87. ubi Series Patriarcharum Alexandrinorum desinit, alia item manu sequentium nomina adduntur. „ LXXVII. Gabriel filius Sororis Epi-„ scopi Tanbadi. LXXVIII. Joannes filius Abisaidi. LXXIX. Theodorus. LXXX. „ Joannes, cujus tempore usus Pileorum inductus est. LXXXI. Joannes unus e „ duobus fratribus. LXXXII. Beniaminus. LXXXIII. Petrus. LXXXIV. Marcus „ e Calliope. LXXXV. Joannes e Damasco. LXXXVI. Gabriel Abbas mona-„ sterii Moharrak. LXXXVII. Matthaeus Magnus. LXXXVIII. Gabriel e Meno-„ phia majore. LXXXIX. Joannes Machesensis. XC. Matthaeus e Said. XCI. „ Gabriel Abbas Coenobii Arabae, *idest*, *S. Antonii*. XCII. Michael e Sceme-„ lota. XCIII. Joannes Niciota. XCIV. Joannes e Mesra, *idest*, *Cairo*. XCV. „ Gabriel, e Said, cognomento magnus, inauguratus die Dominica,

,, quarta mensis Paophi, anno Martyrum 1242. obiit mense Paophi anno Mar-
,, tyrum 1285. idest, Christi 1569.

Subjungitur Patriarcharum nominibus Arabica duplex Eliæ Presbyteri adnotatio; altera Arabicis, Syriacis altera literis exarata, ex qua constat anno Christi 1626. hunc Codicem in Ægypto fuisse, & aliud ex ipso exemplar descriptum. Prima inscriptio hæc est: *legit hunc librum pauper servus Elias Presbyter Edenensis, Maronita.* Altera: ,, Legit, descripsitque hunc librum pauper servus Elias Pres-
,, byter ex oppido Eden in monte Libano, Diœcesis Tripolis Syriæ, natione Ma-
,, ronita: idque in Mesra (*Cairo*) mense Ab (*Augusto*) anno Christi 1626.

CAPUT III.

De aliis Auctoris Chronici operibus, deque ejus religione.

Præter Chronicon, *librum* etiam *Demonstrationis* edidit Petrus, cujus in priore capite facta est mentio. Dividitur autem in Quæstiones L. quarum Epitomen habes in Bibliotheca nostra Orientali Tom. 1. pag. 626. & Tom. 2. pag. 510.

Tertium opus concinnavit *de septem Synodis*, quod Chronico subjunctum habetur in laudato Codice Ecchellensi VIII. a pag. 88. usque ad pag. 96. Illud vero Abrahamus Ecchellensis luce indignum judicavit: & jure quidem meritoque: nam fabulas potius, quam historiam earum Synodorum continet, ac præsertim quum sermo fit de Conciliabulo Ephesino, deque quarta Chalcedonensi Synodo. Ubi auctor communem suæ sectæ traditionem sequutus, Dioscoro impensius favet, inque Orthodoxos Patriarchas Imperatoresque calamum acuit, qui Dioscorianam factionem hæresimque impugnarunt. Septimam autem Synodum non illam quidem nominat, quæ Nicææ iterum adversus Iconoclastas anno Christi 787. habita est; Sed alteram adversus Sacras Imagines Constantinopoli celebratam anno Hegiræ centesimo trigesimo sexto, hoc est, Christi 754. in qua, ut ipse ait, Joannes Mansoris filius Damascenus, & Gregorius (imo Georgius) Cyprius damnati fuere. Quod tamen oscitanter, & ex veræ historiæ ignoratione ab eo scribitur, non quod sacras ipse Imagines detestetur: nam in Serie Patriarcharum, quum Alexandri XLIII. res gestas describit, miraculum Imaginis Christi ejusque Sanctissimæ Matris commemorat: nec Ægyptii Dioscoriani in eo errore contra Sacras Imagines Leoni Isaurico aut Constantino Copronymo Imperatoribus, aliisve eorum assentatoribus Græcis Episcopis consenserunt, quemadmodum planum fit ex Doctorum Ecclesiæ Alexandrinæ scriptis, & ex continua ejusdem praxi, quæ Sanctorum Imagines semper venerata est.

Jam vero ex iis, quæ in Tractatu de septem Synodis, & in hoc Chronico passim Auctor inculcat, planum fit, eum Monophysiticis erroribus, ut sunt omnes Jacobitæ tum Syri tum Ægyptii, imbutum fuisse. Hinc primo, in Serie Patriarcharum Alexandrinorum post Dioscorum eos tantum numerat, qui Ægyptii Monophysitæ fuere: a Timotheo nimirum Æluro usque ad Athanasium Colaili. Secundo, Synodum Chalcedonensem ejusque orthodoxos propugnatores carpit; Dioscorum vero, Severum, Timotheum, Theodosium, aliosque hæreticos Patriarchas, necnon Imperatores Zenonem, Anastasium, Theodoram Augustam, qui Catholicos vexarunt, aut errorem unius in Christo naturæ tutati sunt, summis laudibus attollit. Tertio, historiam Latrocinii Ephesini a Dioscoro in causa Eutycheris celebrati, Synodi quoque Chalcedonensis adversus utrumque habitæ, aliasque res sive ab orthodoxis, sive a Monophysitis in Ægypto gestas narrans, ut qui Dioscoritanæ factionis hominibus impense favet, a veritate plurimum aberrat.

In Libro Demonstrationis, eamdem Monophysitarum hæresim ex professo de-

fendit Quæstione VIII. & XLII. quibus *unam esse Christi substantiam unamque operationem atque voluntatem* propugnat.

Cæterum in aliis quæstionibus, quæ post Photianum Schisma Græcos inter & Latinos exarserunt, antiquam Ecclesiæ Alexandrinæ doctrinam Benrahebus sequutus, Græcis Schismaticis repugnat, Latinis consentit. Et spiritum quidem Sanctum a Patre Filioque procedere ostendit *Quæstione X.* Matrimonii vinculum, sequuto etiam adulterio, dissolvi non posse, *Quæstione XV.* Post animæ e corpore exitum Justos divina beatitudine frui, Injustos pœnis Gehennæ plecti, etiam ante universalem resurrectionem, *Quæstione XLVI.* Fermentatum tamen Panem in Eucharistia, non Azymum adhibendum esse contendit; inque eam rem *Quæst. XVI.* producit Tractatum Joannis Bagdadensis cognomento Abdonis filii Borlani, qui pleno nomine vocatur Moehtarus filius Hasani filii Abdonis filii Botlani, ex Urbe Regia ad Michaelem Patriarcham transmissum; in quo Joannes quum narrasset, anno Græcorum 1365. Hegiræ 445. inter Romanum Pontificem & Patriarcham Constantinopolitanum, Quæstionem de Azymo & Fermentato motam fuisse, subjungit suam de eadem controversia sententiam, Fermentatum probans, Azymo rejecto. Denique circa Trisagium hymnum, & Circumcisionem, *Quæst. XIV. & XXVII.* observationem Ægyptiorum Jacobitarum propugnat, illum quidem ad Christum Dominum ab Ægyptiis referri, adeoque recte dici posse post, *Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus Immortalis*, appendicem illam, *Qui natus, seu crucifixus, seu mortuus es pro nobis, miserere nobis*: Circumcisionem vero esse rem indifferentem, nec ante, sed post Baptismum ab Ægyptiis adhiberi, nec tamquam ad Sacramentum necessariam, sed veluti meram cæremoniam.

CAPUT IV.

Observationes in Textum Arabicum Chronici, inque Latinam Ecchellensis Versionem.

Atque hæc de Chronici auctore, deque ejus manu scripto Codice Arabico. Nunc de ipso Chronico loquamur.

Amplissimæ in illud notæ, quas facere Ecchellensis cogitaverat, non ad rem historicam pertinebant, neque ad ea illustranda, quæ toto libro continentur; Sed, ut idem Ecchellensis ait in Præfatione „ ad varia hæreticorum nostri temporis explodenda figmenta, ac mendacia ex omnium Orientalium placitis & „ consensione. Quas vero Renaudotius in Præfatione ad historiam Patriarcharum Alexandrinorum, ab Ecchellensi vel ab aliis edi optabat, *ut obscurissimæ historiæ magna inde lux effulgeret*; Eæ observationes non aliæ esse possunt, quam circa Alexandrinæ Ecclesiæ statum, cujus Patriarchas Auctor Chronici admodum jejune recenset. Nam quod spectat ad Sacram Veteris Testamenti historiam, sive ad res Hebraicas, Græcas, & Romanas infinita propemodum de his commentaria prodiere, e quibus Lector Benrahebum in ea parte emendare poterit, in qua, ut ingenue fatear, ejus fides vacillat. De rebus etiam Arabicis Mahometanis egregie scripserunt Georgius Elmacinus in historia Saracenica, & Gregorius Abulpharagius in historia Dynastiarum, quorum proinde labores ad hujus Chronici illustrationem multum juvant. Hanc vero partem, quæ minus dilucidata Renaudotio videtur, quamque ipse in sua Alexandrinorum Antistitum historia explanandam suscepit, in utraque nostra de Antiochenis & Alexandrinis Patriarchis Dissertatione, quæ huic Chronico subjungitur, quoad fieri potuit, illustravimus.

Restat igitur, ut de Textu ipso Arabico, deque ejus versione per Ecchellensem adornata notatiunculas adjiciamus, causamque novæ a nobis susceptæ interpretationis aperiamus.

Ex multis, quas in Arabico Textu sive in Latina versione observavimus, allu-

cinationibus, quædam ad Auctorem Chronici referri possunt, aliæ ad Amanuensem, nonnullæ etiam ad Interpretem.

Auctoris allucinationes hæ fere sunt. 1. *In Calculo & supputatione annorum*. Sic pag. 6. Editionis Parisiensis juxta versionem Arabicam Scripturæ Judæorum, Isaacus post genitum Jacobum vixisse dicitur *annos centum viginti* pro annis sexaginta duobus. Pag. 20. Asa rex perhibetur habuisse viros fortissimos 230. *millia*, pro millibus 130. Pag. 21. Achab regnasse *annis* 18. pro 22. & Osee regnum iniisse *anno Achaz* 14. pro 12. ut legitur 3. Reg. 16. 29. & 4. Reg. 17. Pag. 26. cæsa de exercitu regis Sennacherib *ducenta octoginta quinque milla virorum*, quæ 4. Reg. 19. 35. dicuntur fuisse centum octoginta quinque millia. Pag. 24. Achaz regnum suscepisse anno Phacee filii Romeliæ *decimooctavo*, quem Ecchellensis decimum septimum ex 4. Reg. 16. 1. vertit. Pag. 28. indictum a Pharaone tributum *centum talentorum argenti, & decem talentorum auri*, pro talenro auri, 4. Reg. 23. 33. Pag. 34. completum ædificium templi *anno tertio Darii regis*, pro anno sexto, 1. Esdr. 6. 15. atque alia hujusmodi. II. *In genealogia & Serie Regum*. Sic pag. 12. Samgar dicitur filius Ahod, pro Anath, Judic. 3. 31 Pag. 21. post Amri regem Israel, & ante Achabum, desunt reges Ela, & Zambri, de quibus 3. Reg. 16. 8. & 15. Pag. 22. Joram duxisse uxorem sororem Achab, quæ 2. Paral. 21. 6. filia Achab vocatur. Pag. 35. Esther dicitur filia sororis Mardochæi, quæ filia fratris ejus fuit, Esth. 2. 7. Demum ab Augusto Cæsare ad Constantinum magnum series Imperatorum valde confusa est ac mutila: item annorum summa tam quoad Solares, quam quoad Lunares, parum exacta.

III. *In propriis hominum nominibus*: ac præsertim ubi agit de Regibus Persarum, Ægyptiorum, Macabæorum, Herodianorum, deque Imperatoribus Romanis. Sic pag. 35. *Samardius* pro Smerde: pag. 37. *Saadonius* pro Sogdiano: *Achos* pro Ocho: *Asis* pro Arse. Pag. 41. Macabæos interpretatur *Mærentes*. Pag. 48. de Julio Cæsare, Pompejo, Augusto, & Antonio ineprias narrat, Senatum Romanum pro seniore quodam obtrudens, quem ab Augusto interfectum asserit. Pag. 127. Regem Nubiæ Cyprianum vocat, quem Elmacinus, & Renaudotius in hist. Alexandr. pag. 221. ex emendatioribus libris *Cyriacum* appellant. Idem Auctor Chronici pag. 121. pro Gajano Arabice scribit *Dacianum*, quod tamen Ecchellensis in latina versione emendavit.

Amanuensis vitia prope infinita sunt. Puncta enim diacritica, quibus litteræ Arabicæ discernuntur, plerumque omittit, vel alia pro aliis substituit: litteras non raro expungit, addit, permutat: numerum denique in Calculis frequenter negligit, aut summam oscitanter subducit. Plerosque hujusmodi defectus in sua versione emendavit Ecchellensis; nonnullos tamen non advertit. Sic pag. 3. in supputatione Judæorum, apposuit summam *annorum* 1658. pro 1758. Pag. 12. *Hozil & Zib*, pro Oreb & Zeb: aliaque his similia.

Quæ vero ipsius Ecchellensis allucinationes sunt, ex nostra versione facile intelliguntur. Sat erit hic paucas adnotare. Pag. 1. & seqq. Auctor Chronici laudat *Supputationem Judæorum secundum versionem Abubahari Motnasseri*, idest, Christiani proselyti, quo nomine designat Aquilæ sive Theodotionis versiones in Arabicum translatas, sed quoad Patrum Antediluvianorum annos ad Hebraicum magis fontem, quam ad Græcam versionem accedentes: seu potius Hebraicum ipsum textum intelligit Arabice redditum a quodam Abubaharo proselyto Christiano, cujus mentionem a nemine factam invenio: nam *Abubahar* ille cognomento Ibuulchalson, Philosophus, Medicus, Astrologus & Poeta, qui Granatæ anno Hegiræ 828. Christi 1450. teste Hottingero in Bibliothecario Quadripartito pag. 286. obiit, a nostro proselyto Christiano diversus est, quum noster ante annum Christi 1200. vixerit: ubi Ecchellensis pro Abubaharo Motnassero legit Abibahrum Almontasserum. Pag. 33. idem Ecchellensis ait, *Nabuchodonosorem regnum obtinuisse ante captivitatem viginti sex annos, & post illam novem ac decem*: at contra-

rium legitur in Textu, nimirum eum post Captivitatem regnasse annis 26. & ante illam annis 19. Pag. 65. de Hosaino loquens, scribit eum interfectum *die veneris, qui eo nomine semper celebris habitus est*: ubi in Textu dicitur Hosainus cæsus *die* 10. *Moharrami, qui in feriam sextam incidit*. Pag. 64. de Omaro, *primusque margaritis usus est, easque gestavit*: at auctor sic habet, *primusque gestavit strophium ex fune contortum aut nervum taurinum, quo & percutere solebat*: id enim sibi vult vox Arabica *Dorra*, quam neque Erpenius Elmacini interpres intellexit. Pag. 67. de Valide, *suffectus parenti adhuc viventi*, pro, *ex patris sententia inauguratus*. Pag. 68. *prohibuit Alvalidus, ut nemo illum involveret*: pro *non habuit Valides, quo cadaver ejus*, id-est, Hiseiami, *involveret*. Pag. 71. *decima Rabii prioris*, 77. *undecima Ragebi*. 82. *vigesimatertia Rabii prioris*; legendum ex Textu, *decimatertia Rabii prioris*, *undecima ante exitum Ragebi*, *septima ante exitum Rabii posterioris*. Pagin. 136. & 139. de Zacharia Patriarcha Alexandrino LXIV. deque Joanne LXXIV. loquens, ait eos sepultos esse *in claustro*, quum dicere debuisset *in Ecclesia Abissinorum*. Pag. 105. de Sciagiaraddorra Ægyptiorum regina hæc scribit: *præstito juramento constituta regina a Mamaluchis, Occidentalibus, & Palatii ministris*: Sed pro Occidentalibus auctor habet *Baharitas*, idest, maritimos: sunt autem Baharitæ mamaluchi seu liberti Regis Saladini, qui Ægypto potiti sunt, iisque successere *Borgitæ* item mamaluchi, a turribus ubi custodiebantur sic dicti, de quibus vide Pocockium in Præfatione ad historiam dynastiarum pag. 7. & 19. Multa alia utramque versionem conferendo deprehendes.

Nomina Chalipharum, Regumque mahometanorum, semper cum articulo Arabico profert Ecchellensis: prænomina autem nominibus anteponit, eaque sæpe confundit, aut latine ita reddit, ut qui homines fuerint, vix intelligi queat: in historia saracenica Elmacini & quod & apud Erpenium Pocockium in historia dynastiarum Abulpharagii observare licet. Sic pag. 65. Ecchellensis reddit *Alhasanus*, pro Hasano: pag. 67. *Alvalidus*, pro Valide: pag. 72. *Abugiafar Abdalla*; pro Abdalla Abugiaphar: pag. 74. *Almohtasemo Billa Abu Isaac Abrahimus*, pro; Abrahamus Motasemus Billa pater Isaaci: atque ita in prænominibus omnium fere Chalipharum Abbasidarum & Phatemidarum, Regumque Jobidarum., quos ipse Chaliphas perperam appellat, quum ii non Chaliphæ fuerint, sed Reges, seu Soltani, quibus Chaliphæ subfuerunt a Pocockio in Præfatione seu Appendice ad historiam dynastiarum Gregorii Abulpharagii pag. 32. enumerari. Pag. vero 100. obtrudit pro Rege Guidone *Ludovicum*, & pro Gofredo *Hafrium*. Ibidem *Henfredum* omittit. Pag. 105. pro Turanscia, quod alii Nuranscia legunt, scribit *Taransciah*. nomina demum urbium locorumque passim pervertit.

C A P U T V.

De nova hujusce Editionis ratione, ac methodo.

Hæc & alia, quæ referre longum esset, me induxerunt, ut novam potius Chronici versionem ederem, quam ab Ecchellensi elaboratam emendarem. Et Arabicum quidem textum e regione apponere, atque hac in parte quæ Parisiensi Editioni desunt supplere, decreveram: (sic enim tota Byzantina historia Græce Latineque; historia etiam Saracenica Elmacini & Abulpharagii, necnon Annales Eutychii Latine & Arabice prodiere:) Verum ex typorum Arabicorum defectu Latinam versionem tantum in lucem emittere licuit. Si quis posthac Arabicum ipsum Chronicon edere voluerit, Textus in Vaticana Bibliotheca prostat.

Quoniam autem non leve discrimen inter nostram & Ecchellensis versionem intercedit, quid illud tandem sit, & quid a nobis hic præstitum, paucis accipe. Primum, Præfationem Auctoris Chronici ex Arabico Textu translatam ini

tio libri apposui, quam Ecchellensis paraphrastice alioque prorsus ordine post Capitum Indicem subjunxit. Deinde errores in numeris, & nominibus quoad fieri potuit, emendavi. Tertio articulos Arabicos e propriis hominum locorumque nominibus sustuli: prænomina Regum Chalipharumque in suum locum restitui. Quarto quas Ecchellensis voces aut male legit, aut non recte exposuit, juxta Auctoris Chronici mentem dilucidavi.

Denique notarum loco *Dissertationes IV.* adjunxi: quarum Prima Tabulas Chronologicas continet a Gregorio Abulpharagio Syriace concinnatas ab Orbe condito ad excidium Hierosolymitanum; secunda, ac Tertia de Patriarchis Alexandrinis Ægyptiorum, atque Antiochenis Syrorum Jacobitarum; Quarta de Arabum priscorum origine, regibus, rebus gestis ac religione usque ad Mahometi tempora. Et prima quidem Dissertatio primam, secunda ac Tertia postremam hujus Chronici partem illustrant: Quarta autem binas partes supplementi historiæ Orientalis ab eodem Ecchellensi post Chronicon editi.

Ut vero plena rerum Orientalium integraque historia haberetur, in animo fuerat alias Dissertationes subjungere de Patriarchis Syris Melchitis, Maronitis, Nestorianis, deque Armenis, Georgianis atque Æthiopibus Abissinis, necnon Seriem historiamque paulo diligentius quam in Chronico tractatam Chalipharum Regumque Mahometanorum a Mahometi temporibus ad nostram usque ætatem: cui operi ad exitum perducendo multa mihi adjumento esse potuissent, ac præsertim multiplices manuscripti Codices Syriaci & Arabici in Vaticanam Bibliothecam nuper invecti; Turcici quoque optimæ notæ paucis ante annis Constantinopoli impressi, quos in suam ornatissimam locupletissimamque Bibliothecam *Sanctissimus Pater Clemens XII.* intulit; in quibus auctores tum Christiani tum Mahometani accurate tractant de Chaliphis sive Regibus Ommiadis, Abbasidis, Phatemidis, Jobidis, Selgiuchianis, Tartaris, Mamaluchis Turcicis atque Circassis, Turcomanis, Sophianis in Perside, ac Turcis Othomanidis: hæc autem omnia ad Byzantinam historiam pertinere nemo non videt. Verum quum Typographis editionem hujus Chronici urgeat, istam adornandam Orientalem historiam in aliud tempus rejicio.

INDEX

Chronici Orientalis.

INDEX

Dissertationum Josephi Simonii Assemani.

CHRONICI ORIENTALIS
AUCTORIS PRÆFATIO.

In nomine Dei clementis misericordis

Complectitur hic Liber Chronologiam ab Orbe condito usque ad præsentem diem; agiturque in eo de Adamo primo omnium parente, cæterisque post ipsum Patriarchis usque ad Abrahamum, & ab hoc ad Moysen: tum de Judicibus filiorum Israel, deque Regibus Israel, & Juda, a Saule rege ad finem captivitatis: mox de Regibus Romanorum, & Græcorum, quorum nomina, & anni, quibus regnarunt, res etiam nonnullæ ab eis gestæ accuratissime quoad fieri potuit describuntur, usque ad Christi Domini, cui laus & adoratio, adventum: & a die, quo hic natus est, usque ad diem, quo crucifixus fuit, et resurrexit. Deinde de rebus gestis Patriarcharum, a Marco Apostolo & Evangelista ad Athanasium Patriarcham Alexandrinum, expresso uniuscujusque Patriarchæ nomine, & quæ notatu digna diebus eorum contigere, & quot quisque annis Patriarchalem Sedem rexit, & quo die electus est, & quo obiit. Tum de Chaliphis Mosulmanorum a primo ad ultimum, nemine prætermisso: & quid sub unoquoque gestum sit, quidve singuli gesserint, quot annis regnaverint, quo die inaugurati fuerint, quove decesserint: & quantum temporis duraverit Dynastia Abbasidarum, & Phatemidarum. Demum de serie, gestis, & annis Regum, qui in Ægypto regnarunt post Chaliphas usque in hodiernum diem.

Adjecimus autem in latereulo annos Patriarcharum, qui ex Judæorum supputatione exciderunt: in his omnibus summo a nobis studio adhibito, ut Lectorem pro virili nostra juvaremus.

DE PATRIARCHIS.

Numerus.	*Nomina Patrum, eorumque Ætas, secundum versionem Septuaginta.*	*Anni.*	*Summa.*	*Supputatio Judæorum secundum versionem Abubabari Motnasseri, idest, Christiani Proselyti.* Anni.	Summa.	Defectus.	Summa defectus.
I.	ADAM ducentorum & triginta annorum erat, cum genuit Seth: & vixit Adam, postquam genuit Seth, septingentis annis. Tota itaque Adæ vita fuit nongentorum ac triginta annorum.	230 700 930	230	130 800 930	130	100	100
II.	SETH ducentorum & quinque annorum erat, cum genuit Enos. Vixit autem postquam genuit Enos, septingentis & septem annis. Tota itaque vita Seth fuit annorum nongentorum & duodecim.	205 707 912	435	105 807 912	235	100	200
III.	ENOS centum & nonaginta annorum erat, cum genuit Cainan: Vixit autem, postquam genuit Cainan, septingentis & quindecim annis. Universim itaque vixit Enos nongentis & quinque annis.	190 715 905	625	90 815 905	325	100	300
IV.	CAINAN centum & septuaginta annorum erat, cum genuit Malaleel. Deinde vixit septingentis & quadraginta annis. Universim itaque vixit nongentis decem annis.	170 740 910	795	70 840 910	395	100	400
V.	MALALEEL centum & sexaginta quinque annorum erat, cum genuit Jared. Vixit autem, postquam genuit Jared, septingentis & triginta annis. Universim itaque vixit Malaleel octingentis & nonaginta quinque annis.	165 730 895	960	65 830 895	460	100	500

Numerus.	*Nomina Patrum, eorumque Ætas, secundum versionem Septuaginta.*	*Anni.*	*Summa.*	*Supputatio Judæorum secundum versionem Abubabari Profelyti.* *Anni.*	*Summa.*	*Defectus.*	*Summa defectus.*
VI.	Jared centum & sexaginta duorum annorum erat, cum genuit Henoch. Vixit autem, postquam genuit Henoch, octingentis annis. Universim itaque vixit Jared nongentis sexaginta duobus annis.	162 800 962	1122	162 800 962	622	⊕	500
VII.	Henoch centum sexaginta quinque annorum erat, cum genuit Mathusale. Vixit autem, postquam genuit Mathusale, ducentis annis. Cum igitur illum ad se Deus vivum sustulit, erat annorum trecentorum sexaginta quinque.	165 200 365	1287	65 300 365	687	100	600
VIII.	Mathusale centum octoginta septem annorum erat, cum genuit Lamech. Vixit autem, postquam genuit Lamech, septingentis octoginta duobus annis. Universim itaque vixit Mathusale nongentis sexaginta novem annis.	187 782 969	1474	187 782 969	874	⊕	600
IX.	Lamech centum octoginta duorum annorum erat, cum genuit Noe. Vixit autem, postquam genuit Noe, quingentis nonaginta quinque annis. Universim itaque vixit Lamech septingentis septuaginta septem annis.	182 595 777	1656	182 595 777	1056	⊕	600
X.	Noe quingentorum annorum erat, cum genuit Sem, Cham, & Japhet. Vixit autem usque ad Diluvium centum annis: post Diluvium vero trecentis quinquaginta annis. Universim itaque vixit Noe nongentis quinquaginta annis.	500 100 350 950	2256	500 100 350 950	1656	⊕	600
XI.	Sem centum, & duorum annorum erat, cum genuit Arphaxad. Vixit autem, postquam genuit Arphaxad, quingentis annis. Universim itaque vixit Sem sexcentis & duobus annis.	102 500 602	2258	102 500 602	1758	⊕	600

Numerus.	Nomina Patrum, eorumque Ætas, secundum versionem Septuaginta.	Anni.	Summa.	Supputatio Judæorum secundum versionem Abubahari Profelyti. Anni.	Summa.	Defectus.	Summa defectus.
XII.	Arphaxad centum triginta quinque annorum erat, cum genuit Cainan. Vixit autem, postquam genuit Cainan, quadringentis triginta annis. Universim itaque vixit Arphaxad quingentis sexaginta quinque annis.	135 430 565	2393	35 403 438	1793	100	700
XIII.	Cainan centum triginta novem annorum erat, cum genuit Sale. Vixit autem, postquam genuit Sale, trecentis triginta annis. Universim itaque vixit Cainan quadringentis sexaginta novem annis.	139 330 460	2532	Judæi expunserunt nomen Cainan ex Codicibus suis.	✠	139	839
XIV.	Sale centum triginta annorum erat, cum genuit Heber. Vixit autem, postquam genuit Heber, trecentis triginta annis. Universim itaque vixit Sale quadringentis sexaginta annis.	130 330 460	2662	30 430 460	1823	100	939
XV.	Haber centum triginta quatuor annorum erat, cum genuit Phaleg. Vixit autem, postquam genuit Phaleg, ducentis septuaginta annis. Universim itaque vixit Heber quadringentis & quatuor annis.	134 270 404	2796	34 430 464	1857	100	1039
XVI.	Phaleg centum triginta annorum erat, cum genuit Reu. Vixit autem, postquam genuit Reu, ducentis novem annis. Universim itaque vixit Phaleg trecentis triginta novem annis.	130 209 339	2926	30 209 239	1887	100	1139
XVII.	Reu centum triginta duorum annorum erat, cum genuit Satug. Vixit autem, postquam genuit Satug ducentis septem annis. Universim itaque vixit Reu trecentis triginta novem annis.	132 207 339	3058	32 207 239	1919	100	1239
XVIII.	Sarug centum triginta annorum erat, cum genuit Nachor. Vixit autem, postquam genuit Nachor, ducentis annis. Universim itaque vixit Sarug trecentis triginta annis.	130 200 330	3188	30 200 230	1949	100	1339

Numerus.	*Nomina Patrum, eorumque Ætas, secundum versionem Septuaginta.*	*Anni.*	*Summa.*	*Supputatio Judæorum secundum versionem Abubakri Proselyti.*			
				Anni.	*Summa.*	*Defectus.*	*Summa defectus.*
XIX.	Nachor septuaginta novem annorum erat, cum genuit Thare. Vixit autem, postquam genuit Thare, centum viginti duobus annis; Universim itaque vixit Nachor annis ducentis, & uno.	79 122 201	3267	29 119 148	1978	50	1389
XX.	Thare septuaginta annorum erat, cum genuit Abraham. Vixit autem, postquam genuit Abraham, centum triginta quinque annis, Universim itaque vixit Thare ducentis quinq; annis.	70 135 205	3337	70 135 205	2048	✠	1389

EX LIBRO GENESIS Cap. XII. vers. 1.

DIXIT *autem Deus ad Abram: Egredere de terra tua in qua natus es, & de domo patris tui ad terram quam monstrabo tibi. Faciamque te in gentem magnam, & extollam te, & benedicam nomini tuo, erisque benedictus; & benedicam benedicentibus tibi, & maledicam maledicentibus tibi, atque in te benedicentur universæ nationes terræ. Egressus est itaque Abram sicut præceperat ei Deus, & tulit secum Lot filium fratris sui, & universa, quæ ipsorum erant, substantiam scilicet, & animas. Erat autem Abram tunc temporis septuaginta quinque annorum, cum egressus est de Haran.*

Post finem itaque septuaginta quinque annorum, sumendum est initium quadringentorum triginta annorum, quibus completis egressi sunt filii Israel ex Ægypto.

GENES. Cap. XV. vers. 13.

Tum dixit Deus ad Abram: Certo scias quod peregrinum futurum sit semen tuum in terra aliena, & malefacient eis, & servituti subiicient eos quadringentis annis. Ego autem judicabo populum illum, qui eos servituti subjiciet, & egredientur de medio illorum cum magna substantia: Tu vero effereris ad patres tuos in pace, & sepelieris in senectute bona, ac venerabili.

EX LIBRO EXODI Cap. XII. vers. 40.

Habitatio filiorum Israel in terra Ægypti fuit quadringentorum triginta annorum. Itaque post quadringentos & triginta annos, hoc eodem die egressi sunt milites Dei de terra Ægypti. Erat autem nox illa servata apud Deum, ut illos educeret de terra Ægypti.

In ea nocte completum est tempus quadringentorum triginta annorum, ex quo locutus est Deus ad Abram. Anno autem septuagesimo quinto ætatis suæ descendit Abram in Ægyptum propter famem quæ acciderat. Ejus quoque diebus condita fuit Jericho a septem Regibus.

Numerus.	*Nomina Patrum, eorumque Ætas, ſecundum verſionem Septuaginta.*	*Anni.*	*Summa.*	*Supputatio Judæorum ſecundum verſionem Abubabari Proſelyti.* *Anni.*	*Summa.*	*Defectus,*	*Summa defectus.*
XXI.	Abraham ceutum annorum erat, cum genuit Iſaac. Deinde vixit, poſtquam genuit Iſaac, ſeptuaginta quinque annis. Univerſim itaque vixit Abraham centum ſeptuaginta quinque annis.	100 75 175	3437	100 75 175	2148	✠	1389
XXII.	Iſaac ſexaginta annorum erat, cum genuit Jacob. Vixit autem poſtquam genuit Jacob, annis centum viginti. Univerſim itaque vixit Iſaac centum octoginta annis.	60 120 180	3497	85 62 147	2233	25	1414
XXIII.	Jacob octoginta quinque annorum erat, cum genuit Levi. Vixit autem, poſtquam genuit Levi, annis ſexaginta duobus. Univerſim itaque vixit Jacob centum quadraginta ſeptem annis.	85 62 147	3582	85 62 147	2318	✠	1414
XXIV.	Levi quadraginta annorum erat. cum genuit Caath. Vixit autem, poſtquam genuit Caath, nonaginta ſeptem annis. Univerſim itaque vixit Levi centum triginta ſeptem annis.	40 97 137	3622	40 97 137	2358	✠	1414
XXV.	Caath ſexaginta annorum erat, cum genuit Amran. Vixit autem, poſtquam genuit Amran, ſeptuaginta tribus annis. Univerſim itaque vixit Caath centum triginta tribus annis.	60 73 133	3682	60 73 133	2418	✠	1414
XXVI.	Hamran octoginta annorum erat, cum genuit Moyſen. Vixit autem, poſtquam genuit Moyſen, quinquaginta ſeptem annis. Univerſim itaque vixit Hamran cētum triginta ſeptem annis.	80 57 137	3762	80 57 137	2498	Atque hic deſinunt anni, quos Judæi ex Pentateucho ſuſtulere: ibidemque finem habet ipſorum ſupputatio.	1414
XXVII.	Moyſes octoginta annorum erat, cum allocutus eſt Pharaonem, eduxitque filios Iſrael de Ægypto: ex quibus quadraginta quidem annos egit in Ægypto, & alios quadraginta in Madian.	80	3842	80	2578		1414

DIES, qua præcepit Deus Moysi, & Aaroni, ut immolarent Agnum in terra Ægypti, qua nocte egressi sunt, fuit feria quarta, vigesimatertia mensis Pharmuthi, decima-nona Adar, decima-quarta luna Nisan, quæ erat luna mensis Dilhegæ. Erat autem dies ille, quo sol primum ingressus est signum Arietis, estque initium annorum mundi, diesque solemnis, ac celeberrimus apud Ægyptios: atque ideo præcepit Deus, ut immolarentur animalia quæ ii colebant, & aspergeretur sanguis eorum super portas filiorum Israel. Feria autem quinta summo mane exierunt filii Israel de Ægypto, & completi sunt quadringenti illi ac triginta anni. Cumque complevisset Moyses in deserto quadraginta annos, dixit ei Deus: *Ascende ad montem, & adjungere populo tuo, & assume Josue filium Nun, & constitue illum: ipse enim præcedet populum, donec introducat eos in terram promissionis, quemadmodum juravi patribus eorum Abraham, Isaac, & Jacob.* Et mortuus est Moyses, cum esset annorum centum viginti, anno nimirum ab Orbe condito 3882.

DE JUDICIBUS FILIORUM ISRAEL.

Numerus.	*NOMINA JUDICUM FILIORUM ISRAEL, ex libro Judicum.*	*Anni.*	*Summa.*
XXVIII.	JOSUE filius Nun rexit populum post mortem Moysis Prophetæ annis triginta & uno. Vixit autem in universum annis centum & decem.	31	3913
XXIX.	PHINEES filius Eleazari filii Aaron Sacerdotis, erat cum Josue filio Nun: proptereaque non aliud ab ætate Josue tempus ipsi assignatur.	✠	✠
XXX.	CHUSAN impius, cognomento Rasathaim, Rex Tyri & Sidonis, subjecit filios Israel annis octo, quoniam ii fecerant malum coram Domino, & coluerant Baalim & Astaroth idola, & connubio tradiderant filias, filiosque suos gentibus, & adoraverant Deos earum: ideo tradidit eos in manus Chusan, qui eos servituti subjecit.	8	3921
XXXI.	OTHONIEL filius Cenez, ex Judicibus filiorum Israel, occidit impium Chusan, & rexit eos. Scriptum est enim: *Et clamaverunt filii Israel ad Deum, & liberavit eos Othoniel filius fratris Chaleb, adjuvitque eum Dominus, & judicavit filios Israel, & occidit Chusan, quievitque terra a bellis quadraginta annis.*	40	3961
XXXII.	EGLON Rex Moabitarum filiorum Lot, subjecit eos octodecim annis: nam post mortem Othonielis, reversi sunt filii Israel ad opera sua pessima: ideoque subjecit eos Dominus Egloni decem & octo annis.	18	3979
XXXIII.	AOD filius Gera fuit Judex. Scriptum est enim: Filii Israel clamaverunt ad Dominum, qui suscitavit eis Aod filium Gera de Tribu Beniamin, qui utraque manu pro dextera utebatur. Cumque obtulisset munus Egloni, & ingressus esset ad eum, percussit illum gladio ancipiti in ventre, & mortuus est: & secuti sunt eum filii Israel, occideruntque ex Moabitis circiter decem millia virorum: & quievit terra octoginta annis.	80	4059
XXXIV.	SAMGAR filius Aod, Judex quoque fuit. Legitur in Textu, interfecto Eglone Judicem fuisse Aod post illum octoginta annis.	✠	✠

Numerus.	NOMINA JUDICUM FILIORUM ISRAEL, ex libro Judicum.	Anni.	Summa.
XXXXV.	JABIN Rex Chanaan, & Sisara Dux exercitus ejus, annis viginti. Quoniam filii Israel reversi sunt ad opera sua pessima coram Domino, ideo post mortem Aod tradidit illos Dominus in manus Jabin Regis, qui regnabat in Asor, & nomen Ducis exercitus ejus Sisara: habebatque nongentos currus falcatos: subjecit autem filios Israel viginti annis.	20	4079
XXXVI.	BARAC de Tribu Nephtali, & Debbora, quadraginta annis. Scriptum est enim: Erat autem Debbora Prophetissa judicans filios Israel in illo tempore, & misit Barac cum decem millibus de filiis Nephtali, & occidit Sisaram.	40	4119
XXXVII.	MADIANITÆ, qui sunt Arabes, Oreb, & Zeb, subjecerunt filios Israel septem annis: Quoniam enim perpetraverant mala coram Domino, ideo tradidit eos in manus Madianitarum, itaut coacti sint fugere in montes, & habitare in speluncis, & in omnem regionem dispergi.	7	4126
XXXVIII.	GEDEON filius Joas quadraginta annis judicavit Israel. Hic vidit Angelum Dei adhortantem se, ut salvaret filios Israel. Quamobrem aggressus est Madianitas, eosque fugavit, & a facie filiorum Israel recedere coegit, ita ut posthac numquam ausi sint caput attollere. Quievitque terra a bello omnibus diebus Gedeonis.	40	4166
XXXIX.	ABIMELECH regnavit super filios Israel tribus annis: misitque Dominus spiritum pessimum super Abimelech, quoniam interfecerat septuaginta fratres suos, & vindictam sumpsit de illo Dominus, deque habitatoribus Neapolis, qui ipsum adjuverant, operamque suam ad id facinus ei præstiterant. interfecitque illum mulier quædam fragmento molæ de muribus turris jacto capitique ejus illiso. Qui vocavit armigerum suum, & ait ad eum. Evagina gladium tuum, & interfice me: ne forte dicatur: fœmina interfecit eum: qui jussa perficiens, occidit eum. Eveneruntque mala habitatoribus Neapolis, & venit super eos omnis maledictio, qua maledixit eos Joatham filius Gedeonis.	3	4169
XL.	THOLA filius Phua patrui Abimelech judicavit viginti & tribus annis. Erat autem ex Tribu Issachar, mortuusque est, & sepultus in Samir.	23	4192
XLI.	JAIR Galaadites filius Galaad judicavit viginti & duobus annis, habebatque triginta filios sedentes super triginta pullos asinarum, & triginta oppida: mortuusque est, ac sepultus in Camon.	22	4214

Numerus.	NOMINA JUDICUM FILIORUM ISRAEL, ex libro Judicum.	Anni.	Summa.
XLII.	Philisthiim, & Ammonitæ filii Lot subjecerunt eos octodecim annis. Quoniam filii Israel reversi sunt ad faciendum malum coram Domino, & coluerunt Baalim idolum & Astaroth, relinquentes cultum Domini; ideo accensus est furor Domini contra eos, & tradidit illos in manus Philisthiim, & filiorum Ammon: qui irruerunt in filios Israel, subjeceruntque eos, & vehementer oppresserunt per annos decem & octo.	18	4232
XLIII.	Jephte Judicavit sex annis, immolavitque filiam suam Domino ob votum quod voverat. Pugnavit autem Jephte contra filios Ammon, quos tradidit Deus in manus ejus, reportavitque de illis victoriam. Et contenderunt cum illo filii Ephraim dicentes: Cur egressus es ad pugnandum contra filios Ammon; nos autem vocare noluisti? igitur volumus incendere domum tuam. Et congregavit Jephte viros Galaad, & pugnavit contra filios Ephraim, percussitque ex illis quadraginta duo millia.	6	4238
XLIV.	Abesan, qui & Nahasson, de Bethlehem, judicavit septem annis. Habebat autem triginta filios, & triginta filias, quas maritis dedit, & introduxit triginta nurus triginta filiis suis, mortuusque est, ac sepultus in Bethlehem.	7	4245
XLV.	Allon de Tribu Zabulon, judicavit decem annis, & mortuus est, ac sepultus in terra Zabulon.	10	4255
XLVI.	Ageron filius Helian Ephratæus, quadraginta habebat filios, & triginta ex eis nepotes, ascendentes supra septuaginta pullos asinarum, & judicavit filios Israel octo annis, mortuusque est, ac sepultus in terra Ephraim.	8	4263
XLVII.	Philisthæi subjecerunt filios Israel quadraginta annis. Erat autem quidam vir de tribu Dan, nomine Manue, habens uxorem sterilem, quæ nunquam pepererat. Cui apparuit Angelus Domini, & dixit: Utique concipies, & paries filium: cave ergo ne bibas vinum, nec siceram, nec immundum quicquam comedas. Cum vero genueris puerum, ne radas caput ejus novacula, nec transeat super caput ejus ferrum: erit enim gigas fortissimus, perque ipsum liberabit Deus filios Israel a Philisthæis. Quæ concepit & peperit filium, vocavitque nomen ejus Samson.	40	4303
XLVIII.	Samson, qui & Samsom, gigas, judicavit annis viginti: eratque gigas fortissimus, qui maxilla asini occidit mille viros: oppresso autem vehementi siti, erupit aqua de maxilla asini, bibitque. Vinctus vero catenis ferreis, non secus eas rumpebat, ac fila telarum. Res ab eo gestæ omnibus notæ sunt.	20	4323
XLIX.	Post Samsonem fuerunt filii Israel absque duce, & absque Judice annis octo.	8	4331

Numerus.	NOMINA JUDICUM FILIORUM ISRAEL, ex libro Judicum.	Anni.	Summa.
L.	Heli sacerdos rexit filios Israel quadraginta annis, Filii autem ejus perpetrabant mala coram Domino, & in ipso templo cum mulieribus scelera committebant. Quamobrem dixit ad eum Deus: Locutus fueram, ut tu, & filii tui ministraretis in conspectu meo usque in sempiternum: nunc autem absit hoc a me.	40	4371
LI.	Samuel propheta rexit filios Israel viginti annis; & erat magnus in oculis eorum. Ipse autem unxit Saul, & David in Reges super filios Israel, & cognoverunt filii Israel a Dan ad Bersabee, quod Dominus esset cum Samuele propheta; cumque mortuus esset, congregati sunt filii Israel, planxeruntque eum, & sepelierunt eum in sepulchro ejus in urbe Ramatha.	20	4391
	DE REGIBUS FILIORUM ISRAEL. NOMINA REGUM FILIORUM ISRAEL.		
LII.	Saul filius Cis de tribu Benjamin regnavit super filios Israel quadraginta annis; estque primus Rex, qui regnavit super eos. Erant autem Sauli isti filii; Jonathas, Jessui, Melchisua: habebat quoque duas filias, nomen primogenitæ Merob, & nomen minoris Michol: nomen autem uxoris ejus Achinoam filiæ Achimaas; & nomen principis militiæ ejus Abner filii Ner. Perpetuo autem versatus est in bellis, donec occidit semetipsum.	40	4431
LIII.	David Rex filius Jesse, regnavit super filios Israel quadraginta annis, ex quibus septem in Hebron, & triginta tres in Hierusalem. Ejus autem gesta notissima sunt in libris Regum. Defunctus est in bona senectute, ac sepultus in civitate David.	40	4471
LIV.	Salomon cum pace & quiete regnavit quadraginta annis, magnumque obtinuit regnum. Erat autem in diebus ejus aurum in manibus plebis instar luti, & argentum nihili habebatur. Novissime vero seduxerunt mulieres cor Salomonis, & irritavit Deum in fine vitæ suæ, mortuusque est, ac sepultus cum patribus suis.	40	4511

DE REGIBUS JUDA
ET
DE REGIBUS
ISRAEL.

DIVISIO REGNI IN REGES JUDA, ET ISRAEL.

3. Reg. 11. & 12.

DIVISUM est autem Regnum post mortem Salomonis in Reges Juda, & Israel. Nam Jeroboam filius Nabath Ephrathæus, cujus mater erat nomine Sarua, mulier vidua, servus Salomonis, rebellavit contra eum; & hæc est causa rebellionis. Erat Jeroboam vir fortis & potens: Cumque aliquando egrederetur de Jerusalem, occurrit ei Ahias Silonites propheta, opertus pallio novo: apprehendensque Ahias propheta pallium suum, scidit illud in duodecim partes, & ait ad Jeroboam: Tolle ex istis decem partes: hæc enim dicit Dominus Deus Israel: Ecce ego scindam regnum de manu Salomonis, & dabo tibi decem tribus. Porro una Tribus remanebit ei, ut remaneat lucerna David servo meo coram me in sempiternum in Jerusalem. Quod cum nunciatum esset Salomoni, quæsivit Jeroboam, ut illum interficeret: qui e conspectu ejus fugiens, in Ægyptum se contulit, & fuit in Ægypto, donec nunciata est ipsi mors Salomonis: tunc enim reversus est in Jerusalem. Populus autem post mortem Salomonis congregatus est ad Roboam filium ejus, & dixit ei: Salomon pater tuus summopere oppressit nos: tu itaque imminue paululum de jugo ejus gravissimo, & erimus tibi servi. Quibus dixit Roboam: minimus digitus meus major est pollicibus patris mei: quamobrem si pater meus dura vos servitute oppressit, ego flagellis vos opprimam. Atque hæc ait, quoniam aversatus eum fuerat Deus. Tunc conclamavit populus: non est nobis pars cum David, neque hæreditas cum filio Jesse. Et accitum Jeroboam constituerunt Regem super eos, nec secutus est quisquam filium Salomonis præter tribum Juda solam. Et conflavit Jeroboam duos Vitulos aureos, & posuit unum in Bethel, & alterum in Dan: constituitque ibi altare ad sacrificia, & Sacerdotes de populo assumpsit pro vitulo, constituitque diem solemnem quintam decimam mensis octavi, sicuti mos erat in terra Juda. Hinc posuimus Reges Juda ex una parte, & Reges Israel ex altera parte e regione. Supputationem vero Chronologiæ ex annis Regum Juda confecimus; nomina autem Regum Israel ad eorum memoriam conservandam dumtaxat recensuimus.

Numerus.	NOMINA REGUM JUDA, & Benjamin.	Anni.	Summa.
LV.	Roboam regnavit super Juda, cum ageret annum ætatis quadragesimum primum: regnavit autem septemdecim annis in Hierusalem. Filii autem Juda fecerunt malum coram Domino, ædificaveruntque altaria idolis super excelsos colles, & subter altas arbores, & coinquinarunt se abominationibus gentium. Defunctusque est Roboam, & abiit ad patres suos, sepultusque est in Civitate David. Antequam vero mortuus esset, congregavit ex tribu Juda, & ex tribu Benjamin centum octoginta millia virorum educentium gladium, egressusque est, ut pugnaret adversus decem tribus, & reduceret sibi regnum. Factus est autem sermo Domini ad Semejam, dicens: Loquere ad Roboam filium Salomonis: non ascenderis, neque bellabitis.	17	4528
LVI.	Abia filius ejus regnavit post eum anno decimo octavo regni Jeroboam filii Nabath. Et regnavit in Hierusalem tribus annis, ambulavitque in omnibus viis pessimis patris sui. Congregavitque Abia quadringenta millia juvenum fortissimorum, ut pugnaret adversus Jeroboam filium Nabath: Jeroboam autem instruxit e contra aciem octingentorum millium virorum bellicosissimorum: sed perterritus fugit a facie Abiæ: ædificavitque Jeroboam Sichem. Commisso rursus bello, filii Juda victoriam reportarunt de filiis Israel, occideruntque ex eis quingenta millia virorum fortium: humiliatique sunt filii Israel, & magnificati filii Juda. mortuusque est Abia, & abiit ad patres suos.	3	4531
LVII.	Asa filius ejus regnavit post eum quadraginta & uno anno, & recte ambulavit, fecitque bonum, sicut David pater ejus: & eradicavit omnia idola, quæ fecerat pater ejus, & accepit idolum Maachæ matris suæ, quod colebat, & confregit illud, & combussit in torrente Cedron: eratque cor ejus perfectum coram Deo Domino suo: quievitque terra a bellis. Habuit autem viros sagittarios fortissimos ducenta triginta millia. Egressusque est contra eum Zara Indus cum exercitu magno decies centenorum millium, & triginta millium. Et oravit Asa coram Domino, & perrexit obviam Indo, & fudit eum, infinita propemodum occisa multitudine, & multos captivos duxit, multamque prædam asportavit, quoniam Dominus confregit eos coram ipso. Mortuusque est Asa, & sepultus in Civitate David.	41	4572
LVIII.	Josaphat filius Asæ regnum suscepit anno quarto regni Achab regis Israel, regnavitque viginti quinque annis in Hierusalem, fecitque rectum coram Domino; Verumtamen non abstulit idola, neque aras, super quibus immolabant victimas extra domum Dei. Erant autem Duces exercitus ejus, Ednas, qui habebat sub se trecenta millia: Johanan sub quo ducenta octoginta millia: Amasias sub quo ducenta millia: Eliada sub quo ducenta millia: Jozabad sub quo centum octoginta millia: exceptis aliis, quos posuerat in Oppidis.	25	4597

Numerus.	NOMINA REGUM *Israel.*	Anni.
I.	Jeroboam primus Rex Israel, regnavit annis viginti duobus, & pessime se gessit: mortuusque est postquam infinita perpetravit mala, & induxit cultum Idolorum inter filios Israel, abiitque ad patres suos.	22
II.	Nadab filius Jeroboam regnavit super filios Israel anno secundo regni Asa Regis Juda: cumque regnasset duobus annis, occidit eum Baasa filius Ahiæ anno tertio Asæ regis Juda, & regnavit post eum: cumque regnasset, percussit universam stirpem Jeroboam, nec quempiam ex illis reliquit juxta verbum Domini, quod locutus fuerat in manu Ahiæ prophetæ adversus Jeroboam filium Nabath, qui scelera pessima perpetravit coram Domino.	2
III.	Baasa filius Ahiæ anno tertio Asæ Regis Juda regnavit in Thersa super universum Israel viginti quatuor annis: & fecit malum coram Domino, ambulavitque in via Jeroboam filii Nabath, & in peccatis ejus, quibus peccare fecit Israel. Et mortuus est Baasa, abiitque ad patres suos, & sepultusque est in Thersa.	24
IV.	Amri, trigesimo primo anno regni Asæ regis Juda, regnare cœpit super filios Israel: regnavit autem duodecim annis, ex quibus sex in Thersa; Tum emit montem Samaran a Somer duobus talentis argenti, & ædificavit ibi civitatem, & vocavit nomen ejus Samariam. Fecit autem malum in conspectu Domini, ambulavitque in viis Jeroboam filii Nabath. Mortuusque est Amri, & abiit ad patres suos, sepultusque est in Samaria.	12
V.	Achab filius ejus regnavit octodecim annis: & fecit malum in conspectu Domini plusquam Jeroboam filius Nabath. Insuper uxorem duxit Jezabel, quæ occidit Prophetas Domini. Coluit etiam idolum, & adoravit illud. Ædificavit urbem maledictionis Jericho. Cecidit autem Ochozias filius ejus ex cancellis cœnaculi sui, quod habebat in Samaria & ægrotavit: misitque Achab nuncios, ut consulerent Beelzebul Deum Accaron de ejus infirmitate. Egressus vero Elias in occursum nunciorum Achab, dixit eis: numquid non est Deus in Israel, ut eatis ad consulendum Deum Accaron? Propterea dicite domino vestro; De lectulo super quem ascendit, non descendet. Quod cum audisset Achab, misit ad Eliam principem quinquagenarium, & quinquaginta cum eo. At Elias descendere jussit ignem de cœlo, & devoravit ducem & quinquaginta qni cum eo erant. Mortuus est autem Achab, & abiit ad patres suos.	18
VI.	Ochozias filius ejus regnare cœpit post eum super filios Israel anno decimo septimo Josaphat Regis Juda: regnavit autem duobus annis, fecitque malum in conspectu Domini ambulans in via Jeroboam filii Nabath, & mortuus est.	2
VII.	Joram frater ejus regnum suscepit post eum anno decimo-octavo regni Josaphat Regis Juda, regnavitque duodecim annis, & fecit malum in conspectu Domini. Hunc sagitta percussit Jehu inter scapulas, quæ egressa est per pectus ejus, statimque corruit, & mortuus est. Anno octavo regni ejus sublatus est Elias in cælum, mansitque populus anno uno absque Rege.	12

Numerus.	*NOMINA REGUM JUDA, & Benjamin.*	*Anni.*	*Summa.*
LIX.	Joram filius Joſaphat regnum ſuſcepit anno quinto regni Joram filii Achab Regis Iſrael, regnavitque in Hieruſalem octo annis, ambulavitque in viis regum Iſrael, ſicut egerat Achab: Sororem quippe Achab duxit uxorem, & fecit malum in conſpectu Domini. Noluit autem Dominus diſperdere Judam propter David ſervum ſuum, qui promiſerat, ſe daturum lucernam domui ejus cunctis diebus. Mortuuſque eſt Joram, & abiit ad patres ſuos, & ſepultus eſt in Civitate David.	8	4605
LX.	Ochozias filius ejus ſuſcepit regnum poſt eum anno undecimo regni Joram filii Achab Regis Iſrael, regnavitque in Hieruſalem ſuper Juda anno uno, & ambulavit in via Achab, fecitque malum in conſpectu Domini, quia filius ſororis Achab erat. In hunc inſurrexit Jehu, & occidit eum.	1	4606
LXI.	Athalia mater Ochoziæ videns mortuum filium ſuum, interfecit omnes maſculos ſtirpis regiæ. Soror autem Ochoziæ abſcondit Joas filium ejus ſpatio ſex annorum. Poſthæc educentes filium Regis, conſtituerunt eum regem. Quod audiens Athalia, accurrit ad domum Domini, & cum vidiſſet Regem ſtantem, ſcidit veſtimenta ſua. Præcepit autem Joiadas ſacerdos, ut ad portam equorum induceretur, ibique interfecta eſt.	6½	4612½
LXII.	Joas regnavit anno ſeptimo regni Jehu, & quadraginta annis regnavit in Hieruſalem: fecitque rectum coram Domino: Verumtamen altaria & victimas eorum non abſtulit. Et vocavit Joiadam Sacerdotem & Sacerdotes, ac præcepit eis, ut inſtaurarent domum Domini & ædificarent illam: quod factum eſt anno vigeſimo-tertio regni ejus. Inſurrexerunt autem ſervi Joas in eum, & occiderunt eum: ſepultuſque eſt cum patribus ſuis. Et mortuus eſt Joiadas Sacerdos anno ætatis centeſimo trigeſimo.	40	4652½
LXIII.	Amaſias filius ejus regnavit poſt eum anno ſecundo Jehu Regis Iſrael: viginti autem & novem annis regnavit in Hieruſalem, & fecit rectum coram Domino. Cumque in regno confirmatus eſſet, occidit ſervos ſuos, qui inſurrexerant in patrem ſuum & interfecerant illum. Expeditionem quoque fecit in Edom, & occidit ex illis viginti millia. Ipſe vero interfectus eſt a ſuis militibus, & ſepultus in Hieruſalem cum patribus ſuis.	29	4681½
LXIV.	Ozias filius ejus regnavit poſt eum quinquaginta duobus annis in Hieruſalem: fecitque quod erat rectum coram Domino. Sed cum auſus eſſet ingredi altare Dei, cum non eſſet Sacerdos, percuſſit eum Deus lepra uſque ad diem mortis ejus, & latuit in domo ſua nec apparebat hominibus, conſtituitque filium ſuum pro ſe, ut regeret populum. Et defunctus eſt Ozias, & abiit ad patres ſuos.	25	4733½

Numerus.	NOMINA REGUM *Israel*.	Anni.
VIII.	Jehu viginti octo annis regnavit in Samaria, occiditque universam regiam stirpem; interfecit quoque Jezabel conciditque eam, quam comederunt canes in agro Naboth, quemadmodum dixerat Elias propheta. Achab autem habebat septuaginta filios, qui occisi sunt, & capita eorum missa sunt in cophinis. Combussit insuper Jehu idolum Baal, ejusque aras destruxit; & mortuus est, abiitque ad patres suos, & sepultus est in Samaria.	28
IX.	Joachaz filius Jehu regnavit post patrem suum annis septemdecim, mortuusque est, ac sepultus in Samaria, fecitque malum coram Domino, & extruxit aras idolorum, & abiit ad patres suos.	17
X.	Joas filius ejus regnavit post eum anno trigesimo-septimo Joas Regis Juda. Regnavit autem sexdecim annis super Israel, fecitque malum coram Domino, nec declinavit a peccatis Jeroboam filii Nabath. Mortuusque est Joas, & abiit ad patres suos. In diebus ejus obiit Elisæus propheta.	16
XI.	Jeroboam filius Joas regnum suscepit anno decimoquinto Amasiæ Regis Juda; regnavitque in Samaria super filios Israel quadraginta & uno anno, & fecit malum coram Domino, abiitque ad patres suos anno vigesimo-septimo regni Oziæ Regis Juda. Post ejus obitum remansit regnum absque Rege undecim annis.	41
XII.	Zacharias filius Jeroboam regnum suscepit anno trigesimo-octavo Oziæ filii Amasiæ Regis Juda: regnavitque super filios Israel in Samaria sex mensibus, & fecit malum coram Domino, nec declinavit a peccatis Jeroboam filii Nabath, occiditque eum Sellum filius Jabes, & regnavit post eum.	6. mensibus.
XIII.	Sellum filius Jabes anno trigesimo-nono Oziæ Regis Juda, regnavit uno mense, & ingressus est Manahem in Samariam, & interfecit illum, regnavitque pro eo.	1. mense.
XIV.	Manahem anno trigesimo-nono Oziæ Regis Juda, regnavit super filios Israel in Samaria decem annis, mortuus est, & abiit ad patres suos.	10
XV.	Phaceja filius ejus regnavit post eum anno quinquagesimo Oziæ Regis Juda: regnavit autem super filios Israel in Samaria duobus annis, & interfecit illum Phacee filius Romeliæ.	2
XVI.	Phacee anno Oziæ Regis Juda regnum suscepit: regnavitque in Samaria viginti annis, & interfecit illum Osee filius Ela anno secundo post obitum Joatham filii Oziæ: & remansit regnum absque rege decem annis.	20
XVII.	Osee filius Ela regnum suscepit anno decimo-quarto regni Achaz Regis Juda, regnavitque super filios Israel in Samaria novem annis, & fecit malum coram Domino. Hic est ultimus Regum Israel, nec alius post eum surrexit Rex usque in præsentem diem.	9

Numerus.	NOMINA REGUM JUDA, & Benjamin.	Anni.	Summa.
LXV.	Joatham filius Oziæ regnum suscepit anno secundo Phacee Regis Israel: regnavitque super Juda in Hierusalem sexdecim annis, fecitque rectum coram Domino, & pugnavit contra filios Ammon, vicitque eos, & imposuit illis per singulos annos centum talenta argenti, & decem millia coros tritici, ac totidem coros hordei. Mortuusque est Joatham, & abiit ad patres suos.	16	$4749\frac{1}{2}$
LXVI.	Achaz filius Joatham regnum suscepit anno decimo-octavo regni Phacee filii Romeliæ Regis Israel, regnavitque in Hierusalem sexdecim annis, nec fecit quod placitum erat coram Domino: Insuper & filium suum consecravit Idolis, transferens eum per ignem. Mortuusque est Achaz, & sepultus cum patribus suis in Civitate David.	16	$4765\frac{1}{2}$
LXVII.	Ezechias filius Achaz regnum suscepit anno tertio Osee Regis Israel, regnavitque super Juda viginti-novem annis, & ambulavit in via David: confregitque statuas idolorum, & dissipavit aras eorum, contrivitque serpentem æneum, quem fecerat Moyses propheta: quoniam filii Israel colebant eum, & vocabant *serpentem suspiciosum*. Et addidit illi Deus quindecim annos vitæ: postea mortuus est, & abiit ad patres suos: nec fuit similis illi inter Reges Juda, qui eum antecessere, vel secuti sunt. In diebus ejus erat Esaias propheta.	29	$4794\frac{1}{2}$
LXVIII.	Defuncto Ezechia, & ad patres suos recepto, regnum suscepit Manasses filius ejus pro eo, regnavitque in Herusalem quinquaginta quinque annis, fecitque malum coram Domino, & coinquinatus est in abominationibus gentium, & ædificavit aras Idolorum, quas destruxerat pater ejus, & adoravit stellas cæli, & coluit eas. Insuper & optimos interfecit, & sanguinem innocentium fudit, implevitque Hierusalem sanguine sanctorum. Et ea quidem perpetravit, quæ neque Amorræi fecerant. Quamobrem locutus est Dominus per servos suos prophetas, dicens: Quoniam prævaricatus est Manasses, fecitque opera hujusmodi ad peccatum inducens, filios Juda, propterea hæc dicit Dominus Deus Israel: Ecce ego inducam malum super filios Juda & Hierusalem, ut quicumque audierit illud, tinniant ambæ aures ejus præ timore: & immittam super Hierusalem, quæ immisi super Samariam, & appendam illis pondus quod appendi domui Achab, & delebo reliquias hæreditatis meæ: tradamque illos in manus inimicorum suorum. Mortuusque est Manasses, & abiit ad patres suos.	55	$4849\frac{1}{2}$

Hic

HIC est finis Regum Israel, quibuscum deperditæ quoque sunt decem Tribus usque in præsentem diem, nec remanserunt nisi Reges Juda tantum. Hujus causa hæc est. Osee, qui postremus est Regum Israel, factus 4. Reg. 17.
fuerat servus Salmanasaris Regis Assyriorum, reddebatque illi tributa. Cumque posthæc idem Osee pacem iniisset cum Rege Ægypti, ejusque opem implorasset, ne præstaret tributa, & obedientiam Regi Assyriorum, sicut inter ipsos convenerat: ascendit Rex Assyriorum, & venit in Samariam, eamque obsedit tribus annis. Anno autem nono Osee cœpit Rex Assyriorum Samariam, & transtulit universas decem Tribus in Assyriam, & habitare fecit eas in Civitatibus Medorum Halvan, & Aspahan, nec reversæ sunt in terram suam usque in diem hanc. Et adduxit Rex Assyriorum gentes de regione Gaza, & de Hama, & de Sepharvam, & collocavit eas in Samaria, & in civitatibus ejus: & isti sunt, qui nunc Samaritani vocantur. Cumque ibi primum habitare cœpissent, non timebant Dominum: quamobrem immisit in eos leones, qui plures ex eis devorabant. Nunciaveruntque hoc Regi Assyriorum, qui præcepit, ut mitteretur illuc unus de Sacerdotibus, qui inde captivi ducti fuerant, ut doceret eos cultum Dei terræ, & judicia ejus. Venit igitur ad eos quidam de Sacerdotibus, & habitavit in Bethel, & docuit eos cultum Domini & legem ejus: cumque Dominum adorarent, Diis quoque suis serviebant.

Ezechias autem Rex Juda fecit quod erat bonum coram Domino, quem- 4. Reg. 18.
admodum fecerat David pater ejus, delevitque idola, & evertit aras eorum, confregitque Serpentem æneum, quem fecerat Moyses propheta in deserto: Siquidem filii Israel seducti fuerant, & adorabant illum, appellantes nomen ejus *serpentem suspiciosum*. Timuitque Ezechias Dominum, & speravit in eo, nec fuit in Regibus Juda similis ipsi, neque ante, neque post eum. Unde & erat Dominus cum eo, & in cunctis, ad quæ procedebat, ferebat ei opem. Rebellavit quoque contra Regem Assyriorum, & non servivit ei. In fugam etiam vertit Philistæos, eorumque urbes devastavit. Anno decimo-quarto regni Ezechiæ ascendit Sennacherib Rex Assyriorum ad universas civitates Juda munitas, & obsedit eas. Tunc misit Ezechias Rex Juda ad Regem Assyriorum nuncios, dicens: Recede a me, & ne inferas mihi malum: & omne quod imposueris mihi tributum, ad te feram. Indixit itaque Rex Assyriorum Ezechiæ trecenta talenta argenti, & triginta talenta auri. Misitque ad illum Ezechias quicquid repertum fuit in domo Domini eo tempore. Rursus misit Rex Assyriorum adversus Ezechiam in Hierusalem ingentem exercitum: stetitque princeps exercitus, & exclamavit voce magna ad Judæos, dicens: Audite verba Regis magni, Regis Assyriorum: hæc dicit Rex: Ne seducat vos Ezechias: non enim poterit liberare vos de manu mea: neque fiduciam vobis tribuat in Domino, dicens: Dominus liberabit nos, & eruet nos, nec sinet hanc civitatem superari a Rege Assyriorum. Egredimini ad me, & comedite unusquisque fructum de ficu sua, de vinea sua, & de oliva sua: nec decipiat vos Ezechias, dicens: Dominus liberabit vos. Quisnam Deorum potuit eruere terram suam de manu mea, ut possit Dominus eruere Hierusalem? 4. Reg. 19.
Quæ cum audisset Ezechias Rex, scidit vestimenta sua, & opertus est sacco, ingressusque est domum Domini, & misit ad Isaiam prophetam, dicens: Dies jejunii dies iste. Cui respondit Isaias: noli timere verba Regis Assyriorum: Ecce ego immittam ei Spiritum, dicit Dominus, & revertetur in regionem suam vacuus, ibique interficietur. Ingruente igitur nocte egressus est Angelus Domini, & interfecit de exercitu Regis Assyriorum ducenta octoginta quinque millia virorum ictu oculi. Cæteri celeri fuga ad regionem suam reversi sunt. In Regem autem Assyriorum insurrexerunt filii ejus, percusseruntque cum gladio, quemadmodum dixerat Isaias propheta.

Numerus.	*NOMINA REGUM JUDA, & Benjamin.*	*Anni.*	*Summa.*
LXIX.	Amon filius ejus regnavit pro eo duobus annis: fecitque malum juxta opera patris peſſima. inſurrexeruntque in eum ſervi ſui, & interfecerunt eum in domo ſua: congregatus autem populus occidit eos, qui Regem occiderant. Rex vero ſepultus eſt cum patribus ſuis.	2	4851 $\frac{1}{2}$
LXX.	Joſias filius ejus regnavit pro eo triginta & uno anno in Hieruſalem, fecitque bonum, & recte ambulavit coram Domino juxta omnia quæ fecit David pater ejus. In diebus ejus reperit Helcias Sacerdos Librum unum de Libris legis, quem obtulit Regi. Qui aſcendit ad domum Domini cum omni populo Juda, & lectus eſt coram eis Liber. Præcepitque Rex, ut colligerentur idola, altaria, & vaſa eorum, & combuſſit ea omnia extra Hieruſalem in convalle Cedron: occidit inſuper Sacerdotes idolorum, & eradicavit eos ex omnibus civitatibus Juda. Anno decimo-octavo regni ſui celebravit Phaſe celeberrimum Domino in Hieruſalem. Verumtamen iram ſuam non avertit Dominus a Juda, neque placatus eſt ipſis propter irritationes quibus provocaverat eum Manaſſes operibus ſuis peſſimis. Aſcendit itaque Pharao Claudus, egreſſuſque eſt Joſias ad pugnandum cum illo, percuſſuſque ſagitta interiit, perlatumque cadaver, ſepelierunt ſervi ejus cum patribus ejus.	31	4882 $\frac{1}{2}$
LXXI.	Populus autem tulit Joachaz filium ejus, & conſtituerunt eum ſibi Regem pro patre ejus: qui tribus menſibus regnavit in Hieruſalem, fecitque malum coram Domino, ſicut Manaſſes: & veniens Pharao Claudus, captivum eum duxit in Ægyptum, indixitque populo terræ tributum centum talenta argenti, & decem talenta auri. Mortuuſque eſt Joachaz in Ægypto.	menſes 3	4882 menſes 9
LXXII.	Regemque conſtituit Pharao Claudus fratrem ejus Eliacim filium Joſiæ pro eo, vocavitque nomen ejus Joakim: qui undecim annis regnavit, & fecit malum coram Domino, ac peſſime ſe geſſit ſicut Manaſſes avus ejus. In diebus ejus aſcendit Nabuchodonoſor Rex Babylonis in Hieruſalem, & præſtitit ei obedientiam Joakim tribus annis, tum rebellavit. Quamobrem reverſus Nabuchodonoſor Rex Babylonis vinxit eum catenis, & adduxit Babylonem cum omnibus vaſis Templi.	11	4893 menſes 9

Numerus.	*NOMINA REGUM JUDA, & Benjamin.*	Anni	Summa.
LXXIII.	Et regnavit Joachin post illum tribus mensibus, & fecit malum coram Domino. In tempore illo ascendit Nabuchodonosor rex Babylonis in Hierusalem, & obsedit eam, atque in angustiam redegit. Egressusque est Joachin rex Juda ad Nabuchodonosor cum servis suis & principibus, & duxit eum Rex Babylonis secum anno octavo regni ejus, & protulit ex Hierusalem quidquid erat in ædibus regis, & in thesauris domus Domini: captivos quoque duxit omnes habitatores Hierusalem, & universos duces ac fortes exercitus qui erant in ea, & transtulit inde decem millia virorum in captivitatem, & omnes viros fortes & bellatores, nec reliquit quempiam in terra illa, præter pauperes populi.	menses 3	4894
LXXIV.	Et constituit rex Babylonis pro Joachin Matthaniam patruum ejus, & vocavit nomen ejus Sedeciam, qui regnavit in Hierusalem undecim annis. Rex vero Babylonis captivum duxit Joachin, & una cum illo Danielem prophetam, ac tres pueros, Ananiam, Azariam, & Misaelem. Sedecias autem rebellavit contra Regem Babylonis, & noluit amplius præstare ei obedientiam. Quamobrem ascendit Nabuchodonosor rex Babylonis cum copiis & exercitibus suis in Hierusalem, & obsedit eam anno undecimo regni Sedeciæ: quem apprehensum duxerunt ad Regem Babylonis. Qui eruit oculos ejus, vinxitque eum catenis, & filios ejus occidit coram eo, & adduxit eum in Babylonem. Postea venit Nabuzardan, & succendit domum Domini, & domum Regis, & reliquam urbem depopulatus est, captivosque omnes duxit, relictis tantum pauperibus terræ, ut vineas agrosque colerent. Et accepit aurum, argentum, & æs, misitque in Babylonem. Tulit quoque Sarajam summum Sacerdotem, & Sophoniam Sacerdotem secundum, & misit eos ad regem Babylonis, percussitque eos rex Babylonis & interfecit. nec regnavit amplius Sedecias post captivitatem juxta verbum Jeremiæ Prophetæ. Dies autem, qua succensa est domus Domini & in captivitatem ducti sunt filii Juda, erat feria tertia, nona Lunæ mensis Ab (*Augusti*) qui est mensis quintus Hebræorum, respondetque sexto-decimo Mesori, anno mundi quater-millesimo nongentesimo-quinto, qui est dies nonus mensis Dilhegæ.	11	4905

DE REGIBUS POST CAPTIVITATEM.

Numerus.	*NOMINA, RESQUE GESTÆ REGUM post Captivitatem.*	*Anni.*	*Summa.*
LXXV.	Scriptum est in fine Prophetiæ Jeremiæ Prophetæ: Et factum est in trigesimo-septimo anno transmigrationis Joachin Regis Juda, duodecimo mense, vigesima-quinta die mensis, elevavit Evilmerodach Rex Babylonis ipso anno regni sui, Joachin Regem Juda, & eduxit eum de carcere, & locutus est cum eo bona, & posuit thronum ejus super thronos eorum, qui secum erant. Et mutavit vestimenta carceris ejus, & comedebat cum eo cibum semper cunctis diebus vitæ suæ. Fuit autem ejus transmigratio ante Captivitatem undecim annis; quos si addemus viginti-sex annis captivitatis, quæ sub Nabuchodonosor contigit, summa erit annorum triginta-septem, quibus exactis cœpit regnum Evilmerodach filii Nabuchodonosor, atque ita vera habebitur ejus annorum ratio. Itaque Nabuchodonosor Rex Babylonis regnavit post captivitatem annis viginti-sex, & ante illam annis undeviginti.	26	4931
LXXVI.	Evilmerodach filius Nabuchodonosor Regis, regnavit annis viginti-tribus.	23	4954
LXXVII.	Tempus regni Baltassaris ad verum calculum reducere nequivimus ob diversitatem, quæ est inter Chronographos. Tantum habemus quod dicit Daniel propheta: nempe, Baltassarem Regem Babylonis, postquam de Dario Medo, & Cyro Persa victoriam retulisset, fecisse grande convivium optimatibus suis, in quo præcepit ut afferrentur vasa domus Domini, quæ asportaverat Nabuchodonosor avus ejus, & bibit in eis ipse, & uxores ejus & concubinæ, ac optimates regni. Statimque apparuit manus scribens in muro characteres, quos nemo interpretari potuit, nisi Daniel propheta. Scriptura autem ejusmodi erat: *Numeravit*, *Appendit*, *Divisit*: quam ita Daniel interpretatus est Regi. *Numeravit*, nempe Deus numeravit regnum tuum, & complevit illud. *Appendit*, idest, Deus appendit te, & invenit minus habentem. *Divisit*, hoc est, divisum est regnum tuum, & datum est Medis, & Persis. Eadem nocte interfectus est Baltassar, & translatum est regnum ad Darium Medum, annos natum septuaginta-duos.	20	4974

Numerus.	NOMINA RESQUE GESTÆ REGUM post Captivitatem.	Anni.	Summa.
LXXVIII.	Darius filius Assueri de stirpe Medorum, obtinuit regnum Chaldæorum anno uno.	1	4975
LXXIX.	Erat autem Cyrus Persa una cum Dario Medo, quando Baltassar interfectus est: & ambo expugnaverunt Babylonem. missa autem sorte obtigit Dario quidem Babylon, Cyro vero territorium ejus. Voverat autem Cyrus, se remissurum captivitatem Judæorum, eisque Templum ædificaturum, cum primum obtineret regnum Babylonis. Defuncto itaque Dario, regnumque adepto Cyro, completi sunt septuaginta anni. Dimisit igitur Captivitatem anno primo regni sui, Templumque exstruxit. Dicit autem Esdras Sacerdos: Anno secundo adventus eorum ad Domum Dei in Hierusalem, mense secundo, cœperunt Zorobabel filius Salathiel, & Josue filius Josedec, & fratres eorum Sacerdotes, & fundaverunt Templum Dei: completumque est ædificium die tertia mensis Adar, anno tertio regni Darii regis Persarum. Solitus enim mos est, ut defuncto Regis Epocha supersit, uti est Epocha Alexandri, Epocha Diocletiani, & aliorum.	3	4978
LXXX.	Cambyses filius Cyri regnavit annis quinque. Ipse est Nabuchodonosor secundus, cujus meminit Ptolomæus in libro Almagesti, ejusque Epocha usus est.	5	4983
LXXXI.	De quatuor Regibus, quorum singuli nomen Darii gerebant, prophetavit Daniel propheta, eorumque meminit, dicens. Anno primo Darii Medi, tres Reges stabunt in Perside, quibus nomen Darius, & quartus ditabitur opibus nimiis super omnes: & cum roboratus fuerit in sua regione, concitabit omnes adversum Regnum Græcorum. Primus igitur est Darius Medus; qui regnavit in regno Chaldæorum: reliqui tres sunt reges Persarum.	30	5013
LXXXII.	Smerdis Magus, cujus diebus religio Magorum emersit, estque primus Rex ex Magis: regnavit anno uno.	1	5014
LXXXIII.	Assuerus, cujus a consiliis Aman erat, maritus Estheris Judææ filiæ sororis Mardochæi, regnavit viginti annis. Aman autem Judæorum interitum molitus fuerat: sed liberavit eos Deus per manum Estheris, Amano perdito.	20	5034
LXXXIV.	Artaxerxes filius Assueri, & Estheris Judææ, regnavit annis quadraginta. Hujus Esdras pincerna erat. Anno autem vigesimo regni ejus nunciatum est Esdræ, portas Hierusalem incensas fuisse, & murum destructum. Accepris igitur a Rege litteris & necessario commeatu, eo profectus est, eamque ædificavit, perfecitque opus anno trigesimo-secundo regni Artaxerxis, duodecimo scilicet anno postquam Esdras ædificium inchoaverat.	40	5074

2. Esdr. c.1. DIXIT Esdras Sacerdos. Et factum est in mense Casleu, & ego eram in Susis castro, venit quidam de iis, qui supetfuerant de captivitate Hierusalem, nomine Hanani, & dixit mihi: Qui remanserunt in Civitate, in afflictione magna sunt & in opprobrio: & murus Hierusalem dissipatus est, & portæ ejus combustæ sunt igni. Cumque audissem verba hujuscemodi, sedi, & flevi, & luxi diebus multis jejunans, & orans coram Deo cæli.
2. Esdr. c.2. Ego autem eram pincerna Regis. Et factum est in mense Nisan, anno vigesimo Artaxerxis regis: & vinum erat in manibus meis, implevique calicem vino, & præbui Regi, & placuit illi. Dixitque mihi Rex. Esdra, quare vultus tuus tristis est præter morem, cum non sis ægrotus? Non procedit hoc, nisi ex ægritudine animi. Et timui a verbis ejus, & dixi: Vivat Rex in æternum: quomodo non mutetur vultus meus atque alteretur, cum mœror & tristitia insideant in intimo cordis mei, quia civitas, in qua sunt sepulchra patrum meorum, deserta est, & portæ ejus combustæ sunt igni? Et ait mihi Rex: Quid postulas? Et imploravi opem Dei cæli, & dixi: Si recte videtur Regi, mittere me in Judæam, ut ædificem Civitatem, in qua sepulchra sunt patrum meorum. Dixitque mihi Rex, & Regina quæ sedebat ad latus ejus: Usque ad quod tempus erit iter tuum, & quando reverteris? Et constitui ei tempus, & placuit apud Regem, & misit me, deditque mihi litteras, ut omnia necessaria ad ædificium domus mihi ministrarentur. Ingressusque sum Hierusalem civitatem, & dixi populo: Vos videtis afflictionem in qua versamur. Quamobrem venite, & ædificemus muros Hie-
2. Esdr. c.3. rusalem, & non simus ultra opprobrium. Et indicavi eis manum Dei mei, quod esset bona mecum, & litteras Regis. Et surrexit Eliasib Sacerdos magnus, & fratres ejus Sacerdotes, & ædificaverunt portam Gregis, & Valvas ejus, & diviserunt civitatem, & ædificaverunt illam, ac perduximus mu-
2. Esdr. c.4. rum usque ad partem dimidiam. Cum autem audissent Sanaballat, & Tobias, & Arabes, & Ammanitæ, quod jam excitata essent mœnia, & obducta cicatrix, irati sunt valde, & decreverunt inito consilio, ut venirent, & pugnarent contra nos in Hierusalem. Et factum est in die illa, ut quidam nostrum operi incumberent, & quidam parati essent cum armis, lanceis, scutis, arcubus, & loricis, omnes viri Judæi: ædificantium unusquisque armis erat accinctus. Vigilabamus quoque nocte, vices excubiarum subeuntes: interdiu vero una manu faciebamus opus, altera vero tenebamus gladium,
2. Esdr. c.6. donec absoluta sunt mœnia Civitatis, ac portæ ejus, & fores. Factum est autem, cum audisset Sanaballat, & Tobias, & Gossem Arabs, & cæteri inimici nostri, quod ædificassem ego murum, & non esset in eo residua interruptio (usque ad tempus autem illud Valvas non posuetam in portis) miserunt Sanaballat, & Gossem ad me dicentes: Veni, & conveniamus simul. Ipsi autem cogitabant, ut facerent mihi malum. Misi ergo ad eos nuncios, dicens: Nequaquam. Qui miserunt iterum ad me comminantes, ac dicentes: Tu, & Judæi cogitatis, ac molimini rebellionem contra Regem, & propterea ædificas Domum hanc, & hunc murum, ut Regem super eos te constituas. Verum hæc Regi deferentur.

Completus est autem murus vigesimo-quinto die mensis Elul. Anno trige-
2.Esdr. 11. simo-secundo regni Artaxerxis veni ad Regem, & elapso anno uno postulavi a Rege, & reversus sum in Hierusalem.

Numerus.	*NOMINA, RESQUE GESTÆ REGUM* *post Captivitatem.*	*Anni.*	*Summa.*
LXXXV.	Artaxerxes magnus regnavit triginta annos.	30	5104
LXXXVI.	Sogdianus anno uno.	1	5105
LXXXVII.	Darius secundus annis septemdecim.	17	5122
LXXXVIII.	Artaxerxes frater Cyri Darii viginti & uno anno.	21	5143
LXXXIX.	Artaxerxes, qui & Ochus, viginti annis. Hic extruxit in Ægypto palatium, quod Arabes vocant *Casr-al-Sciamaa*, id est, ædes ceræ. erat autem illuvioni aquarum obnoxium, donec Amrus filius Asi expugnavit Ægyptum. Cumque ii juxta illud palatium tentoria fixisset, Fostati nomen locus ille obtinuit, quod usque in præsentem diem retinet: estque primum oppidum, quod Amrus sub Imperatoribus Romæorum in Ægypto expugnavit.	20	5163
XC.	Arses undecim annis. Hujus tempore Plato, & Socrates claruere.	11	5174
XCI.	Darius quartus ex iis, quorum meminit Daniel, ut supra dictum est, septem annis. Hunc occidit Alexander, & a Persis ad Græcos regnum translatum est: atque idcirco post ejus obitum ab Alexandro Epocham inchoamus.	7	5181
XCII.	Alexander Philippi filius, Græcus, qui vocatur *Bicornis*, quoniam duo solis cornua obtinuit, nempe ab Oriente ad occidentem; regnavit sexdecim annis.	16	5197
XCIII.	Ptolomæus frater Alexandri septem annis.	7	5204

Numerus.	*NOMINA, RESQUE GESTÆ REGUM* *post Captivitatem.*	Anni.	Summa.
XCIV.	Ptolemæus, qui & Alexander, viginti & uno anno. Hic advocavit ex fenioribus Ifrael feptuaginta duos fenes, e quibus duo in itinere mortui funt, & fupervixerunt feptuaginta, qui interpretati funt ei libros Legis & Prophetarum. Ex horum numero exftitit Eleazarus, quem occidit Antiochus, quod idolum ejus adorare noluiffet. Ex eodem quoque numero erat Simeon Sacerdos, qui Dominum in ulnis fuis geftavit.	21	5225
XCV.	Ptolomæus cognomento Λαγὼς, feu Lepus, viginti-novem annis.	29	5254
XCVI.	Ptolomæus cognomento Philadelphus viginti-fex annis.	26	5280
XCVII.	Ptolomæus cognomento Evergetes viginti-quinque annis.	25	5305
XCVIII.	Ptolomæus cognomento Philopator feptem-decim annis.	17	5322

HISTORIA MACHABÆORUM, ID EST MŒRENTIUM.

ERAT inter Judæos vir quidam nomine Mathathias filius Joannis filii Si- 1. Mach. 2.
meonis Sacerdotis ex filiis Joarib, cognomento Hasmonæus, eratque
Summus Sacerdos, & rector populi, & habebat filios quinque. In ejus die-
bus misit Antiochus Epiphanes filius Antiochi magni Rex Antiochiæ, exer-
citum in Hierusalem, eamque dolo cepit, & contaminavit Templum idolis 2. Mach. 6. & 7.
suis, coegitque filios Israel ad ea colenda: & occidit Eleazarum sacerdotem,
& septem fratres cum matre, quod ii induci noluissent, ut idola adorarent:
hoc autem contigit anno decimo-nono Ptolomæi, qui cognominatur Epipha- 1. Mach. 2.
nes. Eodem anno defunctus est Mathathias Sacerdos. Erat autem Mathathias
filius Joannis vir optimus, fugitque ad montes, & moratus est ibi cum mul-
titudine Judæorum. Cumque audisset afflictionem, quam suæ genti intulerant
Græci, ægerrime id tulit, & maximo affectus est dolore ac mœrore, zela-
tusque est Deo, Sanctuario ejus, & Genti suæ. Cumque Antiochus ab Hie-
rusalem recessisset, misit Mathathias Judam filium suum clam ad Civitates Ju-
da, præcipiens eis, ut Deo zelarentur. Et surrexerunt ex eis quotquot strenui
erant, ac fortes, & religionis æmulatione incitati; conveneruntque ad illum po-
pulus multus. Qui cum vidisset aliquando Judæum quemdam immolantem
suem super altare, quod Græci idolis Regis exstruxerant, insiluit Mathathias
in Judæum illum, & gladio collum ejus amputavit. Tum occidit ducem,
qui ibi aderat. Quod videntes socii Mathathiæ, resumpto animo irruerunt
in exercitum Græcorum, e quibus, Deo adjuvante, multos trucidarunt; fu-
gientes vero insecutus est Mathathias cum sociis, eosque ad ultimum inter-
fecerunt, defeceruntque a Grecis. His auditis multi Judæorum ad illos acces-
serunt.

Instante autem obitu, vocavit Mathathias quinque filios suos, eisque man-
data suprema dedit. Eo vero defuncto, fecerunt filii ejus juxta ipsius præce-
ptum, præfeceruntque sibi Judam fratrem suum. Quod cum nunciatum esset An- 1. Mach. 3.
tiocho, misit illuc tres duces cum totidem fortissimis exercitibus, & præcepit
eis, ut Judæos penitus perderent ac delerent. His acceptis, Judas & seniores
Judæorum convenerunt ad Domum Dei, & jejunaverunt, & induerunt se ci-
liciis, & cinere se consperserunt. Persolutis autem orationibus ac precibus,
præcepit Judas Sacerdotibus, ut buccinis Sanctuarii occinerent: quo facto im-
petum fecerunt in eos, Deoque adjuvante trucidarunt ex illis quamplures, & 1. Mach. 4.
reliqui in fugam versi sunt, quos Judas, & socii insequentes, occiderunt, ac-
ceperuntque eorum spolia. Antiochum vero morbo gravissimo percussit Deus,
quo mortuus est: & regnavit post illum filius ejus Eupator, qui & de no-
mine patris sui Antiochus vocatus est. Judas autem filius Mathathiæ & Judæi pu-
rificaverunt Sanctuarium, & novum altare exstruentes, imposuerunt super illud
ligna, & oblationes: tum Deum orantes precati sunt, ut ignem super altare emitteret:
apparuitque ignis, & combussit ligna & oblationes, mansitque in domo accensus us-

que ad secundum Excidium. Fecerunt quoque solemnitatem dedicationis altaris octo diebus, statutumque est id in singulos sequentes annos. Occidit etiam Judas Nicanorem ducem Regis Demetrii: præfuitque septem annis. Cui successit Jonathas, tertius filiorum Hasmonæi. Quamobrem in una quidem pagina describemus Reges Machabæorum; in altera vero e regione Reges Græcorum, a quibus tamen supputatio annorum ducetur.

Numerus.	NOMINA REGUM MACHABÆORUM, *filiorum Hasmonæi, Sacerdotum Judæorum, qui regnarunt post captivitatem.*	Anni.
I.	Mathathias filius Joannis de filiis Joarib sacerdotis, cognomento Hasmonæus, liberavit Judæos a jugo Antiochi, regnavitque super eos, & defunctus est anno decimo-nono regni Ptolomæi, qui cognominatur Epiphanes, & post annum obtinuit regnum Judas filius ejus.	19
II.	Judas filius Hasmonæi sacerdotis, regnavit septem annis. Eo autem offerente sacrificium, & orante descendit ignis, & combussit illud, nec extinctus est usque ad secundum Excidium Templi.	7
III.	Jonathas frater ejus, tertius ex filiis Hasmonæi, regnavit sex mensibus.	menses 6.
IV.	Simeon frater ejus, regnavit annis octo, tum interfecit illum Ptolomæus filius Simeonis, qui & Hyrcanus, ejus gener.	8
V.	Hyrcanus regnavit triginta & uno anno. Ejus diebus Seleucus Antiochi filius destruxit Templum, quod Sanaballates in Samaria ædificaverat.	31
VI.	Aristobulus Hyrcani filius regnavit uno tantum anno.	1
VII.	Alexander ejus frater regnum obtinuit post illum, viginti-septem annis, reliquitque duos filios, Hyrcanum scilicet, & Aristobulum. Ejus diebus in tres sectas Judæi scissi sunt: in Pharisæos scilicet, Sadducæos, & Herodianos.	27
VIII.	Alexandra ejus uxor regnavit post illum novem annis. Cumque filii ejus adolevissent, constituit Hyrcanum quidem primogenitum summum sacerdotem; Aristobulum vero natu minorem, ducem exercitus.	9

Numerus.	*NOMINA REGUM Græcorum.*	*Anni.*	*Summa.*
XCIX.	Ptolomæus cognomento Epiphanes, regnavit viginti-quatuor annis.	24	5346
C.	Ptolomæus Philometor viginti-quinque annis.	25	5371
CI.	Ptolomæus Evergetes viginti-tribus annis.	23	5394
CII.	Ptolomæus cognomento Soter regnavit viginti annis.	20	5414
CIII.	Ptolomæus Philometor decem annis.	10	5424
CIV.	Ptolomæus Auletes octodecim diebus.	dies 18.	✠
CV.	Ptolomæus, qui & Dionysius, regnavit viginti & uno anno.	21	5445
CVI.	Cleopatra Dionysii filia regnavit triginta circiter annis. Hæc aquæductum Alexandriæ construxit, & aquam dulcem ex Nilo Ægypti flumine illuc deduxit. Eadem Pharum ædificavit opera cujusdam sapientis hominis, qui Acacius appellabatur. Ex triginta autem annis, quibus regnavit, octodecim fuerunt ante Imperium Augusti Cæsaris, & duodecim, postquam is secundo Imperium obtinuit.	30	5475

Numerus.	NOMINA REGUM *Machabæorum, filiorum Haſmonæi, Sacerdotum Judæorum, qui regnarunt poſt captivitatem.*	*Anni.*
IX.	Ariſtobulus regnum accepit a matre, ſummum vero Sacerdotium Hyrcanus ejus frater; atque hic fuit rerum ſtatus, donec Antipater Idumæus Herodis pater diſſenſiones inter ipſos diſſeminavit, & odii ac inimicitiarum auctor fuit. Ariſtobulus itaque, poſtquam tribus annis cum dimidio regnaſſet, in vincula conjectus, obiit.	3½
X.	Hyrcanus Ariſtobuli frater, regnavit quadraginta annis. Cum autem Romæ Imperium Cæſar Auguſtus obtinuiſſet, miſit ad illum Hytcanus pretioſiſſima munera. At vero Antigonus Hyrcani ex fratre nepos ad Regem Perſarum profectus, auxilia petiit adverſus patruum, quem captum in vincula conjecit; manſitque Hyrcanus apud Regem Perſarum, donec ab Herode rege accerſitus, paulo poſt ab eodem interfectus eſt. Fuit autem ultimus Regum Haſmonæorum. Judæi autem Regem ſibi conſtituerant Antigonum, qui anno uno regnavit, antequam Herodes regnum iniiſſet.	40

DE IMPERATORIBUS ROMANORUM, ET REGIBUS HERODIANIS.

Numerus.	NOMINA CÆSARUM IMPERATORUM ROMANORUM.	Anni.	Summa.
CVII.	1 Augustus Cæsar regnavit quinquaginta-sex annis cum dimidio, ex quibus quatuor cum dimidio una cum Senatu ante necem Pompeii Ducis, unde sumitur initium regni secundi; & duodecim annis, donec Cleopatram regno spoliavit, & annis viginti-quinque donec Christus Dominus natus est: post natum autem Christum Dominum quindecim annis.	25	5500

NATIVITAS JESU CHRISTI

NATUS est Dominus noster JESUS CHRISTUS, cui gloria, ea nocte, quæ præcessit Feriam tertiam, vigesima-nona mensis quarti Ægyptiorum, qui est Chojac, anno ab orbe condito quinquies millesimo quingentesimo, die vigesima-quinta mensis Canun prioris, Luna decima mensis Arabum Sciaabani.

Herodes autem primum ad Cleopatram in Ægyptum, inde Romam profectus, obtinuit ab Augusto Cæsare regnum Judæorum in Hierusalem; fuitque dies ille primus regni Herodis, qui incidit in diem decimam-septimam mensis Tamuz, qui est dies Jejunii. Captumque Antigonum, & catenis vinctum misit in Ægyptum ad Antonium Cleopatræ maritum, amicum suum, additis etiam muneribus, rogans ut Antigonum occideret; quod ille fecit anno tertio regni Herodis, qui tertius quoque erat annus regni Antonii mariti Cleopatræ. Siquidem Antonius cum Cleopatram in uxorem duxisset, rebellavit contra Augustum Cæsarem, qui cum suis copiis in Ægyptum trajecit, interfectisque Antonio & Cleopatra, eorum regnum obtinuit. Anno decimo-octavo regni sui destruxit Herodes Templum, illudque iterum ædificavit juxta formam, qua a Rege Salomone extructum fuerat. Natus est autem CHRISTUS Dominus anno vigesimo-quinto regni ejus. Mortuus est vero Herodes, morbo consumptus, quinto post die, quam Antipatrum filium suum necari jussisset, septuagesimo ætatis suæ anno: regnavitque triginta & uno anno, ex quibus ante Nativitatem quidem CHRISTI Domini viginti-quinque anni fluxere, post Nativitatem vero anni sex.

At vero Augustus Cæsar unus erat ex ducibus Senatus, qui Romanam regebat urbem: cumque Pompejus Senatus Vicarius in Oriente moraretur, ipse ad Occidentales plagas subjiciendas cum exercitu profectus est; expugnato autem Occidente Romam reversus, eamdem urbem domuit, Senatu oppresso, & Collegis occisis. Posthæc nunciatum est Cæsari, Pompejum collectis copiis ad committendum secum prælium properare. Verum inito certamine, victoria Cæsari cessit, interfecto Pompejo. Quo facto Cæsar misit in Ægyptum Antonium cum Antipatro, qui eam regionem Cæsari subegerunt. Cleopatra vero matrimonio copulata est Antonio duci exercitus Cæsaris, qui descivit a Cæsare. Quamobrem expeditione in Ægyptum facta, Augustus Cæsar interfecit Antonium exercitus sui ducem, & Cleopatram, ejusque regnum sustulit: & exinde Ægyptus & Alexandria facta est Romanorum Provincia. Imperavit autem Augustus Cæsar annis quinquaginta-sex cum dimidio: ex quibus ab oppresso quidem Senatu cum collegis (unde initium imperii Cæsaris sumitur) usque ad necem Pompeii ducis, anni fluxere quatuor cum dimidio: a nece autem Pompeii ad excidium regni Cleopatræ filiæ Dionysii, anni duodecim: ab everso vero Cleopatræ regno ad Nativitatem CHRISTI Domini in Bethlehem, anni viginti-quinque: a Christo demum nato usque ad finem vitæ Augusti, anni quindecim. Atque ita completi sunt anni ab orbe condito quinquies mille, & quingenti.

Numerus.	NOMINA REGUM HERODIANORUM. *post Nativitatem Christi Domini.*	Anni.
XI.	Herodes post Nativitatem CHRISTI Domini regnavit sex annis; ante Nativitatem vero ejus, annis triginta & uno, ex quibus sex anni fluxere sub regno Cleopatræ.	6
XII.	Archelaus, qui se Herodem quoque appellavit, paucis ab obitu uxoris suæ diebus, misso ab Augusto Cæsare in urbem Hierusalem duce captus est, & catenis vinctus, Romamque adductus, ibi obiit, cum regnavisset septem annis.	7
XIII.	Antipas Archelai frater, qui & Herodem se appellavit, regnavit annis viginti & uno. Ejus diebus cruci affixus est CHRISTUS Dominus. Tiberius autem Cæsar misso duce captum Antipam in Hispaniam relegavit, ibique obiit.	21
XIV.	Agrippa filius Aristobuli, quem Herodes pater interfecerat, regnavit annis viginti-tribus.	23
XV.	Agrippa filius Agrippæ regnavit annis viginti. Ejus diebus accidit Captivitas, & Excidium Hierosolymorum. Hic ultimus est Regum Judæorum, post quem excisi sunt, ad nihilum redacti, & in captivitatem abducti, Templumque eorum eversum usque in præsentem diem.	20

Numerus.	*NOMINA CÆSARUM* *Imperatorum Romanorum.*	*Anni.*	*Summa*
CVII.	Auguſtus Cæſar poſt Nativitatem CHRISTI Domini imperavit quindecim annis.	15	5515
CVIII.	Tiberius Cæſar ejus filius viginti-tribus annis. Anno autem imperii ejus decimo-quinto baptizatus eſt CHRISTUS Dominus, anno vero decimo-nono cruci affixus.	23	5538
CIX.	Cajus Cæſar quatuor annis.	4	5542
CX.	Claudius Cæſar quatuordecim annis. Ejus diebus ſcripſit Matthæus Evangelium.	14	5556
CXI.	Nero Cæſar tredecim annis. Hic occidit Petrum & Paulum.	13	5569
CXII.	Galba Cæſar ſeptem menſibus.	menſes 7.	✠
CXIII.	Otto Cæſar tribus menſibus.	menſes 3.	✠
CXIV.	Vitellius Cæſar octo menſibus.	menſes 8.	5571
CXV.	Veſpaſianus Cæſar novem annis cum dimidio.	$9\frac{1}{2}$	$5580\frac{1}{2}$

DE

DE EXCIDIO HIEROSOLYMITANO.

EXcidium Templi Hierosolymitani contigit Feria tertia, die nona mensis Ab (*Augusti*) quæ est vigesima-quinta Epiphi, luna nona Ragebi, anno ab Orbe condito quinquies millesimo septuagesimo-septimo : in quem diem inciderat primum ejusdem Templi excidium, quod Nabuchodonosor rex combussit. Cum enim seditiones ac tumultus in regione Judæorum in dies magis magisque crevissent, eo profectus Vespasianus dux exercitus Romanorum Imperatoris, Hierosolymam obsedit usque ad mortem Neronis : qua comperta Romam reversus, Imperium quidem suscepit; Titum vero filium ibi reliquit, ut Urbem obsidione urgeret. Quam cum Titus expugnasset, Templum combussit, gentemque Judæorum in captivitatem abduxit. Rescientes autem Judæi, qui in Urbe remanserant, Sancta Sanctorum jam incensa fuisse, combussere simul omnia Civitatis palatia, pulcherrimas quasque ædes, regiasque porticus, cum omnibus qui in eis erant, thesauris, armis, & supellectilibus. Postridie autem diei, qua Sanctuarium incensum est, emersit quidam Judæus in Urbe, qui se Prophetam prædicabat, dicebatque : Hæc Domus ædificabitur absque humanis manibus, virtute scilicet Dei Optimi Maximi, sicut antea fuerat. Fortiter igitur Romanis resistite, eorumque jugum subire nolite. Quod audientes qui superfuerant ex Judæis, convenerunt simul & pugnaverunt adversus Romanos, qui eos superarunt, & ad ultimum trucidarunt: multos quoque ex Judæorum plebe occiderunt, quibus antea miserti fuerant Romani, ac benefecerant.

Egressusque est Oseas sacerdos ad Titum, habens duo candelabra, binas mensas aureas, & ingentem summam vasorum Sanctuarii ex auro purissimo, quam Tiro obtulit. At ille hominem comprehendi jussit, multumque affligi, ut quos habebat thesauros proderet: cui Oseas tradidit copiosum thesaurum auri, argenti, gemmarum, pretiosissimarum vestium sacerdotalium, & aromata multa: quibus acceptis, interfecit illum. Posthæc recessit Titus ab Hierusalem, Romam petens, adduxitque secum spolia, & manubias regionis Judæorum, captivosque, quos inde abduxerat.

De numero eorum, qui mortui sunt ex Judæis tempore obsidionis, necnon eorum, qui cæsi sunt & in Captivitatem ducti, præter eos, quos Titus liberos dimisit.

REFERT Manahem unus custodum portæ Civitatis, se numerasse mortuos, qui elati sunt ex porta, cui ipse præerat, eorumque numerum deprehendisse centum viginti-quinque millium, & octingentorum. Referunt quoque Principes Judæorum, qui ad Romanos accepta fide transierant, se calculos subduxisse mortuorum, qui tempore obsidionis ex omnibus portis elati sunt, ut sepelirentur, fueruntque sexcenta millia, præter eos, qui in puteos projecti sunt, & in plateis, vicis, ac ædibus periere, nec habuere qui eos sepulturæ traderent. Ex iis etiam multi ad Romanos exierunt, quos hi trucidarunt.

Demum Joseph Gorionis filius refert, se recensuisse eos, quos Romani in bello interfecerunt; quosque seditiosi tempore obsidionis in Urbe occiderant, eorumque summam collegisse decies centenorum millium, & centum: quos autem captivos duxit Titus, fuisse nonaginta-novem millia hominum. Ubicumque autem Titus castra metabatur, quos secum habebat, leonibus illos objiciebat, donec ad ultimum eos consumpsit, nec vel unum ex eis superstitem reliquit.

Numerus.	NOMINA CÆSARUM *Imperatorum Romanorum.*	Anni.	Summa
CXVI.	Titus Cæsar Vespasiani filius, qui Templum Hierosolymitanum secundo excidit, imperavit quatuor annis.	4	5584½
CXVII.	Domitianus Cæsar, Titi frater, imperavit quindecim annis. Hic Christianos summopere afflixit.	15	5599½
CXVIII.	Nerva Cæsar uno imperavit anno.	1	5600½
CXIX.	Trajanus Cæsar imperavit undeviginti annis. Hic occidit Ignatium Patriarcham Antiochenum; item Simeonem Cleophæ filium Episcopum Hierusalem, annum agentem centesimum vigesimum, postquam Episcopatum rexisset quadraginta duobus annis, e quibus decem fluxere ante excidium Hierusalem, & reliqui post excidium. Ejus tempore suum conscripsit Evangelium Joannes.	19	5619½
CXX.	Ælius Adrianus Cæsar imperavit viginti & uno anno. Hic columnam, seu titulum erexit super portam Hierusalem, cum hac inscriptione; *Urbs Ælia*; Columna autem illa nunc dicitur, *Sacellum David*. Fossam quoque ex flumine Ægypti ad mare Clysmatis (*Rubrum*) effodiendam curavit, eoque dulcem aquam deduxit.	21	5640½
CXXI.	Antoninus Cæsar imperavit viginti-duobus annis.	22	5662½
CXXII.	Aurelius Cæsar imperavit undeviginti annis.	19	5681½
CXXIII.	Commodus Antonini filius imperavit duodecim annis. Ejus diebus exortum est Imperium Persarum auctore Ardaseito filio Babechi, filii Sasani, ex urbe Astachar, qui regni Persici initium dedit, regnavitque in terra Babylonis, Amidæ, & Persidis. Ejus quoque temporibus claruit Galenus medicus, auctor artis medicæ.	12	5693½
CXXIV.	Pertinax Cæsar imperavit tribus mensibus.	menses 3.	✠

Numerus.	NOMINA CÆSARUM *Imperatorum Romanorum.*	Anni.	Summa
CXXV.	Julianus Cæſar imperavit duobus menſibus.	menſes 2.	✠
CXXVI.	Severus Cæſar imperavit tredecim annis.	13	$5706\frac{1}{2}$
CXXVII.	Antonius Cæſar ejus filius, imperavit ſex annis.	6	$5712\frac{1}{2}$
CXXVIII.	Macrinus Cæſar imperavit uno anno.	1	$5713\frac{1}{2}$
CXXIX.	Antonius Cæſar imperavit tribus annis.	3	$5716\frac{1}{2}$
CXXX.	Alexander Cæſar imperavit tredecim annis. Anno Imperii ejus nono regnavit Ardaſcirus filius Babechi filii Saſani.	13	$5729\frac{1}{2}$
CXXXI.	Maximinus Cæſar imperavit tribus annis. Sub eo martyrium paſſi ſunt Sergius & Bacchus.	3	$5732\frac{1}{2}$
CXXXII.	Pupienus Cæſar imperavit tribus menſibus.	menſes 3.	✠
CXXXIII.	Gordianus Cæſar imperavit quatuor annis. Sub eo emerſit Manes auctor hæreſis Manichæorum: floruit quoque Gregorius Thaumaturgus Neocæſareæ.	4	$5736\frac{1}{2}$
CXXXIV.	Philippus Cæſar imperavit ſeptem annis. Primo Imperii ejus anno regnavit in Perſide Sapores Ardaſciri filius.	7	$5743\frac{1}{2}$
CXXXV.	Decius Cæſar uno imperavit anno. Ejus diebus fugerunt ſeptem illi Adoleſcentes, & latuerunt in antro urbis Ephesi. Sub eo martyrium quoque ſubiit ſanctus Mercurius.	1	$5744\frac{1}{2}$

Numerus	NOMINA CÆSARUM Imperatorum Romanorum.	Anni.	Summa
CXXXVI.	Gallus Cæſar duobus imperavit annis.	2	5746 $\frac{1}{2}$
CXXXVII.	Valerianus Cæſar imperavit quatuordecim annis. Ejus diebus martyrium ſubiere Coſmas, & Damianus, fratreſque ac mater eorum. Sub eodem innotuit Paulus Samoſatenus.	14	5760 $\frac{1}{2}$
CXXXVIII.	Claudius Cæſar uno imperavit anno. Sub eo Paulus Patriarcha Antiochenus ſectæ Paulicianorum auctor fuit.	1	5761 $\frac{1}{2}$
CXXXIX.	Aurelianus Cæſar imperavit ſex annis. Anno Imperii ejus ſexto natus eſt Conſtantinus Imperator.	6	5767 $\frac{1}{2}$
CXL.	Tacitus Cæſar imperavit ſex menſibus.	menſes 6.	5768
CXLI.	Probus Cæſar imperavit ſex annis.	6	5774
CXLII.	Carus Cæſar imperavit duobus annis.	2	5776
CXLIII.	Diocletianus Cæſar imperavit viginti & uno anno. Ejus tempore quadrifariam diviſum erat Imperium. Diocletianus quidem Antiochiæ degebat, Maximianus vero filius ejus in Oriente, Maxentius Romæ, & Conſtantinus Conſtantii filius in Aſia: quibus tamen omnibus præerat Diocletianus. Quoniam autem Ægyptii & Alexandrini contra illum rebellaverant, anno decimo-nono ſui Imperii miſit Alexandriam edictum, ut clauderentur Eccleſiæ Chriſtianorum, & reſerarentur Idolorum fana, & quotquot thus Idolis offerre nollent, morti addicerentur. Hinc plurimi martyres necati ſunt. Interfecit quoque Petrum Patriarcham Alexandrinum: exilio etiam multavit filios Regum & Principum, Claudium ſcilicet, Victorem, & Baſilidem, quos in Ægyptum relegavit. Poſtremo cæcitate percuſſus fuit a Deo, ira ut eleemoſynam peteret ad portas urbis Antiochiæ: & morte peſſima periit.	21	5797

Numerus	NOMINA CÆSARUM *Imperatorum Romanorum.*	Anni.	Summa
CXLIV.	Maximianus ejus filius, post patrem imperavit anno uno, multoque majora, & atrociora mala perpetravit, quam pater ejus. Sub eo martyrium subiit Barbara, & alii Martyres.	1	5798
CXLV.	Constantinus Magnus imperavit triginta duobus annis. Hunc post Diocletiani mortem conatus est Maximianus ejus filius Imperio spoliare. Anno autem decimo-septimo Imperii Constantini, apparuit ei in somnis signum Crucis, audivitque vocem sibi dicentem: *Ferto hoc signum, & vinces hostes tuos.* Qua de re cum inquisivisset, a Sacerdotibus Christianis de Crucis mysterio edoctus fuit. Statimque tulit Constantinus signum Crucis, initoque contra Maximianum bello, profligatis copiis fugit Maximianus, Romamque contendens, submersus est in flumine cum suo exercitu: & Romanum obtinuit Imperium Constantinus ab ortu usque ad occasum. Anno decimo-nono Imperii sui credidit, & baptizatus est. Helena vero ejus mater Hierosolymam profecta, detexit pretiosissimum lignum Crucis, & Sepulcrum, & ædificavit Templum Resurrectionis, & Golgothæ. Anno autem post ejus conversionem ad fidem decimo-nono coegit sanctum illud Concilium Nicææ trecentorum octodecim Episcoporum, qui anathemare percusserunt Arium, omnesque ejus sectatores, & composuerunt vulgatissimum illud Symbolum. Summa Imperii ejus fuit annorum quinquaginta, e quibus ante susceptam fidem sub obedientia Diocletiani fluxere anni octodecim; post susceptam vero fidem anni triginta-duo.	32	5830
CXLVI.	Constantius Constantini filius imperavit annis viginti quatuor. Sub eo floruit Cyrillus Hierosolymitanus, qui scripsit ad illum in hæc verba: In diebus religiosissimi patris tui Constantini apparuit in Hierusalem lignum salutiferæ Crucis, & detecta sunt Sancta Loca. At in diebus tuis, Imperator, apparuerunt miracula, non quidem e terra, sed ex cælo; siquidem visa est in Hierusalem supra Sepulcrum hora tertia solemnitatis Pentecostes Crux lucida & splendida; idque non uni, aut duobus, sed omnibus simul civibus, qui spatio trium horarum illam viderunt. Is vero splendor ejus erat, ut Solis splendorem superaret obscuraretque. Ob id miraculum multa hominum millia ad cognitionem Dei adducta sunt, multique Christianam fidem susceperunt.	24	5854

Numerus.	NOMINA CÆSARUM. *Imperatorum Romanorum.*	*Anni.*	*Summa*
CXLVII.	Julianus apostata. Sub eo claruit Antonius Abbas, qui omnium primus Ægypti solitudinem incoluit, & Monasteria extruxit. In Syria quoque floruit Hylarion Abbas, qui primus omnium incoluit solitudinem Jordanis, ibique Monasteria ædificavit. Quod autem hic Imperator Basilium Cæsareæ Episcopum in vincula conjecisset, a Sancto Mercurio martyre lancea confossus interiit.	2	5856
CXLVIII.	Jovianus uno imperavit anno.	1	5857
CXLIX.	Valentinianus imperavit duodecim annis.	12	5869
CL.	Valens post Valentinianum imperavit duobus annis.	2	5871
CLI.	Gratianus imperavit uno anno.	1	5872
CLII.	Theodosius Magnus, Imperator fidelis, imperavit septemdecim annis. Anno primo Imperii ejus celebratum fuit Concilium secundum Constantinopoli centum quinquaginta Episcoporum, qui anathemate percusserunt Macedonium Spiritus Sancti hostem, & Sabellium qui dicebat: *Pater Filius Spiritus Sanctus*, constituens in una Divina natura unam personam, rejecta particula *&*. Damnarunt quoque Apollinarem, qui ajebat: *Magnus, Major, Maximus*: Vocabat enim Spiritum Sanctum *Magnum*; Filium vero *Majorem*; & Patrem *Maximum*. Anno octavo Imperii ejus apparuerunt septem illi Adolescentes, qui fugientes sese absconderant a Decio impio Imperatore. Unde spatium, quo dormiere, colligitur annorum centum triginta-sex. Hic vero Imperator Theodosius ædificavit Ecclesiam Gethsemani.	17	5889
CLIII.	Arcadius ejus filius Imperavit tredecim annis. Hic ædificavit monasterium Kosairi in monte Mokattabo apud Phostatum Ægypti, quod Sancto Arsenio nuncupatum est. Sub eodem floruit Joannes Chrysostomus Patriarcha Constantinopolitanus.	13	5902

Numerus	NOMINA CÆSARUM Imperatorum Romanorum.	Anni.	Summa
CLIV.	Theodosius minor, Arcadii filius, imperavit quadraginta-duobus annis. Anno vigesimo-primo Imperii ejus celebratum est Tertium Concilium Ephesi ducentorum Episcoporum, qui damnarunt Nestorium ejusque sectarios, præsidente Cyrillo magno Patriarcha Alexandrino.	42	5944
CLV.	Marcianus Imperator imperavir sex annis. Anno primo Imperii ejus celebratum est quartum Concilium Chalcedone sexcentorum triginta Episcoporum. Hic autem Imperator sententiam Nestorii sequebatur, quem idcirco ab exilio revocari jussit: sed hominem jam interiisse nuncius invenit: Deus enim illum morte præripuerat. Cum vero Marcianus Pulcheriam Theodosii sororem post ejus obitum uxorem duxisset, Imperiumque simul ab ea accepisset, Dioscorum Patriarcham Alexandrinum, quod sibi restitisset, sede sua pulsum in exilium misit, ibique mortuus est. Qui autem Imperatori morem gessere ejusque sententiam amplexi sunt, dicti fuere *Melchitæ*, hoc est, *Regii*, seu *Imperiales*.	6	5950
CLVI.	Leo Magnus imperavit sexdecim annis.	16	5966
CLVII.	Leo pater Zenonis Jacobita, anno uno.	1	5967
CLVIII.	Zeno filius ejus Jacobita, fidei propugnator, imperavit septemdecim annis.	17	5984
CLIX.	Anastasius Jacobita, Eliam Patriarcham Hierosolymitanum in Ailam relegavit; sed & Flavianum Patriarcham Antiochenum, quod opinioni Melchitarum addicti essenr, constituitque pro Flaviano Sanctum Severum. Severus autem habebar discipulum quemdam nomine Jacobum, qui defuncto Imperatore clam adibat fideles eosque confirmabat jussu Timothei Patriarchæ Alexandrini.	27	6011
CLX.	Justinus Chalcedonensis insectatus est Jacobitas, & in exilium misit Sanctum Severum Patriarcham Antiochenum. Imperavit novem annis.	9	6020
CLXI.	Justinianus Imperator, imperavit triginta-novem annis. Sub eo celebrata est Quinta Synodus Constantinopoli centum sexaginta-quatuor Episcoporum, qui damnarunt Origenem, ejusque sectarios.	39	6059

Numerus.	NOMINA CÆSARUM Imperatorum Romanorum.	Anni.	Summa
CLXII.	Justinus Imperator tredecim annis.	13	6072
CLXIII.	Tiberius Imperator tribus annis.	3	6075
CLXIV.	Mauritius Imperator, quem Phocas interfecit, viginti annis.	20	6095
CLXV.	Phocas Imperator, quem Heraclius interfecit, octo annis.	8	6103
CLXVI.	Heraclius Imperator imperavit triginta & uno anno, ac mensibus quinque: ab anno scilicet Alexandri Bicornis nongentesimo vigesimo-secundo. Obiit die Dominica, nona Februarii, quæ respondet decimæ-quintæ mensis Mechir, anni Alexandri nongentesimi quinquagesimi-quarti. Ejus tempore initium habuit Imperium Moslemanorum. Imperavit autem Heraclius ante Moslemanorum quidem Imperium undecim annis, post illud vero annis viginti. Quamobrem ex ejus annis in hac tabula undecim tantum recensebimus, cum reliqui viginti anni in summa annorum Moslemanorum comprehendantur.	11	6114

DE MOSLEMANORUM IMPERIO.

FUIT initium Imperii Moslemanorum feria quinta, die prima Moharrami, quæ est decima quinta Tamuz (*Julii*) & vigesima prima Epiphi, anno Alexandri nongentesimo trigesimo-tertio. Contigit quippe Hegira eo anno, quo Heraclius Phoca occiso obtinuit Imperium, nempe anno primo ejus Imperii. Rejecimus autem posteriores Heraclii annos, quod nihil nobis de Romanorum Imperatorum historia reliquum sit, nisi usque ad Heraclium: annos vero Hegiræ secuti sumus, quod proximiores nobis sint, adeoque per illos facilius annorum ratio ad nostram usque ætatem subducitur. Cumque anni Hegiræ Lunares sint, eo quidem ut se habent modo illos describimus; sed mox eosdem ad annos Solares reducimus, ut quam ab Adamo inchoavimus, ad nostra usque tempora eamdem Chronologiæ rationem perducamus. Binas autem Tabulas damus: quarum prior continet nomina Calipharum Moslemanorum, Regumque eorum in Ægypto & Bagdado, a Mahometo usque in præsentem diem: Calipharum, inquam, Abbasidarum, Phatemidarum, & Regum Jobidarum, aliorumque: quorum anni in dies distributi sunt, & ad Solares annos reducti. Altera vero Tabula in quatuor Laterculos divisa est, quarum prima comprehendit annos Lunares uniuscujusque Caliphæ: altera summam eorumdem annorum: tertia reductionem eorumdem in annos Solares: quarta deniq; summam ab Orbe condito.

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Chaliipharum.	Anni Caliphatui.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
I.	Mahometus Abulcasemus filius Abdallæ filii Abdalmotalebi, natus est in planitie Mechæ circa auroram feriæ secundæ, duodecima Rabii prioris anno Elephantis. Epocha autem Hegitæ initium habuit feria quinta, prima anni illius, quo Mahometus hegiram, seu fugam cepit a Meccha urbe ad Medinam: obiit vero feria secunda, die duodecima Rabii prioris, annum ætatis agens sexagesimum tertium, e quibus decem Medinæ fluxerunt.	anni 10 dies 71	anni 10 dies 71	anni 9 dies 329	anni 6123 dies 320
II.	Abubacrus Justus filius Abikahaphæ, creatus est Chalipha feria secunda, qua Mahometus obiit: mortuus est autem ex phrisi. Erat procerus, macilentus, levis ac raræ barbæ, contemptor rerum humanarum, pius, abstinens a mundanis deliciis: quippe qui ex publico ærario tres dumtaxat denarios singulis diebus accipiebat. Estque primus omnium, qui Alcoranum collegit.	anni 2 dies 100	anni 12 dies 171	anni 2 dies 76	anni 6125 dies 360
III.	Omarus filius Alchettabi, cognomento Abu-Hophsus, creatus est eodem die, qua Abubacrus obiit. Ipse cepit Ægyptum deditione a Mecaucaso; Alexandriam vero vi expugnavit. Pugione percussit eum Abululua puer Mogairæ, & post tres dies obiit. Erat autem valde fuscus, & calvus. Primus omnium appellatus est *Emir-al-mumenin*, hoc est, *Imperator fidelium*: primusque gestavit Strophium ex fune contortum, aut nervum taurinum, quo & percutere solebat. Ipse cepit Damascum, Emesam, Kenesrinum, Basan, Jerusalem, & Madainam Chosroæ regiam, idest, Seleuciam & Ctesiphontem, ex qua eam retulit divitiarum summam, quæ vix exprimi potest. Expugnavit quoque Aderbigianam, Rakam, Nisibin, & alias urbes.	anni 10 dies 178	anni 22 dies 349	anni 10 dies 79	anni 6136 dies 65
	Quinque Interregni dies usque ad Othmani regnum, annorum summæ adjiciendi sunt.				

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ *Chalipharum.*	Anni Caliphatui.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
IV.	Othmanus Affani filius inaugurarus est prima Moharrami, & interfectus die Paschatis a Mahomero Abubacri filio, cum annum ætatis octogesimum secundum ageret. Quo autem obiit anno, præcepit Valides Akabæ filius, ut Codices Alcorani dilacerarentur & acero lavarentur, quod magna de Alcorano dissensio orta esset. Siquidem reversus Hadipha ex bello Armenico, dixit ei: consule populis, antequam dissentiant dissensione Judæorum & Judæorum. Qui air: Quid est hoc? Respondit Hadipha: Expugnavi Armeniam, Arakam, & Syriam; ubi comperi Arakenses pro infidelibus habere Syros, eorumque librum repudiare; contra Syros pro infidelibus habere Arakenses. Tunc præcepit Zaido Thaberi filio, qui descripsit Codicem, contulitque eum cum Codice, qui erat apud Haphidam, combussitque Codices ab illo dissentientes.	anni 11 dies 344	anni 34 dies 344	anni 11 dies 223	anni 6147 dies 293
V.	Ali filius Abutalebi Chalipha creatus est eodem die, qua Othmanus cæsus. Erat autem rerum mundanarum contemptor, elargiendis eleemosynis deditus, & religionis suæ propugnator acerrimus.	anni 4 dies 262	anni 40 ✠	anni 4 dies 219	anni 6152 dies 147
VI.	Hasanus filius Ali, creatus est Calipha Cuphæ eadem die, qua pater ejus obiit: Anno quadragesimo primo venit Cupham Moavias, Abisophiani filius, cui occurrens Hasocnus, inita pace, imperii jura cessit. Ejus tempore interfectus est Hosainus die decima Moharrami, qui in feriam sextam incidit, annum ætatis agens quinquagesimum-nonum: cæsique sunt cum illo novem millia equitum.	✠ dies 182	anni 40 dies 80	✠ dies 182	anni 6152 dies 239
	Quatuor dies interregni addantur summæ.				

DE CALIPHIS OMMIADIS.

Numerus.	*NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Chalipharum Ommiadarum.*	*Anni Caliphatus.*	*Summa annorum Lunarium*	*Reductio eorum in Solares.*	*Summa annorum Mundi.*
VII.	Moavias Abisofiani filius inauguratus est Chalipha, obiitque Damasci, annum ætatis agens septuagesimum-octavum. Erat candidus, procerus, extantibus oculis, prolixa barba, lato pectore, protuberante ventre, magnæ apud homines majestatis & auctoritatis.	anni 19 dies 94	anni 59 dies 178	anni 18 dies 253	anni 6171 dies 221
VIII.	Jazidus Moaviæ filius Chalipha creatus est qua pater obiit die, cum annum ætatis ageret trigesimum-nonum. Ipse interfecit Hoseinum. Fuit valde fuscus, magno capite, varorum vestigiis in vultu notatus, brevibus digitis. Misso exercitu Boeharam obsedit, cujus regnum mulier quædam nomine Chatona tenebat, quæ contra Moslemanos opem imploravit Regis Sogdianorum, eique se illi nupturam promisit. Qui opem illi tulit cum centum-viginti millibus, multaque utrinque commissa sunt prælia, cædesque secutæ. Jazidus autem missis copiis Meccam obsedit, portamque Caabæ cum trabibus combussit, unde murus nigredinem contraxit. Medinam quoque obsedit, expugnavitque, & effuso civium sanguine urbem depopulatus est.	anni 3 dies 249	anni 63 dies 73	anni 3 dies 226	anni 6175 dies 72
IX.	Moavias filius Jazidi filii Moaviæ, Chalipha inauguratus est qua die pater obiit, nempe 15. Rabii prioris. Caliphatu se abdicavit, postquam illum diebus 45. tenuisset: obiitque quadragesimo post imperii abdicationem die, annum ætatis agens vigesimum tertium, & sepultus est juxta patrem suum, nulla relicta prole.	✠ dies 45	anni 63 dies 118	✠ dies 45	anni 6175 dies 117
	Nonaginta-novem interregni dies, qui ad Chaliphatum Abdallæ filii Zobairi fluxere, annorum summæ adduntur.				
X.	Abdalla filius Zobairi inauguratus est Meechæ vigesima-prima Ragebi. Cumque imperium obtinuisset Abdalmalechus filius Meruani, misit Hagiagium, qui eum patibulo affixum interfecit, anno ætatis ejus septuagesimo secundo.	✠ dies 128	anni 63 dies 325	✠ dies 128	anni 6175 dies 344

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ *Chalipharum Ommiadarum.*	*Anni Caliphatus.*	*Summa annorum Lunarium*	*Reductio eorum in Solares.*	*Summa annorum Mundi.*
XI.	Meruanus filius Haehemi inauguratus est Giainæ mense Ragebi. Sub ejus Chaliphatu Cufenses quidam turbas excitarunt ad vindicandam Hosaini cædem, præfeceruntque sibi Solimanum filium Saradi: & numerus quidem eorum, qui ei se adjunxere, sexdecim erat millium.	✠ dies 198	anni 64 dies 266	✠ dies 295	anni 6176 dies 254
XII.	Abdalmalechus filius Meruani, & pater Validis, inauguratus est Chalipha in Syria mense Ramadano, anno ætatis sexagesimo. Erat forma quadratus, albus, hiante ore, dentibus intricatis, & obtusis naribus: Cognominabatur autem Abazabbam: Eaque erat avaritia, ut appellaretur *Sudor*, seu *Distillatio saxi*.	anni 21 dies 15	anni 85 dies 281	anni 20 dies 152	anni 6197 dies 41
XIII.	Valides filius Abdalmalechi filii Meruani filii Hachemi inauguratus est ex patris sententia feria quinta, die decima-quinta mensis Scevali, obiitque quadragesimum-octavum agens annum, cum aliquot mensibus. Erat fortissimo ac robusto corpore, ducendisque ac dimittendis uxoribus deditus: tres enim ac sexaginta uxores duxit. Ipse construxit Delubrum Damasci, destructamque proximam Sancti Joannis Ecclesiam ei adjecit. In eo autem extruendo duodecim mille latomi occupati fuere, inque ejus structuram quinquies decies centena millia, & sexcenta millia aureorum insumpta, erantque in eo sexcentæ catenæ aureæ.	anni 9 dies 236	anni 95 dies 113	anni 9 dies 138	anni 6206 dies 179
XIV.	Solimanus filius Abdalmalechi filii Meruani inauguratus est Chalipha qua Valides frater obiit die, nempe Sabbato die 15. mensis Gemadi posterioris, defunctus est autem morbo laterum, anno ætatis quadragesimo quinto. Erat procerus, pulcher, eloquens, disertus, abhorrens ab effusione sanguinis, helluo, luxuriosus, comedebatque singulis diebus centum circiter libras.	anni 2 dies 242	anni 98 dies 50	anni 2 dies 221	anni 6209 dies 34
XV.	Omarus filius Abdalazizi filii Meruani filii Hachemi inauguratus est Chalipha qua Solimanus patruus obiit die, nempe feria sexta, vigesima mensis Saphari. Maximopere deditus erat contemptui rerum, justitiæ, & religioni, cui res mundanas posthabuit.	anni 2 dies 222	anni 100 dies 202	anni 2 dies 130	anni 6211 dies 164

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Chalipharum Ommiadarum.	Anni Caliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
XVI.	Jazidus filius Abdalmalechi filii Mervani filii Hachemi, inauguratus est Chalipha, qua die patruus Omarus filius Abdalizizi obiit, nempe feria sexta, vigesima-quinta Ragebi: obiitque anno ætatis vigesimo-nono. Erat magno corpore, addictus musicæ & ludis: eo autem puellam quamdam dilexit, ut cum vita excessisset, luxerit eam luctu maximo, ejusque cadaver triduo apud se servarit, donec fœteret.	anni 4 dies 29	anni 104 dies 231	anni 3 dies 350	anni 6215 dies 149
XVII.	Hisciamus filius Abdalmalechi filii Hachemi inauguratus est Chalipha qua frater ejus obiit die, nempe vigesima-quinta Sciabani. Erat luscus, candidus quidem, sed colore tamen vergente ad flavedinem; politiæ & regiminis peritus, sed summopere avarus & invidus. Vestimentorum adeo amator erat, ut hujusmodi ejus supellectili asportandæ sexcenti cameli destinati essent. Reliquit duodecim mille interulas. Cum autem vita excessisset, non habuit Valides quo cadaver ejus involveret: adeoque involvit illud famulus ejus.	anni 19 dies 219	anni 124 dies 95	anni 19 dies 13	anni 6234 dies 162
XVIII.	Valides Abulabbasus filius Jazidi filii Abdalmalechi, filii Meruani, filii Hachemi, inauguratus est Chalipha qua Hisciamus patruus obiit die, nempe mense Rabii posterioris. Interfecerunt eum milites Jazidi filii patrui ejus, abscissumque caput circumtulerunt per urbem Damascenam. Annum ætatis agebat quadragesimum secundum. Causa ejus necis fuit propter nequitiam ejus, & manifestam infidelitatem atque impietatem, quodque Sadducæorum hæresi infectus esset. Inaugurarunt itaque Damasceni cives filium patrui ejus Jazidum, qui confirmato Imperio dixit: Qui caput Validis attulerit, centum millibus aureorum donabitur. Interfecerunt igitur eum, attuleruntque caput ejus ad Jazidum.	anni 1 dies 81	anni 125 dies 176	anni 1 dies 69	anni 6235 dies 231
XIX.	Jazidus filius patrui Validis, filius Abdalmalechi filii Meruani, filii Hachemi, inauguratus est vigesima-octava Gemadi posterioris, periitque peste in festo Paschatis, anno ætatis quadragesimo. Propensus fuit ad sectam Cadraitarum, qui omnia Fato adscribunt: adeoque cum Meruanus cognomento Hemarus Imperium obtinuisset, effosso ejus sepulchro, cadaver patibulo affixit. Quoniam vero militum stipendia diminuit, *Nakes*, hoc est, diminutor, cognominatus fuit.	anni ✠ dies 160	anni 125 dies 336	anni ✠ dies 160	anni 6236 dies 26

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Chalipharum Ommiadarum.	Anni Caliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
XX.	Ibrahimus filius Validis filii Abdalmalechi filii Meruani, filii Hachemi, inauguratus est qua Jazidus frater obiit die, mense scilicet Dilhege. Hic cum omnia perturbata vidisset, abdicato imperio, summam rerum tradidit Meruano filio Mahometi Giadii, qui paulo post interfecit eum & patibulo affixit. Raris erat mystacibus, impotens & ineptus ad regimen. Subditi ejus aliquando salutabant eum ut Chalipham, aliquando ut Emirum, seu Ducem, aliquando sine ullo titulo.	anni ✠ dies 69	anni 126. dies 50	anni ✠ dies 69	anni 6236 dies 95
XXI.	Meruanus filius Mahometi Giadii inauguratus est Chalipha mense Sapharo, quem interfecit Salechus patruus Saphachi Abulabbasi in quodam oppido Ægypti superioris, quod Busirin appellant. Hic est ultimus Calipharum Ommiadarum, qui fuere quatuordecim, quorum primus fuit Moavias filius Abisophiani, & iste postremus. Erat autem prudens, strenuus, optimi consilii & regiminis. sed adversa fortuna, & statuto tempore elapso, nihil prodest consilium, neque numerus aut apparatus copiarum: conversa enim fortuna, capillo ducitur; adversa vero catenas disrumpit.	anni 5 dies 23	anni 131 dies 73	anni 4 dies 339	anni 6241 dies 63

DE CALIPHIS ABBASIDIS.

Numerus.	*NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ* Chalipharum Abbasidarum.	*Anni Caliphatus.*	*Summa annorum Lunarium*	*Reductio eorum in Solares.*	*Summa annorum Mundi.*
XXXII.	Abdalla Saepphachus Abulabbasus filius Mahometi, filii Ali, filii Abbasi, inauguratus est Chalipha Cuphæ, feria sexta, tertia decima Rabii prioris; obiitque morbo varorum in Hascemia, annum ætatis agens trigesimum-secundum cum dimidio. Erat candidus, venusta facie, liberalis, & optimis moribus. Hic convocavit homines familiæ Ommiadarum, qui erant circiter octoginta viri, interfecitque eos usque ad ultimum. Nam singulis eorum singulos e militibus suis manu clavam tenentes jussit assistere: cumque eorum quidam dixisset: *Abdosemsus pater tuus, idem quoque pater noster est, nec sumus a te alieni:* simul atque manus suas complosit Abdalla, singuli sibi commissum clava percusserunt: tum præcepit Abdalla, ut eos traherent & ordine disponerent, & expanso super cadavera tapeto, cum suis ei insedit: atque ita cibum afferri jussit: cumque comederent, gemitus eorum audiebatur, donec expirarunt. Tum misit Abulabbasus patruum suum Damascum, qui eam vicepit, & Valide interfecto, urbem triduo diripuit, ejusque muros minutim diruit, & effossis Ommiadarum sepulcris, ossa eorum igni combussit.	anni 4 dies 266	anni 135 dies 339	anni 4 dies 222	anni 6245 dies 285
XXXIII.	Abdalla Abugiapharus Mansores filius Mahometi filii Abbasi, inauguratus est Chalipha, qua frater ejus obiit die, dum esset in itinere Meccano: & defunctus est apud puteum Maimonis in Mecca, anno ætatis sexagesimo-tertio. Ipse construxit Bagdadum, eamque urbem incoluit anno centesimo quadragesimo-quinto. Tanta fuit morum probitate, prudentia, rectitudine consilii, & suavitate conversationis, ut dici non possit: magnanimus quoque; & multo rerum usu exercitatus: terribilis, sola suspicione homines prehendens, & ex sola calumnia interficiens. Cæterum summe avarus, unde *Viscosi* cognomen accepit. Numerus eorum, quos interfecit, fuit sexcentorum millium.	anni 21 dies 348	anni 157 dies 332	anni 21 dies 119	anni 6267 dies 39

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Chalipharum Abbaſidarum.	Anni Caliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
XXIV.	Mahometus Mohadius filius Abdallæ filii Mahometi, inauguratus eſt Calipha qua die defunctus eſt pater ejus Mecchæ, cum ipſe eſſet Bagdadi, Sabbato ſexta menſis Dilhegæ: obiitque in quodam Oppido Maſabdani, vigeſima ſecunda Moharrami, anno ætatis quadrageſimo-ſecundo cum dimidio. Erat colore pallido, habens in oculo dextero maculam albedinis.	anni 10 dies 45	anni 168 dies 22	anni 9 dies 301	anni 6276 dies 340
XXV.	Moſes Hadius filius Mahometi, inauguratus eſt Calipha qua die pater ejus obiit, & defunctus eſt Bagdadi feria ſexta, die decimaquarta Rabii prioris, anno ætatis vigeſimo-quarto. Jam decreverat abdicare fratrem ſuum Raſcidum a ſucceſſione Imperii, & inaugurare filium ſuum; ſed ſubita mors interceſſit, ejuſque propoſitum interrupit. Erat ſtrenuus, magnanimus, liberalis, & difficilis acceſſu.	anni 1 dies 52	anni 169 dies 64	anni 1 dies 43	anni 6278 dies 18
XXVI.	Aaron Raſcidus filius Mohadii, pater Mahometi, inauguratus eſt, qua nocte frater ejus obiit, eademque Mamones natus eſt. Defunctus eſt autem nocte Sabbati, tertia Gemadi poſterioris, anno ætatis quadrageſimo-ſeptimo cum aliquot menſibus. Habebat a ſecretis Giapharum filium Chaledi filii Barmachi. Erat pulcher, corpulentus, & pinguis. Omnium Chalipharum fuit liberaliſſimus & munificentiſſimus, optimis carminibus componendis deditus; nec non ſtrenuus, bellicoſus, & peregrinationibus addictus, ita ut octies, dum Chaliphatum tenuit, peregrinationem Meccanam ſuſceperit. Occidit autem Giapharum, qui ipſi a ſecretis erat: nec de cauſa ejus cædis conveniunt Scriptores. Nam quidam ajunt, Raſcidum, cum abſentiam Giaphari, ſororiſque ſuæ Abbaſæ Mohadii filiæ ferre non poſſet, matrimonio illos copulaſſe, ut ſibi illam videre liceret; ſed vetuiſſe, ne Giapharus eam attingeret: qui tamen cum ea concubuit, gravidamque reddidit; illa vero cum puerum peperiſſet, miſit illum Meccam, Raſcidum verita: idque ubi Raſcidus reſcivit, Giapharum occidit. Sed hoc longe diſtat a veritate. Alii ferunt, Giapharum ampliſſimas ædes ædificaſſe, viginti millibus millium aureorum impenſis: Raſcido vero per villas horroſque tranſeunti ubique dictum fuiſſe; hæc ſunt Giaphari: atque idcirco illum interfeciſſe. Alii denique veroſimilius ajunt, Raſcidum faſtidium Giaphari cepiſſe, cumque removere eum non poſſet, quod ſecreta ejus cognoſceret, & ne-	anni 23 dies 78	anni 192 dies 152	anni 22 dies 190	anni 6300 dies 210

quid

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Chalipharum Abbasidarum.	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
	quid mali ab eo proficisceretur metueret, misisse Masrurum noctu, qui illum ad ædes Rascidi adduceret, eique præcepisse, ut caput ejus sibi afferret; Cumque Masrutus bis pro eo rogatutus reverteretur, a Rascido reprehensum & objurgatum fuisse: Quare is abscissum ejus caput Rascido attulit. Annum ætatis agebat Giapharus trigesimum-septimum. Simul etiam prehendit filium ejus Phadlum, omnesque eorum liberos, ministros, & servos, eosque in carcerem conjecit, bonis fisco addictis.				
XXVII.	Mahometus Aminus filius Rascidi filii Mohadii inauguratus est Chalipha Tusæ die insequente noctem, qua pater ejus obiit, dum ipse Aminus Bagdadi moraretur, septima nimirum Gemadi posterioris. Erat autem prodigæ liberalitatis; sed pessimis moribus, & effundendo sanguini deditus. Tandem interfectus est, & amputatum illius caput.	anni 4 dies 228	anni 197 dies 25	anni 4 dies 185	anni 6305 dies 28
XXVIII.	Mamones filius Aatonis Rascidi filii Mohadii, inauguratus est Chalipha die insequente noctem qua frater ejus Aminus interfectus est, feria nimirum quarta, decima-octava Ragebi, anno ætatis quadtagesimo-octavo. Ejus temporibus obiit antistes Mahometus Adrisi filius Sciaphæus in Ægypto anno ætatis quinquagesimo quarto.	anni 20. dies 161	anni 217 dies 186	anni 19 dies 308	anni 6324 dies 336
XXIX.	Mahometus Motasemus Billa, Isaaci pater, filius Aatonis Rascidi, inauguratus est Chalipha Tarsi qua die frater ejus Mamones obiit: adiitque Bagdadum Sabbato, ineunte mense Ramadano: decessit autem Sarmantajæ feria quinta, duodecimo die ante exitum mensis Rabii prioris, anno ætatis quadtagesimo sexto.	anni 8 dies 246	anni 226 dies 77	anni 8 dies 159	anni 6333 dies 130
XXX.	Aaton Vatekus Billa, Giaphati pater, filius Motasemi filii Rascidi inauguratus est Calipha Sarmantajæ qua die pater ejus Metasemus obiit: decessitque anno ætatis trigesimo-sexto. Erat candidus, in dextero oculo maculam albuginis habens, amplo pectore, prolixa barba. Ferunt, hunc ob nimium coitum morbo hydropisis laborasse, eoque periisse.	anni 5 dies 271	anni 231 dies 348	anni 5 dies 117	anni 6338 dies 341
	Giapharus Motuacchelus, pater Phadli Giaphati, filius Motasemi patris Isaaci, inauguratus est Sarmantajæ qua die frater ejus Vatekus obiit, sabbato nimirum, die sexta ante exitum mensis Dilhegæ; & interfectus est feria quarta, die tertia Secvali. Siquidem Montanserus ipsius fi-				

Numerus.	*NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Chalipharum Abbasidarum.*	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
XXXI.	lius submisit pueros suos per portam, quæ ripam fluminis respicit: qui ingressi interfecerunt eum in ædibus suis, & in frusta conciderunt. Eo Chalipha acciderunt horribiles terræmotus Cumæ, & in ejus pagis, adeout qui ædificiorum ruinis interiere, quadraginta millia, & nonaginta sex numerati fuerint. Idem contigit in Persíde, Chorasana, Syria, & Jamana, seu Arabia Felice: audiebanturque e turbinibus voces horrendæ ac terribiles: collapsæque sunt arces, ædes, & pontes. Item terræmotu concussæ sunt urbes Madaina, Balesa, Raka, Haran, Rhesaina, Emessa, Damascus, Edessa, Tarsus, Mopsuestia, Laodicæa, & ora maritima Syriæ; itaut omnia pene hujus ædificia corruerint, nec nisi pauci habitatores evaserint. Antiochiæ vero cecidere ex eodem terræmotu mille quingentæ ædes, nec non ex ejusdem mœnibus supra nonaginta turres, monsque ejus divulsus cecidit in mare, tremuitque mare, & ascendit ex eo fumus niger & male olens.	anni 14 dies 275	anni 240 dies 269	anni 14 dies 122	anni 6353 dies 104
XXXII.	Mahometus Montaserus Billa, filius Giacphari Motuaccheli inauguratus est Chalipha qua die interfectus est Motuacchelus ejus pater, feria nimirum quarta, die quarta Scevali: obiit in Tigri Sabbato, die tertia Rabii posterioris, anno ætatis vigesimo-quinto. Magnis erat oculis, naso obtuso, brevi statura, candidus, quadratus, & summa præditus majestate.	✠ dies 178	anni 247 dies 93	✠ dies 178	anni 6353 dies 282
XXXIII.	Achmetes Mostainus Billa, pater Abbasi, inauguratus est feria secunda, die quarta mensis Rabii posterioris: & interfectus est ineunte feria secunda ad Vesperam, die sexta Rabii posterioris, allatumque est caput ejus ad Moatazzum.	anni 3 dies 266	anni 251 dies 204	anni 3 dies 233	anni 6355 dies 150
XXXIV.	Mahometus Moatazzus Billa, pater Abdallæ Zobeiri, filius Motuaccheli, inauguratus est Chalipha Bagdadi, quarta Moharrami: & invitus sese abdicavit feria secunda, die tertia Ragebi. Nam Cubicularius ejus Salechus Vasiphi filius adiit eum cum quibusdam aliis: cumque vocarent eum, ut aperiret, respondissetque se potionem sumpsisse, & illi urgerent, præcepit, ut nonnulli eorum ingrederentur: qui cum ingressi fuissent, traxerunt eum pedibus usque ad portam Lapidis nigri, exposueruntque eum Soli, qui modo unum, modo alterum pedem attollebat, &	anni 3	anni 254	anni 3	anni 6360

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ *Chalipharum Abbasidarum.*	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
	demittebat. Illum autem colaphis cædebant, dicentes. Depone Chaliphatum: donec se abdicavit Chaliphatu: & reliquerunt eum sine cibo, & sine potu tribus diebus: tum immiserunt eum in caveam, cujus portam gypso oblitam clauserunt. qui sequente die inventus est mortuus, anno ætatis vigesimo-tertio.	dies 200	dies 204	dies 167	dies 315
XXXV.	Mahometus Mohatadius Billa pater Abdallæ, filius Vatechi, inauguratus est postrema die Ragebi, ipsique omnium primus Moatazzus suffragium dedit. Interfectus est feria tertia, die decima-quarta Ragebi: traditus est enim in manus cujusdam, qui testiculos ejus conculcavit, donec obiit, anno ætatis trigesimo-septimo. Sunt qui dicunt, quemdam pugione illum confodisse, & de sanguine ejus bibisse.	* dies 344	anni 250 dies 194	* dies 344	anni 6361 dies 296
XXXVI.	Achmetes Moatamedus Alalla, pater Abbasi, inauguratus est Chalipha qua die patruus ejus Mohatadius cæsus fuit, quarta-decima scilicet Ragebi: obiitque feria secunda ineunte, die undecima ante exitum Ragebi, anno ætatis quinquagesimo cum aliquot mensibus. Anno ducentesimo septuagesimo obiit Achmetus filius Tolonis.	anni 23 dies 4	anni 272 dies 198	anni 22 dies 119	anni 6384 dies 49
XXXVII.	Achmetes Moatadedus Billa, pater Abbasi, filius Talchæ, inauguratus est Chalipha Bagdadi qua die patruus ejus Moatamedus obiit, undecima ante exitum Ragebi: Defunctus est Bagdedi feria secunda, septima ante exitum Rabii posterioris, anno ætatis quadragesimo-sexto. Ferunt eum veneno sublatum fuisse.	anni 9 dies 269	anni 288 dies 212	anni 6 dies 271	anni 6393 dies 220
XXXVIII.	Ali Moctacphius Billa, pater Mahometi, inauguratus Chalipha qua die pater ejus Moatadedus obiit, septima ante exitum Rabii posterioris: Defunctus est anno ætatis trigesimo-primo cum aliquot mensibus. Erat religiosus, abhorrens a sanguinis effusione, liberalis, ac multum dives.	anni 6 dies 196	anni 294 dies 308	anni 6 dies 130	anni 6399 dies 350

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Chalipharum Abbasidarum.	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
XXXIX.	Giapharus Moktaderus Billa pater Phadli, inauguratus Chalipha Bagdadi qua die Moctaephius frater obiit tertia-decima Dilchedæ: bis imperio depositus fuit, totidemque vicibus restitutus: Tandem interfecit eum quidam ex Satellitibus Moannesi Modaepphері, attulitque caput ejus ad ipsum Moannesum: idque feria quarta, tertia ante exitum Scevali, anno ætatis ejus trigesimo octavo, uno mense, & quinto die.	anni 24 dies 340	anni 319 dies 293	anni 24 dies 79	anni 6424 dies 64
XL.	Mahomerus Kaherus Billa pater Mansoris, inauguratus Chalipha Bagdadi feria quinta, secunda ante exitum Scevali: tum depositus est, oculisque orbatus feria quarta, sexta Gemadi prioris, obiitque, postquam eleemosynam ad Templi fores petiisset, dicebat autem: Fui ego nuper Imperator vester, nunc vero sum unus pauperum vestrorum: eleemosynam mihi date. Adstans autem ei filius Abumusæ Haseemius, dedit ei mille stateres. Ejus tempore obiit Othmanus filius Apphani in Ægypto anno trecentesimo vigesimo-primo. Eodem anno Kaherus prehendi jussit Achmetem nepotem suum, filium Moctaephii, qui in domum quandam detrusus latetibus & gypso obstructam, præ dolore expiravit. Eodem quoque anno obiit mater Moktaderi. Kaherus enim cum pecuniam ab ea peteret, neque ipsa ei indicaret, nisi centum ac triginta denariorum millia, eam percussit, multisque tormentis afflixit, & suspendit capite in terram demisso, itaut urina ejus totum corpus perfunderet. Quæ ei dicebat: nonne mater tua sum, tu vero his me suppliciis afficis? & post hæc obiit.	anni 1 dies 585	anni 321 dies 124	anni 1 dies 174	anni 6425 dies 238
XLI.	Mahomerus Radius Billa, pater Abbasi, inauguratus feria quarta, sexta Gemadi prioris, qua patruus ejus Kaherus defunctus est, obiit hydropisis morbo, nocte Sabbati, decima-sexta Rabii posterioris, anno ætatis trigesimo secundo cum aliquot mensibus. Erat munificus, liberalis, Poeta disertissimus, & Rhetor eloquentissimus, plurimumque delectabatur conversatione doctorum virorum, eorumque familiaritate; multis demum virtutibus præcellebat.	anni 6 dies 306	anni 328 dies 75	anni 6 dies 240	anni 6432 dies 113

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTAE Chalipharum Abbasidarum.	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
XLII.	Ibrahimus Mottakius Billa, pater Isaaci, filius Moktaderi, inauguratus Chalipha qua die frater Radius obiit, feria quarta, decima ante exitum Rabii prioris. Imperio dejectus fuit a Tuzuno, Sabbato, die decima ante exitum Saphari, oculisque orbatus: Vixitque posthæc annos viginti-quatuor, & obiit.	anni 3 dies 330	anni 332 dies 50	anni 3 dies 297	anni 6436 dies 45
XLIII.	Abdalla Mostachephius Billa pater Kasemi, inauguratus Chalipha qua die patruus Mottakius Chaliphatu depositus est, decima ante exitum Saphari. Illum imperio dejecit Moazzaddaules filius Bujæ hoc pacto. Ingressus ad illum aliquando Moazzaddaules, & procidens in terram, manus ejus osculatus est: tum posita sede, sedit. Deinde ingressi duo Dailamitæ, manus suas extenderunt ad Mostachephium: qui cum putaret illos manum suam osculari velle, eam illis porrexit. Sed illi arrepta manu, traxerunt eum de lecto, & fasciam ejus collo imponentes, duxerunt eum peditem ad ædes Moazzaddaulæ: qui oculis eum orbavit, & in vincula conjecit. Ædes vero Chaliphæ direptæ sunt, itaut nihil in eis reliquum fuerit.	anni 1 dies 120	anni 333 dies 170	anni 1 dies 107	anni 6437 dies 154
XLIV.	Phadlus Motius Lilla, pater Abbasi, inauguratus Chalipha qua die depositus est patruus Mostachephius, octava ante exitum Gemadi posterioris. Tum sponte imperium abdicavit, tradiditque Chaliphatum filio suo Abdalcarimo, quem Tajeum Lilla appellavit. Ejus tempore obiit Abubecrus Acbscidus Ægypti dominus, cui successit Caphurus Achscidus: hoc autem defuncto, Ægyptum ingressus est Moezzus, qui Caheram (vulgo Cairum) ædificavit, estque primus Chalipharum Phatemidarum.	anni 29 dies 138	anni 362 dies 308	anni 28 dies 188	anni 6465 dies 342
XLV.	Abdalcarimus Tajeus Lilla, pater Becri, filius Motii, inauguratus Chalipha qua die Motius pater Chaliphatu se abdicavit, feria quarta tertia-decima Dilchedæ. Deposuit illum Bahaddaules Bujæ filius, & in vincula conjecit, Ædesque Chaliphatus direptæ sunt, Sabbato, duodecima ante exitum Sciabani, alteramque ejus autium amputavit.	anni 17 dies 272	anni 380 dies 226	anni 17 dies 86	anni 6483 dies 63

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTAE Chalipharum Abbasidarum.	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
XLVI.	Achmetes Kaderus Billa, pater Abbasi, inauguratus nona ante exitum Sciaabani: obiit undecima Dilhegiæ. Erat religiosus, justus, eleemosynis erogandis deditus, & grati animi nota insignis.	anni 41 dies 110	anni 421 dies 336	anni 40 dies 29	anni 6523 dies 92
XLVII.	Abdalla Kajemus Bamrilla, pater Giaphari, inauguratus Chalipha qua die Kaderus pater obiit, undecima Dilhegæ: decessit tertia-decima Sciaabani. Deposuit illum Basasirus, ejusque loco Chalipham Bagdadi proclamavit Mostanserum dominum Ægypti, cessatumque est proclamati nomen Chalipharum Abbasidarum integro anno; tum restitutus est Chaliphatui Kajemus, & iterum nomen Abbasidarum proclamatum. Nam ingressus Basasirus Bagdadum cum Vexillis Ægyptiacis, Mostanserum dominum Ægypti proclamavit Chalipham: deinde prehendit Principem principum, eumque vinculis constrinxit, mutatisque ejus vestibus, jussit eum per Bagdadum circumduci, pone eum existente quodam, qui verberibus illum impelleret: ac recenti tauri cuti insui, cornibus ejus capiti impositis, & maxilla ad uncos suspendi, donec animam efflavit. Tum Ædes Chaliphæ direptæ sunt, indeque infinitæ propemodum divitiæ ablatæ, & Abbasidarum nomen anno integro sublatum est.	anni 44 dies 138	anni 466 dies 220	anni 43 dies 125	anni 6566 dies 217
XLVIII.	Abdalla Moktadius Billa, pater Kasemi, filius Mahometi Dachitæ, filii Abdallæ Kajemi, inauguratus Calipha qua die avus ejus Kajemus obiit: decessitque decima-quinta Moharrami, anno ætatis trigesimo-octavo cum aliquot mensibus.	anni 19 dies 149	anni 486 dies 15	anni 18 dies 307	anni 6585 dies 159
	Achmetes Mostaderus Billa, pater Abbasi, filius Abdallæ. Moktadii, inauguratus Chalipha qua die pater obiit, decima-quinta Moharrami. Ejus tempore Joppen gladio obtinuere Franci, & Arsopham pactionibus pacis, subjugaruntque majorem partem regionis maritimæ. Anno quadringentesimo nonagesimo-quinto Tripolim arctissima obsidione circumdederunt Franci. Cumque eo accurrissent præsidiarii milites ex Damasco, Emessa, & Alepo; victoria tamen Francis cessit, inque turpissimam fugam conversi sunt Moslema-	anni 25	anni 115	anni 24	anni 6609

Numerus	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Chalipharum Abbasidarum.	Anni Chalipha-tus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
XLIX.	ni ; Francisque urbem tradiderunt pactionibus pacis post septem annorum obsidionem. Posthæc Antiochia egressi, profecti sunt Hierosolymam, quam & ceperunt, Judæosque omnes Hierosolymæ in quadam Synagoga congregatos cremarunt; Moslemanorum autem supra septuaginta millia mactarunt. Præterea diripuerunt clibanum argenteum quadraginta librarum Damascenarum, & supra viginti lampades argenteas. Hierosolymæ imperium tenuere usque ad tempora Saladini, nempe annis nonaginta & uno. Postquam autem Tripolim expugnassent, quæ ampla urbs erat, Moslemanis frequens, doctisque viris referta, Aceon, seu Ptolemaidem petiere, quam terra marique obsederunt, adhibitis supra nonaginta navibus. Francorum rex erat Balduinus Hierosolymorum princeps: atque ita obsessam urbem gladio tandem expugnarunt, cui tunc temporis præerat Zaharaddaules filius Geusæi, qui timore perculsus fugit. Postea subjugarunt Franci Berytum & Sidonem post arctam obsidionem, eorumque res in Syria totoque maritimo tractu feliciter processerunt. Tyrum quoque suæ addiderunt ditioni, cujus urbis gubernator Abdalmalechus fertur illam Francis vendidisse: Demum Paneadem vi ab Ismaelitis obtinuerunt. Omnia hæc gesta sunt diebus Chaliphæ Mostaderi.	anni 25 dies 97	anni 511 dies 112	anni 24 dies 190	anni 6609 dies 349
L.	Phadlus Mostarsedus Billa, filius Mostaderi, Chalipha inauguratus post obitum patris, septima ante exitum Rabii posterioris. Hunc facta conspiratione Batanitæ interfecerunt feria quinta, tertia-decima ante exitum Dilchedæ, anno ætatis quadragesimo-quinto cum aliquos mensibus. Ejus diebus obsederunt Franci Alepum, copias suas iis adjungente Saifaddaule Dobaiso Sadakæ filio: cumque urbem jamjam essent capturi, accidit paulo post meridiem ingens aquarum alluvies, quæ Francorum tentoria corripuit, plurimosque eorum submersit, magnamque bonorum vim devastavit. Nocte vero ingruente Ak-Sankor Barsakæus Alepum contendit, Francisque inde expulsis, imperium urbis obtinuit, tum Azazum obsedit: sed Franci inde egressi, commisso cum eo prælio, multisque ex illius copiis cæsis, obsidionem solverunt.	anni 17 dies 202	anni 528 dies 314	anni 17 dies 17	anni 6627 dies ⁂

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ *Chalipharum Abbasidarum.*	Anni Chaliphat us.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa Annorum Mundi.
LI.	Mansores Rascedus Billa, pater Giaphari, filius Mostarsedi, Chalipha inauguratus Bagdadi, decima ante exitum Dilchedæ. Hunc Chalipharu deposuit Masudus Soltanus quarta-decima Dilchedæ. Arrepta itaque fuga, Mosulum petiit, ibique aliquandiu consedit; mox Aspahanum contendit, ubi a Bataniris cæsus fuit.	anni ✠ dies 352	anni 527 dies 311	anni ✠ dies 352	anni 6627 dies 352
LII.	Mahometus Moktaphius Bamrilla, filius Mostadheri, inauguratus Chalipha, qua die nepos ejus Rascedus depositus fuit mense Dilchedæ: obiit ineunte Rabio priore. Hic majestatem Chaliphis Abbasidis restituit, sublata Soltanorum tyrannide. Tempore Moktaphii accidit ingens terræmotus, quo tredecim urbes corruerunt, nempe Apamea, Alepum, Maarra, Seizata, Capharraba, Euphemia, Emessa, Telaraba, Arx Cordæorum, Arca, Laodicæa, Tripolis, Antiochia; sed omnium vehementissime afflicta fuit Apamæa, ubi ingens hominum numerus sub ruinis periit, vix paucis elapsis.	anni 24 dies 105	anni 554 dies 61	anni 23 dies 207	anni 6651 dies 196
LIII.	Joseph Mostangedus Billa, pater Modappheri, inauguratus Chalipha secunda Rabii prioris, una post obitum Moktapbii patris die. Ejus tempore accidit terræmotus ille magnus, qui dictus fuit terræmotus Alepi. Feruntur autem sub ruinis periisse quindecim hominum millia. Ejus quoque diebus initium habuit Dynastia Jobidarum, nimirum anno 558. Eodem anno invaserunt Franci Ægyptum, ceperuntque urbem Belbeis (*Pelusium*), & quotquot in ea invenerunt, gladio peremerunt. Inde Cairum cum numerosissimo exercitu profecti sunt: quamobrem Sciaurus eorum timore perculsus, urbem igni incendit. Quo facto legatos misit ad eorum Regem, pacem petens, oblatis decies centenis millibus denariorum cui acquievit ille, & inde recessit. Hoc etiam anno regnum Ægypti occupavit Saladinus, habebatque a secretioribus consiliis judicem Padelum. Is occidit ex Nigritis quinquaginta millia, eorumque regionem igne consumpsit. Anno autem 565. Damiatam Franci invasere: sed post diem unum supra quinquaginta obsidionis, inde recessere.	anni 11 dies 27	anni 565 dies 88	anni 10 dies 273	anni 6662 dies 104

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ *Chalipharum Abbasidarum.*	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
LIV.	Hasanus Mostadius Benutalla, pater Mahometi, inauguratus Chalipha, qua die pater ejus Mostaugedus obiit ex ejusdem testamento, mense Rabio priore: Decessit ineunte Dilchedæ. Eodem regnum ineunte finem habuit Dynastia Phatemidarum, nempe eorum qui ex Ali in Ægypto genus ducebant, quorum postremus fuit Adedus: & restituta fuit in Ægypto Dynastia Abbasidarum, postquam interrupta fuerat annis plusquam ducentis. Occupavit autem Saladinus ædes Regias, potitusque est omnium divitiarum ac thesaurorum, qui in iis erant, quorum numerus pretiumque vix exprimi potest. Cepit quoque filios uxoresque Adedi, quos in vincula conjectos, uno eodemque loco inclusit. Tum Damascum profectus, eam urbem obtinuit; expugnavit quoque Emessam, Apamæam, & Baalbech (*Heliopolim*): Alepum vero pactionibus cepit. Anno vero 572. ædificavit muros Cairi, Jussitque extrui Arcem montis Mokattami: excitavit etiam monumentum Sciaphæi. Anno post commissum fuit prælium apud Ramalam (*Arimathæam*) ad flumen, quod Telsaphiam vocant.	anni 9 dies 208	anni 574 dies 276	anni 9 dies 109	anni 6671 dies 243
LV.	Achmetes Nazerus Ledinalla, pater Abbasi, inauguratus Chalipha Bagdadi, qua Mostadius pater obiit die, nempe prima Dilchedæ. Decessit nocte Festi Paschatis, anno ætatis septuagesimo. Ejus diebus erumpere cœperunt Tartari.	anni 46 dies 324	anni 621 dies 266	anni 45 dies 189	anni 6727 dies 37
LVI.	Mahometus Daherus Bamrilla, pater Nasri, inauguratus Chalipha, qua die Naserus pater obiit, ex ejusdem testamento, qui illum quidem olim in vincula conjecerat; sed paulo antequam e vivis excederet, liberum dimiserat. Decessit quarta-decima Ragebi, anno ætatis quinquagesimo	✠ ✠	anni 622	✠ ✠	anni 6727
LVII.	Mansores Mostanserus Billa, pater Giaphari, inauguratus est Chalipha, qua die Daherus pater obiit, anno ætatis vigesimo.	✠ ✠	✠ ✠	✠ ✠	✠ ✠
LVIII.	Abdalla Mostasemus Billa, post Mansoris patris obitum Chalipha inauguratus est. Anno sexcentesimo quinquagesimo-sexto, decima-octava Moharrami, invaserunt Tartari Bagdadum urbem, eamque obsederunt, ceperuntque feria secunda, duodecima Saphari, quæ respondet tertiæ Mechiri, anno martyrum nongentesimo septuagesimo-quarto: & occiderunt omnes milites cum civibus, nec nisi pauci cædem evaserunt.	✠ ✠	anni 655 dies 42	✠ ✠	anni 6749 dies 152

DE CHALIPHIS
PHATEMIDIS
QUI IN AFRICA, ET ÆGYPTO
REGNARUNT.

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Chalipharum Phatemidarum.	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
I.	Abdalla Mohadius, pater Mahometi, Chaliphatum iniit anno ducentesimo nonagesimo-octavo Salgiamaſæ in provincia Cyrenenſi, quæ eſt in Africa, ubi Emir-al-munemin, hoc eſt, Imperator fidelium, ſalutatus eſt feria ſecunda, ſeptima menſis Dilhegæ. Exſtruxit Mohadiam, ibique ſedem fixit. Deinde Africam occupavit, necnon Siciliam, & regiones Occidentis. Ægyptum quoque peragravit, mercatoris habitu indutus; inde in Africam rediit. Tenuit autem Imperium uſque ad annum 322. quo obiit, die decima Rabii prioris.	anni 25 dies 92	anni 321 dies 69	anni 24 dies 184	anni 6425 dies 183
II.	Mahometus Kajemus Bamrilla, pater Kaſemi, filius Mohadii, Dominus Cyrenenſium, inauguratus poſt patris obitum, die decima Rabii prioris. obiit in Africa feria prima, tertia-decima menſis Scevali.	anni 12 dies 210	anni 333 dies 279	anni 12 dies 99	anni 6437 dies 262
III.	Iſmael Manſores Billa, pater Daheri, filius Mahometi, filii Mohadii, inauguratus poſt patris obitum feria ſecunda, decima-quarta Scevali: deceſſit feria ſexta, die ultima Scevali, anno 341., ætatis 37. Natus fuit Mohadiæ.	anni 7 dies 16	anni 340 dies 295	anni 6 dies 305	anni 6444 dies 202
IV.	Maadus Moezzus Ledinalla, filius Iſmaelis Manſoris, filii Mahometi, filii Mohadii, inauguratus Chalipha, qua die pater obiit in Africa, nempe feria ſexta. Copias ſuas ex Africa miſit in Ægyptum duce Gevaro, feria prima, ſexta die ante exitum Rabii prioris, anno 358. Ingreſſus eſt autem Gevarus cum copiis ſuis in Ægyptum, feria tertia, ſeptimadecima Sciabani, & proclamatum	anni 23	anni 364	anni 22	anni 6467

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ. Chalipharum Phatemitarum.	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa Annorum Mundi.
	est nomen Moezzi , sublato nomine Abbasidarum . Is excitavit Ædes Chaliphatus in Cairo , præcepitque suis , ut unusquisque sibi ædes exstrueret : atque ita Cairum ædificavit, ibique regni Sedem fixit, obiitque in eadem urbe die undecima Rabii prioris , anno 365. , ætatis 45. cum dimidio, Nazato Azizo imperium ex testamento relinquens.	dies 152	dies 92	dies 266	dies 103
V.	Nazatus Azizus Billa , pater Mansoris , filius Moezzi , Chalipha inauguratus qua die pater obiit , feria sexta , tertia Rabii posterioris : decessit feria tertia , vigesima-tertia Ramadani in Balneo Pelusii, anno ætatis 42. cum aliquot mensibus. Inter cætera , quæ de Moezzi patris Azizi justitia referuntur , hoc unum est . Uxor Achscidi cadente ejus gentis fortuna , deposuerat apud Judæum quemdam muliebrem vestem unionibus variisque gemmis distinctam : cumque illam paulo post a Judæo repetiisset , & ille reddere noluisset, obtulit illa homini manicam, qui abnuit : tum eo devenit , ut totam ei vestem offerret , solam sibi manicam reservans : sed Judæus ille omnino negavit se quidquam ab ipsa accepisse : Quamobrem mulier ad Moezzi ædes se contulit , & obtenta alloquendi Chalipham facultate , quæ sibi cum Judæo acciderant exposuit . At Chalipha cum Judæum accersisset , neque is sponte , neque adhibitis immanibus suppliciis fateri voluisset, misit qui domum ejus everterent , cujus in muro absconditam vestem invenerunt , quam Moezzus videns, pulchritudine ejus captus est : Eam tamen mulieri tradidit . Illa vero Chalipham rogavit , ut vestem vel muneris loco vel soluto pretio acciperet. Ajebat enim : Hæc quidem vestis, Domine, conveniebat mihi, cum Ægypti Domina essem : in hoc autem statu nequaquam convenit . Ille tamen accipere noluit . Quamobrem mulier accepta veste abiit.	anni 21 dies 172	anni 385 dies 264	anni 20 dies 308	anni 6488 dies 46

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Chalipharum Phatemitarum.	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa Annorum Mundi.
VI.	Mansores Hachemus Bamrilla, pater Ali, filius Nazari, inauguratus Chalipha qua pater obiit die, feria tertia, vigesima-tertia mensis Ramadani, anno trecentesimo octogesimo-sexto, ætatis decimo cum sex mensibus, totidemque diebus. Egressus aliquando ex ædibus, amplius non est reversus, quia interfectus fuit. Causa autem ejus necis hæc est. Misit aliquando ad sororem suam Settalmolcham, dicens; Tu admittis ad te viros ob hoc, & hoc negotium. Quæ irata, præcepit cuidam ex optimatibus, ut duos mitteret ad montem Mocattabum, qui ibi insidias ei tenderent. Cumque is ad montem cum puero equite ascendisset, interfecerunt eum, nullo necis relicto vestigio, cadaver autem ad sororem clam attulerunt, quod illa in ædibus suis sepelivit: Tum convocatis Principibus, regnum filio Mansoris deferendum curavit, omnesque interfecit, quibus arcanum suum aperuerat. Porro Mansores annum ætatis agebat trigesimum-sextum cum aliquot mensibus. Erat autem pessimis moribus, demens, insanæ mentis, ac in rebus agendis inconstans. Nam negotia quædam summo imperio aliquando urgebat, & mox in contraria eodem impetu ferebatur. Noctu per vicos discurrebat, ut subditorum statum cognosceret. Vetulas præterea emittebat, quæ quod viderent & audirent in urbe, sibi referrent. Mulieres quamplurimas Balneis occlusas, calore & fœtore interfecit. Eo autem tyrannidis in subiectos populos devenit, ut nulla ejus majestatis habita ratione, obsignatas ei schedulas conviciis in eum ejusque progenitores plenas offerrent. Ex papyro compactum aliquando simulacrum mulieris, calceamentis velisque ornatum, in via collocarunt, schedulam obsignatam manu habentis, quæ turpissima in eum convicia continebat. Cumque Hachemus inde pertransiret, Schedulamque accipiens, legensque, ægerrime id tulit: quamobrem comprehendi mulierem jussit. Sed ex compacta papyro illam esse videns, Cairum urbem incendi præcepit, omnesque ejus cives gladio interfici. Incensa est itaque quarta pars Cairi, & dimidia prædæ tradita, captæque mulieres ac venditæ. Ægyptii vero pro se suisque fortiter pugnabant, itaut ea tantum loca a militibus incenderentur, quæ a dominis suis defendi non possent. Hachemus autem, ut abstinerent ab incen-	anni 25 dies 31	anni 410 dies 295	anni 24 dies 124	anni 6512 dies 170

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Chalipharum Phatemitarum.	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
	dio, palam quidem militibus servisque suis præcipiebat ; clam vero illos horrabatur urgebatque, ut institutum prosequerentur. Quare Cairenses in ædes regias invadere decreverunt. Quod veritus Hachemus, conscenso asino, suos ab inferendo incendio avertit. Nihilominus fuere ex plebe nonnulli dementes, qui Hachemum Deum esse crederent, atque adeo ante illum exclamabant: *O creator noster, o creator noster. O qui vivificas, & mortificas*. Christianos autem & Judæos summopere afflixit, Ecclesias eorum destruxit, Præsules occidit, tormentisque subjecit, itaut ingens eorum numerus ad Mahometicam religionem transire coactus fuerit. Sed pœnitentia ductis permisit, ut ad suam religionem reverterentur, suasque instaurarent Ecclesias. Ferunt eum dixisse aliquando præconi suo: *Quot sunt in tua lancea ?* Qui respondit : Sexdecim hominum millia credunt te esse Deum. Egressus est autem contra Hachemum quidam ex Ommiadis de filiis Hisciami, Valides nomine, qui multa cum Hachemo bella commisit : sed victoria tandem Hachemo cessit, captumque Validem jussit per urbem Cairum circumduci, tum interfici.				
VII.	Ali Dahetus Leazazi Dinalla, filius Hachemi, pater Hasani, inauguratus Chalipha, cum interfectus est Hachemus ejus pater, feria tertia, exeunte Scevalo, anno 411., ætatis suæ 16. cum aliquot mensibus. Obiit Cairi die decimaquinta Sciaabani, anno 427. ætatis 31. cum aliquot mensibus.	anni 15 dies 282	anni 426 dies 222	anni 15 dies 119	anni 6527 dies 289
VIII.	Maadus Mostanserus Billa, filius Daheri, filii Hachemi, pater Tamimi, inauguratus Chalipha Cairi qua die pater ejus Daherus obiit, feria prima, die 15. Sciaabani anno 427. Decessit nocte feriæ quintæ, die decima-octava Dilhegæ anno 487. Ejus tempore Basasiræus Bagdadum ingressus est cum vexillis Ægyptiacis, in quibus scriptum erat: *Maadus Mostanserus pater Tamimi Antistes*. Et proclamatum est nomen Mostanseri in Delubro Mansoris Bagdadi, & in reliquis ejus urbis delubris, sublato Abbasidarum nomine: captusque est Calipha Bagdadi, & vinculis constrictus in urbe Ana.	anni 60 dies 124	anni 486 dies 342	anni 58 dies 198	anni 6586 dies 122

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ *Chalipharum Phatemitarum.*	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
IX.	Achmetes Mostaalius Billa, filius Mostanseti, filii Hachemi, pater Casemi, inaugutatus est qua die obiit pater ejus Mostanserus, undecima ante exitum Dilhegæ, anno 487. ætatis 15. cum undecim mensibus. Decessit nocte decima-tertia ante exitum Saphari, anno 495. Ejus tempore Chaipham vi expugnaverunt Franci, Arsopham pactionibus receperunt, majoremque partem regionis maritimæ subjugarunt.	anni 7 dies 59	anni 494 dies 47	anni 6 dies 349	anni 6593 dies 104
X.	Mansores Amerus Bechecamilla, Mostaali filius, pater Ali inauguratus est Chalipha qua die obiit pater ejus Mostaalius, decima-tertia ante exitum Saphari, anno 495. Regni summam sub eo administrabat Aphdalus militiæ præfectus. Cæsus est autem in vico Sajuphino in Cairo ad locum qui thronus pontis dicitur. Princeps vero eorum, qui Mansores interfecerunt, erat Mamluchus quidam Armenius, qui eo cæso imperium Cairi obtinuit, divitiis copiisque per urbem distributis. At nonnulli facinus detestati, ab illo defecerunt ad militiæ præfectum Aphdalum, rogantes eum, ut devicto Armenio, imperium urbis susciperet, suam ei operam polliciti. Qui Cairum veniens, arctissime urbem obsedit, expugnatamque, militibus dicipiendam triduo permisit, captumque Armenium interfecit. Quo facto regiam sibi potestatem assumpsit, militiæque præfecit Mamonem quemdam filium Batajechensis, qui prima ætate coquinariam exercuerat, visusque fuerat adhuc puer aquam Cairi aspergere inter utrasque ædes.	anni 29 dies 251	anni 523 dies 298	anni 28 dies 301	anni 6622 dies 40
XI.	Haphedus Ledinalla, pater Mamonis, filius Mostaalii, inauguratus est eum conditione expectandi partum, qui in utero matris erat, die tertia Dilchedæ, anno 524. Tum absolute inauguratus est die decima-quinta Mohatrami anno 525. Rerum summam apud illum administrabat Achmetes Aphdali filius, militiæ præfectus, qui paulo post captum Haphedum vinculis constrinxit, inclusitque in carcerem, ubi mansit usque ad necem Aphdali filii Aphdali,	anni 19 dies 209	anni 543 dies 153	anni 19 dies 2	anni 6641 dies 42

Numerus	*NOMINA, RESQUE GESTÆ Chalipharum Phatemidarum.*	*Anni Chaliphatus.*	*Summa annorum Lunarium*	*Reductio eorum in Solares.*	*Summa Annorum Mundi.*
	militiæ præfecti, quæ contigit Cairi feria tertia, die decima-sexta Moharrami, anno 526. Aphdali caput a pueris domesticis amputatum, in ædes regias illatum est, & Haphedus ab iisdem e carcere eductus, & Caliphatui restitutus. Decessit Haphedus ineunte feria prima, die quinta Gemadi posterioris, anno 544.				
XII.	Dapherus Bamrilla, pater Mansoris, filius Haphedi, inauguratus est Chalipha qua die pater ejus obiit, feria prima, die quinta Gemadi posterioris anno 544. Interfecerunt eum Abbasus Tamimi filius, ejusque filius Nazarus, nullo relicto necis vestigio: idque contigit ineunte feria quinta, exeunte mense Moharramo, anno 549. Quod cum ad domesticos ejus perlatum esset, scripserunt Talæo Razili filio, qui tunc in Ægypto superiori erat, missis ad ipsum mulierum capillis. Qui atris vestibus assumptis, ingentem coegit exercitum, Cairum petens, sollicitantibus & auxilia promittentibus ejusdem urbis optimatibus, ut sanguinem Chaliphæ vendicarent. Quod ubi Abbasus ejusque filius Nazarus audierunt, fuga sibi consuluerunt, facultates suas simul auferentes, quæ multæ nimis erant. Sed Franci illos adorti, Abbasum quidem interfecerunt; Nazarum vero captivum detinuere.	anni 4 dies 232	anni 548 dies 30	anni 4 dies 188	anni 6645 dies 230
XIII.	Phajezus Benasralla, filius Dapheri, pater Casemi, inauguratus Chalipha qua die pater ejus Dapherus cæsus est, feria quinta, ultima Moharrami, anno 549, ætatis quarto cum diebus decem. Cum autem Talæus Razili filius Cairum venisset, constitutus est a civibus Præfectus Regni, & appellatus Rex Salechus, rebusque suis confirmatis, regimini imperii operam navavit. Tum misit ad Francos, ut sibi traderent Nazarum Abbasi filium, ingentem pro eo summam auri pollicitus: cumque illum legatus Salechi accepisset, inclusumque ferrea cavea in urbem Cairum adduxisset, Rex Salechus mulieribus hominem tradidit, quæ diu illum calopodiis & calceis percusserunt, abscissisque propriis carnibus	anni 6	anni 554	anni 6	anni 6651

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Chalipharum Phatemidarum.	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa Annorum Mundi.
	cibarunt: mox in publicum productus, lanceisque confossus interiit: cadaver in crucem actum ad portam Zovailam, demum igni combustum. Rex autem Salechus regnum Phajezi diu administravit. Scripsit vero Moktaphius Chalipha, Adelo Zanchi filio præcipiens, ut in Ægyptum proficisceretur eamque occuparet, scripto Chirographo tradens ipsi Syriam, Ægyptum, & regionem maritimam. Eodem anno recuperavit exercitus Ægypti Gazam, Francis inde ejectis. Eodem quoque contigit terræmotus ille magnus, qui Apameæ terræmotus dicitur.	dies 164	dies 194	dies 98	dies 328
XIV.	Adedus Ledinalla, filius Haphedi, pater Mahometis, inauguratus Chalipha qua die filius patrui sui Phajezus obiit, decima ante exitum Ragebi, anno 555. ætatis undecimo. Uxorem duxit filiam Regis Salechi filii Razili præfecti militiæ, qui absolutam in Adedum potestatem exercuit, & Ægypti superioris administrationem dedit Sciavero Arabi. Hoc anno interfectus est Rex Salechus Razili filius, quod stipendia militum ministrorumque Palatii diminuisset: adeoque conjuratione facta, impetum in eum fecere septem servi, illumque trucidarunt. Eo occiso, officium Vizirarus (idest, Præfecturæ) collatum est ejusdem filio, qui Rex Adelus appellatus est. Hic autem confirmato in militiam imperio, justitiam populis administravit, amovitque Sciaverum sua provincia, & ad se illum accessivit. Is vero sibi timens, Arabum coegit exercitum, acceptoque ab illis juramento, contendit Cairum. Quod ubi Adelus Razili filius accepit, fuga sibi consuluit: sed captus tandem & catenis constrictus, Sciavero oblatus est. Cairum igitur ingressus Sciaverus, Adedum Chalipham salutavit, qui ipsum veste pretiosa donatum, militiæ præfecit, suumque Vizirum constituit. Confirmatus in regno Sciaverus, stipendia militum diminuit, eosque pessime habuit. Hinc nonnulli, quos inter Dargamus erat, facta conspiratione illum invasere. At Sciaverus mature sibi consulens, e manibus eorum evasit, profectusque ad Nuraddinum, Ægypti arcana regnique infirmum statum ei aperuit, expugnationem ejus in se reci-	anni 22	anni 588	anni 21	anni 6684

piens.

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Chalipharum Phatemidarum.	Anni Chaliphatus.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa Annorum Mundi.
XV.	piens. Reversum in Ægyptum Dargamum, Adedus muneribus cumulavit, suumque Vizirum instituit, regis Mansoris nomine ei imposito. Nuraddinus autem regi Adelo magnum coegit exercitum, cui regem Mansorem Siraeoni filium præfecit, ad expugnandum Ægyptum contendens, Sciavero illos comitante. Quod audiens Dargamus, in fugam se dedit: sed a militibus Sciaveri comprehensus, & occisus est. Adedus Sciaverum dignitati Viziratus restituit, qui cum eam obtinuisset, Asadaddino insidias tendere cœpit, implorata adversus eum Francorum ope. At Asadaddinus Alexandriam occupavit, eique tributum imposuit. Anno 564. irruptione in Ægyptum facta, Franci Belbeisum (*Pelusium*) expugnarunt: inde Cairum profecti, urbem obsidione cinxere. Sciaverus igitur igne Cairum combussit, ne a Francis caperetur. Tum missa ad Regem Francorum legatione pacem petiit, oblatis decies centenis millibus denariorum: qui ipsi acquievit. At Sciaverus centum millia tantum solvit, reliquorum solutione in posterum prorogata. Quamobrem Adedus caput Sciaveri amputari jussit. Anno 567. adhuc vivente Adedo, Rex Joseph Naserus Saladinus filius Jobi, die prima mensis Moharrami oravit in Ægypto, proclamato nomine Mostadii Chaliphæ Imperatoris fidelium ex familia Abbasidatum. Adedus vero obiit die decima Moharrami, fuitque ultimus Chalipha Ægypti: cœptumque est pro Abbasidis orari in Ægypto, ducentis & amplius annis postquam eorum mentio ibi fieri desierat. Rex vero Naserus occupatis Chaliphæ ædibus, potitus est omnium thesaurorum, qui in iis erant: numerum autem fidemque narrantis excedunt. Cepit quoque filios Adedi, uxoresque ejus, ac in carcere detinuit in ipsis ædibus, ut nullum posthac eorum vestigium aut memoria appareret.	dies 47	dies 57	dies 173	dies 287

DE REGIBUS JOBIDIS.

Numerus.	*NOMINA, RESQUE GESTÆ* Regum Jobidarum.	*Anni Regni.*	*Summa annorum Lunarium*	*Reductio eorum in Solares.*	*Summa annorum Mundi.*
1	Primus Regum Jobidarum fuit Rex Joseph Naserus Saladinus, filius Principis Jobi Nagemaddini filii Sadi, obtinuitque regnum Ægypti qua die Adedus obiit, decima Moharrami anno 567. Decessit Ctaehæ feria quarta, die tertia ante exitum mensis Saphari, anno 589. ætatis 56. cum aliquot mensibus. Anno 570. Damascum profectus, eam occupavit, nemine resistente. Inde petiit Emessam, cujus arcem expugnare non potuit. Quamobrem Apameam contendit, eamque expugnavit. Quo facto Emessam reversus, cepit illam post obstinatissimam pugnam. Inde Baalbecum (*Heliopolim*) perrexit, & expugnavit: tum arcem Barin (*Raphaneam*) post diuturnam obsidionem obtinuit: expugnavit quoque Manbegium (*Hierapolim.*) Anno 572. mœnia Cairi excitari jussit, ab arce exorsus. Anno 573. fuit prælium Ramlæ. Inde Ascalonem profectus, ingentem Francorum numerum in captivitatem abduxit, multaque capta præda in Ægyptum redIit. Anno 575. in Margiun (*pratis fontium*) commisit bellum cum Francis, qui ipsi occurrerunt cum mille equitibus, & decem millibus peditum; eos tamen fudit, multis captivis abductis. Anno 577. misit fratrem suum Tohairadinum in Arabiam felicem, quam & subjugavit. Anno 579. Baisan (*Scythopolim*) ac Tiberiadem profectus, multa cum Francis prælia commisit. Tum expugnavit Edessam, Rakam (*Callinicum*,) Nisibin, Singaram, Amidam, Alepum, & Majapharchinum. Anno 583. prælium cum Francis iterum apud Sephoriam commisit, eosque fudit, & ingentem captivorum numerum duxit. Eodem anno Tiberiadem cepit. Eodem fuit prælium Ethini, ubi salva manu cepit eos, & captivum duxit Regem Guidonem, & fratrem ejus Gofredum, & dominum Giobaili (*Byblis*,) & Henfredum, & Principem, necnon Arnatum	anni 22	anni 588	anni 21	anni 6684

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Regum Jobidarum.	Anni Regni.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa Annorum Mundi.
	(*Rinaldum*) dominum Chrachæ, quem sua mamanu interfecit, cepitque ab illis Lignum Crucis. Accidit id prælium Sabbato, nec nisi pauci ex Francis evasere. Posthæc Accon expugnavit, necnon Magdalum, Caipham, Joppen, Nazareth, Sephoriam, Cæsaream, & Neapolim: & immensam propemodum prædam reportavit. Deinde conditionibus pacis obtinuit Beritum, Sidonem, Tobainum (*Toronum*) Byblum, & Ascalonem. Hinc Hierosolymam petiit, eamque obsidione cinxit feria prima. Erant autem in urbe sexaginta millia pugnatorum: sed tandem conditionibus pacis eam cepit; indictis decem denariis singulis viris Francis, quinque vero mulieribus, & duobus utriusque sexus parvulis. Imperium Hierosolymæ tenuerant Franci annis nonaginta & uno. Tum Tyrum obsedit: sed loci fortissimi difficultas spem omnem ipsi ademit, ideoque inde recessit. Expugnavit quoque Huninum, & Antaradum, omnesque ejus cives gladio peremit. Gabala conditionibus pacis obtinuit, Laodiceam quoque; arcem Crachæ, Sciaubecam, & Caucabam. Anno quingentesimo octuagesimoseptimo Franci recuperarunt Accon post crudelissimam pugnam: inde profecti sunt Ascalonem, quam Saladinus demolitus est. Idem tamen Hierosolymæ mœnia munivit, & altius excitavit. Anno quingentesimo octuagesimo-nono, obiit Rex Naserus Saladinus, & suffectus est ei in regno filius ipsius Aphdalus Nuradinus.	dies 47	dies 57	dies 173	dies 187
II.	Rex Othmanus Azizus Amadadinus filius Josephi filii Jobi, Regnum Ægypti obtinuit qua die pater ejus mortuus est, feria quarta, die tertia ante exitum Saphari, anno quingentesimo octuagesimo-nono. Cumque venatum egressus esset ad urbem Phajumensem, cecidit ex equo, & Cairum deportatus, ibi decessit nocte feriæ primæ, die vigesimaprima Mohatrami anno 594.	anni 4 dies 317	anni 593 dies 21	anni 4 dies 275	anni 6689 dies 97
III.	Rex Mahometus Mansores filius Othmani filii Josephi, filii Jobi, sedit in throno regni Ægypti qua die pater ejus obiit, nempe vigesimaprima Mohatrami, anno quingentesimo nonagesimo quarto. Tum Cairum venit patruus ejus Rex Ali Aphdalus Nuradinus, filius Saladini, regnoque ita potitus est, ut Regi Mansori nihil præter nudum nomen remanserit.	✱ dies 46	anni 593 dies 67	✱ dies 46	anni 6689 dies 143

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Regum Jobidarum.	Anni Regni.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa Annorum Mundi.
IV.	Rex Ali Aphdalus Nuradinus filius Regis Josephi Naseri Saladini, filii Jobi, cum Cairum venit, oblatum sibi a Principibus Imperium accepit. Tum Damascum petiit, obseditque: sed Mahometo Camelo Rege suppetias ferente, Adelus Rex Aphdalum inde expulit, insecutusque est per singulas stationes, donec utriusque copiæ apud Sajecham manum consererent; fuso autem Aphdali Regis exercitu, hic fuga arrepta, in lacu per octo dies deliruit, tum demum Cairum repetiit die tertiadecima ante exitum Rabii prioris, anno 596.	anni 2 dies 38	anni 595 dies 105	anni 2 dies 16	anni 6691 dies 159
V.	Rex Adelus Abu-becrus filius Jobi, filii Siraconi, ingressus est Cairum, obtinuit Imperium Ægypti, Damasci, subjectarumque provinciarum, die tertiadecima ante exitum Rabii posterioris, anno quingentesimo nonagesimo-sexto. Obiit juxta Damascum in loco quem castrum latronum vocant sexta Gemadi posterioris, anno sexcentesimo decimo-quinto, ætatis septuagesimo-tertio, cum aliquot mensibus. Rerum summam Damasci administrabat pro eo filius ejusdem Rex Isa Moaddamus. Anno sexcentesimo decimo-tertio accidit Tartarorum irruptio, qui planitiem Sinarum conterminam, quam Cin-Macin vocant, incolebant: auctis deinde viribus, cum infinita multitudine terras Moslemanorum aggressi sunt, totamque Arachensium (*Babyloniorum*) provinciam occuparunt.	anni 19 dies 49	anni 614 dies 154	anni 18 dies 207	anni 6710 dies 1
VI.	Rex Mahometus Camelus filius Regis Adeli Abubecri, regno Ægypti potitus est qua die pater ejus obiit, sexta Gemadi posterioris, anno sexcentesimo decimo-quinto. Quo anno, cum adhuc Rex Adelus in vivis esset, Damiatam Franci aggressi sunt, & castra metati ex parte Gizæ tribus mensibus, & quatuor diebus, terra marique eam premebant. Quibus Rex Camelus occurrens, ex altera Damiatæ parte e regione eorum castra metatus est, Nilo flumine utrumque exercitum dirimente. At Franci magis magisque urbem urgebant; quod videns Rex Camelus, inde cum suis noctu se recepit in Asmomam. Sequente die Moslemanorum tentoria de-	anni 20	anni 634	anni 19	anni 6429

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Regum Jobidarum.	Anni Regni.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
	populati sunt Franci, & Damiatam cominus aggressi. Cumque multum temporis in ea obsidione consumpsissent, jamque annona defecisset, pestilque ingruere cœpisset, postremos conatus experti, urbem expugnarunt, eaque potiti, cives omnes captivos duxerunt. Contigit id feria tertia, die quinta ante exitum Sciaabani, anno 616. post obsidionem sexdecim mensium, & viginti duorum dierum. Expugnata a Francis Damiata, contulit se Camelus ad Giaugeram, ibique urbem condidit, cui Mansoræ nomen impositum est. Egressi autem Franci, Regem apud Mansoram obsederunt, cum Asmomæ fluvius inter utrumque exercitum esset. Tunc ruptio a Rege Camelo rivorum Nili retinaculis, aquarum alluvione Francos undequaque oppressit. Cumque fuga se Damiatam recipere voluissent, minime potuerunt, hostium exercitu vias occludente. Quamobrem securitatem & pacem sibi a Rege depoposcerunt, quam iis cum hac conditione concessit, ut Damiatam Moslemanis redderent. Initæ igitur inter eos induciæ ad octennium. Damiatam tenuere Franci anno, & decem mensibus, & vigintiquatuor diebus. Anno 624. obiit Rex Isa Moaddamus. Anno vero 625. Accon venit Imperator cum omnibus Francis, & Hierosolymam conditionibus pacis recepit. Eodem anno Rex Asraphus a Camelo Rege imperium Damasci obtinuit.	dies 45	dies 199	dies 193	dies 194
VII.	Rex Adelus Abubecrus filius Regis Mahometi Cameli, filii Regis Adeli, imperium obtinuit qua die pater ejus obiit, quarta nimirum feria, die nona ante exitum mensis Ragebi, anno 635 Hunc Scebladdaules Chaphurus, Scemsalchavas Masrurus, & Sephius Gevarus Nubiensis, servi patris ejus, cum nonnullis Palatinis extra Belbeisum (*Pelusium*) ceperunt, & in carcerem detruserunt feria sexta, die nona mensis Scevabi, anno 637. missisque nunciis ad Jobum Salechum Nogemadinum, regni gubernacula ei detulere: qui Cairum ingressus, ibi regem Adelum in vincula conjecit; Mox Cracham duci jussit, ut ibidem detineretur. Sed cum ille obstinato animo tenue-	anni 2	anni 636	anni 2	anni 6731

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Regum Jobitarum.	Anni Regni.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
	ret, missus ad eum Mochsanus cum aliis decem servis, verberibus pessime acceptum suffocarunt, necatumque eduxerunt, ac sepelierunt.	dies 78	✠	dies 55	✠
VIII.	Rex Jobus Salechus Nagemadinus filius Regis Mahometi Cameli, regnum obtinuit feria sexta, die vigesima-octava mensis Seevali, anno 637. Decessit Mansoræ nocte feriæ quintæ; die decimaoctava Sciaabani, anno 647. quo tempore Francorum Rex Damiatæ erat. Siquidem cum suis copiis Damiatam appulit & castra metatus est in Giza feria sexta, die vigesimaprima Saphari ejusdem anni: & occupavit Damiatam feria quinta, secunda obsidionis die: ibique mansit usque ad obitum Regis Salechi: quo e vivis erepto, egressus Damiata Rex Francorum cum suo exercitu, castrameratus est e regione Mansoræ, ibique sedem fixit.	anni 9 dies 302	anni 646 dies 225	anni 9 dies 205	anni 6741 dies 89
IX.	Emirus Fachredinus filius Sceichi a Rege Salecho, antequam decederet, constitutus est Dux exercitus, quem Atabechum vocant, eique commissa tutela filii ejus Regis Moaddami. Rexit vero exercitum diebus 75. donec a Francis cæsus est feria tertia, die quinta Dilchedæ anno 647. Hi enim vadum fluminis Asmomæ transfretantes, Giadilam aggressi fuerunt. Erant autem numero mille & quadringenti equites, quibus præerat frater Regis Francorum. Cumque prædæ intenti huc & illuc dispersi essent, omnes ad ultimum cæsi sunt, eorumque capita Cairum allata, lanceisque imposita, ad portam urbis, quam Zovailam dicunt, appensa sunt. Mansit autem regnum sine rectore tredecim diebus.	✠ dies 75	✠ ✠	✠ anni 75	anni 6741 anni 164
X.	Rex Moaddamus Gajathadinus Nuranscia, filius Regis Salechi Jobi, primum regno Ægypti potitus est feria tertia, die decimanona Dilchedæ, anno 647. Feria autem quarta, die tertia Moharrami anno 648. reversus est Rex Francorum ab obsidione Mansoræ, Damiatam petens:	✠	anni 647	✠	anni 6741

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Regum Jobidarum.	Anni Regni.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa Annorum Mundi.
	quem inſecutus Moslemanorum exercitus, plures ex ejus Principibus captivos duxit, cæſis Francorum ſupra triginta millibus, boniſque eorum direptis. Paulo poſt interfectus eſt Moaddamus Nuranſcia. Eum quippe ſervi, quos Mamaluchos vocant, in fruſta conciſum, ignique combuſtum, in flumen Manſoræ projecerunt feria tertia, exeunte Moharramo, anno 648.	dies 71	dies 30	dies 71	dies 248
XI.	Sciagiaraddorra Salechi uxor, quæ mater Chalili audit, præſtito juramento a Mamaluchis, quos Baheridas ſeu maritimos appellant, a Principibus, & Palatinis, Regina ſalutata eſt, ſimulque dignitatem Atabechatus ſeu præfecturæ militiæ obtinuit Emirus Ezzadinus Ibech Turcomanus feria tertia, exeunte Moharramo, anno 648. Eodem tempore initum eſt pacis fœdus inter Principes Salechitas & Mamaluchos, & inter Regem Francorum, qui Damiatam Moslemanis reddidit feria ſexta, tum dimiſſus eſt, poſtquam Damiatam & Manſoram trecentis triginta diebus tenuiſſet. Regina vero abdicatum regnum tradidit Emiro Ezzadino Turcomano, idque Sabbato, die vigeſimaſecunda menſis Rabii poſterioris ejuſdem anni, cum ipſa regnaſſet diebus 87.	✠ ✠	✠ ✠	✠ ✠	✠ ✠
XII.	Rex Moezzus Ezzadinus Ibech Turcomanus Salechita regno Ægypti potitus, uxorem duxit Sciagiaraddorram Chalili matrem, Sabbato, die vigeſimanona Rabii poſterioris anno 648. Regni nomen tenente Aſrapho filio Regis Maſudi, qui tunc annum ætatis ſextum agebat. Poſtea Rex Ezzadinus in balneo Arcis, quod in monte eſt, occiſus fuit inſidiis uxoris ſuæ, matris Chalili, & opera ſervorum ejuſdem Naſari Azizæi, & & Mochſani Giaugeræi feria quarta, die vigeſimaquinta Rabii prioris anno 655. Ipſa vero Chalili mater ictibus Calipodiorum cæſa, ex arcis mœnibus dejecta eſt; Servi autem illi ſub eadem arce in crucem acti. Tunc regni adminiſtrationem ſuſcepit Sachebus Tagidinus Abdalvechabus, quo amoto eamdem ſibi dignitatem Phajezus comparavit, oblatis plebi quinquaginta millibus aureorum.	✠	✠	✠	✠

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Regum Jobidarum.	Anni Regni.	Summa annorum Lunarium	Reductio eorum in Solares.	Summa annorum Mundi.
XIII.	Rex Manſores Nuradinus Ali filius Regis Mœzzi Ibech, Principum conſenſu regnum obtinuit feria quinta, die vigeſimaſexta Rabii prioris, anno 655. quo captus Scerfadinus Phajezus, & dignitate Viziri amotus, boniſque omnibus ſpoliatus, poſt magnos cruciatus igni aſſatus ſuffocatuſque eſt, & in abyſſum Helphæ projectus, ſubſtituto in ejus locum Badradino, qui Judex ſummus erat. Hoc vero poſt paulo dejecto, ad eam dignitatem iterum evectus eſt Sachebus Jagidinus Abdalveehabus, filius filiæ Judicis Aazzi, qui juſtitiam æquitatemque coluit, omni tyrannide procul amota.	✠	✠	✠	●

DE PATRIARCHIS ALEXANDRINIS.

DEI ope freti describere aggredimur nomina Patriarcharum Coptorum Ægyptiorum Sedis urbis Alexandriæ, a Marco Apostolo & Evangelista usque ad hanc nostram ætatem, annum scilicet Martyrum nongentesimum quinquagesimumquintum, qui respondet anno Hegiræ sexcentesimo quinquagesimo septimo: simulque adnotabimus, quot quisque annis Patriarchatum tenuit, & qua obiit die; quæ denique uniuscujusque temporibus gesta sint, breviter indicabimus.

Tempore itaque dispensationis Domini Nostri Jesu Christi, post ejus ascensum in Cælum, cum divisæ essent inter Apostolos provinciæ, in quibus Sacrosanctum prædicarent Evangelium, obrigit Marco Evangelistæ, ut pergeret in Ægyptum, Alexandriam, Pentapolim occidentalem, Æthiopiam, & Nubiam. Roma igitur egressus Marcus, Pentapolim primum petiit, annunciavitque in omni ejus ditione, multis editis miraculis: nam leprosos mundavit, dæmones ejecit, ægros sanavit. Quare multi per ipsum crediderunt, & baptizati sunt. Tum ait illi Spiritus Sanctus: Surge, perge Alexandriam, ut bonum ibi semen semines, quod est verbum Dei. Surrexit itaque Discipulus Christi, & Spiritu Sancto confortatus, ait: Domine confirma fratres, qui nomen sanctum tuum noverunt, donec revertar ad eos. & profectus est Alexandriam anno septimo imperii Neronis. Eo autem portam urbis ingresso, rupta est corrigia calceamenti ejus, qui ait: Nunc cognovi, Dominum iter meum direxisse. Tum accessit ad Sutorem, ut calceum suum reficeret. Qui cum illud accepisset, & subula perforare vellet, palmam suam perforans, dixit: εἷς Θεός, hoc est, *unus Deus*. Audiens autem Sanctus Marcus Sutorem nomen Dei commemorantem, gavisus est dicens: Domine planam fac viam meam. Tum conspuit in terram, & lutum accipiens, imposuit manui Sutoris, ajens: In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti sanetur nunc manus tua, o homo. Et statim sanata est manus ejus, quasi nihil ipsi contigisset. Stupore itaque perculsus Sutor, rogavit Sanctum Marcum, ut secum in domum suam veniret, cibi quietisque capiendæ causa. Ingressus domum ejus, oravit & comedit: tum hominem Sanctus adhortatus est, qui credidit cum tota domo sua, & vicinis. Erat autem ei nomen Anianus. Cumque credentium in Christum numerus augeretur, ordinavit Marcus Anianum Alexandriæ Episcopum, tresque Presbyteros, & septem Diaconos. Quo facto Pentapolim repetiit, ibique biennio moratus est, annuncians Evangelium, & consecrans eis Sacerdotes. Tum Alexandriam rediit, invenitque fratrum numerum crevisse, eosque in fide confirmatos: quibus cum animos addidisset, inde recessit. Anno vero ab Ascensione Domini Nostri Jesu Christi in cælum trigesimoquinto adfuit Marcus martyrio Apostolorum Petri, & Pauli, iterumque Alexandriam regressus est. Cujus

adventum eum idololatræ resciviſſent (jampridem enim eum diligentiſſime quærebant :) Dominica die in feſto glorioſi Paſchatis , quod eo anno in diem vigeſimam nonam Pharmuti incidit , dum Sanctus Marcus in templo Sacrum faceret , ceperunt eum , & foras eduxerunt , injectoque in collum fune , per urbem raptarunt a mane uſque ad veſperam , dicentes : Tradite hircum in mandra boum : concidebaturque caro ejus , viarumque ſaxis adhærebat , ſanguis vero ſuper terram effundebatur . Nocte ingruente detruſerunt eum in carcerem ; factoque mane eduxerunt , eodemque modo , quo heſterna die , acceperunt , donec reddidit Spiritum , & coronam martyrii conſecutus eſt poſtrema die Pharmuti Ægyptiorum , quæ eſt vigeſima-quarta menſis Niſan Hebræorum , anno Incarnationis Divinæ ſexageſimo ſeptimo , & ſeptimo menſe cum dimidio.

Numerus.	*NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.*	*Anni Patriarchatus.*	*Summa annorum Incarnat. divinæ.*	*Nomina Imperatorum.*	*Summa annorum Mundi.*
I.	Marcus Evangeliſta, cujus res geſtæ in præcedenti tabula enarratæ ſunt , martyrii coronam conſecutus eſt anno ſexageſimo ſeptimo , & menſibus aliquot ab Incarnatione Divina.	anni 7 dies [illegible]	anni 67 dies 230	Galba Cæſar. menſes 7.	anni 5567 dies 230
II.	Anianus . Hunc ordinavit Sanctus Marcus Evangeliſta , eſtque Sutor ille , qui calceum ejus refecit. Obiit die Dominica, vigeſima Athyr. Sedem tenuit poſt Marcum Apoſtolum annis 18. & diebus 216.	anni 18 dies 216	anni 86 dies 80	Veſpaſianus Cæſar. ann. 9. cum dimidio.	anni 5586 dies 80
III.	Milius. Legitur in ejus vita ſic. Aſſumpſerunt hominem, Milium nomine, & ordinaverunt eum Patriarcham in Sede Marci : crevitque numerus fidelium in Ægypto, Pentapoli, & Africa: fuitque Eccleſia ejus tempore in pace. Obiit autem feria ſecunda, die prima Toth. Vacavit ſedes abſque Patriarcha tribus annis, quoniam eo tempore contigit excidium Hieroſolymorum.	anni 12 dies 286	anni 99 dies 1	Titus Cæſar ejus filius. ann. 15.	anni 5599 dies 1
	Tres anni , quibus Sedes vacavit , adduntur ſummæ.				
IV.	Cerdo conſtitutus eſt primo anno imperii Trajani, obiitque Sabbato, die undecima Payni. Erat autem continens , & humilis toto vitæ ſuæ tempore.	anni 10 dies 280	anni 109 dies 281	Domitianus Cæſar. ann. 15.	anni 5609 dies 281
V.	Primus. Ordinatus eſt Patriarcha ; obiitque die Dominica tertia Meſori.	anni 12 dies 52	anni 124 dies 353	Aurelianus Cæſar. ann. 22.	anni 5624 dies 333

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Imperatorum.	Summa Annorum Mundi.
VI.	Justus ordinatus est, obiitque Sabbato, die decima-secunda Payni: erat autem gratus Deo.	anni 10 dies 315	anni 135 dies 283	Antoninus Cæsar, & Commodus Cæsar. ann. 22.	anni 5635 dies 283
VII.	Eumenius ordinatus est, obiitque die Dominica, decima Paophi. Ejus tempore martyrium subiit Sancta Sophia cum tribus filiabus.	anni 10 dies 122	anni 146 dies 40	Pertinax Cæsar, & Julianus Cæsar. ann. 12.	anni 5646 dies 40
VIII.	Marcianus, vir præstantis & admirabilis vitæ: Sedem tenuit annis novem cum quadrante: obiit die Dominica, sexta Tybi sub Antonino Imperatore.	anni 9 dies 86	anni 155 dies 126	Severus Cæsar, ann. 13. & filius ejus Antoninus Cæsar. ann. 6.	anni 5655 dies 126
IX.	Claudianus erat populo apprime charus: cum autem sedisset annis 14. cum dimidio, obiit feria quinta, die nona Epiphi.	anni 14 dies 183	anni 169 dies 309	Macrinus Cæsar. ann. 1. Antoninus Cæsar. ann. 3.	anni 5669 dies 309
X.	Agrippinus obiit feria sexta, die quinta Machir.	anni 11 dies 211	anni 181 dies 155	Alexander Cæsar. ann. 13. Maximinus Cæsar. ann. 3.	anni 5681 dies 155
XI.	Julianus. Post hunc nullus Episcopus manere potuit Alexandriæ, sed clam exibant, & ordinabant Sacerdotes ubique. Huic Patriarchæ, qua nocte decessurus erat, apparuit Angelus Domini, dicens: Qui ad te accedet, racemum uvæ afferens, ipse Patriarcha erit. Erat autem eo tempore vir uxorem habens, nomine Demetrius, qui cum suam hyeme Vineam putaret, reperit uvæ racemum casu relictum, dixitque secum ipse, offeram hunc racemum Juliano Patriarchæ. Populus vero totus Patriarchæ morituro aderat, dixeruntque ei: Pater, quis post te nobis præerit Patriarcha? Ille vero: Is, inquit, qui uvæ race-	anni 10	anni 191	Pupienus Cæsar, Mens. 3. & Gordianus Cæsar. ann. 4.	anni 5691

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.	anni Patriarcharum.	summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Imperatorum.	Summa annorum Mundi.
	mum mihi afferet. At populus: Utinam uva invenietur hieme? Sane morbo oppressus Patriarcha ignorat quid dicat. Rursus itaque interrogant illum, dicentes: Pater, quis post te nos reget? Quibus respondit: Jam dixi vobis, qui afferet mihi racemum uvæ, is vester erit Patriarcha. Dum autem hæc diceret, adfuit Demetrius, uvam Juliano offerens: quem statim apprehensum retinuerunt.	dies 33	dies 188		dies 188
XII.	Demetrius. Is est, qui racemum uvæ obtulit Patri Juliano Patriarchæ antequam obiret, de quo idem Julianus dixerat populo: Hic vester est Patriarcha, quemadmodum hesterna nocte Angelus Domini mihi præcepit. Eum igitur apprehendentes, vinculis ferreis constrinxere, quod fugam pararet, & Patriarcham ordinaverunt. Populus autem gaudebat de eo, dicens: Hic duodecimus est a Marco Evangelista; & omnes cœlibes fuere præter hunc. Quamobrem obstupescebant. Huic gratiam concessit Deus, ut occulta hominum peccata cognosceret, de quibus secreto illos reprehendebat: & quidem plures fidelium a perpetrandis peccatis abstinuere, veriti, ne ea cognosceret, deque iis palam coram populo ipsos argueret. Quidam tamen ajebant: Cum vir iste sit conjugatus, quomodo nos reprehendit? præsertim cum hactenus nemo, nisi cœlebs, in hoc throno sederit. Quadam igitur nocte apparuit ei Angelus Domini, dicens: Demetri, noli tuam tantum curare salutem, proximum tuum negligens: sed memento Dominum dixisse in Evangelio: Pastor bonus animam suam ponit pro ovibus suis. Cui Patriarcha: Rem, Domine, mihi explana. At Angelus: Arcanum, inquit, quod inter te & uxorem tuam intercedit, palam fac populo. Postera igitur die, quæ feriæ quintæ majoris solemnitas erat, cum Patriarcha Sacrum celebrasset, præcepit Archidiacono, ut Sacerdotibus & populo indiceret, ne quis ex Ecclesia abscederet, sed omnes ad ejus thronum convenirent. Qui cum adfuissent, jussit afferri ligna ignemque accendi. Tum uxorem coram universo populo arcessivit, & ipse quidem in medio flammæ stetit: uxori vero dixit: Expande velum tuum laneum, quo induta es: quod cum illa fecisset, effundens super illud	anni 32	anni 224	Philippus Cæsar ann. 7.	anni 5724

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.	Anni Patriarcharum.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Imperatorum.	Summa Annorum Mundi.
	ardentes prunas, ait: Surgite, oremus. Simulque prunis, quæ in velo uxoris erant, una cum Sacerdotibus omnibus thus imposuit: ad eam vero conversus, præcepit, ut Ecclesiam circuiret, populumque universum incenso suffumigaret. Tum populo ait: nolite mirari, neque obstupescatis: quicumque enim ignem naturæ superat, ab hoc sensibili igne superari nequit. Ego quidem sexagesimum tertium jam annum ago; hæc vero uxor mea, quæ coram adest, patrui mei filia est, quam moriens pater puellulam reliquit, & in una eademque domo educati sumus: adultam autem pater meus tradidit mihi in uxorem. Cumque nuptiis celebratis in conclave secessimus: Ego tecum, inquit illa, tamquam soror tua educata sum: quomodo ergo uxor tibi ero? Nunc igitur duodequinquaginta elapsi sunt anni, ex quo illam duxi, simulque in eodem lecto eodemque strato dormivimus: nihilominus, ut Deus scit, neque ego illam novi, neque illa me novit in ulla re mundana. Cum autem cubaremus, speciem aquilæ videbamus, quæ super nos alas suas expandebat, & illam quidem ala sinistra, me vero dextera tegebat usque ad mane, tum evanescebat. Neque vero puretis me amore gloriæ mundanæ hæc vobis aperuisse, sed quoniam ita mihi præcepit qui vult omnes homines salvos fieri & ad agnitionem veritatis accedere Christus Servator. Hæc cum dixisset, statim decessit ipse cum uxore sua. Hic autem Sanctus Patriarcha sacerdotio amoverat quemdam nomine Origenem, qui dolo & astu Presbyteratum obtinuerat ab Episcopo Cæsareæ Palæstinæ: quare Alexandriam reversum noluit recipere Pater Demetrius, quod hæresi infectus esset.	dies 219	dies 42	Decius Cæsar ann. 1.	dies 42
XIII.	Heraclas, primus fuit qui Papa dictus est. Ejus tempore martyrium subiere Sancti Sergius, Bacchus, & Barbara. obiit feria secunda, die octava Chojach. Vacavit Sedes anno uno.	anni 16 dies 56	anni 240 dies 98	Valerianus Cæsar ann. 2.	anni 5740 dies 98
	Annus, quo Sedes vacavit, additur ad summam.				

Numerus.	NOMINA, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Imperatorum.	Summa annorum Mundi.
XIV.	Dionysius. Hic Sabæus fuerat, summa sapientia præditus, & ex gentis primoribus. Causa vero ejus ad fidem conversionis fuit lectio Epistolarum Pauli. Abiit igitur ad Demetrium, qui comiter illum excipiens, Baptismi aqua lustravit. Defuncto autem Demetrio, Heraclas illum judiciis præfecit suumque Vicarium constituit, ob insignem hominis eruditionem, & doctrinam. Ejus tempore vixit Paulus Samosatenus: martyrium quoque subiit Mercurius imperante Decio Romæ. Eodem etiam tempore obdormierunt in specu septem illi nobiles juvenes Ephesini, pluresque alii martyrio coronati sunt.	anni 59 dies 281	anni 265 dies 13	Decius Cæsar. ann. 1.	anni 5765 dies 53
XV.	Maximus. Ejus tempore exstitit Manes, cujus pellem detraxerunt Persæ, cadaver feris objicientes; Asseclas vero ejus inverso in terram capite vivos sepelierunt. Vacavit Sedes post eum anno uno absque Patriarcha. Ipse vero obiit die Dominica, quartadecima Pharmuti.	anni 12 dies 211	anni 273 dies 224	Aurelianus Cæsar. ann. 6.	anni 5773 dies 224
	Annus, quo Sedes vacavit, additur ad Summam.			anni 5774 dies 224	
XVI.	Theonas Patriarcha. Ejus tempore martyrium subierunt Cosmas & Damianus, ac fratres, materque eorum. Sub eo quoque imperavit Dioclctianus impius Imperator. Obiit autem hic Patriarcha feria quarta, die octava Tybi.	anni 9 dies 263	anni 284 dies 122	Probus Cæsar.	anni 5784 dies 122
XVII.	Petrus Hieromartyr præfectus est anno decimo imperii Diocletiani, qui anno vigesimo imperii sui amputari jussit caput hujus Sancti Patris Patriarchæ, & martyrio coronatus est. Hic autem est, cui mulier illa Antiochena binos filios adduxit, ut eos baptizaret: obduruitque aqua baptismi, itaut illos Patriarcha baptizare nequiverit. Cumque a matre causam sciscitatus esset, hæc ait: oborta in mari tempestate, cum naufragii periculum immineret, eductis uberibus consignavi eos sanguine, & aqua maris baptizavi. Tum Patriarcha: Bene baptizati sunt fide tua. Hic etiam Arium Dei jussu communione privavit. Contigit autem ejus martyrium feria sexta, die vigesima nona Athyr.	anni 10 dies 333	anni 295 dies 89	Diocletianus impius Cæsar. ann. 21.	anni 5795 dies 89

Numerus.	*NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.*	*Anni Patriarchatus.*	*Summa annorum Incarnat. divinæ.*	*Nomina Imperatorum.*	*Summa Annorum Mundi.*
XVIII.	Achillas creatus eſt Sabbato, ſedemque tenuit ſex menſibus tantum. Cauſa ejus interitus fuit, quod Arium imprudenter ſuſceperit: ideoque mors ei a Deo inflicta eſt. obiit autem feria tertia, die decima nona Payni.	anni ✠ dies 200	anni 295 dies 289	Maximianus ejus filius ann. 1.	anni 5795 dies 289
XIX.	Alexander. Anno Patriarchatus ejus decimoquinto habitum eſt Concilium trecentorum decem & octo Epiſcoporum in urbe Nicæa, qui Arium anathematizarunt, Symbolum fidei compoſuerunt, jejunium correxerunt, & Epactæ methodum tradiderunt. Athanaſius hujus Patriarchæ diſcipulus teſtatur, dicens: Pater meus Alexander, cum Evangelium in cella ſua legeret, id peragebat ſtando, ac lampade accenſa, nec umquam ſedens legit Evangelium, nec umquam ſolvit jejunium, niſi poſt ſolis occaſum. Obiit feria ſecunda, die vigeſima ſecunda Pharmuti.	anni 22 dies 308	anni 318 dies 232	Conſtantinus juſtus, ac fidelis Imperator ann. 32.	anni 5818 dies 232
XX.	Athanaſius Apoſtolicus. Ejus tempore congregatum eſt Concilium Galatiæ, cui adſuit Baſilius magnus, & anathemate percuſſerunt Arium. Athanaſius vero magnis conflictatus eſt vexationibus, & ſæpe a Sede ſua dejectus, quod ter accidiſſe non nulli perhibent. Ejus tempore floruere Cyrillus Hieroſolymitanus, Baſilius Magnus, Gregorius ejus frater, Macarius Magnus & Alexandrinus, Antonius magnus in monte orientali, & Pachomius in Ægypto ſuperiori. Obiit autem feria quinta, die ſeptima Pachon.	anni 46 dies 15	anni 364 dies 247	Conſtantinus minor filius Conſtantini. ann. 24.	anni 5864 dies 247
XXI.	Petrus. Hic multas vexationes pertulit ab Arianis: quamobrem fuga ſibi conſuluit, & poſt aliquod tempus ad ſuam Sedem rediit, quam per annum tenuit. Obiit autem feria quinta, die vigeſima ſexta Epiphi.	anni 5 dies 288	anni 370 dies 170	Julianus Apoſtata. ann. 1.	anni 5870 dies 170
	Timotheus frater Petri. Ejus tempore congregatum eſt ſecundum Concilium Conſtantinopoli, damnaruntque Macedonium Spiritus Sancti				

Numerus.	NOMINA ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Imperatorum.	Summa Annorum Mundi.
XXII.	hoſtem, & abſolverunt Symbolum fidei, dicentes, Credimus in Spiritum Sanctum &c. Anathematizarunt etiam Sabellium, qui dicebat: *Pater Filius Spiritus Sanctus*, unam perſonam affirmans Sanctiſſimam Trinitatem, & particulam copulativam *&* rejiciens. Excommunicarunt denique Apollinarem, qui dicebat: *Magnus, Major, Maximus*; Spiritum Sanctum *Magnum* vocans, Filium *Majorem*, Patrem *Maximum*. Obiit autem hic Patriarcha die Dominica, vigeſima Epiphi. Concilium vero illud congregatum eſt die tertia Ab (*Auguſti*) anno Alexandri ſexcenteſimo nonageſimo ſecundo.	anni 6 dies 156	anni 376 dies 326	Valens impius & Gratianus ann. 1.	anni 5876 dies 326
XXIII.	Theophylus. Hic cum Epiphanio Cypri Archiepiſcopo conſenſit, ut Sanctus Joannes Chryſoſtomus Patriarcha Conſtantinopolitanus in exilium pelleretur. Ejus autem tempore excitati ſunt ſeptem illi juvenes, poſtquam in ſpecu dormiiſſent centum & quadraginta novem annis. Obiit die decima-octava Paophi.	anni 27 dies 87	anni 404 dies 48	Theodoſius magnus Imperator fidelis. ann. 17.	anni 5904 dies 48
XXIV.	Cyrillus magnus Theophili Patriarchæ ex ſorore nepos. Ejus tempore floruit Sanctus Iſaac diſcipulus ſancti Ephræm Syri, & Simeon Stylites. Ipſe Concilium Epheſinum ducentorum Epiſcoporum congregari curavit adverſus Neſtorium Patriarcham Conſtantinopolitanum, illumque dejecit, ſimulque anathematizavit omnes ejus aſſeclas. Idem primus fuit, qui Stationes in Eccleſia inſtituit. Obiit feria tertia, die tertia Epiphi.	anni 31 dies 155	anni 435 dies 303	Arcadius filius ejus Orthodoxus. ann. 13.	anni 5935 dies 303
	Dioſcorus Cyrilli diſcipulus, quo cum adfuit Concilio Epheſino adverſus Neſtorium habito. Multis maximiſque ærumnis conflictatus eſt a Martiano Imperatore, ejuſque uxore Pulcheria, ſuaque ſede exturbatus, eo quod Concilio Chalcedonenſi ſexcentorum & triginta Epiſcoporum acquieſcere nollet: quamobrem relegatus fuit in Inſulam Aſtiex, in qua ſeptem annis manſit,				

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ *Patriarcharum Alexandriæ*.	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Imperatorum.	Summa annorum Mundi.
XXV.	obiitque die feprima Torh. Hujus rei caufa hæc fuit. Erat Presbyrer quidam Conftanrinopoli, nomine Eutyches, qui ajebat Corpus Chrifti effe quid fubtile, & diverfum a noftris corporibus: quamobrem excommunicavit eum Flavianus Patriarcha Conftantinopolitanus. Ille vero Theodofium Imperatorem adivit, conqueftufque eft, fe a Patriarcha injufte condemnatum fuiffe. Qui juffir Concilium Ephefi congregari, deque ejus caufa difquiri. Congregatique funt cenrum riginta Epifcopi, quorum Præfides fuere Diofcorus Patriarcha Alexandriæ, Flavianus Conftantinopoleos, & Juvenalis Epifcopus Hierofolymorum. At Eutyches veniam petiit, & palam confeffus eft, id fibi imprudenrer excidiffe; eamdem vero cum Patribus fidem fe profiteri; quare abfolutionem fubdole obtinuit, receptufque eft ab iis, fuoque ordini reftitutus: fed non multo poft ad eafdem blafphemias reverfus eft. Hoc autem Concilium inter generalia Concilia non enumeratur. Quartum vero Concilium celebratum eft die vigefima quinta Tefti prioris (*Octobris*) anno Alexandri feptingentefimo fexagefimo tertio.	anni 14 dies 69	anni 450 dies 7	Theodofius minor ann. 42.	anni 5950 dies 7
XXVI.	Timotheus poft Diofcori Patriarchæ obitum conftitutus eft: magnas autem pertulit ab hominibus contrariæ factionis tribulationes, a quibus etiam in exilium actus eft cum Anatolio fratre; fed Dei gratia poft novennium reftitutus. Obiit Alexandriæ feria fexta, die feptima Mefori.	anni 22 dies 339	anni 472 dies 337	Martianus Chalcedonenfis, maritus Pulcheriæ ann. 6.	anni 5972 dies 337
XXVII.	Petrus, paulo poftquam fuffectus eft, pulfus fuit ab hominibus contrariæ factionis, ejufque loco ordinatus Timotheus Anfus (*hoc eft, Salophaciolus*), deinde Joannes Tabennefiota, qui conftitutus eft poft obitum Salophacioli: cum rediit ad fuam Sedem Petrus, obiitque die Dominica, quarta Athyr.	anni 8 dies 9	anni 481 dies 62	Leo ma. Chalcedonenfis ann. 16.	anni 5981 dies 62

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ *Patriarcharum Alexandriæ.*	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Imperatorum.	Summa Annorum Mundi.
XXVIII.	Athanasius. Hic una cum Petro fuerat Ecclesiæ Alexandrinæ Ædituus. Obiit Alexandriæ feria tertia, die vigesima Toth.	anni 6 dies 223	anni 488 dies 20	Leo pater Zenonis Orthodoxus ann. 1.	anni 5988 dies 20
XXIX.	Joannes in pace & quiete suos dies transegit propter Zenonem orthodoxum Imperatorem, qui singulis annis omnia necessaria suppeditabat Monachis Monasterii Abbatis Macarii, ut frumentum, vinum, oleum, & alia hujusmodi. Obiit autem hic Patriarcha feria sexta, die quarta Pachon.	anni 8 dies 224	anni 496 dies 244	Zeno Imperator Orthodoxus an. 17	anni 5996 dies 244
	Vacavit Sedes anno uno, qui additur ad Summam.				
XXX.	Joannes Inclusus, cujus tempore in Sede Antiochena collocatus est Severus, cui perpetuo scribebat, & illi responsa dabat de unitate fidei orthodoxæ. Decessit feria secunda, die vigesima septima Pachon.	anni 21 dies 23	anni 518 dies 267	Anastasius Imperator Orthodus ann. 27. Justinnus Chalcedonensis ann. 9.	anni 6018 dies 267
XXXI.	Dioscorus statim atque electus fuit, scripsit ad Patrem Severum Patriarcham Antiochenum de fide orthodoxa, qui responsum dedit, se eamdem fidem profiteri. Obiit feria tertia, die decima Paophi.	anni 2 dies 146	anni 520 dies 47	Justinianus Imperator ann. 39.	anni 6020 dies 47
XXXII.	Timotheus. Ejus tempore obiit Anastasius Imperator orthodoxus, eique suffectus fuit Justinianus Chalcedonensis, qui pro Timotheo Apollinarem substituit, totisque viribus contendit, ut omnes Christianos ad Synodi Chalcedonensis fidem reduceret. Quare Concilium cogi jussit Constantinopoli, cui interfuere Vigilius Patriarcha Romæ, Apollinarisquem in locum Timothei suffecerat, & Eutychius Patriarcha Constantinopolitanus. Severum quoque & Orientales Episcopos arcessivit, ut suæ opinioni consentirent, qui ad id induci nequiverunt. Quamobrem multis & gravibus vexationibus Orthodoxos affecit, & Severum detrusit in carcerem; sed non multo post efflagitante pro illo Imperatrice, quæ ejusdem persuasionis erat, fuit dimissus. Antiochia igitur egressus cum suis Episcopis, in Ægy-	anni 17	anni 538	Justinus Chalcedonensis ann. 13.	anni 6038

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Imperatorum.	Summa Annorum Mundi.
	ptum perrexit: & eam quidem regionem circumlustrabat, de Monasterio in Monasterium se conferens, deque Civitate in Civitatem, modo clam, modo palam orthodoxos confirmans. Eodem tempore in Ægyptum venit Apollinaris, libellos habens de fide Concilii Chalcedonensis recipienda, quam perplures amplexari coacti sunt tam ex fidelibus, quam ex Monachis; eique consensere Monachi monasterii Sancti Macarii, præter septem, e quibus duos interfecit, reliqui autem ope Dei evadentes effecere, ut monachi Tomum illum admitterent: eadem quoque cum reliquis fidelibus præstitere. Occidit autem ex Jacobitis ducenta circiter millia virorum, mulierum, ac puerorum in ipsis Ecclesiis. Cumque diu laborasset Justinianus Imperator, ut Severum Patriarcham Antiochenum ad fidem Concilii Chalcedonensis pertraheret, nec illum ad id inducere ullo modo potuisset, e vivis hominem tollere decrevit. Quod ubi Theodora religiosa Imperatrix accepit, nunciavit ei, ut fuga sibi consuleret. Clam igitur evasit, non quod mortem timeret, sed quia Deus illum pro salute multorum servabat, ac præsertim Ægypti, in qua corruptæ opiniones disseminabantur. Is autem Monachi habitu indutus totam eam regionem circuibat, orthodoxorum corda confirmans. Cumque aliquando in Ecclesia Monasterii Sancti Macarii esset, apparuit Angelus Presbytero Sacrum celebranti, inquiens: Quomodo thus adolere audes præsente Patriarcha? cui Presbyter: Ubinam, inquit, est Patriarcha? At Angelus: En adest in Ecclesiæ angulo inter pauperes. Decessit Patriarcha Timotheus Sabbato, die tertiadecima Mechir.	dies 196	dies 163		dies 163
XXXIII.	Theodosius. Postquam hic electus est, refractarii alterum ordinarunt Patriarcham, Gajanum nomine, qui Archidiaconus erat Ecclesiæ Alexandrinæ, in domo cujusdam Presbyteri, qui Theodorus dicebatur. Is pessimis erat moribus, qui una cum sua factione Theodosium Sede sua dejecit, scriptis etiam adversus eum litteris ad Tiberium Imperatorem. Imperator autem uxorem orthodoxam habebat, nomine Theodoram, quæ illum enixe rogavit, ut id negotii sibi deferret: cui is acquievit. Illa igitur disquiri jussit, quis prior secundum Ecclesiæ Canonem electus fuisset. Cumque rescivisset, Theodosium fuisse prius ordinatum, suo illum ordini restituit. Quo facto rogatur Theodosius, ut	anni 31	anni 559	Tiberius Imperator Chalcedonensis ann. 3.	anni 6059

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ..	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Imperatorum.	Summa Annorum Mundi.
	Gajanum reciperet, eumque Archidiaconatus dignitati restitueret, qui rogantibus acquievit moremque gessit. Posthæc Præfecto Alexandriæ, ac Theodosio Patriarchæ rescripsit Imperator, ut sibi consentientes, Chalcedonense Concilium reciperent; Sique id Patriarcha præstare renueret, e sua Sede ejectus, quocumque vellet, migraret. Qui statim relicta Ecclesia abiit, ne fidem trecentorum decem & octo Patrum desereret. Cumque metueret Imperator, ne universus populus illum sequeretur, ad se arcessiri hominem curavit, multisque honoribus & muneribus cumulavit: ad suam tamen sententiam accedere modis omnibus recusantem, indignatus in exilium exegit, ejusque loco constituit Paulum Thebannum a Patriarcha Constantinopolitano ordinatum. Sed cum hic Alexandriam appulisset, a nemine exceptus est; Quamobrem Coptorum Ecclesiæ clausæ sunt. Anno Diocletiani ducentesimo quadragesimo octavo binas in Alexandrinorum urbe Ecclesias ædificarunt Copti, cum Theodosius Patriarcha in exilio degeret, in quo & ad Deum migravit.	dies 131	dies 298		dies 298
XXXIV.	Petrus. Ejus tempore obiit Imperator Chalcedonensis. Paulus vero morte pessima decessit, cujus loco Imperator constituit Apollinarium Alexandriæ Præfectum eumdemque Patriarcham: qui clausit Ecclesias, occiditque ex Jacobitis plusquam ducenta millia virorum, mulierum, ac puerorum, promulgavitque fidem Melchitarum. Cum autem Antiocheni accepissent, quod Alexandrini fecerunt, ipsi etiam quemdam Theophilum nomine assumentes, Patriarcham pro beato Patre Severo constituerunt. Obiit beatus Patriarcha Petrus feria quinta, die vigesimaquinta Payni.	anni 1 dies 362	anni 561 dies 295	Mauricius Imperator Chalcedonensis. ann. 20.	anni 6061 dies 295
	Vacavit Sedes anno uno, qui additur ad Summam.				
XXXV.	Damianus. Ejus tempore devastata sunt Monasteria deserti Abbatis Macarii. Obiit feria secunda, die decimaoctava Payni. Ejusdem diebus Phocas Mauricium Imperatorem interfecit..	anni 35 dies 358	anni 598 dies 288	Phocas Imperator Chalcedonensis. ann. 8.	anni 6098 dies 288

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Imperatorum	Summa Annorum Mundi.
XXXVI.	Anaſtaſius. Hic plures condidit Alexandriæ Eccleſias, pluresque alias, quas Melchitæ occupaverant, Jacobitis reſtituit. Deceſſit autem feria quarta, die vigeſima ſecunda Chojac.	anni 12 dies 190	anni 611 dies 112	Heraclius Imperator Chalcedonensis. ann. 11.	anni 6111 dies 112
XXXVII.	Andronicus. Erat ditiſſimus, ac elargiendis eleemoſynis deditus. Ejus tempore initium habuit Imperium Moslemanorum anno undecimo Heraclii. Eodem anno Choſroes Perſarum Rex invaſit Imperium Romanorum, occupavitque Syriam & Ægyptum, extruxitque Alexandriæ Palatium illud, quod Palatium Perſarum dicitur. Ejuſdem diebus vixit Joannes Eleemoſynarius. Obiit autem hic Patriarcha feria ſexta, die octava Tybi.	anni 6 dies 16	anni 617 dies 128	Imperium Moslemanorum ann. 1. Abubecrus Juſtus ann. 2.	anni 6117 dies 128
XXXVIII.	Beniaminus. Hujus tempore occuparunt Perſæ Ægyptum, eamque tenuerunt annis decem. Heraclius vero Phocam Imperatorem occidit, occupatoque Imperio, totus in eo fuit, ut Perſas debellaret, quos fudit, eorumque regiones vaſtavit; Ægyptum quoque recuperavit, cui Cyrum Patriarcham eumdemque Gubernatorem præfecit. Cumque hic Alexandriam veniſſet, apparuit Angelus Dei Beniamino Patriarchæ, præcepitque ei, ut lateret, donec tranſiret furor Dei, Latuit igitur ſpatio decem annorum. Heraclius autem Imperator in ſomniis vidit quemdam ſibi dicentem: Futurum eſt, ut gens quædam circumciſa te invadat, ſuperetque, ac partem Imperii tui occupet. Qui Judæos hos eſſe ratus, quotquot in ditione ſua erant Judæi ac Samaritani, eos baptizari juſſit. Sed non multo poſt emerſere Moslemani. Quamobrem Heraclius omnes copias ſuas collegit ab Ægypto uſque Syenem, tributumque perſolvit Moslemanis per octo annos, donec exhauſti ſunt omnes ejus theſauri. Anno Martyrum 357. die duodecima Payni pervenit in Ægyptum Amrus filius Aſi, occupavitque eam. Tertio poſt anno cepit Alexandriam. Tum idem Amrus Aſi filius ſcripſit ad Patriarcham Beniaminum libellum ſecuritatis, qui reverſus eſt cum gaudio magno, poſtquam abfuiſſet annis tredecim.	anni 39 ✠	anni 656 dies 128	Omarus Chettabi filius ann. 6. Othmanus Apphani filius an. 11. $\frac{1}{2}$ Ali Abitalebi filius ann. 11. $\frac{4}{6}$	anni 6156 dies 128

Numerus.	***NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ*** *Patriarcharum Alexandriæ.*	*Anni Patriarchatus.*	*Summa annorum Incarnat. divinæ.*	*Nomina Imperatorum.*	*Summa annorum Mundi.*
XXXIX.	Agatho electus est post obitum Patris Beniamini, obiitque feria quinta, die decima sexta Paophi.	anni 16 dies 273	anni 673 dies 36	Hasanus mens. 6. Moavias primus Ommiadarum an. 19 mens. 3.	anni 6173 dies 36
XL.	Joannes. Hic Pater ædificavit Ecclesiam Marci Apostoli Alexandriæ spatio trium annorum. Ejus tempore fuit maxima rei annonariæ caritas tribus annis; is vero singulis diebus argentum & panem pauperibus distribuebat. Obiit Sabbato die prima Choiac.	anni 8 dies 55	anni 681 dies 91	Jazidus filius Moaviæ an. 3. mens. 6. Moavias filius Jazidi dies 41.	anni 6181 dies 91
XLI.	Isaac creatus est Abdalmalecho Chalipha: Obiitque feria tertia, die nona Athyr.	anni 2 dies 336	anni 684 dies 62	Abdallas fil. Zobairi Mervanus fil. Hocmi ann. 1. mens. 6.	anni 6184 dies 62
XLII.	Simon. Hic, ut in ejus vita scribitur, mortuum suscitavit, terque venenum hausit post communionem absque ullo nocumento; at quarto cum bibisset, periit: captusque est auctor, & igne incensus. Ejus diebus venit ad eum Legatus Indorum, qui rogabant eum, ut sibi Episcopum & Presbyteros constitueret. At ille absque Regis Ægypti mandato id præstare noluit. Quamobrem Legatus ad alium abiit, qui ejus postularis satisfecit: Sed hujus rei causa Christianis multa incommoda contigerunt. Obiit die Dominica, vigesima-quarta Epiphi.	anni 7 dies 262	anni 691 dies 324	Abdalmalechus filius Mervani. ann. 21.	anni 6191 dies 324
	Vacavit Sedes absque Patriarcha anni 3. qui adduntur ad Summam.				
XLIII.	Alexander electus est anno Martyrum 420. Hic multis conflictatus est vexationibus, & bis ab eo tributum exactum fuit, & singulis quidem vicibus trium millium aureorum. Nam Abdalmalechus Meruani filius fratrem suum Abdalazizum Ægypto præfecerat, qui Monachos recensuit, & tributum ab eis accepit, a singulis scilicet aureum. Ingressus autem aliquando Sabbato Lumi-	anni 24	anni 720	Omarus Abdalazizi ann. 2. mens. 6.	anni 6220

Numerus.	*NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.*	*Anni Patriarchatus.*	*Summa annorum Incarnat. divinæ.*	*Nomina Calipharum.*	*Summa annorum Mundi.*
	num, hoc est Sabbato Sancto, Monasterium quoddam Holuanense, cum vidisset imaginem Dominæ in sinu suo Dominum amplexantis, conspuit in eam, dicens: Si otium nactus fuero, delebo Christianos ab his regionibus. Sequenti nocte vidit terribile somnium; mane autem Dominicæ Resurrectionis patrem adivit, dixitque ei coram pluribus; Hac me nocte mali dæmones excruciarunt: Vidi enim quemdam sedentem super maximo throno, horribilem & summæ majestatis, & circa ipsum mille millium & myriades myriadum: ego autem una tecum post illum catenis vinctus eram. Cumque interrogassem quis esset, responsum mihi fuit; Hic est Jesus Christus, in cujus imaginis faciem heri conspuisti: Quo dicto quidam me lancea transfixit, donec emisi spiritum. Hæc narrans obsurduit, & obmutuit, & post horam efflavit animam: elapsis autem quadraginta diebus pater quoque ejus interiit.	dies 283	dies 157	Jazidus fil. Abdalmalechi. ann. 4.	dies 157
XLIV.	Cosma invitus ac reluctans constitutus est: nec destitit diu noctuque Deum precari, donec ad eum assumptus est, postquam sedisset anno uno. Obiit Sabbato, die prima Payni.	anni 1 dies 143	anni 721 dies 300	Hischamus filius Abdalmalechi. ann. 19.	anni 6221 dies 300
XLV.	Theodorus omnes dies suos in pace & quiete egit, nec ullum Ecclesia habuit adversarium. Erat autem vir bonus, mansuetus, pulchra facie, & optimis moribus. Obiit feria quinta, die septima Mechir.	anni 11 dies 222	anni 735 dies 157	Validus fil. Jazidi ann. 1. mens. 3. Jazidus filius Validis mens. 6.	anni 6235 dies 157

Vacavit Sedes absque Patriarcha anno uno, qui additur ad Summam.

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ *Patriarcharum Alexandriæ.*	*Anni Patriarchatus.*	*Summa annorum Incarnat. divinæ.*	*Nomina Calipharum.*	*Summa Annorum Mundi.*
XLVI.	Michael suffectus est anno Diocletiani 460. die festo Crucis, multasque perpessus est ærumnas regnante Mervano Giadensi, a Præfecto Abdalmalecho Moysis filio, qui ex Judæo Mahometanus factus fuerat. Quidam etiam Episcopi Patriarcham accusarunt, multosque adversus eum libellos obtulerunt. Quamobrem captus & in carcerem conjectus est, pecuniaque multatus, ac summopere vexatus. Rogavit propterea, ut sibi facultas daretur oppida circumlustrandi, summamque pecuniæ a fidelibus emendicatam quæritandi; id quod obtinuit. Sed tot tantisque in dies exactionibus populi premebantur, ut in maxima egestate omnes fuerint. Porro ea nocte futorem suum Deus ostendit, contigitque horribilis terremotus, quo multæ urbes corruerunt, nec vel unus e ruina evasit: multæ præterea naves eadem nocte submersæ sunt: eaque fuit terræmotus quassatio, ut ligna portarum & parietum e suo loco prodirent. Quæ quidem calamiras accidit in Oriente in toto Mervani Imperio. Recensitis autem, quæ ea nocte per Orientem diruta fuerunt, locis, deprehensum est, sexcenta fuisse Castella, Oppida & urbes, numerumque hominum ac jumentorum infinitum interiisse. Cum igitur Dei furorem Abdalmalechus Moysis filius videret, homines dimisit. Anno Mattyrum 461. Cyprianus Nubiæ Rex in Ægyptum invasit, cum accepisset Patriarcham in carcere detineri: habebat autem secum centum millia nigrorum, totidem equorum millibus insidentium: ducebat quoque centum millia camelorum. Ferunt, equos eorum ferocius quam equites decertasse: erant autem brevis staturæ instar asinorum. Cumque is ad Ægyptum appropinquasset, misit Abdalmalechus Moysis filius ad Patriarcham, rogans eum, ut hominem suis literis placaret. Qui scripsit ei pacificas literas, benedictionibus Regem cumulans, effecitque, ut a bello abstineret. Regressi sunt itaque Nubæ, benedictione Patriarchæ plurimum lætati. Cum autem Mervanus in Ægyptum venisset, expeditionem suscepit adversus Bismiritas, qui jugum ejus excusserant; occideruntque ex ejus exercitu infinitam propemodum multitudinem: adeoque magnas subiit Patriarcha vexationes, Bismiritarum	anni 23 dies 180	anni 758 dies 196	Ibrahimus filius Validi. mens. 2. Mervanus Giadensis ann. 4. mens. 9.	anni 6258 dies 196

causa,

Numerus.	*NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ* *Patriarcharum Alexandriæ.*	*Anni Patriarchatus.*	*Summa annorum Incarnat. divinæ.*	*Nomina Calipharum.*	*Summa Annorum Mundi.*
	causa, & sæpe gladio oblatus est. Sed cum Chorasanitæ, qui sub Saphacho militabant, in Ægyptum venissent, Gizam Mervanus perens, urbem Mesram (*Cairum*) cum annona & horreis incendit, nec tamen Patriarcham a catenis & carcere liberum dimisit, donec Chorasanitæ deletis omnibus Mervani copiis regnum illud occuparunt.				
XLVII.	Mennas magnas & ipse multasque pertulit vexationes: Siquidem una cum Episcopis funes stupeos nectebat, obliniebatque pice ad navium usum in Ægypto, soli expositus. Obiit feria sexta, die ultima Tybi.	anni 8 dies 320	anni 767 dies 150	Sapphachus pater Abbasi ann. 4. mens. 9	anni 6262 dies 150
	Vacavit Sedes diebus 350. qui adduntur ad Summam.				
XLVIII.	Joannes creatus est die 16. Tybi, qua & natus fuerat: Obiitque decima ejusdem mensis. Accidit ejus tempore magna annonæ caritas: ipse vero pauperibus subveniebat, neque patiebatur eos ulla re indigere.	anni 22 dies 1	anni 790 dies 136	Mansores pater Giaphari ann. 21. mens. 9. Mahometus Mahadi ann. 10.	anni 6290 dies 136
	Vacavit Sedes absque Patriarcha quindecim diebus, qui adduntur ad Summam.				
	Marcus. Erant ejus tempore in Ægypto quidam, Barsanuphiani dicti, qui duos sibi Episcopos constituerant diebus Petri Patriarchæ & Zenonis Imperatoris. Eorum successores Episcopi duo Marcum Patriarcham adivere, ejus doctrinam admirati, rogaruntque eum, ut se reciperet, gregique suarum ovium adscriberet. Qui suscepit eos: Volens autem illos				

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Caliphearum.	Summa annorum Mundi.
XLIX.	tentare, dixit: Scitote vos nequaquam permansuros in hoc Ordine, in quo estis. At illi summa cum animi demissione responderunt: Scimus utique nos hoc Ordine indignos esse, nec in eo permansutos; sed nostrorum peccatorum veniam dumtaxat petimus: Scripseruntque ei Syngrapham, anathemate sese obstringentes, si Episcopatum aut Sacerdotium peterent. Ille vero eis benedixit, statimque Episcopos ordinavit, & apud se manere jussit, donec mortui sunt duo Episcopi, in quorum locum eos subrogavit; quorum exemplo universa illorum gens ad Patriarchæ obedientiam rediit, & ab eo cum gaudio & charitate admissa est. Ejus diebus Barbari Africani devastarunt Monasteria Vallis Habibi, eaque depopulati sunt, incensis Ecclesiis Cellisque: manseruntque quadraginta annis absque Monachis, & sine ullo habitatore. Ejusdem tempore rebelles Alexandriam aliasque urbes occuparunt, ferro flammisque omnia tradentes, prædasque agentes, ut prolixius in historia narratur. Quamobrem Patriarcha Alexandriam relinquens, quindecim annis inde abfuit. Obiit autem die Dominica, vigesima secunda Pharmuthi.	anni 20 dies 81	anni 821 dies 232	Aaron Rascidus ann. 22. Mahometus Aminus ann. 4 mens. 6.	anni 6321 dies 232
L.	Jacobus. Hujus tempore instaurata sunt Monasteria, redieruntque ad ea monachi. Eodem tempore vivebat quidam princeps, nomine Macarius, qui Patriarcham rogavit aliquando, ut domum suam adiret eamque benediceret. Habebat autem unicum filium, qui ægrotaverat mortuusque fuerat. Hunc pater in manus accipiens, obtulit Patriarchæ; qui sinu puerum complexus, diu oravit, reversusque est spiritus ejus, & oculos aperuit, manusque ac pedes movit. Tunc illum patri restituens, dixit Patriarcha: non enim mortuus erat, sed dormiebat. Quamobrem Macarius timore magno correptus, tertiam partem bonorum suorum pauperibus distribuit. Obiit autem Patriarcha feria tertia, die decima quarta Mechir.	anni 10 dies 298	anni 821 dies 164	Mahometus Aminus ann. 4 mens. 6.	anni 6321 dies 164

Numerus.	*NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.*	*Anni Patriarchatus.*	*Summa annorum Incarnat. divinæ.*	*Nomina Caliphorum.*	*Summa annorum Mundi.*
LI.	Simeon. Ejus tempore in pace & quiete fuit Ecclesia. Obiit podagræ morbo feria sexta, die tertia Paophi.	✠ dies 234	anni 822 dies 33	Mamones Abdalmalechus. Mahometus Motasemus an. 8. mens. 6.	anni 6322 dies 33
	Vacavit Sedes anno uno, qui additur ad Summam.				
LII.	Joseph. Hic Pater deposuit Episcopum Cairi, & Episcopum Taneos, quod accusati a populo, & a Patriarcha reprehensi, non resipuissent. Eodem tempore Bismiriræ adversus Regem rebellaverant, nec Patriarchæ admonitionibus acquiescere volebant. Qua de re Abdallas Mamones per litteras certior factus, Bagdado ad Ægyptum contendit, quo pervenit feria sexta ineunte, die septima Moharrami anno ducentesimo decimo septimo, secum ducens Dionysium Patriarcham Antiochenum. Et primo quidem utrumque Patriarcham ad eam gentem legavit. Sed cum nullis precibus aut rationibus Bimiriras flectere potuissent, profectus est Mamones ipse cum suis copiis, belloque iis indicto, omnes ad unum fere delevit. Interfectorum tamen multitudine motus, eorumque vices miseratus, reliquos in captivitatem ducere decrevit. Tum ii quos Patriarcha deposuerat, Regem adeunt, totam rebellionis Bismiritarum causam in Josephum conjicientes: qui propterea neci tradendus ducebatur. Sed cum interim eorum mendacium Mamones deprehendisset, Patriarcham dimisit, simulque diploma ei concessit, ut in honore ac veneratione ab omnibus haberetur, neve ullus judiciis, ordinationibus, aut depositionibus ab ipso factis adversari auderet. Per id tempus Metropolitanus in Æthiopia erat, quem Jacobus Patriarcha ordinaverat. Hunc, Rege Æthiopum ad bellum egresso, in exilium ejecerant Regina & Principes: ideoque imber eo anno prohibitus est, pestisque per eas regiones grassata. Remisso autem in Ægyptum illo Metropolitano, alterum sibi prærer Canonem constituerant. Quod cum Rex Æthiopiæ a bello reversus accepisset, ægerrime tulit, misitque Nuncios, qui veniam a Deo & a Patriarcha peterent, reduxe-	anni 17 dies 338	anni 841 dies 53	Aaron Vatekus ann 5. mens. 6.	anni 6341 dies 53

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Caliphorum.	Summa Annorum Mundi.
	runtque illum Metropolitanum in Æthiopiam. Obiit autem Joseph Patriarcha die vigesima tertia Paophi.				
	Vacavit Sedes absque Patriarcha diebus 30. qui adduntur ad Summam.				
LIII.	Michael, Presbyter Sancti Patris Joannis, primus omnium Patriarcharum fuit, qui in Monasterio Abbatis Macarii sepultus est: nam quidam eorum sepeliebantur Alexandriæ in Ecclesia Marci; alii vero in urbe Cairo. Obiit autem feria sexta, die vigesima secunda Pharmuthi.	anni 1. dies 149	anni 842 dies. 232	Mahometus Montaserus. mens. 6.	anni 6342 dies 232
	Vacavit Sedes absque Patriarcha diebus 81. qui adduntur ad Summam.				
LIV.	Cosmas, Diaconus in Monasterio Abbatis Macarii. Ejus diebus exstructa sunt mœnia Taneos, Damiatæ, Alexandriæ, Parallœ, Asiumæ, Tinæ, Rascidæ, Nesteruæ. Ejusdem tempore præcepit Motuacchelus Chalipha, ne quis Christianus aut Judæus albis vestibus uteretur, sed aliis coloribus tinctis. Obiit autem hic Patriarcha feria quinta, die vigesima tertia Athyr, & sepultus est in sua cella in Tanuseto loco diæcesis Sachæ.	anni 7 dies 133	anni 850 dies 81	Mahometus Moatazzus an. 3. mens. 3.	anni 6350 dies 81
	Vacavit Sedes absque Patriarcha diebus 51. qui adduntur ad Summam.				
LV.	Sanuthius, œconomus Monasterii Abbatis Macarii. Ejus tempore exstitit Achmetes filius Tolonis in Ægypto, qui subterraneos aquæductus construxit ad ducendam aquam ex Nili rivulo in urbem Alexandriam, & implendas cisternas. Obiit Sabbato, die vigesima quarta Pharmuthi.	anni 11 dies ⊕	anni 861 dies 132	Achmetes Motadedus an. 9. mens. 6 Ali Moctaphius ann. 6. mens. 3. Giapharus Moctaderus ann. 24. mens. 3.	anni 6361 dies 132

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ *Patriarcharum Alexandriæ.*	*Anni Patriarchatus.*	*Summa annorum Incarnat. divinæ.*	*Nomina Caliphorum.*	*Summa annorum Mundi.*
LVI.	Michael. Hic Pater multas passus est ærumnas ab Achmete filio Tolonis, ab eoque pecunia mulctatus, itaut coactus fuerit vendere Judæis quartam partem Ecclesiarum Alexandriæ & Æthiopiæ, partem etiam Ecclesiæ, quam Moallaxam, idest, suspensam, vocant; Monasteria quoque oppignorare, solventibus singulis Christianis ex viginti quatuor partibus unam quolibet anno; bona autem Monachorum vendidit, ut posset dimidiam mulctæ partem persolvere, nempe decem millia aureorum. Sed mortuo Achmete Tolonis filio, libertate donatus est Patriarcha ope Dei.	anni 25 dies 39	anni 886 dies 171	Achmetes Motadedus an. 9. mens. 6. Ali Mostaphius ann. 6. mens. 4. Giapharus Moktaderus ann. 24. mens. 4.	anni 6386 dies 171
	Vacavit Sedes absque Patriarcha annis 14. qui adduntur ad Summam.				
LVII.	Gabriel. Hic edictum illud instauravit, ut singuli viri, & Mulieres denarium solverent Patriarchæ quolibet anno. Obiit feria quarta, die vigesima-prima Mechir.	anni 21 dies ✠	anni 921 dies 171	Mahometus Caherus ann. 6. mens. 6.	anni 6411 dies 171
LVIII.	Cosmas obiit feria tertia, die quinta Phamenoth.	anni 12 dies 12	anni 933 dies 183	Achmetes Radius an. 6. mens. 6.	anni 6423 dies 183
LIX.	Macarius. Ejus tempore Ægyptum occupavit Mahometus Achsidus filius Tagagi. Obiit Sabbato, die secunda Tybi.	anni 20 dies 21	anni 943 dies 204	Ibraimus Mostakius an. 3. mens. 9.	anni 6443 dies 204
LX.	Theophanius. Hic Patriarcha Christum abnegavit: Quare insurgentes in illum Episcopi, occiderunt in Navi, & in fluvium demerserunt: periitque pessima morte Sabbato, die decima Pojach.	anni 4 dies 261	anni 948 dies 100	Abdalmalechus Mostacphius an. 1. mens. 6	anni 6448 dies 100

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Caliphārum.	Summa Annorum Mundi.
LXI.	Mennas obiit die decimaquinta Athyr feria quarta.	anni 17 dies 340	anni 966 dies 75	Achmetus motius Abbasida ann. 28. menf. 6.	anni 6466 dies 75
	Vacavit Sedes absque Parriarcha anno uno, qui additur ad Summam.				
LXII.	Ephræm. Hic Syrus fuit. Ejus autem diebus floruit Pater Severus Episcopus Asmonæorum. Veneno sublatus est a quodam Scriba, quod eum communione amoverat propter concubinarum. Post Patriarchæ autem obitum abscissa fuit ejusdem Scribæ manus, qui statim animam efflavit. Hujus Patris vita præstantissima fuit, qui Simoniacas ordinationes sustulit. Illum Moezzus frequenter ad suas ædes arcessitum, summo in honore habebat. Quamobrem invidia commotus princeps Judæorum, dixit aliquando Moezzo: Qui fidem instar grani sinapis non habet, dignus ne est, ut Chaliphæ consessui adsit? Quamobrem præcepit Moezzus Patriarchæ, ut monrem transferret, juxta dictum Evangelii, aut suam religionem desereret. At Ephræmus trium dierum spatium rogavit, descenditque cum universo populo ad Ecclesiam Moallakæ, & jejunaverunt omnes ea nocte, expanditque Patriarcha cinerem. Apparuit autem ei Domina juxta columnam, dicens: Perge ad viam Toreutarum apud locum, qui Castrum ceræ dicitur, & quicumque per illam transierit, humero lagenam aquæ bajulans, per ipsum vestra salus erit: (Cum hæc autem historia nota sit, illam consulto omittimus). Quem reperrum secum duxit: Et congregati sunt Moslemani, Judæi, & Christiani sub monte juxta piscinam elephantis: orantibus autem Christianis, illico mons abscissus est deciditque, præsentibus Moezzo & universo populo. Et hoc notissimæ rei compendium est.	anni 3 dies 75	anni 970 dies 150	Maadus Moezzus ann. 22. menf. 9.	anni 6470 dies 150
	Vacavit post eum Sedes diebus 61., qui addunrur ad Summam.				
	Philotheus. Ejus tempore obiit Azizus dominus Ægypri. Item claruit Vazechus martyr, filius Regiæ, ex Mahometano Christianus, quem				

Numerus.	*NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.*	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Intervall. divinæ.	Nomina Caliphærum.	Summa Annorum Mundi.
LXIII	Mercurius martyr una nocte a planitie Mechæ urbis ad Eccleſiam nomini ſuo dicatam tranſtulit. Iſte quatuor libros compoſuit, quorum primus inſcriptus eſt, *Vazechus*, hoc eſt, clarus & manifeſtus. Alter, *Selecta commentatorum doctrina, & depravationes hæreticorum*. Tertius, *Detectio Arcani*. Quarto ſuam ipſe vitam deſcribit. Erat autem Philotheus Patriarcha corradendis pecuniis intentus: cibo, potui, balnei lavacris, & ſuffimentis indulgebat; munera etiam pro collatione ordinum accipiebat. Cum itaque aliquando in Eccleſia S. Marci Alexandriæ Liturgiam celebraret, vidit manum e ciborio prodeuntem, quæ Oblatam in modum crucis ſignavit, ſtatimque diviſa eſt inter manus ejus. Quamobrem timore concuſſus eſt, nec tremere deſiit, donec obiit Sabbato, die tertia Athyr.	anni 24 dies 226	anni 995 dies 72	Nazarus Azizus.	anni 6495 dies 72
	Vacavit poſt eum Sedes diebus 67. qui adduntur ad Summam.				
LXIV.	Zacharias electus fuit anno Martyrum ſeptingenteſimo vigeſimo-octavo. Hunc crudeliter perſecutus eſt Hachemus, itaut ſeptennio deliteſcere coactus fuerit, ~~Aliquando etiam leonibus fame~~ laborantibus projectus eſt, qui tamen nullam ei noxam attulere. Eccleſiæ vero ſub eo diu clauſæ fuere; nec quiſquam audebat Liturgiam celebrare, niſi in Monaſterio Sancti Macarii. Multis autem ærumnis Chriſtianos affecit Hachemus, qui cruces quidem collo Chriſtianorum appendi juſſit, vituli autem caput collo Judæorum. Tandem comprehendi præcepit Scribas aulæ primoreſque Chriſtianorum, quibus optionem dedit, aut Mahometanam religionem amplectendi, aut mortem opperendi. At illi reſponderunt: Nos omnes ſequemur ſententiam ſenioris Abunagiachi, quoniam ipſe eſt noſter primus omniumque maximus. Huic igitur arceſſito, propoſuit Hachemus Moſlemanorum ſectam. Sed Abunagiachus: Permittat mihi Calipha, inquit, ut hac nocte animum meum conſulam, craſtina autem die reſponſum dabo. Cumque ad ſequentem diem dimiſſus eſſet,	anni 27	anni 1023	Hachemus filius Moezzi ann. 24. menſ. 6.	anni 6523

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. divinæ.	Nomina Calipharum.	Summa annorum Mundi.
	domum abiit, dictoque vale uxori, & liberis, præcepit eis, ut post suum obitum eleemosynas pauperibus erogarent, oblationesque pro se facerent; tum noctem in oratione transegit: illucescente autem die, Hachemo se sistit. Cui Hachemus: Quid tandem tibi, senior Abunagiache, consuluit animus tuus? Hoc, inquit Abunagiachus, ut constans firmusque sim in mea fide, & in religione patrum meorum. Tunc præcepit Hachemus, ut loris bubulis millies percuterent absque ulla pausa aut intermissione. Cum itaque septingentis ictibus percussus fuisset, dixit, sitio. Satellitibus vero Chalipham consulentibus, hic ait. Si Moslemanorum fidem amplectitur, date illi aquam. Qui dixerunt Abunagiacho: Moslemanorum religionem sectare, & dabimus tibi aquam. At Abunagiachus: non opus est amplius aqua: nam Dominus meus Christus jam dedit mihi aquam. Simulque viderunt Satellites barbam ejus & labra aqua madentia. Statimque tradidit spiritum. Quod cum Chaliphæ nunciatum esset, dixit: Percutite eum, donec mille ictus compleantur: & percusserunt eum aliis trecentis ictibus post ejus mortem. Zacharias autem Patriarcha obiit feria tertia, die octava Tybi, & sepultus est in Ecclesia Abissinorum.	dies 354	dies 128		dies 128
	Vacavit post eum Sedes diebus 74. qui adduntur ad Summam.				
LXV.	Senuthius. Hic opibus congerendis, & accipiendis pro manus Impositione muneribus deditus erat. Obiit feria quarta, die secunda Athyr.	anni 14 dies 225	anni 1038 dies 62	Taherus ejus filius ann. 25.	anni 6538 dies 62
	Vacavit post eum Sedes anno 1. diebus 148. qui adduntur ad Summam.				
LXVI.	Christodulus. Hic Ecclesiam Sancti Mercurii in Mesra (*Cairo Vetere*) & Ecclesiam Dominæ in Vico Romæorum in *Cairo novo*, Patriarchales esse constituit. Obiit in Mesra in Ecclesia Moallakæ, die Dominica, decima quarta Chojach.	anni 29 dies 259	anni 1069 dies 104	Mostanserus an. 58. mens. 6.	anni 6569 dies 104
	Vacavit post eum Sedes diebus 72. qui adduntur ad Summam.				

Numerus.	NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.	Anni Patriarchatus.	Summa annorum Incarnat. Divinæ.	Nomina Imperatorum.	Summa annorum Mundi.
LXVII.	Cyrillus. Postquam consecratus est Alexandriæ, Cairum accessitus a Mostansero, hujus matri fratribusque, qui ad ridendum illum prodierant, benedixit: quod ubi præstitit, thuris aromatumque suffumigationibus ab iis honoratus, abiit ad sua lætus & gaudens. Cumque chrisma in Ecclesia Abbatis Macarii consecraret, vas chrismatis in ejus manibus exundavit: quod fuit maximum miraculum. Ipse Patriarchis Pallium constituit, & munera pro manus impositione intentato anathemate prohibuit. Obiit Mochtaræ in Insula Mestæ (*Cairi*) die Dominica, secunda Payni.	anni 14 dies 106	anni 1083 dies 282	Mostanserus. anni 58 mens. 6.	anni 6583 dies 282
	Vacavit post eum Sedes diebus 124. qui adduntur ad Summam.				
LXVIII.	Michael. Hic Eremita inclusus erat in Sangiato, Obiit autem die Dominica in festo Pentecostes, ultima Pachon, in Ecclesia Moallaxæ in Cairo, anno Martyrum 818.	anni 9 dies 229	anni 1093 dies 270	Mostaalius. anni 7	anni 6593 dies 270
	Vacavit post eum Sedes diebus 167. qui adduntur ad Summam.				
LXIX.	Macarius. Ejus tempore anno martyrum 818. die Dominica, tertia Thoth, accidit ingens terræmotus. Qua nocte Aphdalus militiæ præfectus diruit Ecclesiam Mochtaræ in Insula, quod in medio horti sui esset, divulgavitque illam terræmotu cecidisse. Hic autem Patriarcha plures ritus abrogavit: nam filii christianorum antea baptizabantur, tum circumcidebantur; Ipse vero constituit, ut prius circumciderentur, deinde baptizarentur. Item sponsalia cum precibus ac thure contrahebantur in domibus privatis: ille vero decrevit, ut fierent in Ecclesia tempore Coronationis sponsorum. Obiit in Moallaxa, die vigesimatertia Choiach, feria quarta.	anni 26 dies 41	anni 1120 dies 113	Amerus anni 27	anni 6620 dies 113
	Vacavit Sedes annis duobus, & diebus 45. qui adduntur ad Summam.				

Numerus.	*NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.*	*Anni Patriarchatus.*	*Summa annorum; Incarnat. Divinæ.*	*Nomina Imperatorum.*	*Summa annorum Mundi.*
LXX.	Gabriel filius Tatich Abulala Saedus, Diaconus Ecclesiæ Sancti Mercurii in Cairo, creatus est feria tertia, die nona Mechir anno Martyrum 847. initio Caliphatus Haphedi, cum ageret annum ætatis quinquagesimum. Obiit feria quinta, die decima Pharmuthi, in hebdomada Palmarum, in Ecclesia Sancti Mercurii in Cairo.	anni 14 dies 62	anni 1136 dies 220	Daphenus ann. 6 mens. 6. Phajezus ann. 6 mens. 6.	anni 6636 dies 220
	Vacavit post eum Sedes diebus 90. qui adduntur ad Summam.				
LXXI.	Michael filius Dakalti, monachus in cella densceti, creatus est feria quinta, undecima Epiphi anno martyrum 861. Haphedi Chaliphæ 15. Obiit in Monasterio Sancti Macarii feria sexta crucifixionis.	anni o mens. 9	anni 1137 dies 110	Adedus ann. 11 Naserus Saladinus Rex ann. 21 mens. 6.	anni 6637 dies 310
	Vacavit post eum Sedes ann. 1, diebus 70. qui adduntur ad Summam.				
LXXII.	Joannes filius Abulpharachi ordinatus est in Ecclesia Moallaxæ in Cairo, die dominica Pentecostes, decimaquarta Payni, anno martyrum 863. Obiit feria sexta, die quarta Pachon.	anni 18 dies 326	anni 1157 dies 244	Rex Agizus ann. 4. mens. 6. Rex Mansores ann. 2.	anni 6657 dies 244
	Vacavit post cum Sedes diebus 43. qui adduntur ad Summam.				
LXXIII.	Marcus Abulpharagius Zaraæ filius, creatus est die Dominica Pentecostes, decimaoctava Payni, anno martyrum 882. Ejus diebus Abbas Marcus Konbari filius transiit ad Melchitas; quem ingens turba Bismiritarum secuta est: eum autem haud multo post pœnitentia ductum, & ad pristinam religionem regressum noluit Patriarcha admittere. Apud hunc Patriarcham magnus fiebat singulis diebus ciborum apparatus carnium aliarumque rerum, quod eum nobiles & optimates christianorum frequentes adire solerent. Anno 885. die decimaoctava Athur accidit incendium Cairi, auctore Sciavero, & incensa est Ecclesia S. Mercurii cum nonnullis aliis. Obijt hic Pater die Dominica, sexta Tybi.	anni 22 dies 205	anni 1180 dies 126	Rex Adelus ann. 19 Rex Camelus ann. 19 mens. 6.	anni 6680 dies 126
	Vacavit post eum Sedes diebus 27. qui adduntur ad Summam.				

Numerus.	*NOMINA, ANNI, RESQUE GESTÆ Patriarcharum Alexandriæ.*	*Anni Patriarchatus.*	*Summa annorum Incarnat. Divinæ.*	*Nomina Imperatorum.*	*Summa annorum Mundi.*
LXXIV.	Joannes Abulmagedus filius Abugalebi creatus est in Cairo die Dominica, quarta Mechir, anno 905. Obiit hora nona, feria quinta, die undecima Tybi, in festo Epiphaniæ: & celebratæ sunt illius exequiæ in Ecclesia Moallaxæ, sepultusque est in Ecclesia Abissinorum. Hic antequam Patriarchalem dignitatem obtinuisset, mercaturam exercuerat, & sæpius ad Indos transfretaverat, negotiationis causa. Cumque Patriarcha factus est, fertur septemdecim millia aureorum habuisse, quæ omnia in usum Christianorum pauperum eorumque necessitates erogavit: mortuusque est ære filiorum fratris sui obstrictus. Quamdiu autem vixit, nullius Christianorum panem comedit, nec ab ullo munus accepit. Confessionem ab Ecclesia Ægyptiorum abrogavit; circumcisionem vero plurimum commendavit, ejus usum præcipiens, in eoque stabiliendo multum laborans.	anni 26 dies 343	anni 1207 dies 131	Rex Adelus anni 2	anni 6707 dies 131
	Vacavit Sedes annis 19. mensibus 5. diebus 10. qui adduntur ad Summam.				
LXXV.	Cyrillus Laklaki filius creatus est die Dominica, vigesima tertia Payni, anno 951. Obiit feria tertia, die 14. Phamenoth anno 959. in monasterio, quod Sciamax, hoc est, Ceræ appellant, ibique sepultus est. Erat vir doctus, sapiens, ac multæ peritiæ; sed congregandis opibus & muneribus pro manus Impositione accipiendis deditus. Quamobrem nonnulli conspiratione adversus cum facta, in summo illum contemptu habuere, traxeruntque eum ad tribunal Vicarii Regii, & Judicum, & Præfecti provinciæ Moinadini filii Sichi, multaruntque eum plusquam duodecim millibus aureorum diversis vicibus.	anni 7 dies 269	anni 1234 dies 194	Rex Salechus.	anni 6734 dies 194
	Vacavit sedes annis 7. mensibus 7. minus tribus diebus, qui adduntur ad summam.				
LXXVI.	Athanasius filius Colaili, Archipresbyter Ecclesiæ Moallaxæ in Cairo, creatus est die Dominica, quinta Paopli, anno nongentesimo sexagesimo septimo. Fuit vir justus, bonus, ac humilis.				

	Rex Sa- lectus			
				Vicin [illegible] fedes a[illegible] [illegible]
				Arbanius filius Cofalti[illegible] [illegible] lip[illegible] [illegible] r Ie- lefius [illegible] liaxe in C[illegible] [illegible] Domi [illegible] [illegible] [illegible] a Fre[illegible] [illegible] rgmte[illegible] [illegible] [illegible] vir [illegible] [illegible] [illegible]

APPENDIX
AD ILLUSTRATIONEM
CHRONICI ORIENTALIS.

I.

Tabulæ Chronologicæ Abulpharagii ab Orbe condito ad excidium Hieroſolymitanum.

II.

Patriarcharum Alexandrinorum ſeries ad præſentem diem perducta.

III.

Patriarcharum Antiochenorum Jacobitarum ſeries, a Severo ad præſentem diem.

IV.

De Arabum origine ac religione.

V.

Series Chalipharum, Regum Ægypti, ac Soltanorum Turcorum.

I.

GREGORII ABULPHARAGII
BARHEBRÆI
PRIMATIS ORIENTIS
TABULÆ CHRONOLOGICÆ
Ab Orbe Condito uſque ad Excidium Hieroſolymitanum.

TABULA PRIMA
Ab Adamo ad Moyſen.

	TABULA PATRUM AB ADAMO AD MOYSEN. & Anni eorum, juxta Verſionem ſeptuaginta, qua Græci, cæterique Chriſtiani populi utuntur, præter Syros, quorum Biblia cum Hebræis concordant.	*Summa Annorum.*	*Genuit, annos natus.*	*Nomina.*
I.	Juxta Hebraicum Textum, cui Syriaca verſio conſentit, annos natus 130. genuit Seth. Fortaſſe ut oſtenderent, nondum adveniſſe tempus, quo Chriſtus naſceretur, ſubtraxere Judæi annos centum ex ſingulis Patribus, ſcripturas confundentes. Vixitque Adam, poſtquam genuit Seth, juxta Græcum ann. 700. Juxta Hebraicum vero & Syriacum, ann. 800. Omnes ejus dies juxta Græcum, Hebraicum, & Syriacum, ann. 930. Annorum autem ab Orbe condito initium deſumitur a prima die Niſan, quæ fuit feria prima: Adam vero creatus eſt die ſexta ejuſdem menſis, quæ erat feria ſexta, eademque die peccavit, & ejectus fuit e Paradiſo ipſe & uxor ejus. Cumque inde exiiſſet, genuit duos filios Cain, ſcilicet, & Abel. Inſurrexitque Cain adverſus Abel, & occidit eum. Poſthæc genuit Seth.	230	230	Adam primus homo.
II.	Juxta Hebraicum & Syriacum, annos natus 105. Vixit autem, poſtquam genuit, juxta Græcum quidem ann. 707. Juxta Hebraicum vero & Syriacum, 800. Omnes dies ejus juxta Græcum, 905. Ut ſapiens Pareton ſcribit, Seth primus litteras & linguam Hebraicam invenit.	435	205	Seth.

	TABULA PATRUM AB ADAMO ad Moysen.	Summa annorum.	Genuit annos natus.	Nomina.
III.	Juxta Hebraicum & Syriacam, anno ætatis 90. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. ann. 717. juxta Hebr. & Syriacum ann. 817. Omnes dies ejus juxta Græc. & Hebraic. 907. Hic propter suam præstantiam, Elohim, hoc est, divinus, appellatus fuit.	625	190	Enos.
IV.	Juxta Hebraic. & Syr. anno ætatis 30. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. ann. 740. juxta Hebr. & Syr. 840. Omnes dies ejus juxta Græc. & Hebr. 910.	795	130	Cainan.
V.	Juxta Hebr. & Syr. anno ætatis 65. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. ann. 730. juxta Hebr. 830. Omnes dies vitæ ejus juxta Græc. & Hebr. 895.	960	165	Malaleel.
VI.	Hic Textus Hebraicus cum Græco concordat. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. & Hebr. ann. 800. Omnes dies ejus, ann. 962.	1122	162	Jared.
VII.	Juxta Hebr. & Syr. ann. 65. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. ann. 200. juxta Hebr. & Syr. ann. 300. Omnes dies ejus juxta Græc. & Hebr. 365.	1287	165	Henoch.
VIII.	Item juxta Hebr. anno ætat. 187. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. & Hebr. ann. 782. Omnes dies ejus juxta Græc. & Hebr. 969. In quodam exemplari Græco legitur, Mathusale genuisse anno ætatis 167. sed non recte: alioquin viginti anni ex ejus ætate desiderarentur; patet autem, hunc errorem vitio primi scriptoris accidisse.	1474	187	Mathusale.
IX.	Juxta Hebr. & Syr. anno ætat. 182. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. ann. 565. juxta Hebr. & Syr. 595. Omnes dies ejus juxta Græc. 703. juxta Hebr. 777. Ejus tempore descenderunt filii Elohim ad filias Cain, & commixtum est semen benedictum cum semine nequam.	1662	188	Lamech.
X.	Item juxta Hebr. & Syr. ann. ætat. 500. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. & Hebr. 450. post diluvium annis 350. anno enim ætatis ejus 600. contigit diluvium. Omnes dies ejus juxta Græc. & Hebr. ann. 950.	2162	500	Noe.

Item

	TABULA PATRUM AB ADAMO ad Moysen.	Summa Annorum	Genuit annos natus.	Nomina.
XI.	Item juxta Hebr. & Syr. anno ætat. 100. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. & Hebr. ann. 500.	2262	100	Sem.
XII.	Juxta Hebr. & Syr. anno ætat. 35. Vixitque postquam genuit Cainan, juxta Græc. annos 330. juxta Hebr. & Syr. postquam genuir Sale, annos 403.	2397	135	Arphaxad.
XIII.	Ita sentiunt Chronologi. nam in exemplari, quod apud Græcos est, dicitur genuisse anno ætatis 130. dumtaxat. At vero in scriptura, quam Syri tenent, neque hujus Cainan reperitur, sed Lucas Evangelista nomen ejus commemorat in Genealogia Christi. Vixit autem, postquam genuit, annos 430.	2532	135	Cainan.
XIV.	Juxta Hebr. & Syr. anno ætatis 30. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. ann. 430. juxta Hebr. & Syr. ann. 403.	2662	130	Sale.
XV.	Juxta Hebr. & Syr. ann. ætat. 34. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. & Hebr. 430. Dicuntur Hebræi de ejus nomine appellati fuisse. Sed verius affirmatur ab Abraham, qui Euphratem fluvium perrransiit, Hebræorum, h. e. transeuntium nomen derivatum fuisse.	2796	134	Heber.
XVI.	Juxta Hebr. anno ætatis 30. Vixitque juxta Hebr. & Græc. annos 209. Ejus tempore divisæ sunt linguæ, cum congregati essent homines, ut ædificarent turrim, cujus altitudo cælum pertingeret.	2926	130	Phaleg.
XVII.	Juxta Hebr. 32. Vixitque juxta Hebr. & Græc. annos 207. Ejus tempore extitit primus Rex Babylone Nemrod gigas, & in Ægypto Ponyphos quem & vocabant Mesraim de nomine Mesraim co-	3058	132	Reu.

	TABULA PATRUM AB ADAMO ad Moysen.	Summa Annorum.	Genuit, annos, natus.	Nomina.
	rum parentis: cœperuntque homines bellicis instrumentis uti.			
XVIII.	Juxta Hebr. & Syr. anno ætatis 30. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. & Hebr. ann. 220. Ab hoc fertur Idololatria initium habuisse, atque adeo nomen vanitatis sortitus est. Ejusdem tempore moneta inventa est, & auri, argentique opera fieri cœperunt: item mensuræ & pondera invecta sunt.	3188	150	Sarug.
XIX.	Juxta Hebr. 29. Vixitque postquam genuit, juxta Græc. annos 129. juxta Hæbr. & Syr. ann. 119. Ejustempore in Ægyptum invecti libri, & dogmata Chaldæorum: magia quoque, & divinationes. Item ædificatæ sunt Sodoma & Gomorrha.	3267	79	Nachor.
XX.	Juxta Hebr. & Syr. anno ætatis 75. Per id tempus Hesron frater Thare bellum movet Chesroni regi Babylonis, eumque interfecit, desiitque Rex Babylone: regnavitque primus Assyriorum rex Belus, qui multas Civitates condidit. Hinc vero deinceps sibi consentiunt in scriptura Græci, Syri, & Hebræi.	3337	70	Thare.
XXI.	Vixit annis 175. Anno autem ætatis ejus 50. ædificata est Hierusalem a Melchisedech. Anno 71. initium belli fuit inter Chodorlahomor cum Regibus regionis Sodomorum. Anno 75 præcepit ei Deus, ut exiret de domo patris sui, pepigitque fœdus eum eo & cum semine ejus. Atque hinc incipiunt anni 430. quibus filii Israel servierunt in Ægypto. Anno 86. duxit Hagar Ægyptiam, genuitque ex ea Ismaelem: & ante biennium obtulit Sacrificium Capræ & turturis. Anno autem 99. circumcidit carnem præputii sui, & Ismaelis, qui annum agebat 13.	3437	100	Abraham.
XXII.	Vixit annos 180. Anno autem ætatis 16. ductus est a Patre, ut immolaretur in monte Amorrhæorum. Anno vero 37. mortua est Sara ejus mater, cum vixisset annos 127. Anno demum 40. duxit Rebeccam.	3497	60	Isaac.

	TABULA PATRUM AB ADAMO ad Moysen.	Summa Annorum.	Genuit, annos natus.	Nomina.
XXIII.	Vixit annos 147. Anno autem ætatis 84. duxit Liam, & anno 91. Racbelem, quæ anno post genuit ei Josephum. Hic vero venditus fuit a fratribus anno ætatis 17. descenditque in Ægyptum annos natus 24. & vixit annos 100.	3584	87	Jacob.
XXIV.	Vixit annos 137. Anno autem ætatis ejus 44. descendit Jacob cum omni semine suo in Ægyptum: manseruntque in Ægypto universim annis 415.	3629	45	Levi.
XXV.	Vixit annos 133. natus fuit autem quadriennio postquam in Ægyptum ingressi sunt, etsi in Genesi dicatur eum Levi ingressus fuisse Caath in Ægyptum.	3692	63	Caath.
XXVI.	Vixit annos 137. Anno ætatis ejus sexto obiit Joseph in Ægypto. Atque exinde fuerunt Israelitæ in servitute Ægypti annis 147.	3762	70	Amram.
XXVII.	Anno ætatis 10. litteris excolendus traditur; Joannes autem ex Jambres docebant eum sapientiam Ægyptiorum, magiam scilicet & veneficium, ut ostendit Artemonius sapiens. Anno ætatis 40. fugit in Arabiam ad Raguelem Madianitam, cujus filiam Sephoram duxit uxorem. Anno 80. apparuit ei Deus in monte Sinai, eodemque anno eduxit filios Israel ex illa terra. Anno post commisit bellum cum Amalec. mansit autem Moyses in Ægypto annis 40. totidemque in deserto. Generationes itaque Patrum hucusque sunt juxta Græcum quidem 27. juxta Syrum vero 26. Hinc vero deinceps non per generationes, sed per Judices Regesque anni ducentur.	3882	vixit annis 120	Moyses.

TABULA SECUNDA

A Josue filio Nun primo Judice, usque ad Saul primum Regem.

	TABULA JUDICUM.	*Summa Annorum.*	*Judicavit annos.*	*Nomina.*
I.	Anno decimo divisit populo terram promissionis. Per id tempus Trochilus inter Græcos currum primus jungit: & filii Lot ex Chanatæis multos occidunt.	3909	27	Josue filius Nun.
II.	Hoc tempore Curetes & Corybantes in Cnosso fuere, qui pulchram in armis saltationem reperere. Apud Hebræos vero claruit Phinees Sacerdos.	3917	8	Chusan impius.
III.	Frater Chaleb ex tribu Juda. Ejus tempore fuit Diluvium in Thessalia sub Deucalione. Perhibent autem Græci, Deucalionem ante Diluvium omnia disposuisse, sicut Noe.	3957	40	Othoniel filius Cenez
IV.	Ædificata est Urbs Corinthus, & tribunal Judicum Athenis constitutum, quod dicitur Areopagus. Hercules, & Dionysius clari habentur.	3975	18	Moabitæ.
V.	De tribu Beniamin. Hic occidit Eglonem regem Moabitarum. Busiris vicina Nilo loca incolens, transeuntes hospites interficiebat. Linus musicus Thebanus clarus habetur.	4055	80	Abod filius Gera.
VI.	Ipse est Jabin, & Sisara dux exercitus ejus, habebatque nongentos currus falcatos: antequam autem rerum potiretur Nabin, Samgar filius Anot claruit liberavitque Israel, occiditque ex Philistæis sexcentos viros stimulo bovis.	4075	20	Nabin Rex Chanaan.
VII.	Debora prophetissa ex tribu Ephraim, & Barac ex tribu Nephtali, qui cum decem millibus commisit bellum cum Sisara, & occidit eum. Per id tempus, ut narrant Ethnici, Jupiter Rheæ auro corruptæ mixtus, ex ea genuit Perseum, qui ob suam levitatem volare dicitur.	4115	40	Debora, & Barac.

	TABVLA JVDICVM.	Summa annorum	Judicavit annos.	Nomina.
VIII.	Præ multitudine pecorum suorum totam Israelis terram corrumpebant. Ganymedes a diis raptus, ut Jovis pincerna esset. Angelus Domini apparuit Gedeoni, eumque confortavit, ut liberaret filios populi sui.	4122	7	Madianitæ
IX.	Filius Joas ex tribu Manasse, cùm eduxisset triginta duo millia militum, ut Madianitas aggrederetur, trecentos ex eis viros elegit Deus, ut per illos salus fieret. Perseus ad Persarum terram abiit, præciditque caput Gorgonis meretricis, quæ propter eximiam pulchritudinem efficiebat, ut qui ipsam intuerentur, lapides viderentur, quemadmodum ostendit Didymus sapiens.	4162	40	Gedeon.
X.	Cum bellum committeret ad Thaas, interfecit illum mulier fragmento molæ de mœnibus jacto, & malum ei retributum fuit, quod septuaginta fratres suos occidisset.	4165	3	Abimelech
XI.	Anno ejus 21. Tarsus civitas ædificata est, & Dionysius Indos domuit, ædificavitque Nysam urbem ad Indum fluvium.	4188	23	Thola filius Phua.
XII.	Hic habebat triginta Oppida, & triginta filios sedentes super triginta pullos asinarum. Cyzicum urbs ad mare condita. Hercules cum Jove patre acre bellum commisit.	4210	22	Jair Galaadites.
XIII.	Anno horum 13. Tyrus Civitas condita. Filios autem Israel vehementer opprimebant, abieruntque Galaaditæ, & revocarunt Jephte, postquam eum ejecissent.	4228	18	Ammonitæ
XIV.	Hic pro victoria quidquid ex domo sua obvium haberet, cum illuc regrederetur, Deo se immolaturum vovit. Exiit autem in occursum ejus unica filia, cui fecit quod dixerat.	4234	6	Jephte Galaadites.
XV.	Ex Bethlehem. Habebat autem triginta filios & triginta filias, quas maritis dedit, & introduxit triginta nurus triginta filiis suis.	4241	7	Abesan, qui & Nabalson.

	TABULA JUDICUM.	Summa Annorum	Judicavit annos.	Nomina.
XVI.	Per id tempus Ilium urbs magna eversa fuit post decem annorum bellum propter Helenam uxorem Menelai regis, quam rapuerat Alexander Paris filius Priami Regis Ilii: quem cum Menelaus occidisset, duxit Helenam & abiit, postquam tres filios illa genuisset, ut scribit Justinus sapiens.	4251	10	Allon ex Zabulon
XVII.	Hic quadraginta filios habuit, ac triginta ex eis nepotes, qui ascendebant supra septuaginta pullos asinarum.	4259	8	Aphron, qui & Abdon.
XVIII.	Cum peccassent filii Israel, tradidit eos Dominus in manus Philistæorum quadraginta annis.	4299	40	Philistei.
XIX.	Occidit ingentem multitudinem Philistæorum: ac demum per mulierem, quam adamaverat, traditus fuit in manus eorum, qui oculos ejus eruerunt.	4319	20	Samson Nazaræus.
XX.	Hoc tempore unusquisque quod in oculis suis gratum erat, id faciebat. Acciditque factum Michæ, & furtum idoli, & scissio cadaveris uxoris. Levitæ autem habebant potestatem maris.	4331	12	Sine Judicibus.
XXI.	Factus est in Silo, anno ætatis 38. Vixit autem annos 78. Anno vero regiminis ejus 18. natus est Samuel, & anno 20. oblatus fuit Domino ab Anna matre.	4371	40	Heli.
XXII.	Factus est pro Heli, cum esset annorum 22. eodemque anno fracta est cervix Heli, & ducta est Arca Domini a Philistæis: cumque ferre non possent, ut illa apud se maneret, remiserunt eam cum honore, & fuit in domo Aminadab in Gabaa annis 70. usque ad annum decimum David.	4391	20	Samuel.
XXIII.	Anno regni sui tertio commisit bellum cum Amalec, & victoriam reportavit. Anno 10. natus est David filius Isai ex Nahas. Anno 23. Saulis unctus fuit David a Samuele, cum esset annorum 13.	4411	20	Saul filius Cis.

TABULA TERTIA
Reges Juda.

	TABULA REGUM.	Summa Annorum.	Regnavit annos.	Nomina.
I.	Filius Cis de tribu Benjamin, exactis a morte Heli viginti annis, postularunt Regem filii Israel, deditque eis Regem Samuel. Anno regni sui tertio vicit Amalec. Anno 28. occidit david Goliat. Anno 31. prophetavit Saul cum prophetis. Anno 35. obiit Samuel: & post annos 5. mortuus est & Saul in bello cum Philistæis.	4431	40	Saul.
II.	Mortuo Saul constituerunt filii Juda David regem in Hebron annis 7. qui iterum unctus fuit, regnavitque in Hierusalem super universum Israel. Ejus diebus prophetarunt Gad, Nathan, & Asaph: erat autem summus sacerdos Abiathar.	4471	40	David.
III.	Salomon anno 4. regni sui cœpit ædificare templum, quod absolvit post annos 7. Erant prophetæ Nathan, & Ahias, summusque Sacerdos Sadoc. Anno 34. ædificavit fanum Chamos, & Melchom: fugitque Jeroboam filius Nabat ad Sesac.	4511	40	Salomon.
IV.	Anno primo regni sui cum audire noluisset consilium senum, divisum est regnum ejus, regnavitque Jeroboam servus ejus in Tharsa super decem tribus, remansitque ei tribus Juda, & Benjamin. Prophetavit autem propheta ille, qui venit in Bethel, de Josia filio Ammon ante trecentos annos.	4528	17	Roboam.
V.	Congregavit exercitum & pugnavit cum Jeroboam, vicitque eum. Accepit autem Abia uxores 14. genuitque filios 26. & filias 16.	4531	3	Abia.
VI.	Ejus diebus regnavit super Israel Nadab, deinde Baasa, deinde Zamri servus ejus: tum divisus fuit populus, & pars quidem sequebatur Thabni, pars autem Amri. Ascenditque contra eum Zara Chusæus cum millibus millium Nubiorum, & superatus est.	4572	41	Asa.

	TABULA REGUM.	Summa Annorum.	Regnavit annis.	Nomina.
VII.	Ejus diebus regnavit super Israel Achab, qui uxorem duxit Jezabel filiam Regis Sidoniorum, ædificavitque Jericho urbem, cui maledixerat Josue filius Nun, & mortuus est: regnavitque Ochozias filius ejus post eum. Prophetæ erant Elias & Abdias, præfectus exercitus Achab.	4597	25	Josaphat.
VIII.	Hic duxit Athaliam sororem Achab, occiditque omnes fratres suos; & fluxerunt interiora ejus mortuusque est: Anno ejus secundo Joram filius Achab, mortuo Ochozia fratre absque filiis, regnavit super Israel.	4605	8	Joram.
IX.	Eodem quo regnavit anno, unctus est Jehu filius Jamsi ab Elisæo Rex super Israel, occiditque Joram filium Achab regis Israel, necnon Ochoziam regem Juda.	4606	1	Ochozias.
X.	Hæc mortuo Ochozia filio, occidit omnes filios regis præter Joas filium filii sui, qui ea occisa regnavit in locum ejus.	4613	7	Athalia mater ejus.
XI.	Hic malum retribuit domui Jojadæ Sacerdotis, qui ipsum absconderat ab Athalia interfectrice, & regnare fecerat; occidit autem Zachariam filium Jojadæ, & reliquos ejus filios. Ipsum vero occiderunt servi ejus.	4653	40	Joas.
XII.	Ejus diebus regnavit Joas super Israel, congregatoque exercitu, in eum bellum movit, perrupitque murum Hierusalem quadringentis cubitis, diripuitque vasa domus Domini, & Regis. Sed & ipsum Amasiam occiderunt servi ejus.	4682	29	Amasias.
XIII.	Hic ausus est ponere incensum, & lepra percussus est: defecitque ab Isaia prophetia, eo quod illum non arguisset, annis 28. Ejus diebus pœnitentiam egit Ninive, & occisus est Zacharias filius Barachiæ in templo.	3497	52	Ozias.

	TABULA REGUM.	Summa annorum.	Regnavit annos.	Nomina.
XIV.	Ejus diebus prophetabant Isaias, Osee, Michæas, & Joel. Homerus quoque poeta clarus habebatur: & Rhodus insula ædificata est.	4750	16	Joatham.
XV.	Coluit idola, & corrupit decorem templi. Cumque diripuissent ejus regionem Basan rex Syriæ & Phacee rex Israel, venit in adjutorium ejus Teglatphalasar rex Ninives, & occidit Rasan, accepitque magnam auri summam ab Achaz, & reversus est.	4766	16	Achaz.
XVI.	Ascendit contra eum Sennacherib rex Assyriæ: cumque audisset, Tarhac regem Chus in suam regionem venisse, occurrit ei vicitque eum: reversusque, castra metatus est apud Hierusalem: occidit autem Angelus de Assyriis 185. millia; At ille relicta Hierusalem, rediit in regionem suam, occideruntque eum filii ejus.	4795	29	Ezechias.
XVII.	Hic Babylonem ductus est, mansitque ibi annis 37. Cumque orasset, rediit ad regnum suum, & idolum quod quatuor facies habebat, eduxit ex templo. Ejus diebus ædificata est urbs Byzantium, quam post annos 970. instauravit Constantinus fidelis Imperator, deque suo illam nomine appellavit.	4850	55	Manasses.
XVIII.	Juxta Librum Regum, annis 2. Sed juxta Chronologos, annis 12. coluitque idola gentium, occideruntque eum servi ejus.	4862	12	Amon.
XIX.	Combussit Sacerdotes idolorum cum altaribus suis, juxta prophetiam, quæ de ipso fuerat: habuitque tres filios: Joachaz, quem Pharao claudus vinctum ducit in Ægyptum, ibique mortuus est: Eliacim, qui & Joakim, & Sedeciam, cujus oculos eruit Nabuchodonosor. In fine anni ejus 13. cœpit prophetare Hieremias propheta.	4893	31	Josias.
XX.	Hunc Salom vocat Hieremias propheta: cumque eum Pharao claudus vinctum duxisset in Ægyptum, constituit pro eo fratrem ejus Eliacim, qui & Joakim appellatus est.	menses 3	cum annis Joakim anni ejus numerantur.	Joachaz.

TABULA QUARTA.

De Septuaginta Hebdomadibus Danielis prophetæ, reliquisque Hebræorum gestis ab eo tempore, quo templum per Nabuchodonosor combustum fuit, usque ad postremum ejus Excidium per Vespasianum.

	REGES GENTIUM, QUI HEBREIS dominati sunt.	Summa Annorum.	Regnarunt annis.	Nomina.
I.	Postquam Hierosolymam quarto venisset, eamque diripuisset, templumque incendisset, hoc est, anno regni ejus vigesimo primo, idem regnavit alios 24. annos. Venit autem & quinto, expugnavitque Tyrum, & occidit Hiramum: Ægypto quoque potitus est.	4939	24	Nabuchodonosor.
II.	Eduxit Jechoniam de Carcere, manducavitque cum eo ad ejus mensam.	4940	1	Evilmerodach.
III.	Fecit grande convivium, & bibit in vasis ministerii Domini: statimque egressa est palma manus, scribens sententiam ejus in pariete: eademque nocte occiderunt eum servi ejus.	4942	2	Balthassar ejus frater.
IV.	Anno primo, quo regnavit super Chaldæos, orabat Daniel, & venit ad eum Gabriel Angelus, dixitque ei de Hebdomadibus. Eodemque tempore missus est Daniel in lacum leonum, nec ullam noxam subiit.	4945	3	Darius medus.
V.	Initio regni sui eduxit e captivitate quinque myriades, præcepitque, ut ædificarent templum Domino. Ab hoc autem tempore Interpretes numerant septuaginta hebdomadas Danielis: sed minus recte: quoniam centum tredecim anni supersunt usque ad annum quartum Caii, quo Templum pollutum est.	4975	30	Cyrus Persa.
VI.	Anno sexto regni sui expugnavit Ægyptum: eoque mortuo regnarunt duo fratres magi, mensibus septem, qui cum annis Darii numerantur.	4983	8	Cambyses ejus filius.

	REGES GENTIUM, QUI HEBRÆIS dominati ſunt.	Summa Annorum.	Regnaverunt annos.	Nomina.
VII.	In fine anni ſecundi regni ejus impleti ſunt ſeptuaginta anni captivitatis, quorum initium ducitur a fine anni undecimi Sedeciæ, quo Templum combuſtum fuit. Quod ſi quis ab initio prophetiæ Hieremiæ incipiat, hoc eſt, à fine anni decimitertii Joſiæ, implebuntur initio anni primi Cyri, quo miſit quinque myriades Judæorum in Hieruſalem, ſicut ſcriptum eſt in libro verbi dierum, hoc eſt, Paralipomenon.	5019	36	Darius filius Hiſtaſpis Perſa.
VIII.	Expugnavit Ægyptum, & Athenas combuſſit: eoque mortuo regnavit Artabanus menſes 6. qui inter annos Artaxerſis Longimani numerantur.	5039	20	Aſſuerus, qui & Xerxes.
IX.	Anno regni ſui vigeſimo ineunte miſit Eſdram ſcribam, ut ædificaret Hieruſalem: item miſit Nehemiam pincernam, qui vicos perfecit. Atque hinc ſi ſeptuaginta hebdomades Danielis numerentur, deſinent in annum quartum Caii, quo apparuit ſignum abominationis deſolationis in Templo, nimirum Idolum.	5080	41	Artaxerſes Longimanus.
X.	Mortuo Artaxerſe, regnavit quidam alius menſes 2. & alius menſes 7. qui inter hujus Darii annos numerantur. Ejus diebus conſtituerunt ſibi Ægyptii regem, poſtquam Perſis ſervi ſerviiſſent annis 124.	5099	19	Darius Nothus.
XI.	Hujus tempore accidit factum Eſtheris: obiitque Socrates veneno ſublatus, & claruit Plato.	5139	40	Artaxerſes Mnemon.
XII.	Partem Judæorum tranſtulit in Hyrcaniam. Anno autem ejus 12. natus eſt Alexander, & obiit Plaro.	5166	27	Artaxerſes Ochus.
XIII.	Hoc tempore Judæus quidam, nomine Manaſſes, ædificavit Templum in monte Garizim, ſimile templo Hieroſolymitano.	5170	4	Arſes ejus filius.
XIV.	Cum eo commiſit bellum Alexander in Cilicia, & occidit eum in Ajas, duxitque binas ejus filias.	5176	6	Darius Arſis.
XV.	Anno ætatis 20. regnavit in Græcia annis 6. poſtquam autem occidit Darium regem, iterum regnavit annis 6. & menſibus 6. ſuper pleramque Orbis terrarum partem: Obiit autem veneno ſublatus Babylone, & ſepultus fuit Alexandriæ. Ædificavit duodecim Civitates: & ſtatura fuit trium cubitorum.	5182	6	Alexander Philippi.

	REGES GENTIUM, QUI HEBRÆIS dominati sunt.	Summa Annorum.	Regnarunt annos.	Nomina.
XVI.	Hierosolymam dolo cepit, multosque Judæorum transtulit in Ægyptum. Ejus diebus regnavit Seleucus Nicatoris filius in Syria & Babylone: & ab initio regni ejusdem Seleuci incipit Epocha, quæ Alexandri dicitur.	5222	40	Ptolemæus lagos, seu lepus.
XVII.	Reduxit captivos Judæorum ex Ægypto, misitque eos in Judæam. Ejus diebus illi septuaginta duo sacros libros interpretati sunt.	5260	38	Ptolemæus Philadelphus.
XVIII.	Ejus tempore claruit Simeon Oniæ summi Sacerdotis filius, pater Jesu, ejus, qui dicitur Bar-Asira, seu Sitacides, qui composuit celebrem librum Sapientiæ. Ferunt autem hunc Simeonem in vivis detentum fuisse, donec Christum in ulnas suas tulit.	5286	26	Ptolemæus Evergetes.
XIX.	Cum hunc Antiochus magnus vicisset, venit in Judæam, subjecitque eam, atque inde initium ducunt res Macabæorum.	5303	17	Ptolemæus Philopator.
XX.	Subegit nonnullas urbes Syriæ, & Judææ quas ab illo recuperavit Antiochus magnus, cum adversus eum processisset eumque superasset.	5326	23	Ptolemæus Epiphanes.
XXI.	Judæam cepit, templumque diripuit, & idolum Jovis in eo constituit. Eleazarus autem Scriba, & Samona cum septem filiis martyrium subierunt. Mathathias vero Sacerdos zelo incensus strategos Antiochi ejecit, fuitque dux Judas Macabæus.	5361	35	Ptolemæus Philometor.
XXII.	Ejus filia est Cleopatra uxor Alexandri, qui fuit filius filii Antiochi magni: Cumque eum occidisset Demetrius filius filii Seleuci, una cum ejus uxore regnum quoque cepit.	5390	29	Ptolemæus Evergetes alter.

	REGES GENTIUM, QUI HEBRÆIS dominati sunt.	Summa Annorum.	Regnarunt annos.	Nomina.
XXIII.	Hunc Cleopatra mater regno ejecit. Judæis autem primus regnavit, postquam regnum eorum exciso Templo defecisset, Aristobulus Hyrcani filius anno uno.	5408	18	Ptolemæus Soter.
XXIV.	Ejus tempore defecit regnum Syriæ, quod initium duxerat a Seleuco Nicatore.	5418	10	Ptolemæus Alexander.
XXV.	Vigesimo anno postquam a matre ejectus fuisset. Regnavit autem alios annos octo.	5426	8	Ptolemæus Soter iterum.
XXVI.	Hujus anno quinto præfuit Judæis mulier quædam Judæa nomine Alexandra, quæ filium suum Hyrcanum fecit summum Sacerdotem, alterum vero filium Aristobulum constituit Regem. Hunc autem Romani captivum ducentes, Antipatrum Herodis patrem Judææ præfecerunt.	5456	30	Ptolemæus Dionysius.
XXVII.	Ejus diebus imperium Romæ tenuit Cajus Julius, qui primus Cæsar appellatus est, quod cæso matris utero eductus fuisset.	5478	22	Ptolemeus, Cleopatra.
XXVIII.	Cleopatram Ægypti reginam adamavit: victisque Ægyptiis, duos ejusdem Cleopatræ filios occidit, qui solet Luna vocabantur: ipsa vero, antequam comprehenderentur, se ipsam interfecit. Ejus diebus natus est Dominus noster anno Græcorum 309.	5521	43	Augustus Cæsar.
XXIX.	Initio anni decimi noni ejus imperii, qui erat Græcorum tercentesimus quadragesimus secundus, passus est Dominus noster. In fine autem imperii ejusdem lapidatus est Stephanus, & discipulus factus Paulus.	5544	23	Tiberius Cæsar.
XXX.	Constituit idola sua in templo Hierosolymæ in fine imperii sui, impletumque est signum abominationis desolationis quam prædixit Daniel propheta, cœpitque ita prævalere in Judæis.	5548	4	Cajus Cæsar.
XXXI.	Protanica uxor ejus credidit per Petrum, venitque Hierosolymam, & quæsivit Sanctam Crucem, invenitque eam, atque ibi templum exstruxit, rediitque. Atque inde vocati sunt discipuli Christiani.	5562	14	Claudius Cæsar.

	REGES GENTIUM, QUI HEBRÆIS dominati sunt.	Summa annorum.	Regnarunt annis.	Nomina.
XXXII.	In fine imperii sui amens factus est, occidirque matrem, & amitam suam: Petrum quoque inverso capite cruci affixit, & Pauli caput gladio amputavit: & paulo post ipse sibi manus intulit, cum mentis impos esset. Post eum regnarunt tres tyranni mensibus 18. qui ex annis Vespasiani numerantur.	5575	13	Nero Cæsar.
XXXIII.	Initio anni tertii imperii sui misit Titum filium suum cum exercitu magno contra Hierusalem, eamque arcta obsidione cinxit mensibus 4. ac tandem expugnavit. mortui sunt autem in ea præ fame centum myriades hominum, interfecti sunt vero sex myriades, & in captivitatem ducti decem myriades: & desolata fuit omnino, impletumque est quod dixit Dominus: Venient dies, & circumdabunt te inimici tui, & disperdent te & filios tuos in te.	5585	10	Vespasianus Cæsar.

Colliguntur anni ab Adamo usque ad hunc annum, quo Hierusalem desolata fuit, hoc est, post absolutum secundum annum imperii Vespasiani, quinquies mille, quingenti, & octoginta quinque.

FINIS.

II.

Patriarcharum Alexandrinorum Series accuratior quam quæ in Chronico Orientali exhibetur, eademque ad præsentem usque diem perducta.

S. Marcus. I. Marcus Evangelista, Petri Apostolorum Principis discipulus, apud Ægyptios & Alexandrinos versatus, verbum Christi annunciavit, primusque Ecclesias Alexandriæ constituit anno Christi juxta Epocham communem 40. Caii Imperatoris 3. Gloriosam martyrii palmam consecutus est octavo Neronis anno, qui fuit Christi 62. post annos 22. quam Alexandriam advenisset.

Anianus. II. Anianus, Arabibus *Hananias*, primus post S. Marcum Alexandrinorum Ecclesiæ Episcopus, exactis in Episcopatu duobus supra viginti annis abiit e vita, anno scilicet Christi 84. Domitiani 4.

Abilius. III. Abilius, seu Avilius, Arabibus *Milius*, & *Milianus*, quum per tredecim annos Alexandrinam rexisset Ecclesiam, obiit anno primo Trajani, Christi 98.

Cerdo. IV. Cerdo, Æthiopibus *Cedrianus*, circa duodecimum annum imperii Trajani obiit, anno videlicet Christi 108.

Primus. V. Primus, Arabibus *Abrimius*, Æthiopibus *Ephræm*, anno circiter principatus Hadriani tertio, Christi 119. obiit, quum sedisset annos duodecim.

Justus. VI. Justus obiit anno Hadriani Imp. 14. Christi 130. quum sedisset annos undecim.

Eumenius. VII. Eumenius, aliis *Eumenes*, vel *Hymenæus*, obiit anno Christi 143. Antonini Pii 6. quum annos 13. explesset.

Marcianus. VIII. Marcianus, Eusebio *Marcus*, post decem Pontificatus annos obiit anno Christi 153. Antonini Pii 15.

Celadion. IX. Celadion, aliis *Claudianus* & *Claudius*, quum per annos 14. Ecclesiæ præfuisset, obiit anno Christi 167. Marci Aurelii 7.

Agrippinus. X. Agrippinus, aliis *Agrippius*, vel *Agrippa*, quum duodecim annos Episcopalis administrationis explesset, obiit anno Christi 179. Antonini 19. & ultimo.

Julianus. XI. Julianus, Commodo decimum annum imperii agente, quum decimum annum explesset, obiit anno Christi 189.

Demetrius. XII. Demetrius, quum per tres & quadraginta annos Ecclesiam administrasset, obiit anno Christi 231. Alexandri Imp. 10.

Heraclas. XIII. Heraclas, aliis *Heraclius*, vel *Heroclas*, Ægyptiis Æthiopibusque *Taroclas*, post sexdecim Episcopatus annos obiit Christi 246. Philipi Imp. 3.

Dionysius. XIV. Dionysius anno Christi 265. Gallieni Imp. 12. obiit, quum Alexandriæ Episcopatum septemdecim annis obtinuisset.

Maximus. XV. Maximus, Nicephoro *Maximianus*, obiit anno Christi 282. Probi Imperatoris 6. postquam Ecclesiam annis 18. rexisset. Quod ait Abulbarcatus „ mortuo Maximo constitutum fuisse quemdam nomine Bab-„ nuda, hoc est, Paphnutium, qui sex mensibus Patriarchatum tenuit; „ sed quum seipsum castrasset, mense Athyr dejectum fuisse: nullam ta-„ men ejus mentionem fieri in vitis Patriarcharum, *nempe in Severi hi-*

storia;

„ *storia* ; sed tantum in quadam collectione , quam idem Abulbarcatus „ ait se transtulisse ex autographo Joannis Damiatensis *: id* , *in* quam, fabulæ loco habendum est , quum nulla ejus rei memoria apud antiquos ecclesiasticæ historiæ scriptores exstet.

XVI. Theonas obiit anno Christi 300. quum annos circiter 19. sedisset . Ejus tempore cœpit Epocha Diocletiani Imperatoris , seu Sanctorum Martyrum , ab Ægyptiis ad hunc usque diem usurpata , cujus initium ab anno Christi 284. desumitur . Eutychius , Elmacinus , & Severus in vita Patriarcharum Alexandrinorum , quodque potissimum est , S. Athanasius Apol. I. pag. 369. ab hoc Theona ædificatam Alexandriæ Ecclesiam scribunt , quam Severus testatur nomine B. Virginis Mariæ dicatam fuisse . Quod vero subjungit Renaudorius pag. 50. *Alexandriæ antiquissimam fuisse Ecclesiam* „ Muallaca dictam , alias Catholi„ cam , ut ex Pontificali Coptico discimus , quæ Dei Genitricis titulo „ consecrata esset , idque omnes Arabum Christianorum historias doce„ re „ : falsa conjectura est viri alioquin diligentissimi . Ecclesia enim, quam Theonæ nomine appellatam testatur Athanasius , & ab Alexandro consummatam , Alexandriæ excitata fuit ; quæ vero Muallaca dicta est , in Cairo vetere , seu Babylone Ægyptiaca extat , non Alexandriæ. Theonas.

XVII. Petrus post Theonam Episcopatum Alexandriæ sortitus est anno Christi 300. *Qui quidem* , ut inquit Eusebius lib. 7. cap. 32. *toto Sacerdotii sui tempore* , quod annis gessit duodecim , maximam quo„ que ipse gloriam est consecutus , & ante persecutionem quidem tri„ bus fere annis Ecclesiam rexit . Deinceps vero reliquum tempus æta„ tis , arctiore disciplina semet exercens , transegit , nec minus inte„ rim communi Ecclesiarum utilitati magnifice prospexit . Quam ob „ causam nono persecutionis anno , *hoc est* , *Christi* 311. : capite trun„ catus , coronam martyrii promeruit , *sub Maximino* , Maximiani Armentarii ex sorore nepote , qui Diocletiano & Maximiano imperium abdicantibus Cæsar dictus crudelitatem suam in Oriente exercuit. Petrus mart.

XVIII. Achillas, nonnullis perperam *Archillas*, seu *Archelaus*, transacto post Petri martyrium anno, hoc est, Christi 312. , inauguratus , obiit ineunte anno 313. quum mensibus quinque , vel juxta alios , sex, tantum sedisset. Achillas.

XIX. Alexander anno Christi 313. inauguratus , obiit ineunte anno 326. post quinque circiter menses a Synodo Nicena. Alexander.

XX. Athanasius anno 326. ordinatus , quum annos 46. sedisset , obiit anno 372. In ejus injuste depositi locum intrusi sunt perfidi Ariani Gregorius , & Georgius ambo Cappadoces , quorum primus Sedi incubavit ab anno 341. ad annum 348. alter ab anno 356. ad annum 361. Athanasius.

XXI. Petrus Athanasii morientis suffragio , communique Episcoporum , Clericorum , Monachorum , & populi consensu anno 372. Patriarcha constitutus , Lucio Ariano post paulo in ejus locum subintruso, Romam migrare coactus, ibi sex annis commoratus est , donec ex coacta Valentis Imperatoris connivventia , sed maxime Damasi Papæ & Imperatorum Occidentalium auctoritate , sedi postliminio restitutus , obiit anno Christi 380. Abulbarcatus scribit Petrum sedisse ab anno martyrum 106. ad annum 112. hoc est, ab anno Christi 390. ad annum 396. Verum id stare nequit : constat enim Timotheum Petri Successorem Concilio œcu- Petrus. II.

menico Constantinopolitano, quod anno 381. habitum est, interfuisse. Ejusdem Abulbarcari calculus in reliquis Patriarchis vacillat, ut recte I. B. Sollerius observavit in historia Chronologica Patriarcharum Alexandrinorum.

Timotheus. XXII. Timotheus obiit Arcadio Augusto primum & Bautone Coss. hoc est, anno Christi 385. quum annos quinque sedisset.

Theophilus. XXIII. Theophilus anno Christi 385. inauguratus, obiit anno 412. Honorio IX. & Theodosio V. Coss. quum sedisset annos 27. In chronographia Georgii Syncelli Edit. Paris. pag. 53: vigesimus secundus Alexandriæ Archiepiscopus Theophilus dicitur: nimirum post S. Marcum.

Cyrillus. XXIV. Cyrillus anno 412. inauguratus, obiit anno 444. quum sedisset annos 32. Ejus tempore celebrata fuit Synodus Ephesina adversus Nestorium anno Christi 431.

PATRIARCHÆ ALEXANDRINI

Ab exortu hæresis Monophysitarum usque in præsentem diem.

Dioscorus. XXV. Dioscorus hæresiarcha, auctor perniciosissimi Schismatis, quo Alexandrina Ecclesia usque in præsentem diem laborat, Cyrillo substitutus fuit anno Christi 444. In Concilio Chalcedonensi anno 451. Episcopatu dejectus, obiit anno 457. Gangræ in Paphlagonia, quo in exilium deportatus fuerat, anno exilii sexto: vel anno Christi 454. exilii sui quarto, ut ex Epistola S. Leonis magni data ad Julianum Episcopum Caensem, octava Id. Decembr. anno 454. Aetio & Studio Coss. colligitur. Dioscoro ab ejus electione usque ad obitum annos 14. tribuunt communiter Sectarii; adeoque secundum eos obitus ejus incidit in annum Christi 458.

Proterius Dioscori Archipresbyter, post hunc damnatum ejectumque in Paphlagoniam, ab Episcopis Ægyptiis in Synodo Alexandrina anno Christi 452. consecratus Patriarcha, quum sex fere annos sedisset, post obitum Marciani Imperatoris, qui die 26. Jan. an. Christi 457. contigerat, collectis turbis hæreticorum, qui Dioscorum sequebantur, ordinato Episcopo Timotheo Æluro, ante triduum Paschæ, quo Cœna Domini celebratur, hocest, exeunte Martio anni 457. ab ipsis turbis conclusus in Ecclesia, quo se timore contulerat, ibi in Baptisterio occiditur, funus ejus incenditur, & cineres in ventos sparguntur. Is præcedenti anno Synodum Alexandriæ celebraverat, & Timotheum Ælurum Presbyterum, atque Petrum Mongum Diaconum, cum aliis nonnullis in hæresi pertinacibus gradu moverat.

Timotheus. XXVI. Timotheus Ælurus, cæso ab hæreticis S. Proterio, anno 457. in Ecclesiam Alexandrinam intrusus, indeque anno 460. Leone imperante ejectus, subrogato in ejus locum Timotheo Salophaciolo, Alexandriam remeare permissus est anno 475. jussu Basilisci tyranni. Obiit hausto veneno sub Zenone Imp. exeunte anno 477.

Timotheus Salophaciolus, aliis *Albus*, Chronico Orientali *Asfus*, Æluro hæretico Orthodoxus ipse anno 460. suffectus, quum idem Ælurus anno 475 sub Basilisci tyrannide Alexandriam rediisset, ad Monasteria in

Canopo posita profugit, in quibus monasticam vitam olim fuerat professus. Postea a Zenone Imp. anno 477. revocatus, Mongo Æluri successore deturbato, obiit anno 482.

XXVII. Petrus cognomento Mongus, hoc est, obtusæ vocis, adhuc jacente cadavere Æluri insepulto, subrepsit in Sedem, ab Episcopo deposito consecratus. Quare post dies triginta sex a Monachis deturbatus, jussu Zenonis Imperatoris & opera Simplicii Papæ, tamdiu aut exulare aut saltem latitare coactus est, donec Salophaciolo e vivis sublato, Joannes Talaja in ejus locum anno 482. subrogatus, dolo Acacii Constantinopolitani ejectus est, Mongus autem in Sede Alexandrina remansit. Obiit anno 490. Acephalis ab eo sejunctis quod Zenonis Henoticum recepisset. Petrus III.

Joannes ex œconomo Presbyter factus, cognomento Talaja, patria Tabennesiotes, Chronico Orientali perperam *Duinasades*, defuncto anno 482. Salophaciolo, a communicatoribus ejus Episcopis & Clericis & Monachis substitutus, Acacii C. P. perfidia eodem anno Sede sua pulsus, Romam ad Simplicium Papam confugit, ubi aliquandiu mansit, donec defuncto Simplicio, successor Felix Talajæ Nolanam dedit Ecclesiam, in qua ab anno 484. usque ad annum circiter 498. residens, in pace quievit.

XXVIII. Athanasius a Dioscorianæ factionis hominibus anno 490. in locum Petri Mongi substitutus, in Edicto Zenonis Henotico recipiendo, Constantinopolitanæ, Antiochenæ, & Hierosolymitanæ communicavit Ecclesiæ, & Petri nomen habuit in diptychis: propterea nec cum illo communicabant Acephali, quod Petrum reciperet. Obiit anno 497. cum septem annos sedisset. Anastasius II.

Per hæc turbatissima Ecclesiæ Alexandrinæ tempora alii aliarum factionum hæretici Episcopi instituebantur. Inter quos memorantur Esaias, & Barsanuphius, uterque cognominis sectæ auctor. Et Esaias quidem e Palæstina Diaconus, ordinatus Episcopus, & Alexandriam missus, sed ab aliis Acephalis non est receptus, quod affirmarent, ab Epiphanio Pamphylo, qui Severum Presbyterum ordinaverat, eum fuisse ordinatum, reliquis non assentientibus, sed a mortuo ordinatum hominem dicentibus, quum mortua videlicet Epiphanii manus ipsi imposita fuisset. Illegitimam quoque Barsanuphii ordinationem fuisse, alii Acephali afferebant. Fallitur itaque Sollerius in histor. Chronologica Patriarcharum Alexandrinorum pag. 64. quum Esaiam affirmat Orthodoxis Patriarcham præfuisse, eique Asterium successisse. „ At enim, *inquit*, Justini „ religio integerrima non permittit nos dubitare, quin mortuo Esaia „ *(de quo supra in Athanasio II. pag. 61.)* sategerit ut Orthodoxis proprius „ non deesset Patriarcha, isque fuerit prælaudatus Asterius. Barsanu„ phiani, Esaianistæ, Julianistæ aliaque id generis monstra, ex hæresi Dioscoriana & Eutychiana sectæ prodiere, ut ex historia Ecclesiastica palam fit.

XXIX. Joannes Monachus, cognomento Mela, anno 497. in locum Athanasii subrogatus, obiit anno 505. Episcopatus octavo, quum Ecclesia Alexandrina habuisset divisionem Dioscoritarum propter Petrum Mongum, qui Henoticum Zenonis receperat. Joannes Mela.

XXX. Joannes professione Monachus Reclusus, patria Niciota (Liberato perperam Machiota dictus) ab anno 505. sedem tenuit ad annum 516. quo obiit. Petrum, Athanasium, & Joannem prædecessores suos secutus, ut ait Liberatus cap. 18. suscipiebat quidem unitivum Zenonis Edictum, non autem Chalcedonense Concilium, & Epistolam Papæ Leonis: nec communicabat Flaviano Antiocheno, & Eliæ Hierosolymitano, ac Joannes II.

Timotheo Constantinopolitano; dicebat enim imperfecte Edictum se habere, nec ad Unitatem sufficere, quod non anathema Synodi Chalcedonensis contineret. Et tamen quum hæc faperet, separatos habuit Dioscoritas, qui Petrum Mongum non suscipiebant. Ægyptios sectatores suos Hierosolymam ascendere prohibuit, ne in Sanctæ Crucis Exaltationis festo Chalcedonensis Synodi Patribus communicarent: eo impudentiæ progressus, ut ducentas auri libras Anastasio Imperatori se daturum pollicitus sit, si modo celebratam Chalcedone Synodum funditus abrogaret. Quamobrem Severo Antiochenæ Ecclesiæ incubatori, eadem hæresi afflato, charus fuit, alterque ad alterum Epistolas Synodicas scripsit: atque inde initium habuit consuetudo mutuarum de fide Epistolarum inter Alexandrinos Antiochenosque monophysitarum Patriarchas, quæ per sæcula subsequentia perseveravit.

Dioscorus II. XXXI. Dioscorus junior, Timothei Æluri nepos, post Nicotæ obitum anno 516. non sine turbis & cædibus ordinatus est. Quippe eo Episcopo creato, oppidanorum multitudo a reliquo Ecclesiæ cætu segregavit se dicens: non sedet Episcopus, nisi qui, prout Sancti Canones Apostolici præscribunt, fuerit institutus: Principis enim Magistratus ad Thronum cum subvexerant. Igitur ad Sancti Marci Dioscoro profecto, convenientes eletici vestibus iterum induerunt, & Ordinationis ritum circa eum iterato perfecerunt. Is vero statim atque ordinatus est, Synodicas scripsit ad Severum Antiochenum, quarum Severus ipse meminit homilia 193. habita antequam ex Synodicæ litteræ legerentur, palamque fecit Dioscorus Sectariis, se non aliter Henoticum Zenonis admittere, nisi ex mente antecessoris sui, Chalcedonensem nimirum Synodum epistolamque Leonis Papæ simul repudiando: quo pacto satisfecit his, qui in divisione erant, & propter Petrum Mongum extra illam Ecclesiam communicabant: unde & uniti sunt ei, nam usque ad hunc Dioscorum in divisione fuerat Ecclesia Alexandrina, Monophysitis ipsis in plures sectas scissis. Obiit ineunte anno 518. Episcopatus secundo. Quamobrem fallitur Sollenius, dum ejus obitum ad annum Christi 520. refert in histor. Chronolog. Patriarchar. Alexandrinorum pag. 62. nam Timotheus Dioscori successor anno 518. Sedem Alexandrinam tenebat, ut mox patebit.

Timotheus III. XXXII. Timotheus ante Septembrem mensem anni 518. in locum defuncti Dioscori junioris subrogatus, Synodicas misit ad Severum Antiochenum, ut ex hujus homilia centesima duodecima liquet habita antequam ex Synodicæ legerentur: Evagrius quoque lib. 4. hist. Eccles. cap. 4. clare testatur, Severum, quum Antiochenam Ecclesiam adhuc occuparet, Responsorias Synodicis Timothei Alexandrini litteras scripsisse. Atqui Severus, ut accurati scriptores Norisius de Epochis Syromacedonum dissert. 3. cap. 6., & Pagius in Critica Baronii demonstrant, anno 518. mense Septembri dimissa Sede Antiochia profugus, ubi lingua blasphema Justini Imperatoris jussu ei amputari debebat, Alexandriam confugit, a Timotheo ipso benigne exceptus, ut Liberatus in Breviario affirmat. Obiit Timotheus anno Christi 535. Justiniani Imperatoris nono, quum annos 17. sedisset. Eo autem Episcopo orta est Alexandriæ quæstio de Corruptibili & Incorruptibili inter Severum Antiochenum & Julianum Halicarnassæum: ac Severus quidem ajebat Corpus Christi ante resurrectionem corruptioni, idest, passioni & morti obnoxium fuisse; Julianus contra, illud incorruptibile affirmabat. Horum itaque singuli statuere propriam sententiam volentes, scripserunt libros adversus alterutrum: qui venientes in multitudinem Civitatis, Ecclesiam illam diviserunt: & alios quidem fecerunt Corrupticolas appellare, eos vero, qui

incorruptibile asserebant, Phantasiastas. Timotheus autem Severi doctrinam secutus est, ut inquit Liberatus in Breviario cap. 18.

Asterius, in Chronico Orientali Apollinarius appellatus, orthodoxus Patriarcha in locum Timothei hæretici anno 521. subrogatus fuit a Justino Imperatore, qui & pulso severo Antiocheno Paulum præfici curaverat anno 518. Ejus mentio fit in Actis Sancti Arethæ martyris apud Metaphrasten ad diem 24. Octobris, ubi legitur, quod Justinus Imperator intelligens quæ & quam atrocia Dunaanus tyrannus adversus Christianos Homeritas patraverat, sine mora scripsit ad Asterium Alexandriæ Episcopum, ut incitaret regem Æthiopum ad movendum arma adversus Homeritas. Ipse quoque Patriarcha Alexandrinus, posteaquam cum monachis orthodoxis, qui erant in Nitria & Scete, multas Deo fudit supplicationes, Regi illi significavit, quæ pia videbantur Justino, successu prorsus optimo. De Asterio vide quæ notata sunt Tom. 1. Bibliothecæ orient. pag. 382. & seq. Etsi enim potior Ægyptiorum pars per ea tempora errores Monophysitarum colebat, Ecclesiisque pene omnibus Timotheus hæreticus Patriarcha incubabat; non deerant tamen qui catholicam religionem tenerent, quibus & Justinus Imperator, & quotquot ab ejus nutu pendebant magistratus patrocinabantur.

XXXIII. Theodosius Orationum Timothei scriptor, Cleri Urbisque Primatum suffragiis, ac studio Calotychii cubicularii Theodoræ Augustæ anno 535. fuit ordinatus. Populo tamen & monachis acriter se opponentibus, Pallium B. Marci accipere collo suo, atque adeo legitime sedere prohibitus est. eo igitur ejecto inthronizaverunt Gajanum Timothei Archidiaconum. Permansit autem Gajanus in Episcopatu dies 103. Postea a Judicibus pulsus abscessit. Et post menses duos Narses Cubicularius missus ab Augusta Theodora Theodosium quidem inthronizavit, Gajanum vero misit in exilium. Qui adductus Carthaginem magnam, & inde Sardiniam directus, quid de eo contigit ignoratur, inquit Liberatus in Breviario. Mansit autem Theodosius in sede annum unum & menses quatuor, paucis ei communicantibus; plurimi enim communicabant ad nomen Gajani. Novissime Theodosius de sede discessit, non ferens seditiones & bella, quæ contra eum exercebantur a populo. Missus autem est Constantinopolim cum honore anno 540. sed persistens & nolens Chalcedonensem Synodum recipere, foras civitatem regiam sexto milliario in exilium pulsus est Sycas, ubi totum pene Palatium, & maximam regiæ Urbis partem sua perfidia maculavit. Quæ occasio cunctis pene hæresibus licentiam tribuit; itaut non solum Theodosiani, sed & Gajanitæ, monasteria atque Oratoria apud Urbem regiam construxerint. Vixit Theodosius usque ad primum Justini junioris Consulatum, adeoque usque ad annum 567. quo obiit, quum sedisset annos 32. inchoatos. Et Gajanus quidem Juliani sententiam, hoc est, Phantasiastarum, sectabatur, Severi autem, nempe Corrupticolarum, Theodosius. Theodosius.

Paulus Thebanus, Tabennensium Monachorum Abbas plane orthodoxus, suscipiens Chalcedonensem Synodum, exulantibus geminis Patriarchis hæreticis Theodosio & Gajano, Basilio V. C. Cos. anno nimirum 541. ordinatus est a Menna Constantinopoli præsente Pelagio Responsario vigilii, & Apocrisiariis Ephræmii Antiocheni & Petri Hierosolymitani. Hic accepit ab Imperatore potestatem super ordinationem Ducum & Tribunorum, ut removeret hæreticos, & pro ipsis orthodoxos ordinaret. Hinc Alexandriam descendens, timore sui suaque industria omnem Civitatem & omnia monasteria adduxerat suscipere Chalcedonensem Synodum. Verum ob cædis Psoy cujusdam Diaconi suspicionem,

& quod Ecclesiasticis in precibus & sacrificiis memoriam Severi atque Dioscori fecisse perhiberetur, Gazam in exilium pulsus est. Tum misit Justinianus Imperator Pelagium Diaconum & Apocrisiarium primæ sedis Romanæ Antiochiam cum Sacris suis, quibus præcepit, ut cum Ephræmio ejusdem urbis Episcopo, Petrus Hierosolymitanus, & Hypatius Ephesinus venirent Gazam, & Paulo Episcopo Pallium auferrent eumque deponerent. Id accidit anno 543. Patriarchatus Pauli secundo; qui Hierosolymam tandem profectus, ibi moratus est.

Zoilus in locum Pauli ab iis qui hunc deposuerunt, eodem anno 543. ordinatus, quum annos 9. sedisset, post Consulatum Basilii V. C. anno XI. hoc est, anno Christi 551. jussu Justiniani Imperatoris depositus fuit, quod tria Capitula damnare noluisset.

Apollinaris pro Zoilo eodem anno 551. suffectus, obiit anno 569. Eo Patriarchatum Alexandrinum orthodoxorum gerente habita fuit quinta Synodus œcumenica.

Petrus IV. XXXIV. Petrus monasterii Matæoridis, quod Zegiagiæ vocant, quodque Renaudotius in monte Nitriæ perperam locat, monachus, a Paulo Nigro Antiocheno Monophysitarum Patriarcha non sine turbis ac seditionibus in locum Theodosii anno 567. ordinatus, obiit anno 570. Ejus causa inter Monophysitas Alexandrinæ & Antiochenæ Sedis rupta est pax, quam Severus & Joannes Niciota stabiliverant. Quamobrem Petrus junior in locum dejecti Pauli Antiocheni anno 578. suffectus, in Ægyptum profectus est, ut illud Schisma tolleret. Id contigit, quum Damianus post Petrum Tabennesiotam Alexandrinæ incubaret Ecclesiæ: quo Patriarchatum administrante, ea facta sunt, quæ de Patriarchis Petro Antiocheno & Damiano Alexandrino, deque Stephano Sophista, Probo, & Joanne Abbate narrantur in historia Ecclesiastica Dionysii Tom. 2. Bibl. orient. pag. 72.

Damianus. XXXV. Damianus Petro post unum interpontificii annum suffectus, obiit anno 607. quum sedisset annos circiter 36. Ab eo Damianitæ sunt appellati, de quibus Timotheus in lib. de receptione hæreticorum apud Cotelerium Tom. 3. pag. 412. Cum eodem disputavit Petrus junior Antiochenus Patriarcha circa hypostases, personas & proprietates Augustissimæ Trinitatis, editis utrinque multis scriptis, ut ostensum est Tom. 2. Bibl. Orient. pag. 77. & seqq. & pag. 332.

Orthodoxis interea post Apollinarium Patriarchæ præfuere Joannes ab anno 569. ad annum 577. Eulogius ad annum 604. Theodorus Scribo ad annum 606. Joannes Eleemosynarius ad annum 616. Georgius ad annum 627. de quibus vide Sollerium pag. 67. & seq.

Anastasius. XXXVI. Anastasius Presbyter Damianum anno 607. excepit, obiitque anno 619. quum sedisset annos 12. Quæ in ejus vita de S. Eulogio orthodoxorum Patriarcha Alexandrino referuntur apud Renaudotium in historia Patriarcharum Alexandrinorum pag. 152. ea vel contigisse sub Damiano ejusdem antecessore dicendum est, vel ad S. Joannis Eleemosynatii tempora referenda sunt: nam Eulogius, ut supra dixi, ab anno 577. ad annum 604. præfuit, adeoque tempora hujus Anastasii non attigit. Quod vero Sollerius pag. 68. & Renaudotius pag. 153. obitum ejusdem Anastasii ad annum martyrum 330. Christi 614. ex Abulbaracato, Severo, Mauririo & Elmacino ponunt, id cum annis duodecim, vel undecim cum dimidio, quibus sedisse perhibetur, stare nequit: nam ab anno 607. quo juxta Sollerium Damianus Anastasii antecessor obiit, numerus ille annorum Sedis Anastasii, ad annum 619. nos ducit. Quid? quod concordia inter hunc Anastasium, & Athanasium Antiochenum inita, quæ apud

eundem Renaudotium refertur, palam facit ilium anno Christi 616. in vivis fuisse: nam ex Gregorii Abulpharagii historia Syriacâ Patriarcharum Jacobitarum constat, Athanasium Antiochenum Alexandriam anno Græcorum 927. Christi 616. migrasse, ut concordiam cum Anastasio Alexandrino instauraret, quæ sub Petro & Damiano rupta fuerat. Vide Tom. 2. Bibl. Orient. pag. 334.

XXXVII. Andronicus Ecclesiæ Angelii Diaconus ab anno 619. ad annum 622. præfuit. Andronicus.

XXXVIII. Beniaminus ab anno Hegiræ primo ad annum 39. Ægyptiis Monophysitis Patriarcha præfuit; hoc est, ab anno Christi 622. ad annum 660. Abfuit autem a Sede sua profugus per annos 13. decem scilicet sub imperio Heraclii, quibus Persæ Ægyptum & Alexandriam possederant, & tres sub imperio Mahometanorum, ab anno nimirum 638. ad 640. quo exeunte ab Amro filio Asi, qui Ægyptum & Alexandriam ab Heraclio recuperatam sub Omaro Chalipha Græcis abstulerat, libellum securitatis accepit. Obiit die 8. Tybi, hoc est, tertia Januarii, anno martyrum 376. Christi 660. Hegiræ 39. Actis Concilii VI. inserta legitur Epistola S. Sophronii, in qua anathema pronunciatur adversus multos monophysitas ac monothelitas, inter quos recensetur Beniamin Alexandrinus. Is vero primus Coptorum seu Ægyptiorum fuit, qui subactâ a Mahometanis Ægypto pulsisque Græcis, Patriarchalem dignitatem hæreticis Dioscorianæ factionis sectatoribus, regio Arabum diplomate asseruit. Beniaminus.

Post Georgium fuere Alexandrini Græcorum Patriarchæ Cyrus & Petrus, in quibus Nicephori Catalogus desinit. Et Cyrus quidem, de cujus Epistolis Monothelismum circumferentibus & Conciliabulo Alexandriæ habito plura leguntur in Synodo VI. Act. 13. post Georgii obitum, quum Chosroes Persarum rex anno 627. fugatus cæsusque fuisset, recuperatæ Ægypto ab Heraclio Imperatore præfectus fuit Patriarcha simul & gubernator; seditque usque ad annum 640. quum jam Mahometani Ægypto potiti essent. Quo anno Constantinopolim profectus, ab Heraclio torquendus ac cruciandus præfecto Urbis traditus est, teste Nicephoro in historia. Eum Heracleonas post patris obitum anno 641. in Sedem restituit. Quot vero annis postea vixerit, non exprimit Nicephorus. Cyro defuncto Petrus succedit, qui & decessisse dicitur anno Christi 650. Eoque e vivis erepto per aliquot sæcula nullus Græcis Patriarcha præfuit, quum Mahometani principes Ægyptiis monophysitis, a quibus in Ægyptus autem Amro duce subacta fuit anno Hegiræ 18. Christi 639. & paulo post Alexandria etiam expugnata, anno nimirum Hegiræ 20. qui cœpit die 20. Decembr. anno Christi 640. In Concilio sexto, quod anno 681. celebratum fuit, locum Alexandriæ Patriarchæ tenuisse legitur Petrus Monachus.

XXXIX. Agatho Presbyter, Beniamini discipulus & successor exeunte anno 660. electus, quum annos 17. sedisset, obiit anno Hegiræ 58. Christi 678. die 16. vel juxta Chronicon, 16. Paophi, hoc est, 7. vel 13. Octobris. Gajanitas plurimos & Barsanuphianos suæ sectæ adjecit. Agatho.

XL. Joannes Sebennyta (Arabibus *Semennudeus*) Presbyter & Archimandrita cujusdam Cœnobii in Diæcesi Phajumensi, quom annos octo præfuisset, obiit anno Hegiræ 66. Christi 685. die I. Chojach, 27. Novembris. Joannes III.

XLI. Isaac monachus Cœnobii S. Macarii anno Hegiræ 66. creatus, quum Abdelazizus Ægypti præfectus irritam Georgii Diaconi Ecclesiæ Sachensis electionem pronunciasset. Obiit anno Hegiræ 69. Christi 688. Isaac.

mense Novembri. Scriptis ad Christianos Æthiopiæ Nubiæque reges Literis, eos ad concordiam hortatus est.

Simon. XLII. Simon Syrus, monachus Cœnobii Marætidis, apud Zegiagæ vocant, anno Hegiræ 69. Christi 688. creatus, obiit anno Hegiræ 81. martyrum 416. Christi 700. Vacavit sedes annos 3. scripsit Synodicam ad Julianum Patriarcham Antiochenum Syrorum Jacobitarum, qui & responsivam ad Simonem misit. Quod autem de Juliano affirmat Renaudotius in histor. Patriarch. Alexandr. pag. 196. eum scilicet Sedem Antiochenam obtinuisse ab eo tempore, quo Joannes Alexandrinus Patriarcha renunciatus fuerat usque ad Alexandrum: id ex Syriaca Gregorii Abulpharagii historia falsum esse patet. nam Julianus sedem iniit anno Christi 688. Joannes autem Alexandrinus anno 685. obiit, ut supra dictum est. Idem Renaudotius pag. 183. scribit congregatos Alexandriæ, jussu Præfecti, ex sedibus omnium Sectarum Episcopos sexaginta quatuor, propter eos, qui communione privati fuerant, quod legitimis uxoribus dimissis alias accepissent: subditque in eorum numero fuisse, „ non modo Jacobitas, sed etiam ex aliis sectis, Melchitas nempe, seu „ Chalcedonenses, quos etiam Theophyletianos, si nomen recte habet, „ vocat Severus a Theophylacto suo Episcopo, cujus non meminit Eu„ tychius, qui in eadem Cathedra sedens, successionem suorum præde„ cessorum ignorare vix poterat. Adfuisse etiam ex Monophysitis Ga„ janitas quosdam; Theodorum Barsanuphianorum, & alios Pseudo„ episcopos „. Verum in Arabico textu historiæ Patriarcharum Alexandrinorum, quem ex autographo Cellæ Patriarchalis describendum curavi, hæc leguntur: „ congregati sunt itaque sexagintaquatuor Episcopi, „ quibus ignotum prorsus erat quam ob causam accersiti fuissent. Sin„ gulis autem sextis feriis Principi salutationis obsequium deferebant. „ Aderant vero aliarum Sectarum falsi Episcopi, Chalcedonenses, & „ Theopaschitæ: sed & Theodorus Eutychianorum Gajanitarum, & „ Georgius Barsanuphianorum, & alii Pseudœpiscopi „ Theophyletianorum, vel Theophylacti Melchitarum Episcopi, nulla mentio; nec Theodorus Barsanuphianorum, sed Gajanitarum fuit Episcopus.

Alexander. XLIII. Alexander Monachus Cœnobii Zegiagæ seu Marætidis, ubi Severus Antiochenus aliquandiu deliruit obiitque, factus est Patriarcha die festo S. Marci anno martyrum 420. Christi 704. Obiit die 7. Mechir, hoc est, I. Februarii, anno Hegiræ 108. qui cœpit die 7. Maii anno Christi 726. Agnoetas, Semidalitas, Barsanuphianos, & Gajanitas plurimos suæ communioni adjunxit. Accepit quoque Synodicas a Juliano & Athanasio Patriarchis Antiochenis, quorum prior ab anno 709. ad annum 723. sedit; alter a mense Aprili anni 724. ad annum 740. Vicissim Alexander utrique Synodicas rescripsit. Hinc Chronicon Orientale rejicitur, in quo Alexandri obitus ad annum Christi 720. refertur. Rejicitur & conjectura Renaudotii, qui pag. 199. pro Athanasio legendum suspicatur *Ignatium*. Nullus eo sæculo Ignatius Jacobitis Antiochenus Patriarcha præfuit. Contra Elmacinus, Abulpharagius, & monumenta Syrorum omnia testantur Athanasium Juliano in Sede Antiochena Jacobitarum successisse. Sed errat Elmacinus, quum Joannem Athanasio suffectum dicit anno primo Hisciami Chaliphæ, qui Chaliphatum iniit die 25. mensis Sciaabani anni Hegiræ 105. Christi 724.

Cosmas. XLIV. Cosmas Panopolitanus, (male apud Abulbarcati interpretem *Benensis* dictus), Monachus S. Macarii, in locum Alexandri anno Christi 727. substitutus, quum menses quindecim sedisset, obiit mense Pauni, qui incipit die 26. Maii, anno Hegiræ 109. Christi 728.

Cos

Cosmas alter Melchitarum Patriarcha Alexandrinus factus est anno Hegiræ 108. Christi 726. Hisciami Chaliphæ tertio, de quo hæc Elmacinus lib. 1. cap. 17. ex Annalibus Eutychii Alexandrini., „ Anno tertio Chaliphatus Hisciami „ Cosmas Melchitarum Patriarcha Alexandriæ factus est. Orabant autem Mel- „ chitæ Alexandriæ in templo Sancti Sabæ: nam Jacobitæ Ecclesias omnes oc- „ cupaverant. Quare Cosmas illorum Patriarcha ad Hisciamum Abdalmale- „ chi filium profectus cum donis & muneribus, ei significavit, Jacobitas tem- „ pla omnia Melchitarum occupasse. Hisciamus igitur ad suum in Ægypto Vi- „ carium Abdallam Soccari filium scripsit, ut suas Melchitis Ecclesias traderet, „ quæ in potestate Jacobitarum erant. Is vero Ecclesiam Annunciationis eis eri- „ puit „. Subjungit idem Elmacinus ex Eutychio „ Melchitas Alexandriæ sine Patriarcha fuisse nonaginta septem annis, a Chaliphatu scilicet Omari filii Cher- „ tabi, donec Cosmas Patriarcha factus est, quum Chalipha esset Hisciamus „ Abdalmalechi filius: Jacobitæ enim in Ægypto prævaluerant, & in omni- „ bus sedibus Episcopos Jacobitas constituerant: sed & Patriarchæ Jacobita- „ rum Episcopos in Nubia ordinaverant: unde factum est, ut ab eo tempore „ Nubia sectam Jacobitarum amplexa fuerit „. Hucusque Elmacinus, cujus verba Erpenius quum paulo aliter ex Arabico interpretatus fuisset, ansam præbuit Sollerio pag. 78. existimandi Nubiam eo primum tempore, quo Cosmas uterque, Coptorum scilicet Melchitarumque Patriarcha, vivebat, Jacobiticam factam fuisse: atque adeo in Æthiopiam seu Habassiam, quæ ultra Nubiam posita erat, eamdem Jacobitarum sectam serius invectam fuisse. Verum neque Elmacinus, neque Eutychius id asserunt; sed tantum causam reddunt, cur olim Nubia & Ægyptus universa Jacobiticis erroribus infectæ essent, quod scilicet Jacobitæ in Ægypto prævaluerant jam inde a Chaliphatu Omari, eorumque Patriarchæ Episcopos in omnibus sedibus tam Ægypti, quam Nubiæ ordinaverant: id factum non ad tempora Cosmæ utriusque restringentes, sed jam antea contigisse affirmantes. Quid autem Erpenium moverit, ut ubique in historia Saracenica nomen *Melchitarum* pro *orthodoxo* redderet, non video. Etsi enim *Melchitæ* aliquando orthodoxi fuerint, dum scilicet a Monophysitis, aut Monotheletis dissentientes, eamdem cum reliquis Græcis catholicis sententiam colebant; id tamen nomen gentilitium est e Syriaco, aut Arabico formatum, quod *Regium* seu *Imperialem* proprie sonat, hoc est, Imperatoris Constantinopolitani sectatorem. Neque vero Melchitæ, quorum Patriarcham Cosmam Elmacinus ex Eutychio commemorat, orthodoxi erant, sed hæretici Monothelitæ, qui postea cum eodem Patriarcha Cosma ad orthodoxam Ecclesiam redierunt, ut ex his Theophanis verbis constat ad annum ultimum Hisciami, & primum Validis Chaliphæ, qui erat Hegiræ 125. Christi 742. „ Cosmas Alexandriæ Patriarcha cum ipsa ci- „ vitate, Monothelitarum pravitate a Cyri, qui sub Heraclio vixit, tem- „ poribus eam civitatem obtinente, abjurata, & errore cognito, ad ortho- „ doxam Ecclesiam rediit „. Melchitæ igitur Ægyptii a Cyri temporibus ad annum Christi 742. Monothelitæ, non orthodoxi fuerant. Ejusdem Cosmæ meminit infra Theophanes ad annum Incarnationis 756. Constantini Imperatoris 23. ubi ait, eum cum Theodoro Antiocheno, ac Theodoro altero Hierosolymitano Patriarcha apostatam Epiphaniæ in Syria Episcopum anathemati subjecisse. Jam vero ut supra relatam Cosmæ Melchitarum Patriarchæ historiam ad Annales Eutychii Alexandrini conferamus, Elmacinus ab Eutychio differt primum in anno Chaliphatus Hisciami, nam is habet annum tertium, qui incidit, ut supra dixi, in annum Hegiræ 108. Christi 726. Eutychius vero Tom. 2. pag. 385. asserit Cosmam factum Patriarcham anno Chaliphatus Hisciami septimo, qui erat Hegiræ 112. Christi 730. Deinde Elmacinus ait recuperatam a Melchitis Ecclesiam Annunciationis, seu Evangelii: Eutychius Ecclesiam Kaisariæ: quo nomine

designari puto *Angelion*, Ecclesiam, Basilicam, seu Cæsaream, ut vocant, Alexandriæ, de cujus nomine vocati sunt *Angelitæ*. Addit Eutychius „ ab eo tempore, quo Georgius Patriarcha Alexandria Constantinopolim fu-„ gerat anno tertio Chaliphatus Omari, donec Patriarcha Cosmas con-„ stitutus est anno septimo Hisciami, fuisse Cathedram Alexandrinam abs-„ que Patriarcha Melchita spatio annorum nonaginta septem „ . Atqui Omarus Chaliphatum iniit anno Hegiræ 13. die 23. Gemadi posterioris, nimirum Christi 634. tertiusque ejus annus fuit Hegiræ 15. qui cœpit 14. Februarii anno Christi 636. Hisciami vero annus septimus incidit in annum Hegiræ 117. Christi 730. a quo ad annum 636. fluxere anni 94. non 97. Quid? quod ex supradictis Georgius non attigit initium Chaliphatus Omari: obiit enim anno 627. vel, ut Sollerius affirmat, anno 630. cui additis annis 97. exurgeret annus 724. vel 727. Adde post Georgium fuisse Melchitarum Patriarchas Cyrum & Petrum usque ad annum 650. Nullo, igitur pacto calculus Eutychii stare potest.

Theodorus. XLV. Theodorus monachus Monasterii Marærotidis, Cosmæ successi anno Hegiræ 109. Christi 728. Obiitque die 7. Mechir, 1. Februarii, anni Hegiræ 123. qui cœpit 26. Novembris anno Christi 741. Vacavit Sedes annum cum septem mensibus.

Michael. XLVI. Michael, Coptis recentioribus decurtato nomine *Chael*, (apud Erpenium Elmacini interpretem perperam *Abnachayl*, quum legendum sit *Anba Chael*, hocest, *Abbas Chael*) : monachus S. Macarii ordinatus die 17 Thoth, 14. Septembris, anni martyrum 459. Christi 742. Hegiræ 124. qui cœpit 15. Novembris anno Christi 741., obiit die 16. Phamenoth, hoc est, 12. Martii anno Christi 766. martyrum 482 quum sedisset annos 23. cum dimidio. Haphezus, qui Michaelis electionem ratam habuit, Ægypto præfectus fuit ab Hisciamo anno Hegiræ 124. & amotus a Valide Hisciami successore anno Hegiræ 125. qui cœpit 4. Novembris anno Christi 742. Quare necesse est ordinationem Michaelis in eum, quem dixi annum incidisse. Elmacinus circa Theodori & Michaelis ætatem sibi non constat. Ait enim Theodorum anno Hegiræ 109. factum Patriarcham, sedisse annos 11. & obiisse 7. Mechir; Michaelem vero die 17. Thoth electum anno Hegiræ 120, Martyrum 460., obiisse anno 10. Mansoris Abugiaphari Chaliphæ, Hegiræ 145. quum sedisset annos 23. subditque juxta nonnullos Theodorum electum anno 1. Constantini filii Leonis, & sedisse annos 12. Michaelem autem electum anno 13. Constantini filii Leonis, Hegiræ 131. vel 130., sedisse annos 24. Quæ omnia turbata sunt & confusa. Nam annus primus & tertius decimus Constantini Copronymi filii Leonis Isauri incidit in annum Christi 742. & 754. Anni vero Hegiræ 109. 120. 130. 131. & 145. fuere Christi 728. 738. 747. 748. & 762. Annus denique Martyrum 460. cœpit anno Christi 743. Ad Michaelem Patriarcham Synodicas miserunt Antiocheni Jacobitarum Patriarchæ Joannes & Isaacus, quorum primus ab anno 740. ad annum 754. præfuit, alter eodem anno 754. quo Joanni successit, suffocatus periit, postquam legatos in Ægyptum ad Michaelem misisset Damasci & Emesæ Metropolitas, necnon Presbyterum & Diaconum suos Secretarios. Michael vero Synodicis respondere noluit, quod ii, quum Episcopi essent, ad Patriarchalem dignitatem contra Canones ascendissent. Sub Athanasio Isaaci successore, & Davide, qui Georgio in carcerem conjecto sedem invasit, nullæ Synodicæ ad Alexandrinos Patriarchas, neque ab his ad Antiochenos missæ. Porro fallitur auctor historiæ Patriarcharum Alexandrinorum apud Renaudotium pag. 211. quum scribit Joannem Athanasio in Sede Antiochena suffectum anno Hisciami I., hocest Hegiræ 105. qui cœpit 10. Junii anno Christi 723., & pag. 234. Athanasium

Isaaci successorem tertio post electionem die obiisse; demum pag. 235. Davidem Georgio in vincula conjecto sedem usurpasse. Nam Joannes Patriarchatum iniit anno 740. perduxitque ad annum 754. Athanasius autem quatuor circiter annis iisdem renuit, ab anno scilicet 755. ad annum 759. Georgio denique anno 759. in Patriarcham electo, Schismatici Jacobitæ Joannem primo opposuere, qui sedit ab anno 759. ad annum 756. deinde Davidem, qui anno 765. Georgium in carcerem detrudi curavit: mansitque in vinculis Georgius per novem annos usque ad obitum Mansoris Abugiaphari, qui contigit die 6. mensis Dilhegæ anno Hegiræ 158. hoc est, mense Octobri anno Christi 775. quemadmodum ex Abulpharagii Chronico Syriaco demonstratum est in historia Patriarcharum Jacobitarum Tom. 2. Biblioth. Orient. a pag. 338. ad pag. 341.

XLVII. Mennas, Coptis *Minas*, Presbyter & monachus S. Macarii, patria Sebennytes, Arabibus *Semennudaus*, (apud Abulbarcati interpretem perperam dictus *Semutensis*), Michaeli anno Christi 766. suffectus, obiit anno 775. die ultima Tybi, 25. Januarii, quum sedisset annos fere novem. Vacavit post eum Sedes ad diem 16. Tybi, hoceft, 11. Januarii, sequentis anni. Quod subdit Elmacinus, ex quorumdam sententia Mennam constitutum anno 3. Leonis filii Constantini Imperatoris, id nullo pacto stare potest: nam tertius Leonis annus incidit in annum Christi 778., adeoque obiisset Mennas anno Christi 787. quod falsum esse ex sequentibus patet. In historia Mennæ apud Renaudotium pag. 237. quædam de Petro Diacono narrantur, quæ cum Chronico Apulpharagii conciliari nequeunt. Auctor enim ejus refert, *Petrum* „ *quum* Episcopatum a Menna periisset, nec obtinuisset, Mennas.
„ conscensa navi in Syriam profectum, falsas ad Georgium Antiochenum
„ Patriarcham subjectosque eidem Episcopos litteras detulisse, quibus significabatur Ecclesiam Ægyptiacam continua Præfectorum tyrannide
„ oppressam, esse in summis angustiis, subsidiumque postulare. Georgium læto animo hominem excepisse, pecunias ei quantas potuit subministrasse, dedisseque ad Metropolitas & Episcopos suos litteras,
„ quibus eos hortabatur, ut Collectam facerent, quasi in levamen publicæ apud Ægyptios calamitatis: Petrum corrasa pecunia ad Mansorem
„ Abugiapharum profectum, accusavisse Patriarcham, atque inter alia
„ illud objecisse, eum artis chymicæ peritum esse, atque Chrysopœæ beneficio replevisse Ecclesias suas vasis aureis & argenteis, quæ
„ in thesaurum regium deferenda potius essent: litteras proinde ab eodem Chalipha ad Ægypti præfectum obtinuisse, quibus jubebatur, ut
„ illum Patriarcham constitueret. Ægyptios Episcopos una cum Patriarcha conatibus Petri resistentes, jussu Præfecti coactos fuisse ad navale
„ proficisci, ubi per annum integrum manibus suis laborabant ad navium
„ constructionem: postea in carcerem detrusos, sed paucis post diebus
„ liberatos, quum Diaconus ille scelestus imprudenter adversus Præfectum
„ insurrexisset, a quo in carcere conjectus est, ibique triennio detentus,
„ donec is qui Præfecto Ægypti Successor datus est, solutum Petrum ad
„ Chalipham Abugiapharum remisit, questurum de injuria sibi a prædecessore illata. Eum vero ut Principi placeret, christianam fidem cum
„ mahometana superstitione commutasse: honoribus igitur muneribusque
„ cumulatum, acceptis litteris regiis, cum amplissima auctoritate Ægyptum repetiisse, ulturum se de Patriarcha & Christianis: sed antequam
„ advenisset, allatum fuisse nuncium de morte Chaliphæ, atque ira omnia perniciosa ejus consilia evanuisse „. Quæ omnia quinto, vel sexto Mennæ anno contigere: adeoque ex hujus Historici fide Mansores Abugiapharus obiisset anno Christi 771. vel 772. quod veram chronologiam

invertit. Praterea Georgius Patriarcha Antiochenus jussu Mansoris Abu giaphari anno Christi 765. antequam Mennas Patriarcha ordinaretur, in vincula detrusus fuerat; mansitque in carcere, donec idem Mansores in vivis fuit, hoc est usque ad annum Christi 775. ut supra dixi. Petrus igitur diaconus, qui Episcopatum a Menna petierat nec obtinuetat, a Georgio Antiocheno in vinculis detento, neque pecunias, neque commendaritias litteras accipere potuit, sed a Davide, qui tunc Syris Jacobitis praerat, si quidem vera sunt, quae de eo in historia Alexandrina narrantur.

Politianus, Eutychio Balatianus, in Cosmae locum anno Mansoris 4. Hegirae 140. Christi 757. subrogatus, obiit anno Christi 802. quum Melchitis Patriarcha Alexandrinus praefuisset quadraginta sex annis. *Neque in Synodo Nicæna secunda*, (quae anno Christi 787. adversus Iconomachos habita est), *neque in antiquis Scriptoribus mentio ejus occurrit*, inquit Renaudotius pag. 240. sed fallitur; nam Nilus in libro de Synodis loquens de Nicaeno secundo Concilio Politianum diserte nominat, his verbis: „ Sancta, & oecumenica septima Synodus Nicaeae secundo habita est, „ imperantibus Constantino & matre ejus Irene, congregata a sexcentis „ sexaginta tribus Sanctis Patribus adversus Iconomachos. Praerant huic „ Hadrianus Papa Romae, Tarasius Constantinopolis, Politianus Alexan„ driae, Theodoritus Antiochiae, Elias Hierosolymotum „. Photius in libro de septem Synodis pro Politiano habet *Apollinarium*: quum enim ei Synodo trecentos & sexaginta septem interfuisse Episcopos scripsisset, locumque tenentes Hadriani Papae & Patriarcham CP. Tarasium nominasset, de Joanne ac Thoma, Vicariis Sedium Patriarchalium, haec subjungit: „ & Joannem ac Thomam singulari vivendi ratione celebres & sacro ho„ nore insignes, & totius Orientis Dioeceses Apostolicarum magnarum„ que sedium gubernantes, nempe Apollinarii, & Theodoreti, & Eliae, „ quorum primus Alexandriae, alter Antiochiae, tertius Hierosolymotum „ erat Antistes „. In Actis ipsius Synodi, nomen Vicariorum, non Patriarcharum exprimitur: Sic enim legitur: „ Joanne & Thoma Presby„ teris & Vicariis Apostolicarum Sedium Orientalis Dioeceseos „: & in „ Libello Synodico num. 787. „ Joannes & Thomas Monachi & Presby„ teri, Patriarcharum Alexandrini, Antiocheni, Hierosolymitani Dioece„ seos Orientis locumtenentes. Mendum itaque puto irrepsisse in librum Photii, ubi Apollinarius pro Politiano legitur. Sed & Jacobus Goar hallucinatur, quum Theophanis textum de Concilio Nicaeno secundo sic reddit, perinde ac si Joannes & Thomas Patriarchae fuerint, non Vicarii Patriarcharum. Ait enim in Edit. Paris. pag. 389. „ Alexandriae quo„ que & Antiochiae Praesules Imperatrix *Irene*, & Patriarcha *Tarasius* „ nunciis suis advocavere; nondum enim pax cum Arabibus icta expi„ raverat. Et Antiochia quidem Joannem illum magnum, virtute & „ doctrina celebrem, non levibus Sanctitatis indiciis fulgentem, Patriar„ chae Antiocheni quondam Syncellum: & Thomam Alexandrinum, vi„ rum religiosum & pietate insignem, qui prius in Illyrico magnae Ci„ vitatis Thessalonicae Archiepiscopus claruerat, ex illis locis adduxerunt „ „ Et infra „. Eodem anno Imperatores miserunt qui universos suae di„ tionis Episcopos in annum convocarent: ad quos ab Adriano Papa „ missi cum litteris homines, quos memoravimus, una cum Antiochiae „ & Alexandriae Patriarchis accesserunt. Haec Goartius Theophanis interpres. Verum longe aliter habet Theophanes, cujus Graecus textus ad verbum sic redditur „. Alexandriam quoque & Antiochiam Imperatrix „ & Patriarcha nuncios suos miserunt: nondum enim pax cum Arabi-

„ bus icta expiraverat: Et Antiochia quidem adduxerunt Joannem illum „ magnum, opere ac verbo celebrem & sanctitate fulgentem, qui Patriarchæ Antiocheni Syncellus fuerat: Alexandria vero Thomam, virum religiosum ac pietate insignem, qui in Illyrico magnæ civitatis Thessalonicæ Archiepiscopus factus claruit. Eodem anno Imperatores miserunt qui universos suæ ditionis Episcopos in unum convocarent: ad quos ex urbe Roma ab Adriano Papa missi cum litteris homines, quos memoravimus, una cum Antiocheno & Alexandrino accesserunt „: „ non quidem cum Patriarchis Antiocheno & Alexandrino, ut perperam interpretatur Goarrius, sed cum eorum Vicariis, ut confirmatur ex his ejusdem Theophanis ad annum sequentem verbis „: Tota æstiva tempestate Nicæam Episcopi omnes convenere: neque vero eos, qui Romanæ Sedis, & Orientalium Thronorum personam referebant, dimiserat: quinimo adhuc tenebat penes se „. Sed de his satis.

XLVIII. Joannes Panopoli in Busiritide natus, ex monacho S. Macarii, œconomus Ecclesiæ Sancti Mennæ die 16. Tybi, 11. Januarii anno Christi 776. per sortem electus, obiit eodem mense ac die, anno Christi 799. Martyrum 515. Elmacinus lib. 2. cap. 5. eum ordinatum scribit anno I. Mosis Hadii Chaliphæ, Hegiræ 169. qui cœpit 13. Julii anno Christi 785. & obiisse anno Martyrum 515. quum sedisset annos 13. in quo sibi manifeste repugnat; nam annus Martyrum 515. respondet anno Christi 799., a quo si tredecim anni Sedis Joannis demantur, inauguratum eum oportet anno 786., quum tamen supra scripsisset Mennam Joannis antecessorem ex sua quidem sententia decessisse anno 775 ex aliorum vero opinione, anno 787. Porro Joannes Synodicam scripsit ad Georgium Antiochenum, a quo & responsum accepit. Item Synodicam misit ad Cyriacum, quæ extat in libro, cui titulus, *Fides Patrum*: Cyriacus autem alteram Synodicam ad eumdem Joannem misit per Anastasium Metropolitam Damasci, qui in Ægyptum perrexit cum duobus Episcopis, & a Joanne humaniter exceptus est. Obiit vero Georgius Syrorum Jacobitarum Patriarcha anno Christi 790. cui suffectus Joseph, Sedem tenuit ad annum 792. Josephum excepit Cyriacus mense Augusto anno 793. obiitque anno 817. Elmacinus lib. 2. cap. 5. & Renaudotius pag. 242. Georgio Cyriacum proximum successorem perperam faciunt. Joannes IV.

XLIX. Marcus Presbyter Ecclesiæ Cairensis, die 2. Mechir, 27. Januarii anno Christi 799. ordinatus, obiit die 22. Pharmuthi, 17 Aprilis in festo Paschatis, anno Martyrum 535. Christi 819. Elmacinus sibi non constat: nam pag. 122. ait Marcum ordinatum anno Raseidi Chaliphæ 23. Hegiræ 193. qui est Christi 808. obiisse anno Martyrum 535. qui est Christi 819. Pagina vero 140. mutata sententia scribit eum decessisse anno Hegiræ 211. qui cœpit 12. Aprilis anno Christi 826. Is Barsanuphianos hæreticos, qui a diebus Petri Mongi a communione Dioscorianorum abstinuerant, ad sectam suam adjunxit. Scripsit autem mystagogicas Catecheses 21. & Heortasticas, seu Paschales Epistolas 20. misit quoque Synodicam ad Cyriacum Antiochenum per Episcopos Marcum Taneos, & Marcum alterum Phermæ, una cum Georgio Diacono & œconomo Ecclesiæ Alexandrinæ. Quumque Abrahamus Sedem Antiochenam adversus Cyriacum invasisset, Marcus datis ad eumdem Cyriacum litteris operam adhibuit, ut Schisma Abrahamianorum comprimeret, de quo vide Tom. 2. Biblioth. Orient. pag. 343. Dionysius Cyriaci successor Synodicam misit ad Marcum, qui responsum ei scripsit de utriusque Ecclesiæ communione. Marcus II.

Euftathius Abbas Cœnobii Kolair, hoceft, Raithu, Politiano Melchitarum Patriarchæ fucceffit anno Chrifti 802. obiitque quarto poft anno, qui erat Aaronis Rafcidi 20. Chrifti 806.

Chriftophorus in locum Euftathii fuffectus, paralyfi correptus eft, adeout Petrus Epifcopus conftitutus fit, qui Patriarchale Officium tamquam Vicarius adminiftraret, Epifcopofque ordinaret. Quumque Chriftophorus annos 32. fediffet, obiit anno Chrifti 837.

Job, (Eutychio Tom. 2. pag. 440. & 455. dictus Sophronius), Chriftophoro fucceffit anno Motafemi Chaliphæ 4. Hegiræ 221. qui refpondet anno Chrifti 836. & 837. Is una cum Chriftophoro Antiocheno, & Bafilio Hierofolymitano ad Theophilum Imperatorem litteras pro cultu Sacrarum Imaginum miffife dicitur in Epiftola Conftantini Porphyrogeniti pag. 91. obiit anno Chrifti 850 quum fediffet annos 13. Fallitur Renaudotius, quum pag. 289. de initio Patriarchatus Jobi, feu Sophronii loquens, annum Motafemi quartum cum anno Hegiræ 230. Chrifti 844. conjungit: Motafemus enim ex omnium hiftoricorum fide regnum iniit die 18. Ragebi anno Hegiræ 218. qui cœpit die 26. Januarii anno Chrifti 833.

Jacobus. L. Jacobus S. Macarii monachus creatus anno Martyrum 535. Chrifti 819. Hegiræ 204. (non 211. ut perperam legitur apud Elmacinum lib. 2. cap. 8. is enim annus effet Martyrum 542. non 535.) obiit die 14. Mechir, 8. Februarii anno Chrifti 830., quum annos 11. fediffet. Ejus tempore in Ægyptum venit Dionyfius Patriarcha Antiochenus, ut conveniret Abdallam Taheri filium, Mamonis Chaliphæ Vicarium, Edeffenorum fcilicet Jacobitarum caufa, quos Saraceni intolerandis malis afficiebant: adiitque Jacobum Patriarcham; quumque apud eum aliquot dies manfiffet, ad Cathedram fuam reverfus eft. Abdallas Ægypti Præfectus fuit, ut Elmacinus teftatur lib. 2. cap. 8. ab anno Hegiræ 210. ad annum 213., hoceft, ab anno Chrifti 825. ad annum 828. Quare Elmacino confonat Abulpharagius, dum Dionyfii Patriarchæ profectionem in Ægyptum, & colloquium cum Jacobo Alexandrino collocat ad annum Alexandri 1136. Chrifti 825.

Simeon. LI. Simeon Monachus, patria Alexandrinus, creatus anno Chrifti 830., obiit die 3. Paophi, hoc eft, 30. Septembris ejufdem anni, quum fediffet menfes feptem cum aliquot diebus. Vacavit Sedes duobus circiter menfibus, non anno uno, ut in Chronico perperam legitur. Elmacinus lib. 2. cap. 9. ait, Simeonem ordinatum anno Hegiræ 222. qui cœpit 14. Decembris anno Chrifti 836. Verum id ftare nequit ex iis, quæ ad annum Hegiræ 217. Chrifti 832. ab eodem Elmacino referuntur de bello, quod Mamones Chalipha fufcepit adverfus Bimaitas Ægypti populos, quos Erpenius pag. 137. male reddit *Cives Taimæ*, pro ب *B* litteram ت *T* fubftituens. Nam in ea expeditione tam Dionyfius Antiochenus, quam Jofephus Alexandrinus Simeonis fucceffor interfuere, ut ex Abulpharagio oftenfum eft Tom. 2. pag. 346. & feq. & pluribus narrat Renaudotius in hiftoria Alexandrina a pag. 279. Fallitur etiam Solerius, qui pag. 86. fcribit Simeonem abdicato Patriarchatu Monachum factum fuiffe, atque ad annum 841. fupervixiffe. Omnes enim hiftorici illum eodem quo Patriarchatum iniit anno mortuum teftantur. Verba autem Hagiologi Abyfini, qui eum monaftico habitu indutum fcribit, de monachatu ante Patriarchatum intelliguntur, funtque adeo clara, ut mirum fit, perfpicaciffimum auctorem ex iis collegiffe, Simeonem dimiffo Patriarchatu Monachum factum fuiffe. *Salutem Simeoni* (inquit Poeta Abyffinus), *qui habitum Angelorum induit, & voluptates mundi con-*

tempsit. Praeteritis sui Patriarchatus mensibus quinque cum dimidio (apud Sollerium pro quinque obtepsit quinquaginta) , *Dominus eum cito suscepit , sicut oravit & petiit , ut a pedum suorum infirmitate se recrearet*. Igitur post quinque cum dimidio a Patriarchatu inito menses , Dominus eum suscepit, nempe decessit, non Monachus factus est.

LII. Josephus, Coptis *Jusabus*, monachus Sancti Macarii, patria Memphiticus, ordinatus die 21. Athyr, seu 17. Novembris , anno Martyrum 547. Christi 830. Obiit die 23. Paophi, seu 20. Octobris, anno Martyrum 567. Christi 850. Elmacinus pag. 144. de anno ordinationis Josephi loquens, perperam componit annum Martyrum 547. cum anno Hegirae 223. & sexto Motasemi Chaliphae. Nam annus Hegirae 223. coepit die 3. Decembris anni Christi 837. Annus vero Martyrum 547. coepit die 29. Augusti anni Christi 830. Motasemus autem Chaliphatum iniit die 18. Ragebi anni Hegirae 218., hoc est, circa initium Augusti anni Christi 833. Adeoque sextus ejus annus incidit in annum Hegirae 224., qui coepit die 23. Novembris anni Christi 838. Josephum Alexandrinum Patriarcham Dionysius Antiochenus anno Christi 832. adiit, quum in Aegypto Legatione Mamonis Chaliphae ad Bimaitas, seu Bismiritas, uterque functus est, ut supra dixi. Mortuo autem Dionysio mense Augusto anni Christi 845., qui erat Josephi decimus-quintus , Joannes Dionysii successor Synodicam ad eumdem Josephum anno sequenti scripsit, per Athanasium Euphemiae Metropolitam ac Timotheum Damasci missam , cujus meminit auctor vitae Josephi apud Renaudotium pag. 291. Josephus.

LIII. Michael, per apocopen Coptis usitatam *Chael*, Abbas Coenobii Sancti Joannis in Valle Canopi seu Habib, creatus die 24. Athur , seu 20. Novembris anno Martyrum 567. Christi 850. Obiit die 22. Pharmuthi, hoc est, 17. Aprilis, anno Martyrum 568. Christi 851. quum sedisset annum unum & menses quinque. Elmacinus lib. 2. cap. 11. ait Michaelem electum anno decimo Motuaccheli Chaliphae, Hegirae 242. die 14. Athyr: quumque anno uno ac mensibus quinque sedisset, obiisse die 12. Pharmuthi, anno Martyrum 567. Verum haec conciliari nequeunt : nam annus Hegirae 242. coepit die decima Martii anni Christi 856. Annus vero Martyrum 567. respondet anno Christi 850. & 851. Michael.

LIV. Cosmas Sebennytes, Coptis Semennudensis, Abulbarcato interpreti Semenutensis, monachus Sancti Macarii , ex Diacono Patriarcha creatus die 14. Epiphi, seu 8. Julii, anno Martyrum 568. Christi 852. Obiit die 21. Athyr, hoc est , 17. Novembris , anno Martyrum 575. Christi 858. quum sedisset annos 7. cum mensibus quinque . Scripsit Synodicam per Severum & Michaelem Episcopos missam Joanni Patriarchae Antiocheno, qui Dionysium excepit, sceditque ab anno Christi 846. ad annum 873. , abeoque responsum accepit . Fallitur proinde Renaudotius, dum pag. 295. scribit, ejus Synodicae magnam partem referri in Tractatu de Fide Patrum : quae enim ibi refertur, non hujus Cosmae est , sed alterius , qui inter Patriarchas Alexandrinos quinquagesimus-octavus recensetur, ut Tom. 2. Bibl. Orient. pag. 348. observavi. Elmacinus lib. 2. cap. 11. Cosmam ait Patriarcham constitutum anno Hegirae 244. Martyrum 567. Sed hic calculus stare nequit: nam annus martyrum 567. est Christi 851. & 852. Annus vero Hegirae 244. coepit 19. Aprilis anni Christi 858. Cosmas II.

LV. Sanuthius, alii *Samtius*, *Sennedius*, & *Sennada*, patria Bethnonensis, monachus & oeconomus Ecclesiae S. Macarii, ordinatus die 13. Tybi, 8. Januarii, anno martyrum 575. Christi 859. Obiit die 24. Pharmuthi, 19. Aprilis anno Christi 870. quum sedisset annos 11. menses 3. Sanuthius.

cum aliquot diebus. Scripsit de more Synodicam per Paulum & Joannem Episcopos missam ad Joannem Antiochenum. Epistolas præterea Paschales edidit, quibus & unam in Christo naturam unamque Personam propugnabat, & de legitimo Paschatis die disserebat. Hæreticos demum Julianistas, Gajanitas, Barsanuphianos, & Quartodecimanos nonnullos communioni suæ adjecit: atque ita paulatim omnes fere Eutychianorum aliorumque hæreticorum sectæ in unam Ægyptiorum Dioscorianorum, quos Coptos vocamus, coaluere. Elmacinus lib. 2. cap. 13. scribit Sanuthium (qui olim Arsenius, seu, ut Erpenius legit, Osanius dicebatur) Patriarcham creatum anno Hegiræ 252. martyrum 575. Verum annus Hegiræ 252. cœpit die 22. Januarii anno Christi 866. Annus vero martyrum 575. respondet anno Christi 859. & 860.

Michael Pachonii filius creatus Melchitarum Patriarcha anno Christi 856., quum annos 19. sedisset, obiit anno 869. Eutychius ait eum Cathedram tenuisse annos 24. & obiisse anno Hegiræ 256. qui cœpit die 9. decembris anno Christi 869. Ejus temporibus habitum fuit Concilium Constantinopolitanum IV. OEcumenicum VIII. adversus Photium sedis Constantinopolitanæ usurpatorem, cujus Actio I. celebrata est die 5. Octobris anno Christi 869. & postrema exeunte mense Februario anni 870.

Michael alter Gazensis ab anno Hegiræ 256. Christi 870. ad annum Hegiræ 290. qui cœpit quinta Decembris anno Christi 902. Melchitis Patriarcha Alexandrinus præfuit per annos solares 33. Actione secunda Conciliabuli Photiani anno 879. lecta fuit hujus Michaelis Alexandrini Patriarchæ ad Imperatorem Basilium Epistola, qua Synodi Octavæ contra Photium habitæ abolitioni suffragabatur. Vacavit post eum Sedes annis quatuor.

Michael II. LVI. Michael (alias *Chael*) post Sanuthii obitum anno Hegiræ 263. qui cœpit 24. Septembris anno Christi 876. Patriarchatum iniit: decessitque die 21. Mechir, seu 15. Februarii anno Christi 900. quum annos 24. sedisset. Vacavit sedes annos 14. Sollerius pag. 89. Michaelem ab anno 870. ad annum 896. præfuisse scribit. Abulbarcatus ejus Ordinationem factam refert anno Hegiræ 268. Martyrum 597., Christi 881. obitum autem contigisse anno Hegiræ 297. Martyrum 625. Christi 909. die 20. Phamenothi, seu 16. Martii. Verum hæc conciliari nequeunt cum iis, quæ apud Elmacinum & Tractatum de Fide Patrum de hoc Michaele Patriarcha occurrunt. Elmacinus enim postquam annos Sedis Michaelis recensuisset, subjungit de Achmete filio Tolonis, ejusque filio Hamaruæo, Ægypti Præfectis, qui ingenti pecuniæ summa eumdem Michaelem multaverant. *Achmetes* (inquit pag. 176.) *filius* Tolonis vita ex-„ cessit, antequam Michael partem alteram tributi sibi impositi persol-„ veret. *Hoc* (eodem nimirum Michaele) *Patriarchatum* tenente occisus quoque fuit Hamaruæus filius Achmetis filii Tolonis die 26. Tybi anni „ 612. Diocletiani, nimirum die 21. Januarii anni Christi 896. & infra pag. 177. & 180. ait Hamaruæum interfectum anno Hegiræ 282. qui quum cœperit die 2. Martii anno Christi 895. inciderit oportet dies 21. Januarii, quo obiit Hamaruæus, in annum Christi sequentem, hoc est, 896. in Tractatu vero de Fide Patrum, binæ extant ad eumdem Michaelem Synodicæ, quas Patriarchæ Antiocheni Theodosius ac Dionysius scripsere: quorum prior sedit ab anno Christi 887. ad annum 896. alter ab anno 897. ad annum 909. Renaudotius pag. 327. citat Michaelem Janeos Episcopum, qui vitam hujus Michaelis Patriarchæ scripsit, affirmantem, Hamaruæum seu, ut ipse legit, Hamaroviam, Achmetis

filium

filium, eidem Michaeli supervixisse. Ego certe camdem vitam Arabice legens in ea scriptum invenio „ *Michaelem sedisse* annos 27. & obiisse „ die 21. Mechir, temporibus Hamaruæi filii Achmetis filii Tolonis „. Sed proculdubio supplendum est nomen *Geisi* filii Hamaruæi, qui cœso patre anno Hegiræ 282. ut modo ex Elmacino dicebam, Ægypti præfectutam accepit eodem anno.

LVII. Gabriel monachus Sancti Macarii anno Hegiræ 301. qui cœpit 7. Augusti anno Christi 913. ordinatus, obiit die 21. Mechir, hoc est, 15. Februarii anno Hegiræ 309. qui cœpit 12. Maii anno Christi 921. Toto Patriarchatus sui tempore mansit in monasteriis Histriæ, neque Cairum aut Alexandriam accessit, nisi urgentibus negotiis, quibus expeditis, statim ad asceteria, quæ in Valle Habib seu Canopi sita erant, revertebatur. De eodem in Chronico Orientali dicitur, *Edictum illud instauravit, ut singuli viri & mulieres denarium solverent Patriarchæ quolibet anno* Id Edictum in vita ejusdem Gabrielis Arabice vocatur *Diaria*, hoc est, pensio monastica, seu pro monasteriis, cujus vocis etymon est *Dair*, cœnobium, & *Diara*, Cœnobia. Renaudotius pro *Diaria*, perperam legit pag 330. *Denariata* & *Denariat*, idque recte interpretatur *Denarii aurei unius annuam ab omnibus Christianis viris & feminis exactionem*. Hanc pensionem ex Gabrielis institutione colligebant Episcopi in sua cujusque Diœcesi, & ad Patriarcham deferebant, qui soluto debito, reliquam pecuniam in eleemosynas impendebat. De eadem pensione a Gabriele instituta loquitur Elmacinus pag. 196. *Ferunt, hunc instituisse Diariam, hoc est, monasticam pensionem, a viris & feminis solvendam*. Quæ verba Erpenius sensu protsus alieno sic reddit: *Atque hic ædificasse dicitur monasteria viris & mulieribus*: imposuitque Sollerio, qui pag. 90. quum Chronicon Orientale ab Elmacino dissentire observasset, utrumque conciliare nititur his verbis: „ Dicit prætetea „ Elmacinus, quod viris mulieribusque monasteria constuxit. Historia „ e contrario illi impingit, quod singulis viris & mulieribus indixerit „ denarium Patriarchæ solvendum. Quid si salvandæ virtutis gratia di- „ camus, exactos denarios condendis monasteriis impensos „? Quod addit Sollerius de anno obitus Gabrielis, quem die 15. Februarii feria quarta anno Christi 926. contigisse putat; id infra examinabitur. Gabriel.

Christodulus Alepensis in locum Michaelis Patriarchæ Melchitarum successit anno Christi 906. Hic ordinatus fuit Hierosolymis ab Elia Mansuri filio Patriarcha Melchitatum Hierosolymitano: quumque Alexandriam venisset, Alexandrini negaverunt se eum recepturos, nisi super eum teperetur Otario Patriarchalis, hoc est, oratio ad Patriarcham consecrandum, quod factum est anno Hegiræ 294. Obiit anno Martyrum 649. Hegiræ 320. qui cœpit die 13. Januarii anno Christi 932. quum sedisset annos 26. Renaudotius pag. 342. in conciliando Hegiræ, Martyrum, & Christi anno, quo Christodulum Eutychius Patricides obiisse scribit, mirum in modum hallucinatut: quum enim dixisset Christodulum ex mente Eutychii decessisse anno Hegiræ 320. Martyrum 649. subjungit: *sed triennio fallitur, quum Hegira 323. sit Jesu Christi 934. Martyrum 650*. Jam dixi annum Hegiræ 320. cœpisse die 13. Januarii anno Christi 932. cujus mense Septembri inchoatus fuit annus Martyrum 649. adeoque calculus

Eutychii annum Hegiræ 320. cum anno Martyrum 649. conjungentis, recte procedit. Non item calculus Renaudotii, qui quum hic triennio deceptum fuisse Eutychium scribit, infra tamen pag. 346. ejusdem Eutychii sententiam probat, de Christoduli morte inquiens: „ Obiit Christodulus Melchitarum Alexandrinorum Patriarcha anno 320. quem Eutychius componit cum anno Martyrum 649. qui est Jesu Christi „ 933 „.

Eutychius, Patricides, Arabibus *Said filius Batrik*, cujus Annales opera Eduardi Pocokii in lucem prodierunt, patria Cairensis, professione medicus, post Christoduli obitum, ordinatus fuit Melchitarum Patriarcha anno primo Kaheri Chaliphæ, Martyrum 649. Hegiræ 321. qui cœpit die 1. Januarii anno Christi 933. Quumque annos 7. & menses 6. sedisset, obiit feria secunda, exeunte mense Ragebo, anno Hegiræ 328. qui cœpit die 18. Octobris anno Christi 939.

Cosmas III. LVIII. Cosmas post 15. Februarii anno Hegiræ 309. Christi 921. creatus, quum annos 12. sedisset, obiit die quinta Phamenoth, seu 1. Martii, anno Hegiræ 322. qui cœpit die 22. Decembris anno Christi 933. Scripsit binas Synodicas ad Antiochenos Jacobitarum Patriarchas Joannem, & Basilium, & ab hoc responsivam accepit. Joannes autem Syris Jacobitis Patriarcha præfuit post Dionysium ab anno Christi 910. ad mensem Novembrem anni 922. Basilius vero ab anno 923. ad annum 935. Sollerius pag. 90. ait Gabrielem anno 910. creatum, obiisse anno 926. & Cosmam ejus successorem ab anno 926. ad diem 27. Februarii anni 938. Patriarchatum tenuisse. In Chronico Elmacini pag. 196. Cosmas Patriarchalem Dignitatem iniisse dicitur anno Hegiræ, non trecentesimo primo, ut perperam habetur in versione Latina Erpenii, sed trecentesimo undecimo, qui cœpit die 20. Aprilis anno Christi 923. Verum ab utroque calculo nobis recedendum esse suadet Synodica, quæ in Tractatu de Fide Patrum exstat a Cosma ad Joannem Antiochenum missa: Joannes enim, ut ex accuratis Syrorum monumentis constat, decessit mense Novembri anno Christi 922. Ægyptum autem a Syria non ita distat, ut Joannis Antiocheni obitus per anni spatium latere Alexandrinis debuerit. Porro Cosmas ordinavit Æthiopibus Habessinis Metropolitam nomine Petrum, quem Rex ille benevole suscepit & in honore habuit. Sed filius natu major, qui fratrem minorem regno ex patris ac Metropolitæ sententia præpositum, bello aggressus ceperat, & in carcerem conjecerat, Menna & Victore monachis Sancti Antonii, qui in Æthiopiam obrepserant, instigantibus, Petrum quidem in exilium misit, ubi & ærumnis confectus decessit; Mennam autem falsas Cosmæ Patriarchæ nomine litteras deferentem, seque ab eo Metropolitanum ordinatum jacentem, pro Metropolita haberi jussit. Re tamen ex aliis ejusdem Patriarchæ litteris comperta, Mennas jussu Regis interfectus est; Petri autem discipulus in eam Cathedram intrusus, etsi ordinationis expers esset. Atque hic Æthiopum statu fuit usque ad Philothei Patriarchæ tempora, de quo mox sermo erit.

Macarius. LIX. Macarius patria Scebrensis, monachus Sancti Macarii, mense Pharmuthi, qui a vigesimaseptima Martii incipit desinitque in vigesimamquintam Aprilis, anno Christi 934. creatus, quum sedisset annos 20. obiit die secunda Tybi, hoc est, 28. Decembris anno Christi 954. Hegiræ 343. Martyrum 670. Vacavit sedes usque ad annum Hegiræ 345. Extat in Tractatu de Fide Patrum hujus Macarii Synodica ad Joannem Antiochenum, qui Basilio successit, seditque ab anno Christi 936. ad annum 956

LX. Theophanius Alexandrinus creatus anno Motii Chaliphæ 11. Hegiræ 345. qui cœpit mense Majo anno Christi 956. Quumque sedisset annos 4. & menses 6. occisus fuit die decima Chojach , hoc est, 6. Decembris anno Christi 960. Martyrum 977. Hegiræ 349. De ejus morte non convenit inter Scriptores Ægyptios. Nam Chronici auctor scribit ipsum, quod Christum abnegasset, ab Episcopis occisum & in mare projectum. Ajunt alii porrectum ei venenum. In vitis Patriarcharum dicitur ab immundo Spiritu correptus, quod vestem Patriarchalem humeris detractam humi abjecisset, & coram Alexandrinis Civibus indigne conculcasset, adeout vinculis ferreis eum constringi oportuerit: postea quum illius curandi causa decrevissent Episcopi, ut ex Urbe Alexandria Cairum deportaretur, ne palam fieret ejus furor, in imam navis partem detrusus fuisse, ibique quum magis ac magis furiosus blasphemare cœpisset, quidam ex Episcoporum, qui illum comitabantur, Clericis, tantas blasphemias impatienter ferens, ad eum noctu descendisse, impositoque super os ejus cervicali, spiritu intercluso, eum necavisse. Causa vero dissidii ejus cum Alexandrinis hæc fuisse perhibetur, quod nimirum annuam mille aureorum pensionem, Ecclesiæ Alexandrinæ a prædecessoribus Patriarchis pendi solitam, aut imminui, aut remitti ab Alexandrinis postulasset: illis vero pertinacissime negantibus, quum nonnulli etiam Theophanio exprobrassent, illum præter vestem Dignitati Patriarchali convenientem nihil aliud habere, quo se super alios tam impotenter extolleret; Eam insuper vestem non ipsius esse, sed eorum munus, qui illam ipsi largiti fuerant: is ira tumidus habitum Patrarchalem, ut supra dictum est, in terram abjecit. Theophanius.

LXI. Mennas, Coptis *Minas*, patria Sedlensis, monachus S. Macarii, ineunte anno Christi 961. creatus, quum annos fere 11. sedisset, obiit die 15. Athyr, hoc est, 11. Novembris anno Christi 970. Vacavit post eum Sedes annum unum. Exstant Synodicæ Patriarcharum Antiochenorum ad Mennam scriptæ, binæ scilicet Dionysii, totidemque Joannis: necnon una Mennæ ad Joannem. Dionysius autem sedit ab anno 959. ad mensem Junium anni 961. Joannes vero ab anno 965. ad annum 985. Elmacinus pag. 230. annum Hegiræ 350. quo Mennam inauguratum scribit, cum anno Martyrum 678. componit: sed minus recte: nam annus Martyrum 678. respondet anno Christi 962. Annus vero Hegiræ 350. cœpit die secunda Martii anno Christi 960. Auctor vitæ Mennæ restatur eum iniisse Patriarchalem Dignitatem anno Martyrum 673. triennio postquam Axidæus Ægypto potitus fuisset. Is Martyrum annus respondet anno Christi 957. in quem tamen tertius regni Axidæi annus nequaquam convenit. Nam Mahometus Axidæus Abubecrus filius Taagi, cui familia Axidæorum (Akchidæos Renaudotius vocat, Erpenius Achsiidos) originem suam acceptam refert, anno Hegiræ 321. a Cahero Chalipha Ægypto præfectus fuit, eodemque anno depositus; Anno vero Hegiræ 323. mense Ramadano Syriæ & Ægypti regnum occupavit: & anno 334. die 22. Dilhegæ obiit, filiusque ejus Abuhurus in imperio ei successit, summam rerum administrante Caphuro servo: Obiit autem Abuhurus anno 349. fraterque ac successor ejus Ali anno 355. quo memoratus Caphurus dignitatem regiam accepit, tenuitque ad annum 358. quo decessit. Atqui anni Hegiræ 321. 323. 334. 349. 355. & 358. cœperunt die 1. Januarii anno Christi 933. 11. Decembris 934. 13. Augusti 945. 2. Martii 960. 28. Decembris 965. & 25. Novembris 968. Hallucinatur itaque auctor vitæ Mennæ, qui annum Christi 957. cum anno tertio Axi- Mennas II.

dæi, sive is Abubecrus, sive Abuhurus, aut Ali, vel Caphurus fuerit, componit.

Ephræm. LXII. Ephræm, qui olim Abraham vocabatur, gente Syrus, Zuraa patre natus, professione negotiator seu mercator, Patriarcha creatus est anno Christi 971. Martyrum 687. Moezzo Chaliphatum in Ægypto tenente, ut in ejusdem Ephræmi vita diserte legitur. Obiit autem Moezzus anno Hegiræ 365. qui cœpit die 10. Septembris anno Christi 975. Ephræmus vero quum annos tres cum aliquot mensibus sedisset, decessit mense Januario anno Christi 975. Martyrum 691. Quamobrem Elmacinus hallucinatur, qui pag. 246. scribit Ephræmum in Sede Alexandrina constitutum Patriarcham anno Hegiræ 367. Martyrum 693. qui tertius erat Azizi Chaliphæ filii Moezzi, Christi autem 977. quumque sedisset annos 3. & menses 6. obiisse anno Hegiræ 370. Christi 980. Juxta Sollerium pag. 92. die 12. Novembris 975. creatus, obiit 26. Januarii 979. Quod vero tam in Chronico Orientali, quam in ejus vita dicitur de Ephræmo, a Judæis nimirum eum provocatum, fide sua montem transtulisse, id fabulæ loco habendum est, tum quia ab hæretico homine, qualis Ephræmus fuit, miraculum fieri nequivit: tum etiam quia de eodem miraculo diversa sunt Græcorum, Jacobitarum, & Nestorianorum testimonia. Nam idem prorsus miraculum Relationi suæ de statu hodiernorum Græcorum cap. 26. pag. 550. inseruit Christophorus Angelus, tamquam in Ægypto, & quidem in Urbe Cairo factum, sed a Græco Patriarcha, non ab Ægyptio, neque sub Chaliphis Phatemidis, sed sub Turcis Imperatoribus, sexaginta circiter annis, antequam is scriberet: Scribebat autem anno Christi 1617. Marcus Paulus Venetus, qui anno 1295. in patriam rediit, lib. primo cap. 18. eamdem omnino historiam contigisse refert prope Taurisium Persidis urbem: & simile quid legitur in Vitis Patriarcharum Nestorianorum apud Amrum. Quæ diversæ populorum, temporum, locorumque circumstantiæ suspicionem augere potius, quam fidem facere debent, ut recte notat Renaudorius pag. 371. qui tamen castigatione indiget, quum de Græcis sequioris ævi, hoc est, Schismaticis, loquens, eos ubique *Orthodoxos* vocat.

Philotheus. LXIII. Philotheus, qui ab Erpenio Elmacini interprete *Philoponus* male appellatur, quique in Codice Regio, quo Renaudorius usus fuit, *Theophilus* alicubi dicitur, monachus S. Macarii, mense Martio anno Martyrum 691. Christi 975. Patriarcha creatus, quum annos 24. ac menses 6. sedisset, obiit 3. Athyr, seu 30. Octobris, anno Martyrum 716. Christi 999. Elmacinus pag. 246. Philothei inaugurationem ponit anno Hegiræ 371. qui cœpit 6. Julii anno Christi 981. adeoque ex ejus mente decessisse anno Christi 1005. quum eum sedisse dicat annos 24. & menses 7. Sollerius pag. 92. scribit Philotheum die 29. Martii anno Christi 979. ordinatum, decessisse 30. Octobris anno 1003. Quumque apud Elmacini interpretem legisset Philoponum velut Simoniacum, avarum, gulosum, & impium traduci; Philotheum vero ab Hagiologo Habissino tamquam Apostolicum virum commendari; Jobi Ludolphi conjecturam secutus, distinguendum esse voluit inter Philotheum & Philoponum, quorum hic, inquit, execrationem omnium meruerit, a Chalipha forte intrusus, ideoque indignus creditus sit, qui inter Patriarchas nominaretur a Coptis Catalogi Kircheriani auctoribus, Abulbarcato, & Habissinis, iste, ut Sanctus, fuerit posteritati commendatus, quem Hagiologus sic invocando honorat: *Salutem tibi Philothee Apostole, Patriarcha Alexandrinæ. Quum Æthiopibus præfecissent* (ii *scilicet qui Philoponum volebant Patriarcham haberi*) *impostorem, ita ut essent ludibrio vicinis & præda hostibus; sub tuo*

regimine (o Philothee) remoto illo , respiravit Æthiopia . Hæc Sollerius : subdit-
„ que: *Certe* non facile sibi quis persuaserit, in unam quadrare hæc eam-
„ demque personam . Similius vero est, Alexandrinos, repulso Philopo-
„ no, Philotheum præposuisse , quorum virtutes & vitia , propter affi-
„ nitatem *nominis* , *Scriptores aliqui subinde confuderint* . Nihil tamen certius, quam unum eundemque fuisse Philotheum , sexagesimum tertium Alexandrinorum Coptorum Patriarcham, quem solus Erpenius pro Philotheo Philoponum vocavit, punctis diacriticis, queis id nomen in Textu Arabico exprimitur, non bene consideratis. Fabulæ de duobus æqualibus Philotheo & Philopono, inter se de Dignitate Patriarchali contendentibus, ne vestigium quidem apparet in historia Coptorum : sed nec in ipso Hagiologio Habissino, in quo ubi de Impostore loquitur Æthiopibus Præfecto, Metropolitanum intelligit, non Patriarcham ; & ad tempora Cosmæ quinquagesimi octavi Patriarchæ respicit, quibus, ut supra dictum est, repulso Petro legitimo Metropolitano, Mennas impostor haberi voluit tamquam verus Metropolitanus, quum manus impositionem non accepisset, neque a Patriarcha Alexandrino illuc missus fuisset : Petri insuper discipulus, magistro defuncto, & Menna tejecto, in eamdem Cathedram Metropoliticam ab Æthiopiæ rege intrusus fuit , etsi ordinationis expers esset. Ad id factum referuntur Hagiologi Habissini verba, quæ ex Ludolpho describit Sollerius: Sub regimine enim Philothei , remoto illo impostore, eisque fortasse qui in ipsius locum pseudometropolitani successerant (nam fieri vix posse existimo, ut ab anno circiter 930. quo Cosmas vivebat, ad annum 975. quo Philotheus inauguratus est, vitam impostor ille produxerit :) a Philotheo Patriarcha ordinatus fuit legitimus Æthiopum Metropolitanus, atque ita sublato Schismate , Æthiopia respiravit. Rem gestam Auctor vitæ Philothei sic describit . Sedente Philotheo misit Rex Æthiopiæ litteras ad Georgium Nubiæ Regem, quibus significabat, qua ratione pœnas a se & a subditis suis Deus exegisset propter ea, quæ suus decessor commiserat adversus Metropolitanum missum tempore Cosmæ Patriarchæ, ut supra dictum est. Rogabat itaque , ut precibus apud Alexandrinum Patriarcham interpositis , obtineret tandem, ut ille juxta veterem consuetudinem ordinaret Æthiopibus Metropolitanum. *Hæc*, inquit, ad te, frater perscripsi, veritus ne
„ apud nos aboleatur, & prorsus intereat Christiana religio . Jam enim
„ sex Patriarchæ Alexandriæ fuerunt, qui regionis nostræ nullam ratio-
„ nem habuerunt, quæ ita permansit desolata absque pastore . mortui
„ quippe sunt Episcopi & Sacerdotes nostri, Ecclesiæque vastatæ sunt .
„ Nec ignoramus juste hæc mala nos perpeti eorum ratione, quæ con-
„ tra Metropolitanum a *nobis commissa sunt*. His permotus Rex Nubiæ Georgius, scripsit ad Philotheum Patriarcham, qui monachum S. Macarii, Danielem nomine, ordinavit Æthiopiæ Metropolitam : is vero ab Æthiopum Rege omnibusque ordinibus, ingenti totius regni gaudio, exceptus est . Itaque ob missum Æthiopibus Metropolitanum Danielem , Hagiologus Habissinus laudat Philotheum Patriarcham , virum cæteroquin impium & sacrilegum , ut Copti ipsi affirmant . Porro Philotheus scripsit binas Synodicas ad Athanasium Antiochenum, qui in Tractatu de Fide Patrum Dionysius perperam vocatur : ab eoque unam responsivam accepit. Sedit autem Athanasius, qui & Lazaros , ab anno Christi 986. ad annum 1003. Eodem Philotheo Coptorum Patriarcha claruit Arsenius Alexandrinus Melchitarum Patriarcha. Is sororem habuit Græcam mulierem Christianis parentibus natam, concubinam Azizi Chaliphæ , cujus auctoritate Arsenius quidem Patriarcha Ægypti constitutus fuit ,

Hieremias vero, seu Hermes, ejusdem frater, Patriarcha Hierosolymitanus.

Zacharias. LXIV. Zacharias Alexandrinus, œconomus Ecclesiæ S. Michaelis, creatus anno Hachemi Chaliphæ 7. Hegiræ 393. Martyrum 718. Christi 1002. die 20. Paopbi, hoc est, 17. Octobris, post interpontificium trium annorum. Sedit annos 28. obiitque anno Christi 1030. Martyrum 746. Hegiræ 421. die 8. Tybi, 3. Januarii. Elmacinus pag. 263. annum Hegiræ 393. cum anno Martyrum 720. componit, ab eoque Zachariam præfuisse usque ad annum Martyrum 748. Sed, ut modo dixi, annus Hegiræ 393. respondet anno Martyrum 718. non 720. Sollerius pag. 93. Zachariam sedisse affirmat a die quinta Januarii anni Christi 1004. ad 3. Januarii anni 1032. Binas Synodicas ad Joannem Antiochenum scripsit Zacharias, quæ extant in Tractatu de Fide Patrum, quarum una scripta dicitur anno Hegiræ 403. qui cœpit 23. Julii anno Christi 1012. Joannes autem Antiochenus Jacobitarum Patriarcha præfuit ab anno Christi 1004. ad annum 1033. Sub Zacharia sævit mota in Christianos ab Hachemo Chalipha persecutio, in qua plurimi feruntur ex diversis sectis tam Jacobitæ, quam Nestoriani, & Melchitæ pro Christi nomine occubuisse: ac præ cæteris in Chronico Orientali & apud Elmacinum laudatur Abunagiachus, cui nomen Gabrielis fuisse constat ex vita Zachariæ. Idem Hachemus non modo publicos Christianorum cœtus edicto suo prohibuit; sed etiam Ecclesias omnes tum in Ægypto, tum in Syria everti jussit. Macrizius Mahometanus Scriptor testatur numerum earum quæ ab anno Hegiræ 403. ad annum 405. hoc est, ab anno Christi 1012. ad annum 1014. destructæ sunt, fuisse triginta millia & amplius. Auctor vitæ Zachariæ dirutas Ecclesias scribit anno Martyrum 727. Christi 1011. & restitutas anno Martyrum 737. Christi 1021. nam adeo inconstans Hachemus fuit, ut quod antea instantissime præceperat, id mutata sententia vetare consueverit, quemadmodum insanam hominis indolem fuse describit Elmacinus pag. 259. Deum etiam se credi stultus princeps voluit, novamque sectam cudere, adjutoribus duobus ex Perside pseudoprophetis, quorum uni nomen fuit Mahometus filius Ismaelis, cognomento Darazæus: alteri Hamza filius Achmetis, cognomento Hadi, de quibus idem Elmacinus pag. 264. Atque inde orta est secta Darazæorum, quos vulgo Drusos appellamus; Erpenius autem non observatis punctis Diacriticis, pro Darazæo legit *Dararæum*. Sed ut ad Zachariam revertar, Michael Episcopus Taneos, qui vitam ejus descripsit, ait eum sepultum fuisse in Ecclesia, quam *Derage*, hoc est, *de Scala* vocant; deinde cadaver translatum ad monasterium S. Georgii apud Cairum urbem, quod vulgo *Dair-Habasci*, seu *Monasterium Habissinorum* dicitur. Id monasterium, cujus & in Chronico Orientali fit mentio, ita appellabatur, quod ibi Habissini, seu Æthiopes monachi olim habitaverint, quorum loco postea Nestorianos successisse docet Abusela Armenus, additque Jacobitas Ægyptios suo tempore illud occupasse. Ibi Cœmeterium Coptorum erat, & maxime Episcoporum Mesræ, seu Cairi. Statio insuper Habissinorum militum, ibi ab Achmete Tolonis filio collocata, quorum de nomine *Borcat-Habasci*, *Piscina Habissinorum*, dicta est. Sollerius quum apud Erpenium Elmacini interpretem legisset *Zachariam in Æthiopia sepultum*, quæ verba Ecclesiam Æthiopum, seu Habissinorum Cairensem significant, ea de Æthiopia regione intellexit, ibique sepultum Zachariam credidit, antequam Alexandriam cadaver deportaretur.

Senuthius II. LXV. Senuthius monachus Sancti Macarii creatus anno Daheri Chaliphæ 11. Hegiræ 421. Martyrum 746. Christi 1030. die vigesimaquinta Pha-

menorh, vigesimaprima Martii . Obiit die vigesimasecunda Athyr, 29. Octobris anno Christi 1045. Martyrum 761. quum annos 15. sedisset. Elmacinus sibi non constat: ait enim pag. 265. Senuthium ordinatum anno Daheri 10. Hegiræ 421. Martyrum 748. & obiisse anno Martyrum 774. quum annos 25. cum dimidio sedisset: infra vero pag. 279. de Christodulo Senuthii successore scribit, eum ordinatum anno Martyrum 764. quum annos 30. sedisset, decessisse anno Martyrum 794. Nam primo annus Hegiræ 421. respondet anno Martyrum 746. non 748. Deinde si obiit Senuthius anno Martyrum 774. quomodo Christodulus ei successisse dicitur anno. Martyrum 764? Exstat Dionysii Antiocheni Synodica, & binæ Senuthii ad eumdem Dionysium, quarum prima scripta est anno Martyrum 751. altera anno 752. Dionysius vero Syris Jacobitis præfuit ab anno Christi 1034. ad annum 1044.

LXVI. Christodulus Monachus Cœnobii S. Mariæ in Valle Habib, seu Canopi, quod Coptis vulgo *Baramus*, idest, *Romæorum*, sive *Græcorum monasterium* dicitur, (apud Renaudotium vero pag. 419. perperam *Monasterium Primi* appellatur:) creatus fuit mense Chojach, idest, Decembri, anno Martyrum 763. Christi 1046. postquam Sedes annum cum duobus mensibus vacasset. Sedit annos 31. obiitque die decimaquarta Chojach, 10. Decemb. anno Martyrum 794. Christi 1077. Exstat Synodica Christoduli ad Joannem Antiochenum missa per Gabrielem Episcopum Sa, & Michaelem Episcopum Taneos, qui viras nonnullorum Patriarcharum Alexandrinorum scripsit, & a Zacharia Diaconus, a Senuthio Presbyter, ab eodem Christodulo Episcopus ordinatus est . Tres præterea Joannis Antiocheni Synodicæ ad Christodulum, quarum tertia lecta dicitur in Ecclesia S. Mariæ, & S. Sergii anno Martyrum 782. Christi 1066. Sedit autem Joannes, cognomento Bar-Susan, ab anno Christi 1058. ad annum 1073. Sollerius hallucinatur, quum pag. 94. *Ecclesiam Moallaka*, in qua Christoduli cadaver sepultum, cum Ecclesia *S. Mariæ in Vico Romæorum* eamdem facit: hæc enim in Cairo novo est, ubi nunc Coptorum Patriarcha domicilium habet; illa vero in Cairo vetere, in loco quem vocant *Kasr-al-Sciamaa*, hoc est, *Castrum Ceræ*, estque dicata S. Mariæ, ubi Crypta visitur, in qua Deipara cum puero Jesu & S. Josepho aliquandiu habitasse perhibetur. In vita Christoduli, quam Mahubus Alexandrinus scripsit, hæc de ipso narrantur : quod nimirum Alexandriæ Ecclesias sex consecravit. Prima S. Jo. Evangelistæ, secunda S. Mercurii, tertia S. Raphaelis Angeli, quarta S. Mennæ martyris, quinta S. Georgii, sexta S. Marci Evangelistæ. Quo autem die Ecclesiam S. Raphaelis dedicavit, nimirum octava Mesori, anno Martyrum 764. seu prima Augusti anno Christi 1048. Presbyterum unum, & Diaconos sexaginta & amplius ordinavit: Constitutiones præterea promulgavit quoad Sacramenta, divina Officia, jejunia, & disciplinam Ecclesiasticam, quæ apud Renaudotium pag. 421. & seqq. describuntur. Misit ad Georgium Regem Nubiæ Pamonem, & Georgium Episcopos, quorum hic Ecclesiam recens ædificatam consecravit. Mercurium insuper Episcopum in Æthiopiam allegavit, ut Abdonem, alias Cyrillum, qui pro Metropolitano se gerebat, quum ordinatus non fuisset, Metropolitanum consecraret. Contentionem denique habuit cum Syris quibusdam, in urbe Cairo habitantibus, quod Eucharisticum Panem ita conficiebant, ut præter farinam, fermentum, & aquam, etiam salis parum quid, & Olei stillam admiscerent. Christoduli temporibus cœpit Epocha *Gelalæa*, seu *Melichæa*, ita dicta a Gelaleddino Melichsciah, tertio familiæ Selgiukidarum rege: cujus initium Ulugbeghus dupliciter numerari affirmat, nempe ab anno Hegiræ 468.

Christodulus

Epocha Gelalæa, seu Melichæa.

quo observationes Astronomicæ jussu Gelaleddini factæ fuerunt, & ab anno 471. quo factis comparatisque observationibus, primo die mensis sol meridie Arietis signum ingrediebatur. Annus autem Hegiræ 468. cœpit 16. Augusti anno Christi 1075. & annus Hegiræ 471. cœpit 14. Julii anno Christi 1078. (non 1178. ut perperam legitur apud Renaudotium pag. 449.)

Cyrillus II. LXVII. Cyrillus, olim Georgius appellatus, monachus S. Macarii, creatus Patriarcha Dominica Palmarum die 22. Phamenoth, hoc est, prima Aprilis, anno Martyrum 794. Christi 1078. Obiit apud Ecclesiam S. Michaelis in insula Cairi, quæ *Mochtara*, idest *Electa*, dicitur, die 12. Payni, 6. Junii, anno Martyrum 808. Christi 1092. quum sedisset annos 14. menses 2. Accepit anno Martyrum 795. Christi 1079. Synodicas litteras, quas Dionysius Patriarcha Antiochenus ad Christodulum miserat cum Thoma Presbytero, qui quum mortuum Christodulum reperisset, eas Cyrillo reddidit, substituto hujus nomine. Dionysius Feria sexta ante Festum Palmarum anno Christi 1077. ordinatus, obiit mense Decembri anno 1078. Porro Cyrillus Patriarcha Alexandrinus ordinavit Æthiopibus Metropolitam, nomine Severum, nepotem Victoris, de quo supra dictum, quum adhuc in vivis esset Abdon alias Cyrillus, quem Christodulus in Metropolitica Dignitate confirmaverat: adventante autem Severo, coactus fuit Abdon ex Æthiopia discedere: quumque Dahlakam venisset, a Præfecto ejus loci comprehensus, Cairumque missus, capitali supplicio affectus est anno Martyrum 802. Christi 1086. Nubis etiam ordinavit Episcopum filium Georgii Regis, qui Salomoni avunculo regnum abdicanti vitamque monasticam in Valle S. Onuphrii, quæ decem diætis a Syene distat, amplectenti, in thronum Nubiæ successerat: Georgio autem defuncto, Basilius ipsius ex sorore nepos id regnum tenuit, ex vulgata apud Nubas Indosque consuetudine, inter quos non filii, sed nepotes ex sorore hæredes regni instituuntur. Constituit Cyrillus, ut dimidia fructuum Episcopatuum pars Episcopo cederet, altera reservaretur Cellæ S. Marci Evangelistæ, hoc est, Patriarchio: fructus autem Ecclesiarum Demitæ, Busiridos, Panopoleos, Demenhuræ, & Elhanasiæ attribuit monasterio S. Macarii: mediam quoque fructuum Rescidæ (quam vulgo Rossetum dicunt) & Messilæ partem destinavit Ecclesiæ S. Marci Alexandriæ. Anno Martyrum 802. Christi 1086. habita fuit in urbe Cairo Synodus Episcoporum quinquaginta duorum, quorum nomina recenset Renaudotius pag. 457. Cyrillus Synodicas Constitutiones in superiorem Ægyptum misit, quum in Ecclesiis Cairi aliisque lectæ fuissent. Verum in Said, seu Thebaide, receptæ non fuerunt. Inter alias Constitutiones ea fuit, quæ Patriarchalem Habitum spectat: Cyrillus enim, ut in Chronico Orientali legitur, *Patriarchis Pallium constituit*, nimirum decrevit, ut Patriarcha Coptorum Alexandrinus Pallio uteretur, quod a multis sæculis usurpare desierat. Sollerius pag. 95. existimat *Cyrillum Patriarchis Antiocheno & Hierosolymitano Pallium constituisse*: sed fallitur: de iis enim Patriarchis ne verbum quidem in Chronico Orientali: neque vero Alexandrinus Patriarcha aliis Patriarchis legem præscribere consuevit, aut ausus fuisset. Sub Cyrillo, de quo loquimur, & Senuthio atque Christodulo ejusdem antecessoribus, singularis Epocha occurrit, a Mauhubo

Epocha Charagæa. Mansoris filio, Diacono Alexandrino, qui nonnullorum Patriarcharum vitas scripsit, usurpata. Ex tributo, quod singulis annis Christiani Chaliphis pendebant, quodque *Charagium* Arabice vocant, *Charagæa* appellatur. Eam laudatus auctor cum *Helalea*, seu Lunari, quæ communis est Arabum Epocha, eademque *Hegira* dicitur, hoc pacto componit. Ait enim

in Præfatione ad vitam Christoduli Patriarchæ de Mostanseto Ægypti „ Chalipha loquens: *Hic* natus est feria tertia, die decima sexta Gemadi „ posterioris , anno Helalæo 420. regnumque iniit anno ætatis septi- „ mo , die Dominica , medio mense Sciabano , anno Helalæo 427. „ qui respondet *mensi Barmudæ (seu Pharmuthi) anni Charagæi* 425. Atqui annus Hegiræ 427. cœpit die quinta Novembris anni Christi 1035. a quo ad medium mensem Sciabanum , seu ad diem decimam quintam Sciabani , fluxere integri menses Lunares septem , qui conficiunt dies 207. , quibus additi quindecim dies Sciabani (qui octavus mensis est anni Lunaris Arabum) erunt universim dies 222. Hos autem si a die quinta Novembris anni Christi 1035. ducamus , incidet dies 15. Sciabani anni Hegiræ 427. in diem 13. Junii anni Christi 1036. qui fuit bissextilis sub literis Dominicalibus *D. C.* Itaque juxta Mauhubum anno Christi 1036. annus Charagæus Helalæo minor erat duobus annis : diesque 13. Junii respondebat mensi Pharmuthi , quum tamen ex communi Coptorum calculo initium mensis Pharmuthi ducitur a die 27. Martii , ejusque finis respondet diei 25. Aprilis . Quamobrem pro Pharmuthi legendum puto *Payni* , cujus dies decima nona respondet tertiæ decimæ Junii . Idem Mauhubus „ scribit : „ Ecclesias in Ægypto clausas fuisse jussu Nazuri , qui erat „ Mostanseri Chaliphæ Vicarius , anno ejusdem Mostanseri 22. , He- „ giræ seu Helalæo 449. Charagæo 446. Martyrum 773. die quinta „ Payni , feria sexta , qui characteres optime conveniunt in diem 30. Maii , anno Christi 1057. sub litera Dominicali *E.* Addit Mauhubus *apertas fuisse Ecclesias anno Charagæo* 447. *die Dominica* , 22. *Paophi* , hoc est , 19. Octobris , ejusdem anni Christi 1057. , in quem dies Dominica incidit . Demum quum de Synodo Cyrilli loquitur , eam celebratam *affirmat Sabbato , die* 22. *Mesori , anno Martyrum* 802. *Charagæo* 475. hoc est , 15. Augusti anno Christi 1086. sub litera Dominicali *D.* qui erat annus Hegiræ 479. , cujus initium die 18. Aprilis anni Christi 1086. Ex his Mauhubi calculis patet annum Charagæum in hoc ab Helalæo discrepare , quod Helalæus quidem urpote vagus , undecimque diebus & sex horis communi Martyrum Christique Epocha minor , certum fixumque initium non habet ; Charagæus vero instar Epochæ Martyrum a Coptis aliquandiu usurpatus est , initio ejus mensibusque ad initium mensesque anni Coptici compositis . Quo autem primum tempore Charagæam Epocham Copti adhibere cœperint , & a quo Hegiræ , Martyrum , vel Christi anno initium ejus deduxerint , nullus , quod sciam , Auctor literis prodidit . Hoc unum constat duobus fere sæculis illam apud Scriptores Copticos usurpatam fuisse , maxime Senuthii , Christoduli , Cyrilli , Michaelis , & Macarii Patriarchatum temporibus . Joannes Saedi filius in vita Macarii Patriarchæ scribit , anno Hegiræ 501. (cujus initium 22. Augusti anno Christi 1107.) sublatam fuisse Chaliphæ jussu rationem computandi secundum annos Charagæos : Eidemque anno respondisse Charagæum 497. Verba Joannis infra proferam . Interim ex testimonio hujus Auctoris compertum nobis est , annum Charagæum in usu esse desiisse anno Christi 1107. Ex iis vero , quæ supra ex Mauhubo retulimus haud improbabili argumento colligimus , illius Epochæ initium ducendum esse ab anno Hegiræ 358. quo Phatemidæ in Ægypto Chaliphatum inierunt . Id factum Elmacinus pag. 227. ait : *die Martis , decimaseptima Sciabani , anno Hegiræ* 358. hoc est , 29. Junii

anno Christi 969. Inaugurati Phatemidæ novam exigendi a Subditis tributi rationem induxerunt, Solaribus Hegiræ annis usi, non lunaribus. Quum enim reliqui Mahometani annos lunares adhibeant, qui dies 354 efficiunt; Phatemidæ Coptis indulgere cupientes, ut in exigendis tributis mitiores Abbasidis Chaliphis se præberent, annum *Charageum* (cujus initio scilicet triburum a subditis exigeretur) constare voluere mensibus Copticis, qui triginta dierum sunt, quique adjunctis Epagomenis ad verum annum Solarem reducuntur. His igitur mensibus quum usi fuissent in Ægypto ad supputandos annos Hegiræ, triginta tribus fere annis elapsis annus currens Hegiræ uno anno Copticum, seu Diocletianæum, hoc est, Martyrum, antevertebat: atque ea est diseriminis ratio, quæ apud Mauhubum & Joannem Saedi notatur inter annum Helalæum & Charagæum. nimirum ab anno Christi 969. Hegiræ 358. quo cœpit primus annus Charagæus, ad annum Christi 1002. uno anno minor est Charagæus Helalæo: anno Christi 1035. duobus annis minor est: anno Christi 1068. tribus annis: anno Christi 1101. quatuor annis: & sic de reliquis: quæ vera est supputandi annos Charagæos ratio, etsi apud Mauhubum aliquando se aliter habeat. Renaudotius in historia Alexandrina tam quoad Epochæ Charagææ Etymon, quam quoad rationem comparandi illam cum Helalæa, sibi non constat. Etymon quidem pag. 419. ducit *a Charagæis seu Hæreticis Persicæ religionis, quales erant Phatemidæ* : pag. vero 490. *anni Charagæi*, inquit, *Solares sunt, ita dicti, quod secundum eos menses, qui Ægyptiacum annum componebant, atque adeo Solares, Tributum, quod Charage appellant, exigeretur*. Illam autem Epocham ab Helalæa differre notat nunc *anno uno*, nunc *duobus*, *tribus*, *quatuor*, & *sex etiam annis*. nam pag. 420. 433. 43. 53. & 68. componit annos Hegiræ 459. 65. 81. 85. cum annis Charagæis 453. 63. 80. 81.

Michael IV. LXVIII. Michael monachus Reclusus in monasterio Sengiatæ (male apud Erpenium Elmacini interpretem pag. 289. *Detentus in carcere Sengiaræ:*) creatus Patriarcha die 12. Paophi, anno Martyrum 809. hoc est, 9. Octobris anno Christi 1092. (non 1093. ut autumat Renaudotius pag. 473.) anno Charagæo 482. Hegiræ 485. cujus initium 11. Februarii anni Christi 1092. Elmacinus pag. 289. de inauguratione Michaelis loquens, eam contigisse scribit *anno Martyrum* 809. *Hegiræ* 482. *Mostanseri Chaliphæ* 58. Atqui tam annus Martyrum 809. quam Mostanseri 58. respondent anno Hegiræ 485. non anno 482. Mostanserus enim juxta eumdem Elmacinum pag. 266. regnum iniit mense Sciabano anno Hegiræ 427. cui si annos 58. addas, habebis annum 485. non 482. Obiit Michael die Dominica Pentecostes, ultima Pachon, hoc est, 25. Maii, anno Martyrum 818. Hegiræ 495. Charagæo 491. Christi 1102. quum sedisset annos 9. menses 8. Eodem quo decessit anno ordinavit Æthiopibus Metropolitam Georgium monachum S. Macarii, qui quum ob incompositos mores omnium in se odia concitasset, a Rege Abissinorum in Ægyptum remissus fuit, ibique jussu Aphdali præfecti in carcerem detrusus. Michaelis temporibus obiit Mostanserus Chalipha anno ætatis 67. regni 60. Hegiræ 487. Charagæo 484. ut notat Joannes Saedi filius, filii Sachiæ filii Mennæ Colzomitæ, qui Michaelis & sequentis Patriarchæ vitas descripsit. Eamdem Epocham mortis Mostanseri assignat Elmacinus pag. 290. sed Erpenius ejus interpres loco sexaginta annorum regni, sexennium posuit, quum tamen Arabicus textus non sex annos, sed sexaginta diserte habeat. Demum sub Michaele, ut idem Joannes Saedi refert, anno Hegiræ 492. mense Ramadano, a Francis Hie-

rosolyma capta est: quumque ea urbs in Latinorum potestate esset, Coptis velut hæreticis Jacobitis non amplius peregrinationis religiosæ ad illam instituendæ concessa est facultas, sed neque ad eam accedendi. Annus Hegiræ 492. cœpit 28. Novembris anno Christi 1098. Eodemque anno Hierosolymam a Francis captam affirmant tam Mahometani, quam Christiani Scriptores, Elmacinus pag. 292. & Abulpharagius in historia Dynastiarum pag. 243. Verum Latini, qui de bello Sacro scripsere, eam urbem in potestatem Francorum venisse narrant die 15. Julii anno Christi 1099. cui annus Hegiræ 493. respondet.

LXIX. Macarius monachus S. Macarii, creatus in eodem monasterio die Dominica, 13. Athyr, hoc est, 9. Novembris, anno Martyrum 819. Christi 1102. Hegiræ 496. Alexandriæ vero ordinatus est in Throno collocatus Dominica, 11. Chojach, 7. Decembris, ejusdem anni. Sedit annos 26. dies 41. Obiitque 23. Chojach, 19. Decembris, anno Martyrum 845. Christi 1128. In hoc Patriarcha desinit Chronicon Elmacini, & historia Joannis Saedi. Porro ex hoc Joanne id mutuati sumus, quod supra de Epochæ Charagææ fine diximus. Verba ejus diligenter notanda sunt in eorum gratiam, qui omnes Orientalium Cyclos Periodosque scire cupiunt. *Anno quinto*, inquit, *memorati Patris Macarii Patriarchæ lectum fuit* edictum „ in aula majori Palatii, die Dominica, decimanona mensis Moharrami, „ anno Helalæo (*Hegiræ*) quingentesimo primo, hoc est, die decima „ Toth, anno Charagæo quadringentesimo nonagesimo septimo, quo „ edicebatur, ut hic annus Charagæus in memoratum Helalæum transi- „ ret in perpetuum, nec amplius Charagæi nomine appellaretur: utque „ in omnibus contractibus signaretur annus Helalæo-Charagæus quingen- „ tesimus primus, ut demum quælibet alia computandi ratio tam in „ contractibus, quam *in instrumentis omnino tolleretur*. Is erat annus Christi 1107 quo dies Dominica incidit in 8. Septembris, quæ tamen erat undecima, non decima mensis Toth: nam annus Hegiræ 501. cœpit 22. Augusti anno Christi 1107. quo littera Dominicalis erat *F*. Idem Joannes postquam memoratum edictum retulit, nonnullos adhuc Epochæ Charagææ annos cum annis Martyrum, vel Hegiræ comparat, hoc pacto. Anno, inquit, Patriarchatus Macarii octavo, die Dominica, decimaseptima mensis Scevali, anno Helalæo, seu Hegiræ 504. hoc est, quinta mensis Pachon, anno Charagæo 500. hora nona diei Dominicæ, ingens turbo ventorum pulverisque exortus est securis tenebris densissimis, quales olim tempore Mosis in Ægypto fuere, itaut plerique domos suas reliquerint, existimantes instare diem judicii: mox aer, instar flammæ, fervere ac rubescere visus est, donec hora decima delapso ingenti imbre, ventus pulvisque dissipatus est, pulsisque tenebris lux de more affulsit. Anno Charagæo 501. Martyrum 828 die 3. mensis Thoth, feria 6. hora 3. ingens terræmotus in urbe Cairo accidit. Id factum *die Dominica, anno Martyrum* 818. refert auctor Chronici Orientalis: sed fallitur: tum quia eo Martyrum anno Macarius nondum Patriarchatum inierat: tum quia annus Charagæus 501. respondet anno Martyrum 828 non 818. Joanni Elmacinus consonat, qui pag. 298. hæc habet: *Contigit* in Ægypto terræmotus ingens, „ feria sexta, die tertia Thoth, anno Martyrum 828. hora die tertia: nimi- „ rum die 31. Augusti, anno Christi 1111. Demum ait Joannes, obiisse Sanutum Cairi Episcopum *Sabbato, die* 17. *Pachon, anno Charagæo* 506. *qui respondet anno Martyrum* 833. hoc est, Christi 1117. die 12. Maii: Aphdalum vero Ægypti proregem a Sicariis cæsum fuisse *die Dominica*, decimaquarta Chojach, anno Charagæo 511. qui respondet anno Martyrum 838. Hegiræ 515. postrema die mensis Ramadani.

Macarius II.

Gabriel II. LXX. Gabriel filius Toraich, seu Tarich(perperam in Chronico Orientali *Taril*) olim *Abulala Saadus* dictus, ex Diacono Ecclesiæ S. Mercurii(non Sergii, ut apud Renaudotium pag. 505.) creatus Patriarcha feria tertia, die 9. Mechir, hoc est, 3. Februarii, anno Martyrum 847. Christi 1131. quum post Macarii obitum sedes vacasset annis duobus, totidemque circiter mensibus. Obiit feria 5. die 10. Pharmuthi, seu 5. Aprilis, anno Martyrum 861. Christi 1145. quum sedisset annos 14. menses 2. Marcus Zaraæ filius, auctor vitæ Gabrielis, emortualem quidem ejus diem fuisse scribit decimam Pharmuthi: sed anni Martyrum 862 non 861. Idem annum 862.(qui est Christi 1146.) componit cum anno Hegiræ 539. contra communem supputandi rationem: nam annus Martyrum 862. Christi 1146. respondet anno vulgari Hegiræ 541. non 539. Temporibus Gabrielis, ut idem auctor notat, mortuo Gregorio Armenorum in Ægypto Patriarcha, qui sub Cyrillo LXVII. in Ægyptum venerat, ibique domicilium fixerat, Ananias in ejus locum suffectus est, qui una cum multis monachis Armenis Cœnobii Zaheri, quod in urbe Cairo situm erat, occisus fuit tunc quum Rodovanus Beheramo in ordinem redacto præfecturam Ægypti occupavit. In Æthiopia Rex Michaelem Metropolitam, qui ante ordinationem Habibus dicebatur, compellere conatur ad ordinandum in ea regione majorem numerum Episcoporum, quam consuetudo permitteret. Is autem numerus a Canonibus & consuetudine præscriptus, septem dumtaxat Episcoporum erat: Ægyptii enim Æthiopesque existimant, majorem septenario Episcoporum numerum sufficere ad ordinandum Metropolitam, vel etiam Patriarcham: atque ita propositum erat Regi Æthiopum ab Alexandrinæ Sedis subjectione recedere, ut quoties Metropolitanam sedem vacare in Æthiopia contingeret, ibi Metropolitanus a Comprovincialibus Episcopis ordinaretur. Negavit Michael id sine Patriarchæ arbitrio fieri posse. Quare ad Gabrielem Patriarcham litteras misit Rex Æthiopum, quibus rogabat, ut eo privilegio Abissinos ornaret. Sed neque per suos Legatos, neque per Chalipham Ægypti, qui Patriarchæ mandaverat, ut Regi Æthiopum faceret satis, efficere potuit, ut ab antiqua consuetudine recederet, qua Patriarcha quidem Alexandrinus Metropolitam Æthiopibus ordinabat; Metropolitano vero septem dumtaxat in illa regione Episcopos consecrare fas erat. Vixit Michael Habibus usque ad tempora Joannis LXXII. Patriarchæ, qui a rege Æthiopum rogatus, ut alium Metropolitam ejus loco tamquam senio confecti ordinaret, negavit secundum Canones licere, ut vivo Metropolitano alter in ejus locum sufficiatur. In Collectione Canonum Synodalium, nonnullæ Gabrielis Patriarchæ Constitutiones extant, quarum Epitomen Renaudotius exhibet pag. 511.

Michael V. LXXI. Michael monachus S. Macarii, qui nec Coptice, nec Arabice legere, aut scribere noverat, per sortem electus, Patriarcha consecratus est feria 5. die 11. Epiphi, hoc est, 5. Julii, anno Martyrum 861. Christi 1145. Obiit feria 6. majoris Hebdomadæ, die 3. Pharmuthi, seu 29. Martii anni sequentis, hoc est, martyrum 862. Christi 1146. Apud Marcum Zaraæ filium, qui Michaelis vitam descripsit, mendum manifestum inest: dicitur enim Michael ordinatus Patriarcha die Dominica, 5. Mesori anno martyrum 876. & obiisse feria 6 die 3. Pharmuthi anno Martyrum 863. quum sedisset menses 8. dies 4.

Joannes V. LXXII. Joannes filius Abulphatahi, Diaconus & monachus S. Joannis in Histria, creatus Patriarcha die Dominica Pentecostes, 14. Payni, hoc est, 8. Junii, anno Martyrum 863. Christi 1147. obiit feria sexta,

die 4. Pachon, 29. Aprilis, anno Martyrum 882. Christi 1166. Ægyptius auctor in vita Joannis, quem Renaudotius pag. 517. & 518. sequitur, affirmat *Eum ordinatum Patriarcham Dominica, quæ erat dies secunda Epagomenarum, anno Martyrum 863.* nimirum 25. Augusti anno Christi 1147. *Obiisse autem die 4. Pachon anno 883. Martyrum*, (qui erat Christi 1167.), *quum sedisset annos 19. menses* 8. Verum ex iis quæ mox de Marco Joannis successore ex eodem auctore referam, planum fit, in annis mendum inesse: præter quam quod vigesima-quinta Augusti, seu dies 2. Epagomenarum, qua ordinatus Joannes dicitur, non in Dominicam incidit, ut ibi asseritur; sed in feriam secundam, quum eo anno littera Dominicalis *E* fuerit. Renaudotius hallucinatur, quum initio vitæ hujus Patriarchæ, vocat eum *Joannem filium Kidarani monachum ex Cœnobio D. Joannis*, & paulo post de Joanne altero ejusdem in Patriarchali Dignitate aucupanda competitore loquens, illum appellat *Joannem filium Kidarani*, hunc vero *Joannem filium Abulphetah*. Atqui Joannes Kidarani filius, qui Patriarchatum ambiit nec consecutus est, eodem Renaudotio teste pag. 514. fuit monachus S. Macarii, aliusque omnino ab hoc Patriarcha, qui filius Abulphatahi audit. Quod vero ex Hagiologio Abissino scribit Sollerius pag. 97. hunc Joannem Patriarcham a regia stirpe laudari, Ecclesiasque Christianorum instaurasse, *juvante ipsum Rege Zenone de fructu tritici, vini, & olei*: id ad Joannem Abulphatahi ex solo commemorationis die , quo illum Abissini colunt, nimirum 4. Pachon , seu 29. Aprilis , perperam referri videtur. Zenonem Imperatorem proculdubio Hagiologus intelligit, cujus in Ægypti Ecclesias & monasteria liberalitatem, necnon Anastasii successoris munificentiam, adhuc prædicant Copti. Zenone autem imperante nullus alius Joannes Alexandrinis Patriarcha præfuit , præter Tabennesiotam, cognomento Talajam, ejusdem Imperatoris jussu anno 482. in locum Timothei Salophacioli suffectum: qui etsi orthodoxam fidem coluit , ab Hagiologo tamen hæretico laudari potuit , tum quia Ecclesias instauravit, tum quia ejus tempore Petrus Mongus Alexandrinæ Ecclesiæ incubavit, cujus ob receptum Zenonis Henoticum aliaque facinora apud Dioscorianos nullum fit in Hagiologio encomium, ut idem Sollerius notat pag. 60.

LXXIII. Marcus, olim Abulpharagius Zaraæ filius , gente Syrus , creatus Patriarcha Dominica Pentecostes, die 18. Payni, 12. Junii, anno Martyrum 882. Christi 1166. Obiit Dominica die 6. Tybi, 1. Januarii anno Christi 1189. martyrum 905. Hegiræ 585. quum annos 22. & septem menses, minus undecim diebus, sedisset. In Arabica vita hujus Patriarchæ, menda quædam occurrunt, quæ Renaudotius pag. 531. frustra conciliare conatur. Nam in exemplari, quo idem Renaudotius usus est, dicitur Marcus Patriarchatum iniisse *anno martyrum* 880. *Hegiræ* 566. In nostro vero Codice, loco anni Hegiræ 566. pro quo Renaudotius annum 560. reponit,) habetur annus Helalæus, seu Lunaris 585. Verum nulla ex his Epochis sustineri potest. Non annus martyrum 880. (qui respondet anno Christi 1164.), quia auctor vitæ Joannis , qui Marcum antecessit, affirmat eum obiisse anno martyrum 883. sed neque annus Hegiræ 566. aut 585. quorum neuter in annum Martyrum 880. congruit . Causa dissidii, quod inter hunc Patriarcham, & Marcum Konbari filium contigit, in Chronico quidem Orientali non exprimitur ; sed ex Ægyptiis Scriptoribus hæc fuisse perhibetur: quod scilicet Marcus Konbari filius , quum monachus & Sacerdos esset , populumque doctrinæ fama ad se pertractum juvare vellet, magnam curam adhibuit, ut omnibus suaderet, non posse obtineri alicujus peccati remissionem, nisi facta apud Sacerdo- Marcus III.

tem ejus confessione. Contra Marcus Patriarcha confessionis loco probaverat, ut super fumante thuribulo, dum incensum Sacerdos, aut Diaconus adoleret, vel preces publicæ in Ecclesia, aut privatim domi fierent, quisque peccata sua secreto apud Deum confiteretur. Adversus hanc Patriarchæ Constitutionem de omittenda Confessione Sacramentali invectus est filius Konbari; disputavitque etiam acriter adversus Circumcisionem, quam idem Patriarcha præcipiebat, modo fieret ante Baptismum. Quamobrem a Patriarcha anno martyrum 890. Hegiræ 570. Christi 1174. excommunicatus, a Monophysitica secta ad religionem Græcorum Melchitarum transiit, magnamque sectarorum multitudinem suo exemplo pertraxit, ac præsertim Bismiritarum, quorum ingentem numerum apud Ecclesias S. Gregorii, & S. Sabæ, quæ erant juxta Mocattamum Cairi montem, Abusela Armenus suo tempore adhuc extitisse restatur. Ibi Marcus filius Konbari diem suum obiit anno martyrum 924. Marcus vero Patriarcha erroris sui propugnatores habuit Michaelem Damiatæ Episcopum, & Joannem Abulmagedum, suum in Patriarchatu Successorem, de quo in Chronico Orientali hæc leguntur: *Confessionem ab Ecclesia* Ægyptiorum „ abrogavit; Circumcisionem vero plurimum commendavit, ejus usum „ præcipiens, in eoque *stabiliendo multum laborans*. Quare fallitur Renaudotius, qui pag. 550. & 567. ad Joannem LXXII. Patriarcham refert, quæ modo ex Orientali Chronico de Joanne LXXIV. descripta sunt.

Joannes VI. LXXIV. Joannes, olim Abulmagedus Abugalebi filius, ex mercatores creatus Patriarcha die Dominica, 4. Mechir, 29. Januarii, ordinatus Alexandriæ die 11. Mechir, 5. Februarii, anno Hegiræ 585. martyrum 905. Christi 1189. Obiit feria 5. die 11. Tybi, 6. Januarii, anno Hegiræ 613. Martyrum 932. Christi 1216. Vacavit post eum Sedes annis 19. mensibus 5. diebus 10 quo tempore Ægyptiis Melchitis Alexandrinus Patriarcha præerat Nicolaus, cujus Epistola ad Honorium III. Summum Pontificem refertur a Raynaldo ad annum Christi 1223. Porro Joannes Abulmagedus, rogante Lalibela Scenudæ seu Sanutii filio, Æthiopiæ rege, Kilum Phuæ Episcopum ordinavit Æthiopum Metropolitam: qui quum inde ob patrata facinora fugisset, atque in Ægyptum rediisset, Rex Lalibela per Legatos alium a Patriarcha Metropolitanum postulavit. Ordinatus itaque fuit Isaac monachus Sancti Antonii die 11. Phamenoth anno martyrum 926. Christi 1209.

Cyrillus III. LXXV. Cyrillus, olim David filius Laklaki patria Phajumensis, post diuturnum dissidium annorum 19. & mensium 5. tandem a Soltano Ægypti, cui tria aureorum millia promiserat, diploma obtinuit, ut Patriarcha fieret, nequidquam reluctantibus aliis multis, qui vel hominem propter flagitia oderant, vel alios ad eam dignitatem evehere contendebant. ordinatus est itaque Hegumenus, seu Archipresbyter die 22. Payni, hoc est, 16. Junii; Patriarcha autem die sequenti, anno Martyrum 951. Christi 1235. Obiit feria 3. die 14. Phamenoth, hoc est, 10. Martii, anno Martyrum 959. Christi 1243. Concilium Cairi celebravit anno martyrum 955. Christi 1239. in quo plures Canones conditi, qui extant in Nomocanone Ecclesiæ Alexandrinæ. Alias præterea duobus sequentibus annis Constitutiones edidit, quæ in eodem Nomocanone subjunguntur. In hujus Patriarchæ vita desinit Chronicon Orientale, & Historia Patriarchalis, cujus Epitomen edidit Renaudotius. De orto ipsum inter & Ignatium Antiochenum Jacobitarum Patriarcham dissidio propter Hierosolymitanam Diœcesim, in qua Cyrillus Metropolitanum ordinaverat, vide quæ adnotata sunt Tom. 2. Bibliothecæ Orientalis pag. 371. quibus addendum est, Metropolitanum illum, a Cyrillo ordinatum, quum a

Jacobitarum Syrorum Patriarcha excommunicatus fuisset, perito a Franciis, qui Hierosolymis potiebantur, auxilio, Dignitatem suam, quoad vixit, retinuisse; Eamdem insuper cum Latinis religionem, Dioscoriana hæresi rejecta, coluisse. Porro Cyrillus Ecclesias plurimas, & Monasteria omnia ab Episcoporum jurisdictione exempta voluit, suæque reservavit. Ejus autem temporibus floruere duo insignes Theologi apud Coptos, germani fratres Benassali, seu Ebnassali, quorum opera in diversis Bibliothecis extant. Locus obitus & sepulturæ Cyrilli, in Chronico Orientali, & in Historia Patriarchali designatur, his verbis: *Obiit in monasterio* „ quod Sciamaæ, hoc est, ceræ appellant, ibique *sepultus est*. Renaudo„ tius pag. 592. *Patriarcha* quod superfuit vitæ transegit in monasterio „ Elchemah, quod ipsi solum supererat, obscurus & in summo suorum „ contemtu, quum nemo inter eos qui aliqua pietatis, aut doctrinæ o„ pinione commendabatur, ullum cum ipso haberet commercium, ne„ que ex tot monitionibus, depositionisque *periculo melior evasisset*. Id monasterium in eo Cairi veteris, seu Babylonis Ægyptiacæ loco situm erat, quod Arabes *Kaar-al-Sciamaa*, seu *Castrum ceræ* vocant: Renaudorius in Sciamaæ nomine articulum Arabicum retinet, illudque ex genio linguæ Gallicæ per *Ch* scribit sic, *Elchemah*. Ibi Ecclesiæ tres erant, altera S. Mariæ, S. Sergii altera, tertia S. Mariæ in Moallaka dicta. De priore hæc Renaudorius in vita Michaelis LVI. Patriarchæ Alexandrini pag. 324. „ *Postquam libertati Michael Patriarcha* restituturus est, consensit *Achmedes fi*„ *lius Tolonis qui illum in vincula conjecerat*, ut viginti denariorum aureo„ rum millia duabus pensionibus persolveret, mediam partem intra men„ sem, alteram intra menses quatuor. Joannes *Achmedis Secretarius*, & „ Macarius ejus filius nomina fecerunt, tamquam sponsores, atque ita „ Patriarcha illis commissus est. Ille in domum eorum divertere noluit, „ sed recepit se in Ecclesiam S. Mariæ prope Castellum Elchemah, quæ, „ inquit auctor historiæ, jam a Melchitis possidetur. De Ecclesia vero S. Sergii hæc idem Renaudorius pag. 424. in Vita Christoduli Patriarchæ LXVI. *Postquam proclamatio Christoduli solenniter facta* fuisset in monasterio D. „ Macarii, secundum consuetudinem profectus est Mistam (*in Cairum* „ *vetus*, sive *Babylonem Ægypti*) ut ibi quoque proclamaretur. Solebat „ id fieri in Ecclesia S. Sergii in Castro Elchemah, parte illius urbis, ut „ alibi dictum est, ubi arcis antiquæ vestigia *supererant*, *& Pyræi reliquiæ*. „ Tertia demum Ecclesia S. Mariæ dicata, quæ Moallaka dicitur, in vitis Patriarcharum Alexandrinorum frequenter memoratur: de qua idem „ Renaudotius loc. cit. *Christodulus* persuasus a Sacerdotibus Ecclesiæ B. „ Mariæ Muallaca dictæ, in ea proclamari se jussit, post longam inter „ utriusque *Ecclesiæ*, *S. Sergii scilicet*, *& S. Mariæ*, contentionem, nam Ec„ clesia quidem *S. Sergii Catholica erat*, seu Cathedralis, Episcopi Cairensis: quæ vero Moallaka dicebatur, in majori veneratione fuit ob Cryptam Deiparæ Virginis, de qua supra in vita Christoduli. Hæc fusius fortasse, quam oportuit, a nobis tractata sunt, ut planum fiat, inanem esse Sollerii conjecturam pag. 99. suspicantis, quod *Cyrillus oppressus* „ *per calumniam*, octavo sui Patriarchatus anno, in aliquod monasterium „ se receperit, ac forte ad Habissinos, inter quos, Canones novos ad „ missam composuerit; & quasi eo mortuo Patriarchatus vacaverit; re„ vera autem obierit ipse XIV. Februarii MCCLI. ejusque morte post „ septem fere menses certo cognita, processum sit ad electionem, seu „ potius ordinationem successoris, eatenus impeditam *ab iis*, *qui depositi* *Cyrilli partes tenuerant*. Atqui ex dictis constat, Cyrillum Canones non in Æthiopia condidisse, sed in Concilio Cairensi: neque in Habassiam se

recepisse, sed in monasterium Castri Sciamaæ, quod in Cairo Vetere situm erat, ibique obiisse ac sepulrum fuisse, idque anno Christi 1243. non 1251.

Athanasius III. LXXXVI. Athanasius filius Colaili (Soller. & Renaud. *Kalili*) ex Archipresbytero Ecclesiæ Moallakæ, Patriarcha creatus Dominica, die 5. Paophi, hoc est, 2. Octobris, anno Martyrum 967. Christi 1250. quum post Cyrilli obitum Sedes vacasset annis 6. mensibus 7. Obiit die I. Chojach, hoc est, 27. Novembris, anno martyrum 978. Christi 1261. Renaudotius pag. 599. & seq. Vanslebium secutus, anno Martyrum 967. cum anno Christi 1251. componit, adeoque sedem vacasse scribit, antequam Patriarcha Athanasius crearetur, per annos circiter octo: sed non advertit vir doctus, Athanasii inaugurationem contigisse die 5. Paophi: quæ quum diei 2. Octobris respondeat, sequitur annum Martyrum 967. cœpisse die 29. Augusti anni Christi 1250.

Gabriel III. Joannes VII. LXXVII. Gabriel. 78. Joannes. Et Gabriel quidem filius sororis Petri Episcopi Tanbedæ (male apud Sollerium pag. 100. & Renaudotium pag. 600. *Tamidi*:) ab incolis Cairi novi electus est Patriarcha, & consecratus Hegumenus. Sed antequam Patriarcha ordinaretur, cives Cairi veteris electum Joannem Soccaræum filium Abisaidi, ordinari Patriarcham curarunt die 6. Tybi anno martyrum 978. hoc est, 1. Januarii anno Christi 1262. mense uno & tribus diebus post Athanasii obitum: tenuitque Patriarchalem dignitatem annis 6. mensibus 9. Tum depositus fuit, & ordinatus Gabriel, qui Patriarcharum tenuit a die 24. Paophi, seu 21. Octobris, anni martyrum 985. Christi 1268. (non 1269. ut perperam scribit Vanslebius apud Renaudotium pag. 601.) usque ad 6. Tybi, seu 1. Januarii, anni Martyrum 987. Christi 1271. quo depositus fuit Gabriel, vitamque privatam egit donec obiit. Joannes vero eodem die & anno iterum restitutus, sedem tenuit usque ad diem 26. Pharmuthi, seu 21. Aprilis, anni martyrum 1009. Christi 1293. quo decessit. Contigit autem obitus Gabrielis eodem anno quo depositus fuit, hoc est, martyrum 987. Christi 1271. De Gabriele & Joanne parum accurate Sollerius pag. 100. scribit: Nam Gabrielem ait Patriarcham institutum die 24. Paophi anno Martyrum 985. hoc est, 21. Octobris anno Christi 1268. postquam Sedes vacasset annis 6. & mensibus 11. Obiisse die 7. Tybi anno Martyrum 987. seu die 2. Januarii anno Christi 1271. quum sedisset annos 2. menses 2. dies 12. Joannem vero die 16. Tybi anno martyrum 987. seu 11. Januarii anno Christi 1271. inauguratum, obiisse die 27. Pharmuthi anno Martyrum 1009. seu 22. Aprilis anno Christi 1293. quum sedisset annos 22. menses 3. dies 11. De Joanne Soccaræo illud notandum est, quod in historia Patriarchali narratur: eam nempe Soccaræorum familiam inter Coptos celebrem fuisse ob servatum in eorum ædibus Caput Sancti Marci Evangelistæ, de qua traditione hæc Abulbarcatus apud Renaudotium pag. 577. de S. Marco loquens: *Corpus ejus sepultum in Ecclesia Orientali* ad „ maris litus, ibidem per annos multos quievit, donec Franci quidam „ Veneti per fraudem illud abstulerunt Venetias, ubi hucusque servatur. „ Caput ab illis relictum, depositumque fuit in domo filiorum *Sokari*, „ *ubi adhuc erat*. Severus Asmonæorum Episcopus in vita Benjamini Patriarchæ apud eundem Renaudotium pag. 163. & 165. narrat, conflagrante Ecclesia S. Marci temporibus Benjamini, quando Alexandria ab Arabibus capta est anno martyrum 360. Christi 644. tertio scilicet anno postquam Amrus in Ægyptum invasisset, Caput ejusdem Sancti Evangelistæ inter pallia illius Ecclesiæ integrum repertum fuisse: quumque is qui illud abstulerat, navim conscendisset, eam numquam in altum de-

duci

duci potuisse: quo miraculo hominem stupefactum, illud Patriarchæ tradidisse, qui cum honore susceptum, in arca ex ebeno collocavit. Sub Hachemo vero Chalipha & Zacharia Patriarcha LXIV. ut Michael Episcopus Taneos scribit apud eumdem Renaudotium pag. 392. ab Emiro quodam Turca iterum repertum fuit sacrum illud caput: quumque homini dictum fuisset, Christianos quæcumque postularet, ad illud redimendum daturos esse, illud Mesram, hoc est, in urbem Cairum detulit. Bekira Rescidæus, vir inter Coptos nobilis, qui in exemplari Arabico quo usi sumus, Nekita appellatur, trecentis aureis persolutis, illud accepit, & ad Zachariam Patriarcham detulit, qui tunc erat in Monasterio Sancti Macarii: servatumque fuit in domo Zachariæ patris Jahiæ, qui quum periculose decumberet, ut in vita Christoduli Patriarchæ LXVI. apud Renaudotium pag. 430. narratur, veriti Christiani, ne eo mortuo domus obsignaretur, quia ille Officium Scribæ sub Azeddaula Præfecto exercebat, atque ita tam insignes reliquiæ perirent, thecam noctu abstulerunt, & in vicinam Soccaræorum domum transtulere, Simoni Presbytero illam tradentes, qui postea Taneos Episcopus fuit. Hæc de Capite S. Marci vulgaris Coptorum opinio fert; auctor tamen vitæ Cyrilli Patriarchæ LXXV. testatur nonnullos de ea re dubium movisse: *Dicitur enim*, inquit, *fuisse caput Petri Hieromartyris: quia caput Marci Evangelistæ erat cum ejus corpore, quando Romæi* (seu potius Franci, hoc est, Veneti) *illud Venetias asportaverunt.*

LXXIX. Theodosius, olim Abdelmessias, filius Zavaiel Franci, (non Zevabelis, ut Sollerius & Renaudotius legunt) creatus Patriarcha die 10. Epiphi, seu 4. Julii, anno Martyrum 1010. Christi 1294. obiit die 7. Tybi, seu 2. Januarii, anno Martyrum 1016. Christi 1300. Hæc ex Codice Patriarchali. Sollerius vero ex Vanslebio ait Theodosium decessisse die 5. Tybi, seu 31. Decembris, anni Martyrum 1016. Christi 1299. Idem legitur in Appendice Catalogi Patriarchalis, quam Anonymus Tractatui Benassali de Kalendario Orientalium subjunxit; ibique Theodosius dicitur filius Bumechini Franci. In Codice Coptico MS. Vaticano 13. narratur historia confecti Chrismatis a Theodosio Patriarcha anno Martyrum 1015. & ab ejus Successore Joanne anno Martyrum 1021. Theodosius II.

LXXX. Joannes filius Isaaci ex nomo Buphi (male apud Renaudotium pag. 602. *Kusi*, vel *Kuki*:) creatus die 19. Mechir, anno Martyrum 1016. seu 8. Februarii, anno Christi 1300. Obiit die 4. Payni, anno Martyrum 1036. seu 29. Maii anno Christi 1320. quum sedisset annos 20. menses 3. dies 20. Ejus temporibus promulgatum fuit a Soltano Nasero Mohammad Kelauni filio Edictum, quo tam Christianis, quam Judæis præcipiebatur, ut statutam erga eos legem servarent. quam Omarus Chetrabi filius olim capta Ægypto tulerat: ne Cidarim candidam capiti imponerent, sed Christiani cæruleam, Judæi croceam, Samaritani rubram: ne equis, aut mulis, sed asinis veherentur: ut etiam Ecclesiæ & Synagogæ omnes everterentur, præter eas, quæ subacta per Mahometanos Ægypto relictæ fuerant. Verum in eo tumultu clausæ sunt omnes reliquæ per annum & novem fere menses, exceptis Ecclesiis Monasteriorum, quæque erant Alexandriæ, perque Ægypti pagos, donec venit Lascaris Legatus Andronici Palæologi Imperatoris Constantinopolitani, qui periit & obtinuit, ut in Cairo Verere Jacobitis Ægyptiis Ecclesia Deiparæ, Moallaka dicta in Castro Sciamaæ, Melchitis vero Ecclesia S. Michaelis ibidem sita aperiretur. Venit deinde Legatus Regis Barcinonensis, hoc est, Jacobi Aragoniæ & Catalaniæ, apertæque sunt Ecclesiæ in Cairo novo, Deiparæ quidem Coptorum in Vico Zovaila, & Sancti Nicolai Melchitarum in regione, quam vocant Benducanin, hoc est, Venetorum: ibi enim Consul Mercatoresque Veneti degebant. Hæc persecutio a Macrizio narratur ad annum Hegiræ 700. qui cœpit die 16. Septembris anno Christi 1300. Ejusdem meminit Abulbarcatus Auctor Cara- Joannes VIII.

logi Patriarcharum Alexandrinorum, quem Vanslebius Gallice interpretatus est, Sollerius autem Latine reddidit pag. 101. Utraque tamen interpretatio ex Arabico Abulbarcati Textu castiganda est ita. „ Tempore hujus Patriarchæ tam Christiani, quam Judæi ad novas conditiones à Soltano adacti sunt, inter quas hæc fuit, ut scilicet Christiani Cidari cærulea uterentur; utque inverso utroque crure ad unum latus pendente equitarent, & aliæ hujusmodi. Clausæ sunt etiam Ecclesiæ in Cairo vetere ac novo primum; deinde in omnibus Ægypti Climatibus, præter Monasteria, & præter Ecclesias Alexandriæ, & nonnullas alias pagorum Ecclesias. Sed intercedente pro eis Lascati Legato Imperatoris Constantinopolitani, aperta est Ecclesia Dominæ de Moallaca in Castro Sciamaæ in Cairo vetere pro Jacobitis, & Ecclesia Michaelis in eodem loco pro Melchitis, postquam sexcentis ac tribus diebus clausæ fuissent: Postea deprecante etiam Legato Barchinonensis, reseratæ sunt aliæ duæ Ecclesiæ in Cairo novo, Ecclesia scilicet Dominæ in regione Zovaila pro Coptis, & Ecclesia S. Nicolai in regione Venetorum pro Melchitis.

Joannes IX. LXXXI. Joannes patria Niciotes in Memphitica regione, creatus die I. Paophi anno Martyrum 1037. hoc est, 27. Septembris anno Christi 1320. Obiit 2. Phatmuthi, seu 28. Martii, anno Martyrum 1043. Christi 1327.

Benjaminus II. LXXXII. Benjaminus Democratensis creatus die 15. Pachon, seu 10. Maii, anno Martyrum 1403 Hegiræ 728. Christi 1327. Obiit die 11. Tybi, seu 6. Januarii, anno Martyrum 1055. Christi 1339. Sedit annos 11. menses 7. dies 27. Vacavit Sedes annum unum minus 3. diebus.

Petrus IV. LXXXIII. Petrus creatus die 6. Tybi, seu 1. Januarii, anno Martyrum 1056. Christi 1340. Obiit die 14. Epiphi, seu 8. Julii anno Martyrum 1604. Christi 1348.

Marcus IV. LXXXIV. Marcus ex Calliope ordinatus die 8. Thoth, seu 5. Septembris, anno Martyrum 1065. Christi 1348. Obiit die 6. Mechir, seu 31. Januarii, anno Martyrum 1709. Christi 1363. Ejus inaugurationis diem & annum neque Sollerius, neque Renaudotius assignant. Sed tam in Codice Patriarchali, ex quo Catalogum describi curavimus, quam in Appendice ad Catalogum Benassali, eo quo diximus modo diserte adnotatur. Anno Hegiræ 753. Christi 1352. teste Macrizio instaurata sunt in Ægypto adversus Christianos & Judæos edicta, de quibus supra dictum est, quum de Jo: Patriarcha 80 sermonem fecimus.

Joannes X. LXXXV. Joannes, Damasco oriundus, creatus Patriarcha die 5. Pachon, ordinatusque die 12, ejusdem, anno Martyrum 1709. Christi 1363. Obiit die 19. Epiphi, seu 13. Julii anno Martyrum 1085. Christi 1369. De hujus Patriarchæ obitu hæc Sollerius pag. 102. „ Dies mortis ignoratur, quia hic, inquit Vanslebius, desinit Abulbarcati Patriarcharum Catalogus, unde colligitur eum vixisse anno nostro 1363. „ Eadem habet Renaudotius pag. 610. Joannes, inquit, „ Damasco oriundus, ordinatus anno martyrum 1709. Jesu Christi 1365. (imo 1363) & in eo desinit Abulbarcat, nec mortem istius Patriarchæ, aut quamdiu sedem tenuerit, notavit: unde, quod Vanslebius observavit, sub illo vixisse Abulbarcatum verisimile est. Nomina sequentium Patriarcharum margini Codicis, quo usus est, quique exstat in Bibliotheca Regia, inscripta sunt, nec una manu. „ Atque idcirco neque apud Sollerium, neque apud Renaudotium; sequentium XVII. Patriarcharum ætas notatur: quam tamen ex Codice Patriarchali descriptam exhibebimus.

Gabriel IV. LXXXVI. Gabriel Abbas Monasterii in Thebaide, quod Moharrak, idest, combustum vocant: (ibi B. Virginem cum puero Jesu ac Sancto Josepho, postquam aliquamdiu Heliopoli & in Babylone Ægyptiaca commorati fuissent, habitasse ferunt Copti:) creatus die 11. Tybi, anno Martyrum 1086. hoc est, 6. Januarii anni Christi 1470. Obiit die 3. Pachon, seu 28. Aprilis, anno Martyrum 1094 Christi 1378 quum sedisset annos 8. dies 22. Ad hunc Patriarcham

deducitur Catalogus Patriarcharum Alexandrinorum apud Benassalum in libro de Kalendario & Epochis Orientalium. Quum autem ex historia quidem Patriarchali constet Benassalum sub Cyrillo Patriarcha LXXV. circa annum 1240. vixisse; In memorato autem Benassali libro fol. 103 idem auctor annum scripti a se hujus operis nongentesimum septuagesimum quartum *Martyrum*, *hoc est*, 1258. Christi fuisse testetur; palam fit, tam hunc, quam reliquos Cyrilli successores ab alio auctore additos fuisse.

LXXXVII. Matthæus sedit annos 23. adeoque obiit anno Christi 1401. In Codice MS. Vaticano Coptico VII. fol. 1. exstant manu Matthæi descripta die 3. Chojach anno Martyrum 1115. hoc est 29. Novembris anno Christi „ 1398. hæc verba: Ego Matthæus minister sedis Marci legi hunc librum „ (*Genesis & Exodi Copto-Arabici*,) & in scriptura Coptica errores non paucos deprehendi, qui emendatione indigent. Matthæus I.

LXXXVIII. Gabriel Abbas Cœnobii Calamonensis sedit annos 17. menses 10. Obiit anno Christi 1418. *Hic est*, ut inquit Renaudotius pag. 610. „ qui Ritualem librum Sacramentorum secundum Ecclesiæ suæ disciplinam „ recensuit, emendavit, & Patriarchali auctoritate confirmavit. Continet autem Officiorum administrandorum regulas rituales: nam orationes primis „ tantum vocibus plerumque designantur. Sunt autem Ordo Baptismi, Absolutionis pœnitentium, Coronationis, seu Matrimonii, Ordinationis, & „ Olei lampadis, seu unctiones infirmorum; præter ritus singulares ad celebrandam Liturgiam, preces ad dandum Schema, seu Habitum monasticum „ &c. Esse præcipuam illorum Rituum auctoritatem, manifestum inde est, „ quod Codices recentiores accurate scripti, qualis unus Bibliothecæ Regiæ, „ testantur Rubricas desumtas fuisse ex Rituali Gabrielis. In eo notatur confirmatum esseRitualem illum librum anno Matryrum 1127. qui fuit Jesu Christi 1427. imo 1411. Si enim anno Martyrum 1127. addantur anni 284 habebimus annum Christi 1411. non 1427. Vanslebius, & Sollerius Rituale Sacramentorum non ab hoc Gabriele editum putant, sed ab altero cognomine, qui inter Patriarchas septuagesimus est, Sedemque tenuit ab anno Christi 1131. ad annum 1145. Verum nominis similitudine decepti sunt. Gabriel V.

LXXXIX. Joannes Machesensis, sedit annos 22. menses 11. dies 28. Quum accepisset ab Eugenio IV. literas per Fr. Albertum Ord. Minorum, easque coram Episcopis, Presbyteris, & Diaconis in Ecclesia S Mariæ in Vico Zoile legisset, rescripsit ad eumdem Pontificem epistolam, datam Cairi 12. Septembris anno Mundi 6940. Martyrum 1157. Christi 1440. missamque per Andream Abbatem Cœnobii S. Antonii, & Petrum Diaconum Oratores, quæ extat in Appendice ad Concil. Florent. tom. 13. Concil. Labb. pag. 1201. Ciaconius in vita Eugenii IV. scribit: *anno* 1441. *die* 10. *Octobris Abbatem S. Antonii in Ægypto* (Andream scilicet) *Virum insignem apud Imperatorem Æthiopiæ, vulgo Presbyterum Joannem vocatum, duodecim ferme Monachis comitatum Romam venisse:* fungebatur enim Legatione tam Joannis Patriarchæ Alexandrini, quam Constantini Imperatoris Æthiopiæ, ut diserte legitur in Brevi Eugenii IV. *ad Canonicos & Capitulum S. Petri*, Tom. cit. Concil. Labb. pag. 1217. Hujus Legationis neque Sollerius, neque Renaudotius meminit. Quod autem Joannes Patriarcha annum Mundi 6940. cum anno Christi 1440. comparat, id ex Ægyptiorum mente facit, qui Christum natum volunt anno Mundi 5500. nam Græci Constantinopolitani nativitatem Christi octo post annis contigisse affirmant. Joannes XI.

XC. Matthæus ex Said, hoc est, Ægypto superiore, sive Thebaide oriundus, Abbas Cœnobii Moharrak, sedit annos 13. Is, Bernato teste apud Sollerium, ultimus fuit, qui Sacrum Chrisma confecerit, usque ad annum 1703. quo novum consecravit Joannes XVI. Patriarcha CIII. Matthæus II.

XCI. Gabriel Abbas Cœnobii S. Antonii in Deserto Thebaidis, quod Monasterium in Araba vocant. Renaudotius pro Araba legit *Garba*, hoc est, *Occidente*. Gabriel IV.

dubiumque movet, an id Monasterium, quod ipse Occidentale vocat, idem sit ac illud, quod vocavit Vanslebius S. Antonii. Verum nihil in Ægypto notius, quam Cœnobium S. Antonii idem esse ac Cœnobium in Araba: idque non ad occidentem, sed ad orientem Ægypti situm esse: a sinu enim Arabico parum distate. Sedit Gabriel annos 8. mensem 1. dies 9.

Michael VI. XCII. Michael, patria Sanmurensis (male apud Sollerium *Semellotti*) sedit annum 1. menses 3.

Joannes XII. XCII. Joannes Nicatensis (Sollerio *Neggadensis*, Renaudotio *Nekaddi*) sedit annos 3. menses 4. dies 9.

Joannes XIII. XCIV. Joannes, Mesra, seu Cairo vetere oriundus, sedit annos 4. minus 4. diebus.

Gabriel VII. XCV. Gabriel Mensua oriundus (Sollerio & Renaudorio *minsciamensis*) Abbas cœnobii moharrak, inauguratus die Dominica, quarta mensis Paophi, anno martyrum 1242. (Christi 1526.) obiit mense Paophi anno martyrum 1285. (Christi 1569.) quum sedisset annos 43. quemadmodum ad calcem manuscripti Codicis Arabici post Cronicon Orientale ab Ecchellensi editum legitur. Hujus tempore exaratum Ritualem librum Sacramentorum lingua Coptico-Arabica habemus in Bibliotheca Vaticana Cod. ms. 25. cujus folio 95. dicitur *codex scriptus cura & opera Philothei, temporibus Gabrielis Patriarchæ XCV.* Ad eumdem jussu Pii IV. Summi Pontificis anno 1561. legationem suscepit Christophorus Rodericius Soc Jesu, eo exitu, quem memorat Sacchinus Histor. Societ. par. 2. lib. 5. a num. 135. & lib. 6. a num. 121. Primum, ut inquit Sollerius pag. „ 102. totius fraudulentæ machinationis telam exorsus est Abrahamus „ quidam Syrus, Romæ ad quadriennium commoratus, optime habitus, „ multisque ornatus muneribus; quorum vice nonnisi summam ingratitudinem & perfidiam Pontificio Nuncio exhibuit. Patriarcha Gabriel, „ senex versutus, ita se ad omnem simulationem formavit temperavitque, „ ut acceptis, quæ Roma deferebantur, donis non exigui pretii, & personam & obedientiam & fidem exuerit, quam binis primum in literis, tum coram Roderizio sæpius & palam fuerat professus. Quum autem hæc, ut modo dicebam, sub Pio IV. anno Christi 1561. contigerint, planum fit inter hunc Patriarcham Gabrielem, & Joannem octogesimum nonum vel Sedem vacasse per annos 55. vel horum septem Patriarcharum tempora non recte esse disposita: nam ex calculo, quem juxta auctorem Catalogi Patriarchalis exhibuimus, sequitur, Joannem LXXXIX. obiisse anno Christi 1441. Matthæum XC. anno 1454. Gabrielem XCI. anno 1462. Michaelem XCII. anno 1463. Joannem XCIII. anno 1467. Joannem XCIV. anno 1471. & Gabrielem XCV. anno 1514. adeoque a Joanne LXXXIX. ad hunc Gabrielem XCV. esset hiatus annorum 55. qui inter annum 1514. & 1569. desiderantur. Quid? quod Joannes LXXXIX. ut constat ex Appendice ad Concilium Florentinum, literas misit ad Eugenium Papam IV. anno Christi 1440. ejusque legatus Andreas cum sociis Romam ingressus est die 10. Octobris anno 1441. ut supra dictum est: adeoque patet, eum ante annum 1441. non obiisse. Gabriel Patriarcha XCVII. in epistola ad Clementem VIII. testatur tempore hujus Patriarchæ Ambrosium Episcopum in Ægyptum venisse. Verba ejus apud Baronium Tom. VI. Annalium hæc sunt. Certiorem etiam reddimus Patris Papæ Sanctitatem, „ quod tempore Patris Patriarchæ Anba Gabrielis in Patriarcharum numero „ Alexandrinæ regionis nonagesimi quinti, venit ad eum Nuncius Patris Pa- „ pæ urbis Romæ, Vir doctus & virtute præditus, nomine Ambrosius E- „ piscopus Auriensis, qui in Ecclesiis nostris *Ægyptiis celebravit*. Sub eodem Gabriele XCV Secretarius erat Gabriel XCVII. ut idem subjicit: Et ego

humilis Gabriel Scriba litterarum Patriarchæ atque famulus, & hujus Epistolæ scriptor, his actibus præsens eram.

XCVI. Joannes Monfalutensis, ad quem scripsit Gregorius XIII. ut testatur Gabriel Successor in Epistola ad Clementem VIII. his verbis: *Certiorem* autem te facimus, Pater spiritualis, olim venisse filium benedictum „ Joannem Baptistam cum litteris Domini Patris Papæ Gregorii XIII. ad Pa- „ trem Patriarcham Anba Joannem in Patriarchatum numero *nonagesimum sextum*. Sedit annos 15. menses 4. — Joannes XIV.

XCVII. Gabriel Cairensis, antea Senuthius appellatus, sedit annos 17. Hic litteras a Sixto V. accepit per Joannem Baptistam missas. Epistolam quoque scripsit ad Clementem VIII. die 16. Athyr anno Martyrum 1310. hoc est, die 12. Novembris anno Christi 1593. perque Josephum & Abdelmessiam Presbyteros, & monachos Cœnobii S. Macarii in Deserto Nitriæ misit, qua Romanæ Sedis Primatum agnoscebat, & fidem orthodoxam profitebatur. Exstat apud Baronium ad calcem Tomi VI. Annalium: cui subjungitur ejusdem Patriarchæ Gabrielis admonitio ad memoratos Josephum & Abdelmessiam Legatos, eodem die, mense, & anno scripta: necnon *Epistola Joannis Hegumeni*, sive Archipresbyteri Ecclesiæ Alexandrinæ, ad eundem Clementem VIII. missa per Hieronymum Vecchiettum, & Barsumam Archidiaconum Ecclesiæ S. Marci Alexandriæ, exarata Sabbato die 12. Chojach anno Martyrum 1310 idest, die 18. Decembris anno Christi 1593. Demum *Professio fidei Josephi, Abdelmessiæ, & Barsumæ*, emissa coram summo Pontifice Clemente VIII. & Cardinalibus Romæ die 15. Januarii anno Christi 1595. Eminentissimus Baronius Dignitatem *Hegumeni*, seu ut Arabes pronunciant, *Comus*, qua Joannes in Ecclesia Alexandrina fungebatur, *Chorepiscopatum* interpretatur; sed minus recte: ut etiam mensis Athur, seu Hathur, perperam dicitur *Natur*: & Desertum Nitriæ, sive Hatron, (ut Arabes proferunt), in Latina earum litterarum interpretatione vocatur *Atrum*. Exstant in Bibliotheca Vaticana nonnulli Codices mss. Coptici & Arabici, per eam occasionem ab Hieronymo Vecchietto comparati. Item *professio fidei* Arabice a memoratis Josepho & Abdelmessia anno Christi 1586. nomine Gabrielis Patriarchæ Alexandrini emissa, Cod. Arab. Vatic. 169. & 187. nimirum, antequam idem Gabriel Patriarcha litteras suas ad Clementem VIII. misisset. Ad eundem Gabrielem Patriarcham XXVII. exrat Epistola Presbyterorum, Diaconorum, & populi Meniet-Amri, seu Nomi Amri in Delta Ægypti, de Paschate & Kalendario novo, scripta anno Martyrum 1311. Christi 1595. de qua Tom. 1. Biblioth. Orient. pag. 625. Obiit Gabriel in Deserto Nitriæ in Monasterio S. Macarii die 19. Pachon anno Martyrum 1318. hoc est, 14. Maii anno. Christi 1602. Porro de Legatione illa Gabrielis Patriarchæ ad Clementem VIII. ut Sollerius pag. 103. & Renaudotius pag. 611. observant, dubium a nonnullis movetur, an acta vera sint, ac præsertim ab Auctore Historiæ Criticæ *De Fide & moribus nationum Orientalium*, Francofurti anno 1648. pag. 134. dum ait, *Aulam* Romanam multum demiratam esse, „ quod Baronius tam facile Acta illa publicasset sub nomine veri *Patriar-* „ *chæ Alexandrini & Ecclesiæ Copticæ*. Hoc autem argumento utitur, quod primus produxerat Georgius Dousa in Itinere suo Constantinopolitano, ad quem quum de Legatione illa Gabrielis Patriarchæ Alexandrini esset allatum, negavit, superstite Meletio Piga, quo Alexandriæ familiariter usus fuerat, esse posse Gabrielem in eadem Dignitate. Verum, ut docte respondet Renaudotius, ignorabat Dousa, quod omnes sciunt, a Dioscoro ad hæc usque tempora, præsertim a capta per Mahometanos Ægypto, (si primum sæculum excipimus, quo ferme toto Alexandrini Orthodoxi Antistite caruerunt,) duos semper Alexandriæ fuisse Patriarchas, Græcum & Copritam: & talis erat Gabriel. — Gabriel VIII.

Ita de eo dubitari non potest. De litteris vero ab eo scriptis non magis videtur dubitandum: nihil quippe frequentius a multis sæculis, quam similes Orientalium Patriarcharum, & Episcoporum ad Romanos Pontifices Epistolæ. Joannem LXXXIX. Coptorum Patriarcham ad Eugenium IV. scripsisse, supra vidimus. Meletius Piga fuit non Coptorum, sed Melchitarum Patriarcha Alexandrinus: cujusmodi sine dubio fuit Theophilus ille, cujus ad annum Christi 1523. meminere Spondanus & Raynaldus. Hujusmodi fuit & Samuel Capasulis, Alexandrinus Græcorum Melchitarum Patriarcha, qui mense Julio anno Christi 1712. litteras misit ad Clementem XI. in Consistorio habito die 28. Aprilis 1713. lectas, in quibus vetus Græcorum Schisma ejusque errores ejurabat, ac orthodoxæ fidei professionem edebat. Quod in gratiam Cl. Viri Fabricii notavi, qui Tom. 8. Biblioth. Græcæ pag. 597. hunc Samuelem in numero Patriarcharum Coptorum ponit, Gabrielem vero XCVII. affirmat, litteras ad Urbanum VIII. scripsisse, enormi anachronismo, quum Clementem VIII. dicere debuisset.

Marcus V. XCVIII. Marcus Bajadensis, antea Abdelmessias vocatus, creatus est Patriarcha die 25. Thoth anno Martyrum 1319. hoc est, die 12. Septembris anno Christi 1602. Sedit annos 16. Obiit die 30. Tybi anno Martyrum 1334. seu 25. Januarii anno Christi 1617. Renaudotius fallitur, quum eum mortuum scribit anno Christi 1610.

Joannes XV. XCIX. Joannes ex Melave, sedit annos 9. Sollerio ac Renaudotio *Melavani*, & *Melaviensis*.

Matthæus III. C. Matthæus, Joannes dictus, ex Tuch patria Tuchensis, sedit annos 18. Hic litteras misit ad Urbanum VIII. ejusdem tenoris, cujus fuerant litteræ Gabrielis XCVII. ad Clementem VIII.

Marcus VI. CI. Marcus Bagiurensis (Renaudorius pro Bagiur legit *Mahjur*:) ex Monasterio Sancti Antonii in Araba, creatus Patriarcha die 17. Pharmuthi anno martyrum 1362. hoc est, 12. Aprilis anno Christi 1646. Obiit die 15. Pharmuthi anno Martyrum 1373. seu 10. Aprilis anno Christi 1657. quum sedisset annos 11. Sollerius eum Patriarcham factum scribit *anno Martyrum* 1362. *Christi* 1645. sed annus Christi 1645. respondet anno Martyrum 1361. non 1362. Vacavit sedes usque ad diem 26. Novembris anni Christi 1660. hoc est, annis tribus, mensibus septem, & diebus 16. Fallitur itaque Auctor Catalogi Patriarchalis, qui interpontificium durasse scribit annis 5. mensibus 3.

Matthæus IV. CII. Matthæus Mesrensis, hoc est, ex Mesra seu Cairo oriundus (Sollerius pag. 104. pro Mesrensis habet *Mirensem*:) ex monasterio Sanctæ Mariæ in Baramus, seu Romæorum, quod est unum e Monasterii Nitriæ, creatus Patriarcha die 30. Athyr, seu 26. Novembris, anno Martyrum 1377. Christi 1660. Renaudotius vocem Copticam *Piromaos*, quam Arabes *Baramus* proferunt, interpretatur *in Eremo*; quasi *B-erimos*: sed minus recte. *Vivebat adhuc Matthæus*, inquit Vanslebius, *quum Cairi existerem anno* 1673. *qui erat annus Martyrum* 1389. Obiit die 11. Mesori, seu 4. Augusti, anno Martyrum 1391. Christi 1675. Vacavit post ejus obitum sedes usque ad mensem Januarium anni Martyrum 1392. Christi 1676. quo Joannes ei successit, nempe annum unum, menses quinque. Atque ita Sollerii dubitatio tollitur, qui pag. 104. Chronologiam Copticam conciliari posse negat in iis, quæ de Patriarchis dicuntur a Mateo XCVIII. ad Joannem CIII. Porro Matthæi temporibus anno Martyrum 1389. indictum fuit Christianis tributum pro Ecclesiis & mulieribus triginta millium denariorum argenteorum: anno vero Martyrum 1390. qui erat Hegiræ 1084. septuaginta quinque millium denariorum argenteorum, qui conficiebant tres, ut vocant, crumenas, hoc est, mille quingentos aureos. Eodem anno Martyrum 1390. mense Chojach instauratum fuit Edictum, quo jubebantur Christiani Cæruleis fasciis uti: vini quoque usus interdictus, Cellæque Vinariæ eversæ. Tum clare-

bant Coptorum primates, Mefri Tuchensis, Reicalla Phegrensis, Nefralla ejusque frater Abdelmessias, Barsumas filius Dibi, & Pesoes Saidensis.

CIII. Joannes Tuchensis, creatus Patriarcha anno Martyrum 1392. Christi 1676. Consecravit Chrisma anno Christi 1703. In Catalogo Patriarcharum Alexandriæ, quem ex autographo Cellæ Patriarchalis exscripsi, id notatum legitur, quod Bernatus die 11. Aprilis anno Christi 1706. ad Sollerium scripsit, nimirum anno Martyrum 1422. Christi 1706. Joannem Patriarcham numerasse annos regiminis triginta, & menses decem. Obiit anno Martyrum 1434. Christi 1718. circa Festum Pentecostes, quum sedisset annos 42. Vir fuit a Catholica fide Summoque Romano Pontifice non alienus; ejusque beneficio ac liberalitate e Nitriensibus Cœnobiis atque Patriarchali bibliotheca plures manuscripti Codices Romam advecti sunt, ut in Præfatione ad Tom. 1. Bibliothecæ Orientalis narravi. Quumque aliquando exprobrassem ei abusum contra apertissimam Evangelii veritatem corruptis Coptorum moribus introductum, atque a Patriarchis non sine cæterorum Christifidelium offensione vel probatum vel saltem toleratum, repudiandi scilicet, vivisque prioribus alias superducendi uxores: illud a sene erga doctrinam orthodoxam optime animato impetravi, ut publico edicto per Ecclesias Ægypti ac Thebaidis promulgato declararet, matrimonium quidem rite semel contractum, esse indissolubile, quod vinculum, nec Patriarcham aut Episcopos potestatem habere vel illud dissolvendi, vel alterutri conjugum concedendi, ut vivente altero ad novas auptias transeat; id si Patriarcha vel Episcopi, præsidum Mahometanorum metu, indulserint, noverint omnes, eos divinis legibus adversari, nullumque robur iniquæ dispensationi inesse. Quo facto sublatus est magna ex parte is abusus, de quo Sollerius ex Sacchino & Bernato docte disserit pag. 155. & seq. Joannis temporibus claruere inter Coptos docti nobilesque Viri Joannes Cairensis, & Georgius Tuchensis: multi insuper tum Ecclesiastici, tum Seculares ab hæresi ad Catholicam religionem transiere. Joannes XVI.

CIV. Petrus Monachus Cœnobii Sancti Pauli in Thebaide, creatus Patriarcha quadragesimo post Joannis obitum die, anno Martyrum 1434. Christi 1718. Obiit morbo epidemico sublatus anno Christi 1727. quum novem annos sedisset, quibus instigante Lotfalla primario inter Coptos Scribas viro negotium popularibus suis orthodoxam fidem amplexis facere non destitit. Petrus V.

CV. Joannes, olim Abdessajed, ex monacho S. Pauli patriarcha creatus anno 1727. adhuc superest hoc anno Christi 1730. Joannes XVII.

DISSERTATIO III.

Patriarcharum Antiochenorum Jacobitarum Series,

A Severo ad præsentem diem.

Severus.

I. Severus Sozopoli in Pisidia natus, Tripoli in Phœnicia in templo S. Leontii martyris baptizatus, a Legum studio, cui in Academia Berytensi operam dederat, ad vitam monasticam se transtulit in monasterio Theodori inter Gazam & Majumam posito, ubi Romanum & Mennam aliis Mamam, in Dogmatibus Eurychianis magistros & Abbates habuit. Quumque de his cum Nephalio, (qui antea in eadem cum ipso secta fuerat, postea tamen Chalcedonensi Concilio & doctrinæ eorum qui duas in Christo naturas asserunt, consensit:) in disputationem venisset, a Nephalio ejusque fautoribus una cum asseclis suis e Monasterio pulsus, inde Constantinopolim se contulit, pro se proque illis, qui cum eo ejecti fuerant, legationem obiturus: fuitque Apocrisiarius inter eos, qui Petri Mongi Alexandrini erant, Zenonis Imperatoribus temporibus. Ibi Monophysitarum partes acriter tutari cœpit, donec ejecto fraudibus Soterichi Cæsareæ & Philoxeni Hierapolis Archiepiscoporum, Jussuque Anastasii Imperatoris Flaviano Patriarcha, *Severus ad Episcopatum Antiochensis Ecclesiæ promotus est anno Urbis Antiochiæ quingentesimo sexagesimo primo, mense Dio, Indictione sexta currentis nunc circuli*, inquit Evagrius lib. 3. cap. 33. hoc est, mense Novembri anno Christi 512. ut late ostendit Norisius dissertat. 3. de Epochis Syro-Macedonum cap. 6. Sex annis sedem tenuit, quibus Henoticum Zenonis Imperatoris suscipiens & anathema Synodo Chalcedonensi Tomoque S. Leonis Papæ dicens, mirum quantum in Catholicos debacchatus fuerit, conjuncta Philoxeni Hierapolitani & Petri Apameensis opera usus, ut apparet ex Epistolis Monachorum Syriæ secundæ ad Hormisdam Papam, ad Joannem & Mennam Constantinopolitanos Patriarchas, & ad Quintam generalem Synodum, in quibus Severi scelera narrantur. Anastasio e vivis sublato, quum Justinus senior gubernacula Imperii suscepisset, in Synodo Constantinopolitana sub Joanne Patriarcha, sententia depositionis in Severum ejusque asseclas lata fuit, & misso Imperator Vitaliano magistro militum, comprehendi hominem jussit, dato etiam mandato Irenæo Comiti Orientis, ut blasphemam ejus linguam abscinderet. Quod ubi Severus per Theodoram Augustam rescivit, prævidens quid sibi immineret, relicta Antiochia, clam nocte descendit Seleuciam, & conscensa navi, Alexandriam fugit. *Id contigit mense Gorpiæo, quem Romani Septembrem vocant, anno Urbis Antiochiæ quingentesimo sexagesimo nono*, inquit Evagrius lib. 4. cap. 4. hoc est, anno Christi 518. ut late probant Norisius & Pagius. Dum Cathedram occupavit, mutuas de ejusdem hæreseos communione dedit accepitque Epistolas Synodicas ab Alexandrinis Patriarchis Joanne Niciota XXX. Dioscoro juniore XXXI. & Timotheo XXXII. multa etiam ad eamdem hæresim confirmandam scripsit, ut homilias enthronisticas CXXV. Philalethem, Epistolas, aliaque opera. Postquam autem Alexandriam appulit, mota est inter ipsum & Julianum Halicarnassæum quæstio de Corruptibili & Incorruptibili

tem-

tempore Timothei Alexandrini circa annum Christi 519. vel 520. de qua hæc Liberatus in Breviario historiæ Eutychianistarum cap. 18. *Alexandriæ mortuo Dioscoro Juniore, Timotheus Ecclesiæ ipsius susceperat Episcopatum, a quo gratissime suscepti Severus & Julianus, sedebant ad Labranum, (* seu, ut alii legunt, ad laborem. *) Sub isto Timotheo de Corruptibili & Incorruptibili apud ipsam Ecclesiam quæstio mota est hoc modo. Requisivit quidam Monachus Severum, quid oporteret dicere Corpus Domini Nostri Jesu Christi, Corruptibile, an Incorruptibile. Ille respondit ei: Sanctos Patres Corruptibile illud dixisse. Hoc audientes quidam Alexandrinorum, quum requisivissent* Julianum *in alio loco sedentem, quid & ipse diceret de eadem quæstione; Ille dixit, Sanctos Patres contraria dicere. Horum itaque singuli statuere responsum proprium volentes, scripserunt libros adversus alterutrum. Qui venientes in multitudinem Civitatis, Ecclesiam illam diviserunt: & alios quidem fecerunt Corrupticolas appellari; verum Incorruptibilis assertores, Phantasiastas.* Timotheus, ac Theodosius Severi sententiam sectabantur; Juliani Cajanus, & qui post eum Phantasiastarum Patriarchæ fuere. Extant Severi & Juliani scripta e Græco in Syriacum translata de Corruptibilitate vel Incorruptibilitate Corporis Christi in Codd. MSS. Vaticanis Nitriensibus XXIX. & XXX. quorum prior exaratus est anno Græcorum 839. Christi 528. alter pro Scerensi Monasterio emptus a Moyse Nisibeno Abbate anno Græcorum 1243. Christi 932. Quum vero ob illam controversiam in Ægypto tumultus in dies augerentur, Severus Theodoræ Imperatricis patrocinio fretus, Constantinopolim sub Justiniano qui anno 527. Imperium inierat, proficiscitur, ibique Anthimo, qui errorem propediem erat depositurus, atque ita Sedem Constantinopolitanam, ad quam Epiphanio die 5. Junii anno 535. defuncto ex Trapezuntina Ecclesia ascenderat, retenturus, suadet, ut Sede carere malit, quam fidem orthodoxam profiteri, ut testatur Evagrius lib. 4. cap. 11. ex ejusdem Severi litteris ad Theodosium Alexandrinum, qui anno Christi 535. ejusdem Theodoræ Augustæ opera in Ecclesiam Alexandrinam intrusus fuerat. Quamobrem sententia Agapiti Papæ intra mensem Martium anni 536. Anthimo deposito ejusque in locum Menna substituto, Severus quoque Constantinopoli ejectus, in Ægyptum rediit, ibique Monachi specie tandiu delituit, donec in oppido quodam apud Alexandriam, cui nomen Sacha, obiit die 28. Februarii anno Græcorum 850. Christi 539. cadaver ad Monasterium Zegiagæ, seu Vitri, quod in Mareotide ad Occidentalem Alexandriæ partem situm est, a Dorotheo qui Severum in Sacha urbe exceperat, translatum fuit. Ægyptii Scriptores apud Renaudotium in histor. Alexandrinorum Patriarchatum pag. 138. tradunt Severum per triginta annos Sedem Antiochenam tenuisse: adeoque ex eorum sententia obierit necesse est anno Christi 542. non 539. Verum in rebus Antiochenis major fides Syris, quam Ægyptiis auctoribus adhibenda est. Severi nomen magno in honore fuit & adhuc est apud Monophysitas Syros, Ægyptios, Æthiopas; is enim Sectarios in diversas circa Incarnationem Verbi sententias scissos, ad unam eamdemque doctrinam redegit, quam etiam nunc tenent, ab Eutychianis, Julianistis, aliisque ejus futuris hæreticis alienam, ut in Dissertatione de Syris Monophysitis exposui, de qua hæc Gregorius Abulpharagius, & ipse Severianus Monophysita, in Chronico Dynastiarum in Anastasio Imp. *Hoc etiam tempore claruit Severus Patriarcha Antiochiæ, qui plurimos edidit*

libros de recta sententia circa unam Naturam ex duabus Naturis, Divinitatis scilicet ac humanitatis, absque commistione, confusione, aut corruptione, sed iis, ut erant, permanentibus, instar duarum hominis naturarum ex duabus animæ & corporis naturis, & instar naturæ corporis ex duabus materiæ & formæ naturis, absque conversione animæ in corpus, aut materiæ in formam, & viceversa. Quamobrem illum tamquam parentem & doctorem venerantur omnes quotquot supersunt Monophysitæ, tum quia Acephalorum ipse caput fuit, scissosque populos in una confessione conjunxit: tum quia discipulum habuit Jacobum Baradæum vel Zanzalum, acerrimum ejusdem erroris propugnatorem, a quo tam Ægyptiis, quam Syris nomen *Jacobitarum* inditum est. Fuit autem Jacobus monachus & Presbyter in monasterio Phasiltæ in Mesopotamia, Severo in primis charus, quo e Sede Antiochena dejecto, inque Ægypto, ut supra dixi, vita functo, ipse partes Sergii Monophysitarum Patriarchæ adversus Ephræmum Antiochenum Catholicorum Patriarcham tutatus est, tantoque hæresim illam ardore propugnavit, ut Episcopus ejus sectæ fieri meruerit: de quo vide quæ notata sunt Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 424. Tom. 2. pag. 62. & 326. & in Dissertatione de Monophysitis, ubi de Episcopis Edessenis: Eum enim Edessenum Episcopum fuisse ferunt, etsi alii scribunt, nulli sedi hominem addictum, sed ubique apud gregales suos Metropolitico jure defunctum.

Sergius. II. Sergius Presbyter, ex urbe Tela seu Constantina oriundus, Monachus Cœnobii Halensis, post Severi interitum, in ejus locum a Monophysitis subrogatus, a Joanne Anazarbæ Episcopo anno Christi 539. ordinatus est. Sedit annos 3. obiit anno Christi 542. Hic Jacobum Baradæum Episcopum consecravit; etsi nonnulli Jacobitæ perhibent, paucos quosdam Episcopos in quodam Castro sub custodia publica temporibus Justiniani detentos, quorum unus Theodosius Alexandrinus fuerit, per manus impositionem Jacobum Constantinopoli per eos dies commorantem ordinasse. Porro Sergius Patriarcha alius est a cognomine Sergio Episcopo Edesseno, qui a Petri Callinicensis, Antiocheni post Paulum Nigrum Patriarchæ, factione recedens, propriam sectam fecit, de qua Timotheus in libro de receptione hæreticorum apud Cotelerium tom. 3. pag. 400. *Præter hos decima sexta fuit secta illa Sergii, quæ a Petri factione recessit, propriamque constituit familiam*. Renaudotius in histor. Alexandrina pag. 144. ex Coptis Scriptoribus refert, in Severi locum *Theophanem* quemdam, seu *Theophilum*, ut vocat pag. 145. electum fuisse, & in monasterio Ammonii ordinatum, ibique sedem collocasse. Sed neque apud Syros Jacobitas, neque apud Catholicos in Serie Patriarcharum Antiochenorum ullus fuit Theophanes aut Theophilus post Severi obitum. Nam Patriarchæ Antiocheni Severo ejecto anno Christi 518. hi fuere ex Chronographia S. Nicephori: Paulus per annos tres, Euphrasius per quinque, Ephræmius Amidensis per duodeviginti, Domnus annis 14. Anastasius annis 11. Gregorius annis 24. Anastasius secundo annis 6. Anastasius alter annis 9. Atque hic postremus obiit anno Christi 609. vel 610. Sub Sergio in Oriente inter Monophysitas clari habiti sunt Jacobus Baradæus, Theodorus Edessæ Episcopus, Joannes Euphemiæ, Conon Tarsi, Eugenius Seleuciæ in Isauria, Joannes Philoponus; & Julianus Episcopus, alius ab Halicarnassensi, qui Nubas Æthiopasque erroribus Monophysitarum infecit.

Paulus Niger. III. Paulus, cognomento Uchama, seu Niger, patria Alexandrinus, Monachus Cœnobii Gubæ, Theodosii Alexandrini discipulus,

post Sergii obitum a Jacobo Bradæo & Eugenio Seleuciæ in Isauria Episcopo , vel , ut alii scribunt , a Thoma Theodori in Episcopatu Edesseno successore , anno Christi 542. Patriarcha ordinatus , quum Alexandrinam Sedem , quæ Theodosio in exilium pulso vacabat , ambiisset , ab Athanasio Theodoræ Augustæ ex filia nepote discedere ex Ægypto coactus , apud Aretham Gabalæ filium Arabum regem se recepit : inde Byzantium profectus , Justiniani Imperatoris opera adductus est , ut Synodum Chalcedonensem amplecteretur . Mox in Syriam reversus , libellum supplicem Jacobo Baradæo obtulit , ut in communionem Monophysitarum reciperetur : quod Jacobus Monderi Arethæ filii precibus exoratus fecisset , nisi Alexandrini obstitissent , qui Schisma Syros inter & Ægyptios moliebantur . Coacta igitur factionis suæ Synodo , Jacobus Sententiam depositionis in Paulum tulit anno Christi 578. Quumque eodem anno in Cœnobium Romani , quod in Ægypti finibus situm est , una cum Syncellis suis Sergio & Juliano , cæterisque Episcopis & Archimandritis Syris abiisset , ut Patriarcham in locum Pauli subrogaret , obiit die 30. Julii , tribus post diebus , quam Joannes Cartaminensis Episcopus , & Sergius ejusdem Jacobi Syncellus ibidem decesserant . Jacobo autem vita functo , Episcopi & Monachi Syri in Cœnobio Ananiæ congregati , elegerunt Patriarcham Petrum Pauli Callinicensis filium . Paulus autem Niger e Syria fugiens , Constantinopoli quadriennium delituit , ibique decessit anno Christi 582. In vita Petri XXXIV. Patriarchæ Alexandrini legitur , *eum a Paulo Nigro Antiocheno Monophysitarum Patriarcha non sine turbis ac seditionibus in locum Theodosii anno Christi 567. ordinatum fuisse* . Unde colligitur , Paulum Nigrum , postquam circa annum 542. ex Ægypto , ut supra dixi , ejectus fuisset , Theodosio Sycis apud Constantinopolim vita functo , iterum in Ægyptum migrasse anno 567. ibique Petrum Patriarcham consecrasse : mox Byzantium se recepisse propter seditiones , quæ in Petri ordinatione secutæ fuerant ; Demum Constantinopoli cum Justiniano ea illi contigisse quæ supra narrata sunt . Paulo Nigro Antiochenum Syrorum Monophysitarum Patriarchatum gerente , Ægyptiis ejusdem Sectæ præfuere Patriarchæ Theodosius XXXIII. Petrus XXXIV. & Damianus XXXV. Pax tamen & concordia , quæ inter Antiochenos Severum & Sergium , & inter Alexandrinos Joannem Niciotam , Dioscorum juniorem , Timotheum ac Theodosium firmata fuerat , sub Paulo Nigro rupta est . Damianus , quum Pauli causa in Synodo agitaretur , Synodicam scripsit ad Jacobum Baradæum & ad universos Orientales Episcopos , Presbyteros , & Diaconos , cujus meminit Petrus Pauli in Anthiochena Sede Successor , ut dixi Tom. 2. Biblior. Orient. pag. 80. Ipse etiam Damianus teste Gregorio Barhebræo in Chronico Syriaco in vita Pauli Nigri , in Syriam profectus , viventi Paulo Successorem substituere conatus est quemdam Severum in Ecclesia Antiochena , quæ Cassiani dicitur : Sed ab eo , qui tum Antiochenam orthodoxorum Sedem regebat , repulsus , Byzantium abiit , indeque Alexandriam regressus est , quum Mondero Arabum Dynastæ pollicitus fuisset, fore ut a Pauli depositione abstineret . Sed promissis adeo non stetit vir seditiosus æque ac dolosus , ut potius Ægyptios inter & Syros Schismatis se auctorem futurum comminatus fuerit , nisi Jacobus Baradæus Paulum Dignitate Patriarchali dejiceret : quod & fecit , ut supra dixi . Pauli temporibus vixit Achudemes Metropolita Orientis a Jacobo Baradæo ordinatus , qui multos fertur ad fidem Christ.

adduxisse, quumque Episcopalem Dignitatem ab anno 559. ad annum 575. renuisset, jussu Persarum Regis cæsus fuit.

Petrus junior IV. Petrus junior, cognomento Callinicensis, in locum Pauli Nigri, ut supra dictum est, subrogatus, anno 578. a Josepho Amidæ Episcopo ordinatus fuit. Mox Alexandriam petiit, ut ortos ibidem ob Petri Alexandrini ordinationem anno 567. a Paulo antecessore suo factam tumultus compesceret. Damianus tunc Sedem illam post Petri interitum occupabat. Quumque Stephanum quemdam Sophistam, qui de naturarum Christi proprietatibus disputabat, tamquam doctrinæ Monophysitarum, adversantem condemnasset, mota est quæstio inter Petrum Antiochenum, & Probum atque Joannem Archimandritam itineris ejus socios, qui Stephani Sophistæ opinioni adhærebant. Damianus quoque in Probum vehementer commotus, postquam hominem ex Ægypto in Orientem ejecisset, effecit, ut a Petro Antiocheno anathematizaretur. Sed Joannes Archimandrita pro illo intercedens, quum nihil aut deprecando, aut perturbando profecisset, Sententiæ Probi ac Stephani patrocinium palam suscepit, scripsitque librum Apologeticum, quem coram Episcoporum Synodo legi rogabat. Congregata est itaque Synodus in Guba, quod est Castrum in Mesopotamia ad Euphratis ripam situm, in qua Stephanus Sophista, Joannes Archimandrita & Probus damnati sunt. Tunc Probus & Joannes, relicta Stephani opinione, Chalcedonensis Concilii fidem amplexi sunt, & ad Anastasium Antiochiæ Orthodoxorum Patriarcham profecti, ei adhæserunt atque ab eodem suscepti fuere. Aliud quoque dissidium cum Damiano Alexandrino circa Trinitaris mysterium habuit. Damianus enim, quum doctrinam Joannis Philoponi Tritheitarum patentis impugnaret, in hunc errorem præter alios incidit, ut personas & proprietates in Divinis unum idemque esse affirmaret. Adversus hanc Damiani Sententiam scripsit Petrus librum in quatuor Partes divisum, quarum unaquæque Pars viginti quinque capita complectitur. Gregorius Barhebræus auctor est, Petrum generalem ea de re conventum indicere cogitasse, sed Damianum obstitisse: tum vero arrepto calamo Petrum tres adversus Damianum tractatus conscripsisse, quibus ostendebat, Proprietates quidem aliquando pro Personis usurpari, non tamen cum iis unum idemque esse: alioquin quum plures Proprietates unaquæque persona habeat (v. g. Pater innascibilitatem, generationem activam qua Filium producit, & spirationem activam qua Spiritum Sanctum spirat,) in plures etiam personas eam dividi oporteret; & Christus, qui ut Filius a Patre, ut homo a matre Deipara genitus est, non una, sed duplex persona esset. Hinc scissi in factiones Monophysitæ, Petrum alii sequebantur, alii Damianum, & a Petro quidem dicti sunt *Petritæ* seu *Petriani*, de quibus hæc Timotheus in libro de receptione hæreticorum apud Cotelerium Tom. 3. pag. 440. *Petriani affirmant hypostasim esse solas proprietates absque substantia: eamque ob quæstionem adeo cum secta Damianistarum contenderunt, ut scripta multa utrinque prodierint. quæ certamen eorum testantur.* Addit idem Timotheus, *Petritas confiteri Deum ex veritate, substantia & natura quemque per se, Patrem, inquam, & Filium, & Spiritum Sanctum: item prositeri tres hypostases, ac tres personas, & unamquamque hypostasim Deum esse vere, substantialiter, & naturaliter. Unum Deum, unamque substantiam ac naturam Patrem, Filium, & Spiritum Sanctum eos dicere, non numero, sed perfecta æqualitate. Demum illos recipere Theodosium, Severum, Petrum Mongum, & Diof-*

corum; neqaaquam Damianum, nec Paulum Nigrum, quorum doctrinæ repugnant. A Damiano autem appellati sunt Damianitæ, qui non modo Petritas reiiciunt, sed etiam Cajanitas; & Paulum quidem Nigrum antea pro Episcopo Antiocheno habuere; sed illum postea repudiarunt, quod communicasset Ecclesiæ Catholicæ Synodumque Chalcedonensem approbasset, tametsi quammaxime postea a Catholica Ecclesia recesserit, & Concilium Chalcedonense abnegaverit. Recipiunt autem Damianum, Theodosium, Petrum, Dioscorum & Severum. De eorum doctrina tam quoad Incarnationis mysterium, quam quoad Trinitatem fuse disserui in Dissertatione de Monophysitis. Obiit Petrus Callinicensis anno Græcorum 902. Christi 591. quum tredecim annis sedisset. Cadaver in Cœnobio Gubensi sepultum. Petri temporibus Kamjesus claruit, qui Achudemæ post tres annos successit, vixitque ab anno 578. ad annum 609. quo obiit; hic autem plures diversis in locis Episcopos ordinavit, qui Jacobiticam sectam adversus Nestorianos in Oriente sustinerent. Per eadem tempora vixere Episcopi Ninivitæ, qui in Cœnobio S. Matthæi degebant, Gatmæus scilicet, Tobias, Jesuzacha, Sahada, Simeon, & Christophorus, quorum alter alterum excepit, Petro autem defuncto, ut inquit Dionysius in historia Ecclesiastica, resumptis Joannes Archimandrita & Probus viribus, rogant Anastasium Antiochiæ Patriarcham, ut ex cunctis Cœnobiis monachos Antiochiam convocari jubeat, quibuscum ipsi disceptarent, ostenderentque novam a Petro ejusque asseclis, excogitatam fuisse fidem, quum differentiam quidem physicæ significationis naturarum, ex quibus est Christus, confiterentur; numerum vero earumdem naturarum negarent. Collecti igitur ex eorum consilio monachi, & in urbem Antiochenorum per vim adducti, sex integros menses ibidem detenti fuere, tomis octo utrinque editis, nullo tamen fructu. Similem disputationem, Cononem & Eugenium inter & Paulum ac Stephanum, initam coram Joanne Regiæ urbis Episcopo, Justino juniore imperante, refert Photius in Bibliotheca Cod. 24. Verum quod de Anastasio Antiochiæ Patriarcha a Gregorio Barhebræo affirmatur, Joannem scilicet ac Probum a Petro Callinicensi damnatos ad Anastasium confugisse ejusque doctrinam suscepisse, Petro autem defuncto auctores eidem Anastasio fuisse, ut Monachos Antiochiam convocaret; id, inquam, cum recta Chronologia conciliari non potest, nisi Gregorii nomen pro Anastasio substituatur; Petrus enim, qui ab anno 578. ad annum 591. Monophysitis præfuit, non Anastasio Antiocheno Patriarchæ æqualis fuit, sed Gregorio, ut ex sequenti Antiochenorum Præsulum Serie palam fit.

Paulus in locum Severi anno 518. substitutus, quum tres annos sedisset, abdicatur anno Christi 521.

Euphrasius anno 521. Paulo subrogatus, Chalcedonensis Synodi Patrum, & ipsius Papæ Romani nomina diptychis expunxit; postmodum vero metu pœnitens redditus, quatuor Synodos publice promulgavit, ut inquit Theophanes in Chronographia ad annum Incarnationis secundum Alexandrinos 513. obiit anno 526. die 29. Maii, Antiocheni terræmotus agitatione obrutus, quum annos 5. sedisset.

Ephræmius (nonnullis perperam *Euphræmius* dictus) patria Amidenus, ex Comite Orientis, in Euphrasii locum Patriarcha ordinatus anno 526. divinum prorsus fervorem adversus hæreticos exercuit. Quumque annis 18. sedisset, decessit anno 545. ut Pagius ostendit in Critica Baronii.

Domnus Ephræmio successit anno 545. Quumque annos 14. sedisset, obiit anno 559.

Anastasius (male *Sinaita* dictus ,) Domno successit anno 559. Quumque undecimo Episcopatus sui anno , hoc est , Christi 570. in Synodales Epistolas Joannis Constantinopolitani Episcopi, qui Joannem Alexandrinum consecraverat, atque etiam in ipsum Joannem Alexandrinum, qui ordinatus fuerat, rescriptis suis invectus fuisset, Justini junioris mandato Sede depulsus est , & in ejus locum Gregorius Monachus & Byzantiorum Monasterii Apocrisiarius promotus.

Gregorius in Anastasii locum anno 570. substitutus, de multis criminibus accusatus , absolvitur in Synodo Constantinopolitana anno 588. Moritur anno 593.

Anastasius in Sedem suam anno 593. post Gregorii mortem restitutus , sedit usque ad annum 598. quo obiit . Universim , ex quo primum Patriarcha inauguratus est , vixit annos fere 40. nimirum ab anno Christi 559. ad annum 598. Sed eo ejecto Gregorius Sedem tenuit per annos 24. nimirum ab anno 570. ad annum 593.

Anastasius alter , martyr nuncupatus , post Anastasii senioris obitum Patriarcha ordinatus anno 598. ut ex Epistola S. Gregorii Magni ad eum scripta colligitur. Seditione mota anno 609. ab Hebræis Antiochensibus occiditur. Nunc ad Patriarchas Monophysitarum redeundum est.

Julianus I. V. Julianus, Petri Callinicensis Syncellus, Monachus Cœnobii Kennesrinensis , in locum Petri anno 591. suffectus , quum annos 3. & quinque menses sedisset , obiit anno 595. Hic Sergium Edessæ Episcopum , cognomento Armenum , qui una cum Joanne fratre in Scripta Petri Callinicensis insurrexerat , acriter reprehendit : quumque sententias , quibus ii offensi fuerant, exposuisset, effecit, ut ab illis impugnandis abstinerent. Dionysius in Chronico scribit Athanasium ordinatum anno Græcorum 915. hoc est , Christi 604. Julianus itaque ex ejus mente . Vixit usque ad annum Christi 604. nisi dicatur Sedes vacasse post Juliani obitum annis 10.

Athanasius I. VI. Athanasius I. cognomento Camelarius, patria Samosatenus, Monachus Cœnobii Kennesrinecensis, tertio post Juliani mortem die ab Episcopis ordinatus est Patriarcha anno Græcorum 906. Christi 595. vel, ut alii scribunt , anno Græcorum 908. Christi 597. consecratus fuit a Severo Sectæ Monophysiticæ Hierosolymorum Episcopo in Cœnobio Kennesrinensi . Hæc Gregorius Barhebræus in Chronico Syriaco . Verum Dionysius , ut supra dixi , testatur illum Patriarcham ordinatum anno Græcorum 915. Christi 604. Utrumque auctorem sic conciliabis , ut dicatur Athanasius quidem designatus Patriarcha anno Christi 595. vel 597. Ordinatus autem anno 604. etsi enim Barhebræus scribit , illum , postquam electus fuit , ab Episcopis impetrasse , ut non ante ordinaretur , quam commissi sibi a Monachis Camelarii munus per annum impleret ; probabile tamen est , ordinationem ejus usque ad annum 604. dilatam fuisse. Porro Athanasius Severum fratrem ordinavit Samosatæ Episcopum . Idem Alexandriam anno Græcorum 927. Christi 616. profectus , concordiam cum Anastasio Alexandrino inter Syros & Ægyptios Jacobitas instauravit , quæ sub Petro & Damiano rupta fuerat . Obiit eodem Gregorio teste anno Græcorum 942. Christi 631. in Cœnobio Garumitarum sepultus, postquam annos 36. sedisset. Dionysius in Chronico obitum Athanasii ad annum Græcorum 955. Christi 644. consignat. Gregorius opinionem quorumdam refert ajentium, Athanasium sedisse annos 44. Ita Athanasii inauguratio & mors incertæ sunt. Illud tamen constat , eum exeunte anno Christi 628. in vivis fuisse : eo enim anno Athanasius Hierapoli in Syria cum Heraclio Imp. congressus est ;

quumque duas in Christo naturas unamque Dei virilem operationem confessus fuisset, incautum Principem in errorem Monothelitarum vel primus induxit, vel saltem a Cyro & Sergio tribus ante annis inductum, in eodem perverso Dogmate confirmavit. Scio hanc Athanasii cum Heraclio congressionem tamquam fabulosam rejici a Combefisio in historia hæresis Monothelitarum Disp. 1. §. 6. & a Pagio in critica Baronii ad annum 629. & potissimum eorum argumentum esse, quod nulla ejus mentio fiat in Actis sextæ Synodi, aut apud eos Scriptores, qui tunc vixere: Solum Theophanem in Chronographia ad annum Incarnationis secundum Alexandrinos 621. illius colloquii meminisse, quod scilicet Paulum Severianum cum Athanasio confunderet. Verum tam certos illius historiæ characteres habemus, ut de ejus veritate dubium movere non liceat. Nam primum diserta sunt Theophanis verba, nec est, cur eum arbitremur Athanasium cum Paulo Severiano confudisse: ait autem sic: *Hoc anno, Heraclii scilicet vigesimo, quum Imperator adhuc Hierapoli moraretur, Athanasius Jacobitarum Patriarcha, vir vafer & perniciosus, ut ex innata sibi vafritie sunt Syri omnes, ad eum accessit: motisque cum Imperatore de fide sermonibus, si modo Synodum Chalcedonensem vellet admittere, Patriarcham Antiochiæ se eum constituturum Heraclius promisit. Is enunciatis in Christo Naturis duabus, hæresim ad tempus simulans, propositam Synodum probavit, & recepit. Tum vero de operatione & voluntatibus Imperatorem interrogavit: Quales asserere deceat, geminas, an unicam? Imperator insufitata sibi vocum novitate implicatus, Sergio CP. Episcopo scribit. Is Cyrum Phasidos Episcopum ad se accersitum interrogat, & in unicam voluntatem & actionem pariter unicam consentire reperit. Sergius etenim, ceu patria Syrus, & Jacobitis parentibus ortus, unam physicam volendi actionem, unamque operationem in Christo confessus, & scripto testatus est. Imperator utriusque ad invicem comparata sententia, concordem eis postmodum invenit Athanasium.* Deinde præter Theophanem Antiochus Monachus homil. 130. & Zonaras tradunt Athanasium natione Syrum a suis Patriarcham appellatum, Episcopatum Antiochenum ambiisse: id quod narrationem Theophanis confirmat. Tertio, colloquium Athanasii cum Heraclio diserte memorat Gregorius Abulpharagius seu Barhebræus in Chronico Syriaco, etsi ea reticet quæ ad hæresim Monotheliticam, admissumque Chalcedonense Concilium spectant: Sic autem scribit: *Quum Imperator Mabugum* (hoc est Hierapolim) *abiisset, accessit ad eum Mar Athanasius cum duodecim Episcopis suis, a quibus ille libellum Fidei exegit: quumque ii obtulissent, legit eum laudavitque: non tamen eos vexare destitit, ut Synodum Chalcedonensem susciperent: idque quum minime obtinuisset, iratus Heraclius litteras ad omnes ditionis suæ partes misit, quibus edicebat, ut quicumque sibi non adhæreret, naribus auribusque mutilaretur, bonisque omnibus spoliaretur. Tum vero plurimi ad eum defecerunt.* Demum Sophronius Episcopus Hierosolymitanus in sua Synodica, diserte anathema in Monothelitas pronunciat, inque ipsum Athanasium: *cum quibus & eorum impietatis successores anathema sint & catathema: Athanasius pariter Syrus, Apozygariusque ille Athanasius* (*Alexandrinus fortasse Jacobitarum Patriarcha ejusdem Athanasii Syri æqualis*), *& qui eorum inconvenientem convenientiam inconvenienter & indocte suscipiunt.* Quum igitur Athanasium Monothelitam fuisse teneamus, & Episcopatum Antiochenum ambiisse, & cum Heraclio Imperatore Hierapoli colloquium habuisse, non est cur Theophanis narratio velut fabulosa rejiciatur. Combefisii argumenta solvit Goarus notis in Theophanem editionis Parisiensis pag. 609. Venetæ pag. 218. *Quod vero*, ait Pagius, *plane autem falsum, Athanasium Jacobitarum fuisse Patriarcham, quum*

auctor Chronici Orientalis Patriarcharum Jacobitarum accuratum Catalogum scripserit, ejusque non meminerit; Non advertit vir doctus, binas fuisse ab initio exortæ hæresos Jacobiticæ seu Monophysiticæ, & esse etiamnum Ecclesias Patriarchales, Alexandrinam scilicet Ægyptiorum, & Antiochenam Syrorum: Auctorem vero Chronici Orientalis non Antiochenorum Jacobitarum, sed Alexandrinorum Patriarcharum Catalogum texere: Athanasium autem Syris Jacobitis, non Ægyptiis Patriarcham præfuisse. Qui Antiochenos Patriarchas recensent, post Athanasium Martyrem, qui ut supra dixi, anno Christi 609. a Judæis occisus fuit, hunc Athanasium hæreticum collocant, quem & Anastasium nonnulli appellant. Sed quum hic anno 628. ut modo dicebam, ab Heraclio Patriarcharum Antiochenum obtinuerit, & anno 631. decesserit, sequitur sedem illam per annos viginti, hoc est, ab anno 609. ad annum 628. antea vacasse; ab Athanasio autem per quatuor incompletos annos occupatam fuisse. Nec mirum, quod Sedes Antiochena tamdiu vacaverit: Nam Chosroes Persarum Rex Antiochiam duobus post Anastasii Martyris cædem annis, hoc est, anno Christi 611. expugnavit: Syriamque universam atque Palæstinam tenuit usque ad annum 628. quo illo perempto Siroes filius regnum iniit, & quidquid pater Romanæ Ditionis eripuerat, Heraclio restituit. Id factum die 3. Aprilis anno Christi 628. quum Heraclius in Castris ad Canzacum positis commoraretur: ibi enim quum Legatus Siroæ pro pace inter utrumque regnum stabilienda adfuisset, Heraclius Theodorum fratrem cum literis & a Rege Persarum Siroe viris delegatis misit, qui Persas Edessæ, in Palæstina, Hierosolymis, & in cæteris Romanorum Civitatibus repertos, cum pace in Persiam reducerent. Quum vero paucis post mensibus ex urbe Edessa, ubi Ecclesiam sub Chosroæ temporibus a Nestorianis occupatam Orthodoxis restituerat, Hierapolim venisset, ibi cum Athanasio, ut supra dictum est, colloquium habuit: idque circa mensem Octobrem anni 628. ut ostensum est Tom. 3. Biblioth. Orient. pagina 415. & seq. Chosroes anno 624. ut Heraclio Imperatori ægre faceret, Orthodoxos in ditione sua positos vexavit, eosque ad amplexandam Nestorianam hæresim adegit, Edessenamque Ecclesiam Catholicis ereptam, tradidit Nestorianis. Hæc Græci Scriptores tradunt; quibus addit Gregorius Bathebræus Scriptor Syrus Jacobita, ab eodem Chosroe immissos fuisse in Mesopotamiam Jacobitas Episcopos Samuelem, Jonam, & Esaiam, eosque Ecclesiis Amidæ, Edessæ, ac Telæ seu Constantinæ præfectos: & Samuelem quidem atque Jonam in Assyriam, unde venerant, redire compulsos, propterea quod in Diæceses Patriarchæ Athanasio subditas, ipsi non a Patriarcha, sed a Primate Orientis, quem Maphrianum vocant, electi, intrusi fuissent: Esaiam vero Edessenam Ecclesiam tamdiu tenuisse, donec ab Heraclio Imp. anno 628. paucis post Paschalem Solemnitatem diebus relegatus fuit. Sub eodem Athanasio Jacobitæ Orientales cum Occidentalibus coaluere, hoc est, Assyrii cum Syris, sic tamen, ut Orientales Primatem seu Maphrianum sibi præficerent, qui Antiocheno Occidentalium Patriarchæ subesset. Id factum a Gregorio Barhebræo narratur in Chronico ad annum Græcorum 940. Christi 629. quo Maruthas quinto post Samuelis obitum anno Magnus Orientis Metropolitanus seu Catholicus, ordinatus est ab Episcopis Christophoro Ninives, Georgio Sigaræ, Daniele Nuhadræ, Gregorio Beth-Raman, & Jazdephane Sciaharzul, a quibus ordinati etiam fuere Aitallaha Gumalæ in Ditione Margensi, & A-

cha

cha Episcopus Anbaræ seu Pheroz-Saporis. Quæ sit ea magni Orientis Metropolitani, seu Maphriani, hoc est, Catholici sive Primatis, dignitas, quibusque prærogarivis ornata, exposui in Dissertatione de Syris Monophysitis §. VIII. Obiit autem Maruthas anno Christi 649. quum viginti annis Catholicus seu Maphrianus Orientis fuisset. Ex quo Pagii conjectura de Athanasio Patriarcha refellitur ajentis; *Athanasius Syrus videtur unus fuisse ex illis Catholicis, qui Patriarchæ Antiocheno subdebantur, qui ideo Patriarchatum illum ambiebat*. Athanasius ambivit Antiochenum Orthodoxorum, non Jacobitarum Patriarchatum: hoc enim jam potiebatur, ut supra dictum est; illum vero obtinuit, quum duas Christi naturas Synodumque Chalcedonensem coram Heraclio admisisset. Ipse autem adeo non fuit unus ex illis Catholicis, qui Patriarchæ Antiocheno subdebantur, ut potius sectæ suæ Catholicum hujusmodi primus instituerit.

VII. Joannes I. a Sedris cognomentum adeptus, Athanasii discipulus, ex monacho Cœnobii Eusebonæ, ad Patriarchalem Dignitatem evectus, ab Abrahamo Nisibis Episcopo anno Græcorum 942. Christi 631. ordinatus est. Evangelia e Syriaco in Arabicum jussu Amri Saadi filii Arabum Dynastæ interpretatus fuit. Quumque annos 18. sedisset, obiit anno Græcorum 960. mense Decembri, hoc est, exeunte anno Christi 648. Amidæ in templo Zoaræ sepultus. Dionysius in Chronico Joannem ab anno Græcorum 955. ad annum 961. sedisse refert, hoc est, ab anno Christi 644. ad annum 650. Ejusque temporibus claruisse Episcopos Jacobitas, Joannem Arabum, Simeonem Edessæ, Matthæum Alepi, Thomam Amidæ: quibus Gregorius addit Severum Sabochrem Episcopum Kennesrinensem, & Thomam Heracleensem Mabugi & Germaniciæ, qui Sacrum Evangeliorum Codicem & reliquos novi Testamenti libros ad Græcorum exemplarium fidem restituit post primam versionem Philoxeni Mabugensis studio elaboratam. Diximus supra, Athanasium non Jacobitis tantum præfuisse, sed Catholicis etiam ab Heraclio Patriarcham Antiochenum constitutum. Quis vero in hoc munere ei successerit, colligitur ex Epistolis S. Martini I. Papæ. Quum enim sciret Pontifex per relationem a Stephano Dorensi Episcopo in Synodo anno 649. lectam, laborare vehementer Ecclesiam Antiochenam ob *Macedonium* post Athanasium in ea sedentem; ad hoc corrigendum delegar vicem suam Joanni Episcopo Philadelphiæ creatum in Oriente Vicarium Apostolicæ Sedis, ad quem scribit hæc Epistola V. Idem Sanctus Pontifex Epistola XI. ad Ecclesiam Hierosolymitanam & Antiochenam scripta nunciat, Monothelitarum hæresim in Concilio fuisse damnatam, ordinationemque *Macedonii* Antiochiæ, & *Petri* Alexandriæ perperam esse factam. Itaque ex his planum fit, binos Patriarchas, eosdemque hæreticos, in Ecclesias Antiochenam & Alexandrinam intrusos fuisse, quorum alter Monophysita esset, alter Monothelita. De Petro jam dictum est in Serie Patriarcharum Alexandriæ, eum scilicet Cyro defuncto tunc successisse, quum Benjaminus Patriarcha XXXVIII. Ægyptiis Monophysitis præesset. Quum vero Syri Jacobitæ in locum Athanasii Joannem subrogassent, Macedonius a factione Monothelitarum intrusus est, idemque successorem habuisse videtur *Macarium*, qui anno 681. in sexta Synodo Oecumenica depositus fuit, missusque Romam, ut in monasterium detruderetur. Joannes I.

VIII. Theodorus, in Scetensi eremo primum, deinde in Kennesrinensi Cœnobio Monachus, ab Abrahamo Emesæ Episcopo eodem quo Joannes obiit anno ordinatus, quum annos 18. sedisset, decessit anno Græcorum 978. Christi 667. Dionysius in Chronico testatur eum anno Græcorum 962. Christi 651. electum, obiisse anno Græcorum 976. Christi 665. Hic Denham in locum Maruthæ Catholicum Orientis ordinavit, te- Theodorus.

ste Gregorio Barhebræo in hæc verba : *Eodem anno , quo Maruthas Maphrianus , decessit & Joannes Patriarcha Athanasii præceptoris sui successor : cumque Theodorus Patriarcha excepit , qui Maphrianum Orienti ordinare desiderans , quemodo Patriarcha Alexandriæ Abissinis Metropolitam instituit , litteras hac de re ad Episcopos & Primates Orientis dedit , postquam eos sibi conciliasset eorumque consensum habuisset . Namque fœdus cum ipsis sanxerat litteris Systaticis & Episcoporum Occidentalium testimoniis firmatum , quod quum Patriarcha decessisset , Maphrianus electo manum imponeret : & sicuti absque Patriarcha Maphrianus , sic absque Maphriano Patriarcha haudquaquam eligeretur . Tum vero Tagritenses Denham discipulum Maruthæ elegerunt , & ad Patriarcham Theodorum adduxere qui eum Tagrito universoque Orienti Maphrianum ordinavit .* Sedit Denha annos 10. Obiitque die 3. Novembris anno Christi 659. Vacavit post ejus obitum Maphriani Dignitas per decennium.

Severus.

IX. Severus , cognomento Bar-Maske , idest, filius Pincernæ, ex Cœnobio Phaghimtæ seu Saphyli , quod apud Rhesinam Mesoporamiæ urbem situm est, Amidensis olim Episcopus , a Joanne Tarsensi ordinatus est Patriarcha anno Græcorum 979. Christi 668. Obiit anno Græcorum 991. Christi 680. quum annos 12. sedisset . Dionysius in Chronico , Severi inaugurationem ad annum Christi 665. consignat . Severum inter , & Episcopos Sergium Zachonium atque Ananiam Cartaminensem aliosque Mesoporamiæ Præsules orta est contentio , ad quemnam Ordinario Episcoporum ejus regionis pertineret, ad Patriarcham ne , an ad Metropolitas . Severus exemplo Alexandrini Patriarchæ cunctorum sibi ordinationem Episcoporum vendicabat . Illi contra , Nicænos Canones allegabant , quibus definitur , ut Episcopi a proprio Metropolitano ordinentur. Synodus hac de re anno 676. in Tellara celebrata fuit, in qua tamen quum nemo a propria sententia dimoveri voluisset , Severus Episcopos, Episcopi Severum anathemate perculerunt : duravitque hujusmodi dissidium per annos 4. donec Severus obiit . Episcopi a Joanne Ninives Metropolita , qui postmodum Maphrianus fuit , reconciliati sunt . Severus anno Græcorum 980. Christi 669. Barjesum Maphrianum Orientis ordinavit, qui obiit die 17. Decembris anno Græcorum 995. Christi 683.

Athanasius II.

X. Athanasius II. cognomento Baladensis, in Synodo Rhesinæ post Severi obitum ab Anania Mardæ & Capharturæ Episcopo anno Græcorum 995. Christi 684. Patriarcha ordinatus est , quum Sedes per annos 4. vacua fuisset. Obiit anno Græcorum 997. Christi 686. Dionysius obitum Athanasii ad annum Christi 704 differt . Fuit autem Athanasius Severi Sabochtæ Kennesrinensis Episcopi discipulus , & in Cœnobio Kennesrinensi Græcam linguam edoctus , in Monasterio Malchi interpretandis in Syriacum sermonem libris incubuerat . Quumque morti proximus esset , Sergio Zachonio Metropolitæ præcepit , ut Georgium Arabum Episcopum crearet : quem is ordinavit mense Novembri , duobus post Athanasii obitum mensibus , anno Græcorum 998. Christi 686. Porro Athanasius ordinavit Abrahamum Maphrianum anno Græcorum 995. Christi 684. qui eodem anno decessit , Successoremque habuit Davidem ab Orientalibus Episcopis Maphrianum ordinatum anno Christi 685. Davide autem post sex menses defuncto , quum Sedes Maphriani seu Catholici per annum cum dimidio vacasset , Joannes cognomento Saba , hoc est , Senex , qui Ninives & Monasterii S. Matthæi Metropolita fuerat , ab Orientalibus subrogatus, sedit annum cum dimidio, obiitque anno Christi 688. quo Denha hujus nominis secundus die 13. Martii ad Catholici Dignitatem erectus fuit . Sub eodem Athanasio Patriarcha contigit unio Armenorum cum Jacobitis , de qua infra sermo erit . Item sub eodem claruit Jacobus Edessenus, qui in Cœnobio Aph-

thonii, quod Kennefrinense dicitur, Græcam linguam & Sacras litteras edoctus, Alexandriam quoque studiorum causa profectus, tandem Edessam delatus, illius Ecclesiæ Episcopus creatus est. Eam tamen Sedem, improborum quorumdam Clericorum factione exagitatus, sponte reliquit. Sed & cum Patriarcha Juliano, qui Athanasium excepit, cæterisque Episcopis pro Ecclesiasticorum Canonum observantia acriter pugnavit: quumque nihil profecisset, ad Monasterium Jacobi de Chisuma se recepit. Ejus in locum Edessæ Episcopus consecratus est Abibus. Jacobum vero Monachi Eusebonæ ad se arcessivere, apud quos per annos undecim Græcam Scripturarum lectionem docuit. Quam ob rem a Monachis in Græcos male animatis vexatus, ad Cœnobium Teledæ migravit, ibique novennio commoratus, veteris Testamenti libros emendavit. Interea Abibo mortuo, Edesseni Patriarcham adiere, ut Jacobum ad suam Ecclesiam redire juberet. Paruit Jacobus. Sed post quatuor a recepta Sede menses in Occidentem profectus, ut libros & discipulos suos ad suam Ecclesiam asportaret, quum ad Monasterium Teledense pervenisset, librosque suos præmisisset, vita functus est die 5. Junii anno Græcorum 1019. Christi 708. Dionysius in Chronico mortem Jacobi consignat ad annum Græcorum 1021. Christi 710. eoque anno suffectum in ejus locum Abibum testatur: anno vero Græcorum 1017. Christi 706. habitam a Juliano Patriarcha Synodum, eique inter cæteros Episcopos Jacobum adfuisse. Quo tempore post Severi obitum Sedes Patriarchalis Jacobitarum vacabat, antequam Athanasius in ejus locum substitueretur, habita est Constantinopoli sexta Synodus anno Christi 681. adversus Monothelitas, in qua deposito Macario, Theophanes ad eam Cathedram promotus fuit. Vixit autem Theophanes ad annum Christi 685. eoque mortuo Antiochena Diœcesis in duas factiones scissa est, in Melchitas scilicet, & Maronitas: quarum unaquæque suos habere cœpit Patriarchas: & Maronitis quidem primus Patriarcha præfuit Joannes, qui olim Monachus fuerat in Cœnobio S. Maronis ad Orontem in secunda Syria sito, seditque ab anno Christi 685. ad annum 707. quo obiit. Successorum ejus Seriem usque ad præsentem diem alibi dabimus. Melchitis vero post Theophanem in Antiochena Sede inconsulto Clero a Conone Papa præfectum fuisse Constantinum Ecclesiæ Syracusanæ Diaconum, refert Anastasius. Sed comperto, ut subdit, hominis ingenio malo pravoque, & novitatis discordiæque cupido, eodem Pontifice jubente a Præfectis Imperatoris comprehensus & in carcerem detrusus est. Quam ob rem nullus apud Orientales Scriptores in Serie Patriarcharum Antiochenorum Constantino locus: sed post diuturnam annorum quadraginta Sedis vacationem Stephanum quemdam monastici instituti Syrum, Hisamo Arabum Duce permittente, in Antiochensium Sede Episcopum collocatum ferunt. Id anno 2. Constantini Copronymi, Christi 742. contigisse, testatur Theophanes. Atque ita ad hodiernum usque diem Melchitis, Maronitis, & Jacobitis Patriarcha præfici consuevit.

II. Julianus II. cognomento Romanus, hoc est, miles, quod patre milite natus esset, qui sub Davide Armenio temporibus Heraclii Imperatoris stipendia fecerat, in Cœnobio Kennefrinensi monasticam vitam professus, Græcamque linguam edoctus, Amidæ ab Athanasio Sarugensi Episcopo ordinatus est Patriarcha anno Græcorum 999. Christi 688. Sedit annos 21. obiitque anno Græcorum 1019. Christi 708. Scripsit binas Synodicas ad Simeonem & Alexandrum Alexandrinos Ægyptiorum Patriarchas XLII. & XLIII. Quum autem Cœnobitæ S. Matthæi scriptis ad Julianum litteris novum ab eo Metropolitanum in locum Joannis Julianus II.

Sabæ postulassent, quem ajebant, utpote senio confectum, a regimine Cœnobii & ab Episcopali onere se subduxisse, eorumque precibus Julianus satisfecisset; orta est ipsum inter & Orientales discordia, Maphriano Denha potissimum incentore, ægre ferentibus scilicet Orientalibus, quod Patriarcha in Diœcesim Maphriano subjectam manus misisset, ordinationesque eorum Episcoporum sibi vendicasset. Sed Julianus rejecta in Cœnobitas Matthæanos culpa, Episcopos Optimatesque Orientis, nequidquam reclamante Denha Maphriano, induxit, ut sublato schismate ad unitatem redirent. Tum vero in Denham quæsitum fuit, qui Patriarchæ submittere se detrectabat: & coacta Synodo decretum, eo amoto Bacchum Akulæ, ideſt, Cuphæ, Episcopum, Orienti præficiendum esse. Denha vero, quum in Cœnobio Kennesrinensi biennium mansisset, ab Elia Juliani successore in Sedem suam restitutus est, obiitque die 19. Octobris anno Græcorum 1039. Christi 727.

Elias. XII. Elias monachus Cœnobii Gubæ, deinde Euphemiæ Episcopus, postquam eam Ecclesiam annis 18. rexisset, in locum Juliani Patriarcha suffectus fuit anno Græcorum 1020. Christi 709. Duobus post annis Antiochiam jubente Valide Arabum Rege cum monachis & Clericis ingressus, novam Jacobitis Ecclesiam ibi fundavit. Obiit anno Græcorum 1034. Christi 723. quum annos 14. sedisset. Dionysius Eliæ obitum ad annum Græcorum 1040. Christi 729. consignat, ejusque temporibus floruisse refert Episcopos Jacobitas Abibum ejusque successorem Constantinum Edessæ, Simeonem Haran, Theodotum, ac Thomam, cognomento Stylitam, Amidæ.

Athanasius III. XIII. Athanasius III. Archimandrita Cœnobii Gubæ, mense Aprili anno Græcorum 1035. Christi 724. ordinatus Patriarcha in monasterio Cartaminensi per Theodosium Rhesinæ Episcopum; vel, ut apud alios auctores legitur, ordinatus Edessæ a Georgio Arabum Episcopo. Obiit anno Græcorum 1051. Christi 740. quum annos 15. sedisset. Dionysius ejus mortem ad annum Christi 746. protrahit. Hic Synodicam scripsit ad Alexandrum Patriarcham Alexandrinum XLIII. Denhæ autem Maphriano Paulum subrogavit, qui quum Tagritenses cæterosque Orientales inter se & cum Occidentalibus conciliasset, obiit die 5. Martii anno Græcorum 1068. Christi 757. Athanasius vero Patriarcha congregata, ut inquit Gregorius Barhebræus, Synodo anno Græcorum 1037. Christi 726. Armenos cum Jacobitis Syris conjunxit. Audiatur Barhebræus. *Hic unionem cum Armeniis fecit, quum Joannes quidam esset illorum Catholicus. Julianistæ enim, qui Gregoriani appellabantur, inque regione Maipheractæ habitabant, Armenos concitabant, dicentes: Corpus Christi a Jacobitis corruptibile asseri. Quoniam vero Armeni non aliam corruptionis speciem noverant, præter illam, quæ Corpori post animæ separationem contingit, ea Jacobitarum propositione offendebantur. Quamobrem Patriarcha Athanasius sex doctos Episcopos elegit, & ad Joannem Catholicum misit. Et multi quidem Armeni Episcopi convenerunt. Sed quum diu multumque laborassent Episcopi, ex Doctorum libris demonstrationes eis proferentes, non tamen eis persuadere potuerunt; Nam ex libris veteris & novi Instrumenti testimonia poscebant, quibus corruptio de Corpore Domini diceretur. Tum vero nostri Episcopi illud testimonium produxere, quod Paulus in libro Actuum de Christo pronunciavit: suscitavit eum Deus a mortuis, & non amplius videbit corruptionem. Quumque illi versionem ejus Libri Armenico Sermone consuluissent, eamdem utrobique Sententiam deprehenderunt, cognoveruntque vocem illam, non amplius, planum facere id semel antea contigisse. Catholicus igitur valde lætatus est, ut qui unionem summopere desiderabat. Verum neque sic in-*

duci potuerunt Armeni, ut dictionem illam usurparent, sed pueriles causas allegabant, a doctrina rationibus quam maxime alienas. Eo itaque in negotio utraque pars œconomia uti debuit, ut concordiam perficeret., quod & contigit: & nostri quidem Episcopi Sacrificium peregerunt, communicantibus Armenis: tum vero Armenis Liturgiam offerentibus, communicarunt Syri: atque ita in unitate fidei conjuncti, Tomum Synodicum confecere: & qui Syriace quidem conscriptus erat, apud Armenos mansit; qui vero Armenice, apud nos Syros. Hæc contigere anno Græcorum millesimo trigesimo septimo, qui erat annus Armenorum centesimus trigesimus quintus. Hæc Gregorius Barhebræus, immani anachronismo: nam annus Græcorum millesimus trigesimus septimus respondet anno Christi 726. Annus vero Armenorum centesimus trigesimus quintus incidit in annum Christi 686. non 726. Epocha enim Armenorum, quæ Turcomanorum dicitur, cœpit tempore Moysis vigesimi tertii eorum Catholici seu Patriarchæ, anno Christi 551. ut constat ex Patriarchali ejus gentis historia apud Clementem Galanum lib. 1. Conciliationis Ecclesiæ Armenæ cum Romana cap. XI. pag. 105. Ut igitur Armenicam Epocham cum Græca conciliemus, pro anno Armenorum 135. quem Barhebræus cum anno Græcorum 1037. conjungit, reponendus esset annus 175. qui anno Christi 726. Græcorum 1037. respondet. Verum obstat Chronologia Armenica, quo minus hanc unionis Armenorum cum Jacobitis historiam ad tempora hujus Athanasii referamus: ex dictis enim pater, hunc Athanasium ab anno Christi 724. ad annum 740. Jacobitis Patriarcham præfuisse. At Joannes ille Armenorum Catholicus, sub quo dicitur Athanasius unionem Armenorum procurasse, non huic Athanasio, sed alteri hujus nominis secundo, cognomento Baladensi, æqualis fuit, successitque Eliæ Jelivodano Patriarchæ Armenorum XXXIII. qui in Serie eorum Patriarcharum apud Galanum lib. 1. pag. 198. anno Armenorum 112. (Christi 663.) Sedem iniisse, eamque per annos 24. (nimirum utrinque incompletos) tenuisse legitur; adeoque anno circiter Christi 686. qui postremus Athanasii Baladensis erat, obiisse. Eo anno Joannes, Ozniensis appellatus, in locum Eliæ subrogatus est, unionemque cum Jacobitis perfecit, de qua hæc in Patriarchali Armenorum historia apud Galanum pag. 201. *Domnus Joannes Ozniensis e Provincia Dascerana, annos 11. Hic jussu Omaris Saracenorum Ducis, & auxilio Calipha Babylonis, Synodum congregavit in urbe Manaschierti* (Managerda) *in confinibus Harcanæ Provinciæ* (Araki) *ubi convenientibus cum Armenis sex Assyriis Episcopis, definita fuit in Christo una natura, una voluntas, & una operatio. Et postquam Armenii Assyriorum voluntati obsequuti fuere, in suum unius cujusque locum reversi sunt.* Itaque Barhebræus hallucinatus est, tum quia ad Athanasii tertii tempora refert quæ sub secundo contigere; tum quia annum Armenicum 135. cum anno Græcorum 1037. copulat. Meminit Conciliabuli Manaschiertensis Isaacus Armenus Catholicus seu Patriarcha in Oratione invectiva adversus Armenos a Combefisio relata in historia hæresis Monothelitarum pag. 359. ubi ait: *Armenios omnem adversus Ecclesiam Catholicam defectionem statuisse in Synodis habitis in Satanicis ac diabolicis dæmoniacisque eorum locis, cum appellato Tiben, tum Mantzicierti*: nimirum in Conciliabulis Thevinensi, & Manaschiertensi, quorum primum celebratum fuit a Nierse seu Narsete Patriarcha XXI. paulo post annum Christi 500. alterum a Joanne Ozniensi XXXIV. circa annum 986. de quibus vide Galanum lib. cit. pag. 85. & 201.

XIV. Joannes II. Monachus Cœnobii Zuchenienfis, deinde Hauræ & Haran Episcopus, ab Athanasio Sandalensi Maipheractæ Episcopo per fraudem in locum Athanasii anno Græcorum 1051. Christi 740. Patriar- Joannes II.

cha suffectus, eumdem inaugurationis suæ auctorem turbas excitantem, Synodo quæ in Tarmana Cyrensis ditionis pago habita fuit, repressit; Episcopos vero, qui in Synodo Telæ ipsum Athanasium summum & principem Episcoporum ac Metropolitam magnum proclamaverant, excommunicavit. Episcopi anathematis sententia conterriti, Athanasio relicto, absolutionem a Patriarcha postularunt. Verum Athanasius nihilo melior effectus, Episcopos quoque instituere cœpit, in quorum numerum etiam adlegit Isaacum Haranitarum, & Josue Bacrum Sigaræ, amoto Elia ejusdem urbis Episcopo, qui primam S. Gregorii Theologi Partem Commentariis illustravit. Obiit Joannes menses Octobri anno Græcorum 1066. Christi 754. quum annos fere 15. (non 16. ut scribit Bathebræus) sedisset. Cadaver in Bedia pago ad Euphratem sito conditum. Amidensem Diæcesim in duas dividens, partem Severo ejusdem urbis Episcopo, & partem Esaiæ Aspharinensi regendam dedit. Synodicam scripsit ad Michaelem Alexandrinum Patriarcham XLVI. Sub eo floruere Jacobitæ Episcopi, Constantinus ac Timotheus Edessæ; Constantinus Samosatæ; Simeon & Dionysius Haran; Cosmas, Saba, Severi duo, & Aba Amidæ; Serguna Mardæ; Elias Sigaræ; Athanasius Sandalensis Maipheractæ, & David Daræ, qui postmodum ad Patriarchatum evecti fuere. Ejusdem temporibus Constantinus Copronymus ex Germanicia, Dulichia, Melitene, Theodosiopoli Syros & Armenios Monophysitas eduxit, inque Thraciam transtulit, ut narrat Theophanes ad annum Constantini 5. & 11. Leo Copronymi filius anno imperii sui tertio ex Germanicia multitudinem magnam Syrorum Jacobitarum in Thraciam captivos abduxit, Cedreno teste. Idem Theophanes ad annum Constantini 2. (qui erat Christi 742.) refert Isamum, al. Hisciamum, Arabum Regem permisisse, ut Antiochiæ Græcis Melchitis Patriarcha crearetur Stephanus, postquam ea Ecclesia per annos 40. Pastore orbata fuisset. *Hoc anno*, inquit, *Isam Arabum dux mortuus est. Is Sanctam Antiochiæ Ecclesiam Pastore jam annos 40. viduatam, Arabibus nimirum Patriarcham eligi prohibentibus, in priorem statum reposuit. Quempiam enim monastici instituti Syrum, nomine Stephanum, rusticum quidem, at pietate clarum, Christianis in Oriente positis, si modo hunc admitterent, Patriarcham eligendi liberam fecit potestatem. Illi divinitus hoc fieri arbitrati, ipsum Stephanum in Theopoleos Sede Episcopum collocant: atque ita ad hodiernum usque diem eligendo Patriarchæ nullum impedimentum a Saracenis affertur.* Quum Theophanes Antiochiæ Patriarcha anno Christi 685. decessisset, ut supra dictum est, eique a Conone Papa suffectus Constantinus, paulopost e dignitate excidisset; colligitur, illam quadraginta annorum Sedis Antiochenæ vacationem, de qua Theophanes, ab anno circiter Christi 686. ad annum 726. numerandam esse: adeoque Stephanum jussu Isami Patriarcham constitutum, ab anno circiter Christi 726. ad annum 744. Sedem tenuisse: obiit enim anno Constantini 4. Christi 744. eodem Theophane teste, eique Theophylactum Presbyterum Edessenum Antiochiæ Patriarcham subrogari permisit Maruanus Isami successor. Quumque Theophylactus die 29. Junii anno Constantini 10. Christi 751. obiisset, Theodorus Vicarii filius e minori Armenia oriundus in ejus locum Patriarcha ordinatus est, qui vivebat anno Christi 763. Constantini 23. quo una cum Theodoro altero Hierusalem, & Cosma Alexandriæ Patriarchis, & Suffraganeis Episcopis die Sanctæ Pentecostes anathematizavit Episcopum Epiphaniæ Iconomachum. Hucusque Theophanes de Patriarchis Melchitis. Porro ex uno Theophylacto antea Presbytero Edesseno deinde Patriarcha Antiocheno, duos fecit Cl. Vir. Fabricius in Biblioth. Græca Tom. 6. pag. 284. quorum unum

ait fuisse Theophylactum Antiochiæ Episcopum, de quo Theophanes, alterum Theophylactum Edessenum Presbyterum, cujus Cedrenus mentionem facit. Tam Cedrenus, quam Theophanes de uno eodemque Theophylacto loquuntur. Thoodoro denique circa annum Christi 768. defuncto, vel, ut alii scribunt, ejecto, Theodoritus Patriarcha successit, qui postremo Mansoris Chaliphæ anno, hoc est, Christi 774. in carcerem conjectus est, ut infra sermo erit; & anno Christi 787. Joannem Vicarium suum ad septimum Concilium oecumenicum misit, ut in Serie Patriarcharum Alexandrinorum dictum est.

Isaac.

XV. Isaac Monachus Cœnobii Cartaminensis, deinde Episcopus Haran, jussu Abugiaphari Mansoris Arabum Regis in locum Joannis anno Christi 754. Patriarcha suffectus est, & Rhesinæ a Jacobo cœco Reschiphæ Episcopo ordinatus. Periit anno Patriarchatus nondum expleto; ejusdem Mansoris jussu suffocatus. Cadaver in Euphratem projectum. Misit Synodicam ad Michaelem Alexandrinum Patriarcham XLVI. per Metropolitas Damasci & Emesæ, ut in Serie Patriarcharum Alexandriæ dictum est.

Athanasius IV.

XVI. Athanasius IV. patria Sandalensis, ex Monacho Cœnobii Carraminensis tenunciatus Maipheractæ Episcopus, sub Joanne II. Patriarcha turbas plurimas excitavit, adeo ut Episcopos etiam ordinare aliosque deponere ausus fuerit. Post Isaaci cædem jussu Abugiaphari Mansoris electus Patriarcha, ab Haranitis, quod Abdinensem quemdam Isaaci discipulum ipsis invitis Episcopum ordinare deliberasset, noctu suffocatus est anno Græcorum 1070. Christi 759. Cadaver in Cœnobium Cartaminense a Monachis elatum; ubi tamquam Sanctus colitur, licet Ecclesiæ turbator, ut Barhebræus observat, & illegitimus Patriarcha fuerit. Dionysius a Rege Abugiapharo occisum Athanasium refert: hunc enim rumorem in vulgus sparsere qui ipsum interfecerant, ut idem Barhebræus notat.

Georgius.

XVII. Georgius ex Baaltan pago, Monachus Kennesrinensis, deinde Theodori Samosatenorum Episcopi Syncellus, in Synodo Mabugensi anno Græcorum 1070. Christi 759. coacta, post Sandalensis obitum, omnium Episcoporum, præter Davidem Daræ, & Joannem Callinici, consensu, ex Diacono Patriarcha electus ordinatusque est. Dionysius tam Georgii ordinationem, quam irruptionem Joannis Callinicensis ad annum Græcorum 1066. Christi 755. describit; Sed amanuensis mendum est, qui loco non suo ea apposuit, quæ ad annum Græcorum 1070. Christi 759. transferenda sunt. Ait autem Dionysius de Synodo Mabugensi loquens & Georgii electione. *Ei Synodo interfuere Joannes Episcopus Callinici, Timotheus Edessæ, David Daræ, Aba Amidæ, Serguna Mardæ, Stephanus Chaboræ, Constantinus Samosatæ, Cyriacus Turabdini, Dionysius Haran, Elias Sigaræ, Paulus Tagriti, Zacchæus Charmæ, Jonas Nuhadræ, aliique ex Syria bene multi. Quum vero absenti Georgio suffragium scripta manu dedissent, & consecrationis munus ipsi jam collaturi essent, Joannis cujusdam Monachi impulsu Schisma inter eos ortum est. Nam qui ex Mesopotamia erant, ac præsertim Cartaminenses & Athanasiani, antequam Georgius ordinaretur, sese subduxere: factoque conventu Joannem Callinici Episcopum, qui primus omnium Georgio suffragium dederat, Patriarcham constituunt. Et Occidentales quidem omnes atque Mosulani Georgio parebant; Orientales vero Joannem sequebantur.* Vixit autem Joannes usque ad annum Græcorum 1074. Christi 763. quo obiit, etsi Dionysius mortem ejus duobus post annis contigisse scribit. Eo autem defuncto Synodus Episcoporum Mesopotamiæ, Mosulanorum & Occidentalium in Sarugensi Civitate habita fuit, in qua omnes Georgio Pa-

triarchæ consentire, ac insuper decreverunt, Episcopali honore amovendos esse quotquot Joannes Callinicensis ordinaverat. Præfuit ei Synodo Georgius Patriarcha: interfuere autem David Episcopus Daræ, Aba Amidæ, Serguna Mardæ, & Constantinus Samosaræ. Sed biennio post, idest, anno Græcorum 1076. Christi 765. vel, ut scribit Dionysius, anno Græcorum 1078. Christi 767. indignati in Georgium Patriarcham Episcopi, quos ille in Synodo Sarugensi exauctoraverat, Abdallam Abugiapharum Mansorem Arabum Regem adeunt, accusantes Georgium, quod tyrannidem in Syros Jacobitas exerceret. Abugiapharus conjecto in vincula Georgio, Episcopis dat facultatem, alium in ejus locum quem vellent Patriarcham substituendi. Communibus igitur Suffragiis eligitur David Episcopus Daræ, qui licet in cunctos mansuetudinem præ se ferret; neminem tamen sibi obsequentem habuit præter eos qui ipsum ordinaverant: Vertebatur enim ei in crimen, quod Georgium prodidisset. Hinc Schisma ortum est inter Jacobitas, quorum nonnulli Davidem pro Patriarcha habebant; alii Georgii nomen, donec is in carcere mansit, prædicare in Ecclesia non destitere. Mansit Georgius in carcere novem annos, donec Abugiapharus in vivis fuit. Barhebræus narrat, eodem tempore jussu Abugiaphari Chaliphæ Bagdadensis in carcerem detrusos fuisse Georgium Jacobitarum, Theodoritum Græcorum Melchitarum, & Jacobum Nestorianorum Patriarchas, quos Cyprianus Nisibis Nestorianorum Metropolita dimittendos curavit a Mohdio seu Mahadio Chalipha Abugiaphari filio ac Successore, quo anno regnum auspicatus est, nimirum Christi 775. Hegiræ 158. Georgius itaque vinculis solutus est, hac conditione, ut Patriarchæ titulum abjiceret, dum David viveret. Ille vero quum Tagritum venisset, cognita Joannis Chionitæ Maphriani causa, quem ipse in Synodo Episcoporum Orientalium anno Christi 757. electum ordinaverat, quemque Tagritenses multorum criminum accusabant, reum deprehensum eodem anno 775. deposuit, ejusque loco Josephum Maphrianum constituit. Tum vero Georgius Mesopotamia relicta, in Syriam se contulit: ubi amotis quos David ordinaverat Episcopis, decem alios constituit. Demum in regione Claudiæ in Cœnobio Barsumæ anno Græcorum 1101. Christi 790. decessit. Synodicam scripsit ad Joannem Alexandrinum Patriarcham XLVIII. ab eoque responsivam accepit. Sub Georgio cœpta est famosa apud Syros Jacobitas quæstio de iis Liturgiæ verbis: *Panem Cælestem frangimus*, de qua vide quæ adnotata sunt Tom. 2. Bibl. Orient. pag. 341. Ejusdem temporibus claruere Simeon, Zacharias & Elias Episcopi Edessæ: Dionysius & alter Dionysius Haran: Joannes & Sabinus Telæ: aliique quorum supra memini, quum de Synodis Mabugensi ac Sarugensi sermonem feci.

Joseph. XVIII. Joseph Monachus Cœnobii Gubæ, in Synodo Episcoporum, qui in Bedia minori in Valle Haran sita congregati fuerant, mense Junio ejusdem anni Christi 790. quo Georgius obierat, ordinatus, quum Bagdadum se conferret ut Patriarchalis dignitatis Diploma a Chalipha obtineret, decessit in Monasterio Athanasii apud Telbesme mense Januario anno Græcorum 1103. Christi 792. postquam unum Episcopum, Anthimum scilicet Baalbach, hoc est, Heliopoleos in Phœnicia, ordinasset. Hunc omittit Renaudotius in historia Alexandrina pag. 242. ubi Georgio Cyriacum successisse affirmat.

Cyriacus. XIX. Cyriacus Monachus Cœnobii Bezonæ quod de Columna dicitur, estque in Ditione Callinici urbis situm, in Synodo Haranensi die 8. vel, ut alii scribunt, 15. Augusti anno Græcorum 1104. Christi 793. Patriarcha electus, & a Theodosio Episcopo Baalbach ordinatus, eodem

anno

anno Ananiam monasterii S. Matthæi in monte Elphephio monachum consceravit Episcopum Mardæ & Caphartutæ, qui Cœnobium illud apud Marden positum, quod Ananiæ, Narphæ & Zapharanense appellatur, instauravit: quumque annos fere tres & viginti ibi mansisset, obiit, successorem que habuit Ignatium ab eodem Cyriaco Patriarcha ordinatum. Porro Cyriacus Synodum in Beth-Batin apud Haran celebravit propter quæstionem illam de verbis Liturgiæ, *Panem cælestem frangimus*, quæ sub Georgio excitata fuerat: & ipse quidem volebat ea verba tollere: verum obstitere Episcopi, nequid in Sacra Liturgia innovaretur. Quare sancitum fuit ex communi sententia, ut quisque pro suo libitu ea recitaret, vel omitteret: Canones præterea quadraginta de reformatione conditi sunt. Per idem tempus Cyriacus Severum Samosatenorum Episcopum excommunicavit, quod sibi Samosatam advenienti fores Ecclesiæ in faciem occlusisset: veniam deinde postulanti, placatus concessit. Anno Græcorum 1109. Christi 798. Gabriel Julianistarum Patriarcha Cyriacum adiit, rogans, ut gentem suam cum Jacobitis Severi Sectatoribus conjungeret, hac conditione, ut neque Juliano anathema diceretur, neque Severi nomen prædicaretur, & qui alteri superstes esset, utrique populo Patriarcha præficeretur. Cyriacus Gabrielem ad communionem admisit, œconomia hoc in negotio utendum esse ratus: sed ne unio illa perficeretur, effecerunt Episcopi, qui disertum anathema Juliano Halicarnassæo dicendum voluere. Eodem tempore mortuo Baccho Aleppinorum Episcopo, monachi Gubenses Cyriaco supplicarunt, ut Xenajam quemdam Bacchi discipulum in ejus locum substitueret. Cyriacus rejectis eorum supplicationibus Salomonem monachum Cœnobii S. Jacobi apud Cyrum urbem Episcopum ordinavit. Illi indignati, neque Salomonem receperunt, neque Patriarchæ nomen in Liturgia amplius recitarunt, sed postquam Cyriacum apud Aaronem Rascidum Chalipham accusassent, in apertum Schisma prorumpentes, Episcopos quosdam in Scialaz pago congregatos inducunt, ut duos Episcopos sibi præficerent. Contra Cyriacus, quum ab Ismaele Chaliphæ Secretario absolutus ad suum Callinicense Cœnobium migrasset, in Gubtino Cyrensium Castro Synodum coegit, in qua tam Episcopos, quam monachos illos Gubenses excommunicavit: qui ad extrema redacti, Abrahamum quemdam Cartaminensem monachum sibi Patriarcham constituerunt. Vixit Abraham hic Anti-Patriarcha, qui & Abiron dictus est, sub Cyriaco & Dionysio Patriarchis ab anno Christi 798. ad annum 837. quo Simeon ipsius frater in ejus demortui locum a Schismaticis Episcopis subrogatus est. Tum vero emersit Abrahamianorum secta, qui a cæteris Jacobitis non tanquam hæretici habiti sunt, ut autumat Renaudotius in hist. Alexandrina pag. 247. sed tamquam Schismatici a legitimis Jacobitarum Patriarchis Cyriaco & Dionysio sejuncti, quorum contentio in hoc tota stetit, ne ex Liturgia Syriaca verba illa, *Panem cælestem frangimus*, tollerentur, quæ Cyriacus atque Dionysius improbare dicebantur, quum tamen ea neque approbarent neque reprobarent, sed Sacerdotum arbitrio recitanda vel omittenda permitterent, ut notavi Tom. 2. Bibl. Orient. pag. 343. Altera Cyriacum inter & Tagritenses atque Matthæanos monachos contentio orta est Simeonis, & Basilii Maphrianorum causa. Josephus, ut supra dictum est, a Georgio Patriarcha anno Christi 775. Maphrianus in locum dejecti Joannis ordinatus, circa annum 793. decessit. In ejus locum Sarbelius Carsabachæ Episcopus a Cyriaco Georgii successore substitutus, paucis post annis sponte dignitatem Maphriani abdicavit. Simeonem ejusdem Cyriaci discipulum, a Magistro ad illam Sedem evectum, Tagritenses & Philoxenus Nisibis Episcopus ob varia, quorum il-

lum accusaverant apud Patriarcham, crimina deponendum curarunt. Eo deposito, Basilius a Cyriaco ordinatur, qui cum monachis S. Matthæi de primatu contendere cœpit. Matthæani, quorum in Cœnobio Sedes est Episcopi Mosul seu novæ Ninives, authentiam & Metropoliticos honores, instar Maphrianorum Orientis, sibi vendicantes, Basilium Maphrianum & Cyriacum Patriarcham, quod ipsorum ambitionem repressissent, excommunicare ausi sunt. Tandem Cyriacus bono pacis consulturus, Metropolitani titulum Danieli Mosulano & Matthæano Episcopo concessit, hac tamen conditione, ut Tagritensi Maphriano, qui Catholicus Orientis appellatur, subjaceret. Quibus peractis idem Cyriacus in urbe Mosulana decessit die 19. Augusti, anno Græcorum 1128. Christi 817. quum annos 24. sedisset, & Episcopos 86. ordinasset. Cadaver in urbem Tagritum delatum est. Misit Synodicam ad Joannem Alexandrinum Patriarcham XLVIII. per Anastasium Metropolitam Damasci duosque alios Episcopos: vicissim ab eodem Joanne Synodicam accepit, necnon a Marco Alexandrino Patriarcha XLIX.

Dionysius I. XX. Dionysius I. Telmaharensis (cujus familia inter nobiles Edessenos a Gregorio Barhebræo in Chronico Syriaco temporibus Heraclii Imperatoris & Athanasii Jacobitarum Patriarchæ laudatur,) monasticam vitam in Cœnobiis Kennesrinensi, Chisumensi, & Zucheninensi professus, post Cyriaci obitum, quum Sedes per annum vacasset, in Synodo 45. Episcoporum (quæ Callinici ad Schisma Abrahamianorum tollendum mense Junio anni Græcorum 1129. Christi 818. congregata fuerat,) electus fuit Patriarcha, quum nullo sacro Ordine initiatus esset. Electioni se subscripsere Basilius Tagritensis Maphrianus, Barhadbesciaba Episcopus Margæ, Joannes Germaniciæ, Anastasius Damasci, aliique Episcopi. Diaconus igitur primum in monasterio de Columna feria sexta ordinatur; deinde Sabbato Presbyter in Cœnobio Sancti Zachæ, hoc est, Nicolai; demum Patriarcha feria prima Kalendis Augusti anno Græcorum 1129. Christi 818. in Ecclesia urbis Callinici, imponente ipsi manum Theodosio ejusdem urbis Episcopo. Abrahamum Antipatriarcham, permissu Mamonis Chaliphæ & opera Abdallæ Callinici Ducis, cucullo & vestimentis Patriarchalibus exuit. Monachos Eusebonæ, Cyrensesque ab ejusdem Abrahami obedientia recedere coegit. Lazarum, cognomento Philoxenum, Bagdadi Episcopum deposuit: & Philoxenum alterum Nisibis Episcopum a Nonno Archidiacono multorum criminum accusatum, in Synodo Rhesinæ damnavit. Bis in Ægyptum profectus est: semel scilicet anno Græcorum 1136. Christi 825. Edessenorum Jacobitarum causa, quorum Ecclesiam Mahometanus præses dejecerat: & iterum anno Græcorum 1141. Christi 830. (vel, juxta Elmacinum anno Hegiræ 217. Christi 832.) Legatione Mamonis Chaliphæ ad Christianos Byamitas functurus, qui ab eodem Mamone defecerant. In locum Basilii Maphriani, qui anno Christi 829. mense Octobri vita functus fuerat, Danielem Birkumensis Cœnobii monachum ordinavit. Synodicam ad Marcum Alexandrinum Patriarcham XLIX. scripsit, ab eoque responsivam accepit. Quumque in Ægyptum, ut supra dixi, bis profectus fuisset, congressus est cum binis Ægyptiorum Patriarchis, Jacobo scilicet L. & Josepho LII. Matthæanos monachos cum Tagritensibus de primatu dissidentes, anno Græcorum 1146. Christi 835. hac conditione reconciliavit, ut Metropolitæ S. Matthæi nomen bis dumtaxat per annum in Ecclesia Tagritensium, quæ in urbe Mosul erat, in divinis Officiis proclamaretur, in Festo scilicet Palmarum, & in consecratione Chrismatis Feria quinta majoris Hebdomadæ: cæterum post Antiochiæ Patriarcham Maphriano Tagriti in toto Oriente Primarus es-

let. Quumque Thomam Cœnobii Severi in monte Edessæ monachum Tagritensium Maphrianum in locum Danielis, qui per eos dies vita functus fuerat, ordinasset, in Syriam se recepit; inde Bagdadum rediit, salutandi ergo Morasemum Chalipham Mamonis filium, qui patri successerat: ubi & reperit Georgium Christianum Nubiæ regem, qui ad restandum suum eidem Morasemo obsequium advenerat. Obiit Dionysius Patriarcha die 22. Augusti anno Græcorum 1156. Christi 845. postquam annos 27. sedisset, centumque Episcopos ordinasset. Cadaver in Cœnobio Kennestrinensi, quod ipse instauraverat, sepultum. Sub eo claruere Scriptores Jacobitæ, Theodosius ejusdem Dionysii frater, Edessæ Episcopus, & Joannes Daræ Metropolita.

XXI. Joannes III. monachus Cœnobii S. Zachæ apud Callinicium, in Synodo, quæ in Monasterio S. Silæ habita fuit, die 21. Novembris anno Græcorum 1158. Christi 846. Patriarcha electus, a Tarsensi Episcopo Abibo ordinatus est. Obiit Rhesinæ die 3. Decembris anno Græcorum 1185. Christi 873. quum annos 27. sedisset & Episcopos 86. ordinasset. Cadaver e Cœnobio Saphyli, ubi sepultum fuerat apud Rhesinam, in Cœnobium S. Zachæ ex ejusdem testamento translatum. Vacavit sedes usque ad mensem Junium anni Christi 878. Eodem quo inauguratus fuit anno, Synodicam Epistolam scripsit, perque Athanasium Euphemiæ ac Timotheum Damasci Episcopos, qui multos in comitatu Sacerdotes habebant, ad Josephum seu Jusabum Alexandrinum Patriarcham LII. in Ægyptum misit. Alteram Synodicam responsivam dedit ad Cosmam Patriarcham LIV. qui ad eumdem Joannem Legatos suos Severum & Michaelem Episcopos miserat. Item respondit Sanuthio Patriarchæ LV. qui Synodicam ad ipsum per Paulum & Joannem Episcopos scripserat. Quum vero Thomas Maphrianus die 8. Maii anno Græcorum 1158. Christi 847. decessisset, Basilium secundum, Lazarum Stylitam antea dictum, in ejus locum die 3. Septembris ejusdem anni substituit. Sed decimo post anno inter eumdem Joannem Patriarcham & Maphrianum Basilium gravissima contentio exarsit, adeo ut Tagritenses nomen Patriarchæ e Diptychis expunxerint, & Basilius Maphrianus tres ipsis Episcopos, Callinici scilicet, Haran, & Rhesinæ, amotis quos Patriarcha ordinaverat, instituerit. Resque eo devenit, ut Synodum ambo in sua ditione coegerint, in qua alter alterum deposuit. Tandem causa ad Motuacchelum Chalipham delata, Maphrianus damnatus est; quumque Patriarcha Tagritum venisset, Melchisedechum in ejus locum clam ordinavit. Basilius vero Tagrito Nisibin digressus, alterum Joanni subrogare Patriarcham cogitabat: sed morte prævenrus, id consilium ad exitum perducere nequivit. Obiit autem Nisibi mense Octobri anno Græcorum 1180. Christi 868. Melchisedechus quadragesimo post die decessit. Pax igitur per utriusque Caphriani mortem firmata est mense Novembri anni Christi 868. quo Synodum Orientalium & Occidentalium Episcoporum in urbe Capharruta Joannes Patriarcha induxit. Octo Canones in ea Synodo conditi, qui ad Patriarcham & Maphrianum spectant: ut scilicet Caphrianus primum a Patriarcha locum supra omnes Episcopos Occidentales obtineat, utque ipse electo Patriarchæ manum imponat. Absolutus prætetea Basilius cum sociis, translatique ad alias vacuas Sedes quos ille Callinici, Haran, & Rhesinæ Episcopos consecraverat. Sergius Monachus Cœnobii Aluchensis in locum demortui Melchisedechi anno Christi 872. Maphrianus substitutus. Joannes III.

XXII. Ignatius I. Josue antea appellatus, Monachus Cœnobii Herbaz dirionis Samosatenæ, in Synodo, quæ in Monasterio Callinicensi, S. Za- Ignatius I.

chæ die 5. Junii anno Græcorum 1189. Christi 878. habita, electus Patriarcha, a Timotheo Samosatæ Episcopo ordinatus fuit. Obiit die 26. Martii feria 3. majoris Hebdomadæ in Moriba Castro anno Græcorum 1194. Christi 883. quum sedisset annos 4. menses 10. ordinavit Episcopos 26. Sergius Orientis Maphrianus, quum ad Synodum anno Christi 878. pro Ignatii Patriarchæ ordinatione celebratam ab Episcopis Occidentalibus invitatus non fuisset, ejusdem Ignatii nomen proclamari in Oriente vetuit. Duravit hoc Schisma Orientales inter & Occidentales, donec Maphrianus in vivis fuit, hoc est; usque ad diem 11. Novembris anni Christi 883. quo obiit. Sed & Maphrianum inter atque Tagritenses ortum est dissidium propterea quod Elisæo & Barhadbesciabæ Episcopis illegitime ordinatis diæceses attribuisset: ii enim, quod ab Episcopo S. Matthæi ordinati essent, a Joanne Patriarcha & a Basilio Maphriano suspensi fuerant, eorumque loco Melchisedechus Maphrianus alios Episcopos instituerat. Quamobrem Tagritenses nomen Sergii e diptychis expunxere. Vacavit utraque Sedes, Patriarchæ scilicet ac Maphriani, ab anno Christi 883. ad annum 887.

Theodosius. XXIII. Theodosius, qui & Romanus medicus, ex Cœnobio Cartaminensi, in Synodo Amidæ Patriarcha ordinatus fuit a Timotheo Samosateno Episcopo die 5. Februarii anno Græcorum 1198. Christi 887. Obiit Kalendis Junii anno Græcorum 1207. Christi 896. quum Episcopos 33. ordinasset. Cadaver in Cœnobio Cartaminæ sepultum. Scripsit Synodicam ad Michaelem Patriarcham Alexandrinum LVI. Tertio vero ab ordinatione sua die, hoc est, 8. Februarii anno Christi 887. in locum demortui Sergii Maphriani consecravit Athanasium, antea Sergium dictum, Monachum Cœnobii Severi quod in monte Edessæ situm erat, sublato Schismate quod sub Sergio Maphriano & Ignatio Patriarcha inductum fuerat: Decessit autem Athanasius die 27. Decembris anno Græcorum 1215. Christi 903. Vacavitque post eum Maphriani Sedes annis 8. Sub Theodosio Patriarcha claruit Moyses Barcepha, qui ad Episcopatum Mosul, Beth-Raman, & Chioniæ evectus, Severi nomen assumpsit, obiitque mense Februarii anno Græcorum 1214. Christi 903. quum nonaginta circiter annis vixisset, & Episcopatum annis 40. texisset. Ejusdem Theodosii temporibus Schisma Hassassinitarum invaluit. Erant ii Arabes Jacobitæ, qui una cum Gubensibus a Cyriaco, Dionysio, & Joanne Patriarchis propter quæstionem illam de Liturgiæ verbis, *Panem cælestem frangimus*, excommunicati fuerant. Patriarcham itaque sibi Zebinam ejusdem Joannis discipulum constituunt: Zebina Pheraam Metropolitam Hassassinitarum ordinat: Pheraa denique Barnasicham Moysis Barcephæ discipulum Episcopum Mosulanum instituit. Athanasius Maphrianus, ne ii Tagritensem Ecclesiam occuparent, omnem operam adhibuit.

Dionisius II. XXIV. Dionysius II. Monachus Cœnobii Beth-Batinensis, quod in Aseth regionis Sarugensis pago situm est, a Jacobo Emesæ Episcopo in Synodo Beth-Batinensi, qui in ditione Haranitarum locus est, ordinatus mense Aprili anno Græcorum 1208. Christi 897. obiit die 18. Aprilis anno Græcorum 1220. Christi 909. quum Episcopos 51. ordinasset. Scripsit Synodicam ad Michaelem Patriarcham Alexandrinum LVI.

Joannes IV. XXV. Joannes IV. Stylita in Cœnobio Curzachelensi quod in ditione Antiochena situm est, ordinatus a Joanne Marhasæ sive Germaniciæ Episcopo in Monasterio Telsephræ apud Haran die 21. Aprilis anno Græcorum 1221. Christi 910. Obiit Rhesinæ in Cœnobio Saphyli, exeunte mense Novembri anno Græcorum 1234. Christi 922. postquam annos 12. cum mensibus 7. sedisset, Episcoposque 41. ordinasset. Ad eum exstat

Michaelis Patriarchæ Alexandrini LVI. Synodica, de qua supra dictum est; ipse autem Synodicam accepit a Cosma Alexandrino LVIII. Quum vero Maphriani dignitas post Athanasii obitum annis 8. vacasset, ordinavit Thomam Stylitam qui in monte Edessæ morabatur, anno Hegiræ 298. qui cœpit die 9. Septembr. anno Christi 910. Tenuit Thomas eam dignitatem mensibus 4. quibus expletis decessit in urbe Tagrito, ejusque in locum a Joanne Patriarcha substitutus fuit Denha Presbyter Sæcularis mense Octobri anno Hegiræ 300. qui cœpit die 17. Augusti anno Christi 912. Quumque Denha Episcopos 11. ordinasset, decessit die 18. Julii anno Hegiræ 320. qui cœpit die 13. Januarii anno Christi 932.

XXVI. Basilius I. monachus Cœnobii Saphyli apud Rhesinam, ordinatus in Moriba Reschiphæ Castro ab Abibo Anazarbæ Episcopo die 15. Augusti anno Græcorum 1234. Christi 923. Quumque annos 11. sedisset, Episcoposque 32. creasset, obiit die 25. Martii feria quarta majoris Hebdomadæ anno Græcorum 1246. Christi 935. Cadaver in Cœnobio, quod Orientale vocant, sepultum. Scripsit Synodicam ad Cosmam Alexandrinum LVIII. a quo & responsivam accepit. Basilius I.

XXVII. Joannes V. Anachoreta in Monte nigro apud Antiochiam, ab Athanasio Tarsensi Episcopo ordinatus Patriarcha in Teleda Castro ditionis Antiochenæ die 28. Augusti anno Græcorum 1247. Christi 936. Obiit die 13. Julii anno Græcorum 1267. Christi 956. quum Episcopos 48 creasset. Cadaver in Cœnobio Teledæ sepultum in Arca Jacobi Edesseni. Exstat ad eum Synodica Macarii Alexandrini LIX. Ejusdem temporibus in Denhæ locum Maphrianus ordinatus est Basilius Diaconus Sæcularis exeunte mense Novembri anno Hegiræ 325. qui cœpit die 19. Novembris, anno Christi 936. Quumque Episcopos 12. ordinasset, decessit die 11. Augusti anno Hegiræ 349. qui cœpit die 2. Martii anno Christi 960. Joannes V.

XXVIII. Joannes VI. Stylita in Cœnobio Curzachelensi ad Uphrinum fluvium, a Jacobo Callinicensi Episcopo in Teleda Castro ordinatus die 16. Julii anno Græcorum 1267. Christi 956. Obiit mense Januario anno Græcorum 1270. Christi 959. quum Episcopos 10. ordinasset. Cadaver in Cœnobio Salomonis Dolichæ sepultum. Joannes VI.

XXIX. Dionysius III. Monachus Cœnobii Cartaminensis, a Jacobo Callinicensi in Tedela Castro die 28. Novembris anno Græcorum 1271. Christi 959. ordinatus, obiit die 2. Junii anno Græcorum 1272. Christi 961. postquam Episcopos 8. ordinasset. Cadaver in Cœnobio Cartaminensi in Arca Theodosii Patriarchæ sepultum. Binæ ejus Synodicæ extant ad Mennam Alexandrinum LXI. Sub eodem Dionysio, & Elia Melitinæ Episcopo anno Græcorum 1269. Christi 958. Gajasa quidam Persa Adorbiganensis in regione Claudiæ Monasterium condidit apud Gregorianum pagum: deinde in regione Gubæ Monasterium alterum, quod S. Sergii dicitur, in quo & reliquias SS. Sergii & Bacchi reposuit. In hoc Sergii Cœnobio, ut Gregorius Barhebræus scribit, claruere Joannes Monachus in Monte Edessæ, & Joannes alter, cognomento Maro, qui quum sacra atque prophana eruditione apud Mochimum (alias Maikam) Montis Edesseni Monachum, excultus fuisset, Monachos docere cœpit. Postquam vero Gajasa per annos 12. Congregationem gubernasset, decessit, monasteriique regimen Elias ejus discipulus suscepit, qui Templum sacris Vestibus, Codicibus insuper, & aureis argenteisque Vasis instruxit: cœpitque illud Cœnobium doctrina, & Scripturarum lectione atque studiis florere sub Joanne Marone. Quamobrem multi in eo loco amanuenses extitere. Elias Joannem Oeconomum sibi substituens, in Eremum secessit, & duobus post annis in eodem Cœnobio vita functus est. Joannes cum Dionysius III.

num LXIII. a quo binas accepit. In locum autem Joannis Dinaræ Maphriani, qui die 18. Aprilis anno Græcorum 1299. Christi 988. decessit, Maphrianum instituit Ignatium, qui Marcus dicebatur, cognomento Bar-Chichi, Mosulanæ Tagritensium Ecclesiæ Archidiaconum, die 19. Februarii anno Græcorum 1302. Christi 991. Quum vero Ignatius Bar-chichi annos 25. in ea dignitate exegisset, Episcoposque 14. creasset, in adulterio deprehensus, Mahometanam sectam Bagdadi amplexus est: cujus tamen sceleris pœnitentiam egisse perhibetur, ut ex Syriacis ejusdem carminibus liquet. Antequam Maphrianus in apostasiam incidisset, Bagdadum petiit anno Hegiræ 394. qui cœpit die 30. Octobris anni Christi 1003. ut Ecclesiam gentis suæ instauraret, quam Mahometani Feria secunda Hebdomadæ secundæ Quadragesimæ anno Hegiræ 392. Christi 1002. incenderant. Tum vero Joannes Nestorianorum Patriarcha invidia motus, quod scilicet Maphrianus cum a Jacobitis, tum a Nestorianis perhonorifice exceptus fuisset, a Chalipha Babylonio Edictum impetravit, quo cavebatur, ut solus Nestorianorum Catholicus Sedem Bagdadi perpetuo figeret; Jacobitarum vero Metropolitanus Tagriti sederet, sique necessitas postularet, Bagdadum quidem, populares suos visitandi causa, peteret, sed statim ad suam Sedem se reciperet. Sequenti post ordinationem suam anno, idest, Græcorum 1299. Christi 988. Athanasius Patriarcha ordinavit Joannem Episcopum Cœnobii Cartaminensis. Hic, ut Gregorius Barhebræus refert, Characteres Syriacos, quos stronghylos, hoc est, rotundos vocant, quorum usus jam ab annis centum sublatus fuerat, restituit, ex librorum inspectione ipse discens, filiosque fratris sui docens. Qua in re perfectum scriptionis donum concessum fuit Emmanueli ejusque fratri. Misit autem Joannes Episcopus Petrum eorum fratrem Melitinam, qui pergamenas attulit: Scripsitque Emmanuel septuaginta Codices, scripturam nimirum Versionis simplicis, & τῶν Septuaginta, & Heracleensis, & Tomum Homiliarum in tres Choros distributum: eosque Cœnobio Cartaminensi ex legato dedit: libros, inquam, elegantissime exaratos, quibus similes in toto terrarum Orbe haud facile est reperire. Sub ejusdem Athanasii Patriarchæ tempora Joannes Melitinæ Episcopus cum septem monachis Jacobitis Byzantium abductus, & in carcerem conjectus est, Græcis Melitinensem Jacobitarum Ecclesiam, quæ Cursoris dicitur, occupantibus. Erat tum Antiochenus Melchitarum Græcorum Patriarcha *Agapius*, quem Barhebræus affirmat nullam Jacobitis molestiam creasse. Is vero nonus est a Theodorito Patriarcha, cujus supra facta est mentio, ut constat ex Serie eorum Patriarcharum, quam ex Patriarchali Archivo descriptam mihi tradidit Athanasius Patriarcha, quum Berææ in Syria essem: Sunt autem hi. *Theodoritus*, *Johus*, *Nicolaus*, *Stephanus*, *Theodorus*, *Simeon*, *Elias*, *Theodotus*, *Theocharistus*, & *Agapius*. Sequuntur, *Christophorus*, *Theodorus*, *Agapius* alter, *Joannes*, qui anno Christi 1098 vivebat, quo Antiochia a Latinis capta est: *Elias*, *Georgius*, *Petrus*, *Joannes*, *Theodorus Balsamon* qui anno Christi 1179. claruit: *Joachimus*, *Dorotheus*, *Simeon*, *Julianus*, *Athanasius*, *David*, *Cyriacus*, *Dionysius*, *Joannes*: & *Marcus*, qui sub tempora Regis Daheri Bibars Bondokdari, hoc est, circa annum Christi 1270. vivebat, quumque Syria bellis infestaretur, in Cyprum insulam se contulit. Atque hi, quos recensui, Melchitarum Græcorum Patriarchæ incertam Sedem habuere, alii nimirum Antiochiæ, alii Byzantii morari sunt, aliis in aliis Syriæ locis. Post Marcum *Ignatius* primus fuit, qui Sedem Damasci in Syria fixit, cujus successorum nomina ex eodem Athanasii Catalogo infra recensebo.

Joannes VIII.

XXXIII. Joannes VIII. qui & Abdon, Melitinæ natus, Monachus primum in Cœnobio Curforis apud eamdem urbem, deinde in Monafterio Barfumæ: mox anachoreticam vitam coluit in rupe quadam ad Euphratem: demum in monte nigro juxta Antiochiam: poft Athanafii obitum anno æratis fexagefimo in Synodo Epifcoporum electus, anno Græcorum 1315. Chrifti 1004. die 4. Julii ordinatus fuit Diaconus, die fequenti Presbyter, & die 6. Patriarcha, Petro Haranitarum Epifcopo manu ei imponente. Anno Græcorum 1340. Chrifti 1029. die 15. Junii, una cum fex Epifcopis Jacobitis, Ignatio fcilicet Melitinæ, Moyfe Hefnæ, Ifaaco Arcæ, Elia Synnadæ, Joanne Hadethæ, & Dionyfio Telæ Particiæ, Conftantinopolim abductus eft juffu Romani Argyri Imperatoris & inftigatione Nicephori Melitinæ Græcorum Metropolitæ: ubi quum a fua Secta recedere noluiffet, in Cœnobium Caii, quod in regione Bulgarorum fitum eft, relegatus fuit, ibique quatuor poft annis deceffit die 2. Februarii anno Græcorum 1344. Chrifti 1033. Cadaver a Joanne ejus difcipulo fepultum. Sedit annos 29. ordinavitque Epifcopos 47. Ex iis vero, qui eum comitati funt Epifcopis, tres ad Græcorum fidem tranfierunt, Ignatius nimirum; Moyfes, & Ifaac; tres alii in Jacobitarum erroribus conftantes perftitere; Et Dionyfius quidem poft Romani obitum e carcere dimiffus eft; Joannes vero in vinculis vitam reliquit: Elias a populo coram Palatio lapidibus obrutus interiit: Moyfes denique & Ifaac fuga fibi confulentes, in Syriam rediere, ubi porrecto fupplici libello ad communionem Jacobitarum admiffi funt. Porro Joannes Abdon Patriarcha binas Synodicas mifit ad Zachariam Alexandrinum LXIV. totidemque ab eo accepit. Quum vero Ignatius Maphrianus, ut fupra dictum eft, a chriftiana fide defeciffet, ab Orientalibus ad eumdem Joannem Patriarcham adductus Athanafius qui & Abdelmeffias, Diaconus Edeffenus, Presbyter & Maphrianus ab eodem ordinatus eft, antequam is Byzantium traheretur, juffu Romani Imperatoris (non Nicephori, ut perperam legitur apud Barhebræum in tertia Parte Chronici Syriaci: Eo enim anno, ideft Chrifti 1029. Romanus Argyrus, non Nicephorus Conftantinopoli imperabat.)

Dionyfius IV.

XXXIV. Dionyfius IV. qui & Haje, Archimandrita Cœnobii Lazari in regione Gubæ apud Tangum pagum, in Synodo Epifcoporum, qui poft Joannis Abdonis obitum in Jamenino Claudiæ oppido convenerant, in Monafterio Sancti Domitii ejufdem loci ordinatus fuit Patriarcha ab Abraham Callifuræ Epifcopo anno Græcorum 1345. Chrifti 1034. Hic e Græcorum dirione in fubjectas Saracenis terras evadens, Amidæ Sedem fixit, ibique obiit anno Græcorum 1355. Chrifti 1044. quum annis 10. fediffet, Epifcopofque 36. ordinaffet. Cadaver in majori ejufdem urbis Ecclefia conditum. Sydonicam fcripfit ad Senuthium Alexandrinum LXV. a quo & binas accepit. Quumque profugus effet, atque in urbe Tagrito fub Monachi fpecie lateret, ab Athanafio Maphriano perhumaniter exceptus fuit, qui ejus nomen ab Epifcopis ordinationi ejufdem non affentientibus proclamandum curavit. Obiit autem Athanafius Maphrianus anno Græcorum 1352. Chrifti 1041: quum annis 14. fediffet Epifcopofque 9. creaffet.

Joannes IX.

XXXV. Joannes IX. qui & Theodorus Abdon, Joannis VIII. ex fratre, vel juxta alios ex forore nepos, Monachus Cœnobii Gaghæi in monte Melitinæ, poftquam Sedes annis 5. vacaffet, menfe Augufto anno Græcorum 1360. Chrifti 1049. in Synodo Epifcoporum Amidæ coacta ab Elia Zeugmatis Epifcopo ordinatus eft. Depofuit nonnullos Epifcopos, qui tempore Sedis vacantis a fuis ad alias Ecclefias migra-

verant. Obiit anno Græcorum 1369. Christi 1058. quum annis 8. mensibusque 10. sedisset, Episcoposque 30. ordinasset. Sub eo dissidium fuit inter Jacobitas Occidentales & Orientales: quum enim Athanasius Maphrianus anno Græcorum 1352. Christi 1041. decessisset, in ejus locum Basilius Tagritensis Cavadæ filius ab Orientalibus Episcopis anno Græcorum 1357. Christi 1046. quo Sedes Patriarchalis post Dionysii obitum vacabat, Maphrianus ordinatus fuit. Quamobrem Occidentales, ut Orientalibus vicem rependerent, anno Græcorum 1360. Christi 1049. Joannem, seu Theodorum Abdonem, Patriarcham instituerunt, Maphriano & Orientalibus ad Synodum minime invitatis, propterea quod Maphriani electionem, donec Patriarcha ordinaretur, differre noluissent. Joannes tamen Basilium per litteras ad concordiam vocate non destitit, donec in Gezita seu Gazarta habito colloquio pax Orientales inter & Occidentales instaurata est, confirmatumque quod antea definitum fuerat, ne scilicet Patriarcha sine Maphriano, neve Maphrianus sine Patriarcha fieret. Obiit Basilius Maphrianus anno Græcorum 1370. Christi 1059. quum annis 13. sedisset. Vacavitque Maphriani Sedes annis 6. Exstant in Tractatu de Fide Patrum, tres Synodicæ Joannis Antiocheni ad Christodulum Alexandrinum LXVI. quarum tertia scripta dicitur anno Martyrum 782. Christi 1066. adeoque non hujus Joannis est, sed alterius cognomento Bar-Susan, de quo infra sermo erit. Ad quem vero eorum binæ priores Epistolæ spectent, incertum.

XXXVI. Athanasius VI. qui & Haje abdicato Arsamosatæ Episcopatu, quum in Cœnobium Aaronis apud Sigaram secessisset, post Joannis IX. obitum ab Occidentalibus Episcopis electus fuit Patriarcha anno Græcorum 1369. Christi 1058. in Cœnobio Phares juxta Castrum, quod Hesen-Mansur vocant. Orientales coacta Amidæ Synodo, factum Occidentalium improbantes, quod scilicet Athanasium ex Episcopali ad Patriarchalem Dignitatem promovissent, Josue Bar-Susan, hoc est, Susannæ filium, qui Joannis IX. Syncellus ac discipulus fuerat, ordinarunt. Et hanc quidem Schismatis causam in vulgus spargebant, Josue ipso Bar-Susan, qui Joannis nomen assumpsit, multos tractatus de illegitima Episcoporum translatione promulgante. Athanasiani vero exemplis Episcoporum se tuebantur, qui ad majores Ecclesias translati fuerant, ut ad Antiochenam Meletii Sebastes, Eliæ Euphemiæ, & Joannis Haran: ad Constantinopolitanam Procli Cyzici, & Anthimi. Ad hæc respondit Bar-Susan, multa majoribus nostris licuisse, quæ posteris prohibita sunt, nec eorum facta, quæ Canonibus repugnant, in exemplum trahenda esse. Quum vero eo rem devenisse cerneret, ut ad tribunal Regum confugere Athanasiani decrevissent, dignitatem sponte abdicavit, librorum lectioni & scriptioni totum se tradens. Athanasius autem postquam annos 5. cum mensibus 6. sedisset, suumque ex sorore nepotem Ignatium, virum Syriaci præcipue sermonis peritum, Melitinæ Episcopum ordinasset, a Græcis comprehensus una cum memorato Ignatio in Cœnobium Eudoxii, quod supra Melitinam situm est, destructus fuit: quumque inde quinto post mense Byzantium traheretur, in itinere decessit in urbe Arca anno Græcorum 1375. Christi 1064. Cadaver ad Cœnobium Aaronis juxta Sigatam translatum. Ignatius vero Constantinopolim perductus, quum in erroribus Jacobiticis tuendis perstitisset, in montem Macedoniæ relegatus, mortuo post tres annos Imperatore Constan- Athanasius VI.

tino Duca, Melitinam repetiit anno Græcorum 1378. Christi 1067.

Joannes X. XXXVII. Joannes X. Josue Bar-Susan dictus, in Synodo Episcoporum Amidæ, ut modo dictum est, adversus Athanasium VI. anno Christi 1058. ordinatus, Patriarchalem dignitatem pro bono pacis sponte dimisit, quam post ejusdem Athanasii obitum anno Christi 1064. ab Episcopis, qui in Cœnobio Abæi ad Euphratis ripas convenerant, resumere coactus, in eodem Cœnobio Canones 24. de disciplina Ecclesiastica condidit. Ibidem Episcopos quinque ob varia crimina exauctoravit, aliis in eorum locum substitutis. Decessit Amidæ anno Græcorum 1384. Christi 1073. quum Episcopos 17. ordinasset. Cadaver in Ecclesia Deiparæ in arca marmorea apud tumulum Joannis IX. Patriarchæ ejus præceptoris conditum. Præter Epistolas, multosque Adhortationum, quos conscripsit, libros, operam etiam dedit Sermonibus S. Ephræmi, & S. Isaaci in unum volumen colligendis: manuque sua exarare jam senex aggressus fuerat; sed interveniente morte opus imperfectum reliquit. Sub Joanne Bar-Susan & Christodulo Alexandrino Patriarcha LXVI. agitata est inter Syros Jacobitas & Coptos controversia de Sale & oleo, quæ Syri Jacobitæ pani Eucharistico admiscere solent: qua de re Joannes ad Christodulum Epistolam scripsit.

Basilius II. XXXVIII. Basilius II. monachus & OEconomus Cœnobii Barsumæ, ab Episcopis per sortem electus, mense Januario anno Græcorum 1385. Christi 1074. ab Athanasio Edessæ Episcopo in Castro Mansoris invitus ordinatus est, quum sibi barbam vitandæ ejus dignitatis causa abrasisset. Sedit annum cum dimidio. Obiit Maipheractæ, postquam Joannem Maphrianum & sex Episcopos ordinasset, inter quos fuit Abdon ex familia Joannis Abdonis Patriarchæ, Archimandrita Cœnobii Gaghæi apud Melitinam, cujus nomen in Schedula una cum Basilii nomine scriptum fuerat, quum electio Patriarchæ, ut modo dixi, per sortem facta est. Basilius autem Patriarcha consecratus, Abdonem Synnadæ Episcopum ordinavit, qui & ipsum in Patriarchatu excepit, ut mox sermo erit. Salibam vero monachum Cœnobii Gabrielis, in pago Severino natum, quum post Basilii Maphriani obitum ea Sedes per annos sex vacasset, in Cœnobio Cartaminensi Maphrianum ordinavit anno Græcorum 1386. Christi 1075. Joannis nomine ei imposito, & Nisibena Diœcesi ad Tagritensem Catholici Orientis Ecclesiam adjecta, confirmatisque pactis, ne scilicet Occidentales absque Maphriano Patriarcham eligerent. Joannes autem Saliba in Mosulanam Urbem profectus, Timotheum Sogdem Cœnobii S. Matthæi Metropolitam instituit.

Joannes XI. XXXIX. Joannes XI. qui & Abdon Synnadæ Episcopus a Basilio II. ordinatus, post ejus mortem conspirantibus Simeone Chisumæ & Athanasio Samosaræ Episcopis, qui nomen Abdonis quum ante Basilium sorte extractum fuisset, a Præside Synodi occultatum esse dictitabant, Patriarcha anno Græcorum 1586. Christi 1705. proclamatus, Philaretum Armenum militiæ præfectum subornavit, qui decem Episcopos quos in ditione Melitinensi reperire potuit, compulit, ut hominem ordinarent. Episcopi post peractam Abdonis ordinationem collactis Philareto unusquisque centum denariis obtinuere, ut libertatem sibi quemumque alium vellent Patriarcham eligendi concederet. Vixit Abdon tamquam illegitimus Patriarcha a Jacobitis habitus ab anno Græcorum 1386. Christi 1705. ad an-

num Græcorum 1416. Christi 1095. nimirum sub quatuor sequentibus Patriarchis, Dionysio V. Joanne XII. Dionysio VI. & Athanasio VII. ordinavitque Episcopos 4. quorum unus fuit Cytinus, qui Amidæ ad Mahometanam Sectam transiit. Moriturus in Castro Mansoris, jussit corpus suum ante fores Ecclesiæ sepeliri, ut ab ingredientibus & exeuntibus conculcaretur: pœnitentia scilicet ductus, quod Sectam Jacobiticam longo Schismate vexasset. Athanasius tamen VII. cognomento Abulpharagius, qui tum legitimus Jacobitarum Patriarcha habebatur, facto Episcoporum conventu, Abdonem jam mortuum absolvit, eique exequias celebravit: ajebat enim, eum primatus quidem amore ductum fuisse, non tamen a fide aberrasse.

XL. Dionysius V. qui & Lazarus Archimandrita Cœnobii Barsumæ, postquam Episcopi, quos Simeon Chisumæ & Athanasius Samosatæ, opera Philareti Armeni, ad imponendam Abdoni manum compulerant, ex ejusdem Philareti potestate evasissent, in eodem Barsumæ Cœnobio anno Græcorum 1388. Christi 1077. feria sexta ante Festum Palmarum electus fuit Patriarcha, & a Joanne Maphriano consecratus. Obiit in Castro Mansoris mense Decembri anno Græcorum 1390. Christi 1078. quum sedisset annum cum octo fere mensibus, nullumque Episcopum ordinasset. Cadaver in Ecclesia S. Theodori sepultum. Scripsit Synodicam ad Christodulum Alexandrinum LXVI. quæ ad Cyrillum ejus Successorem allata fuit anno Martyrum 795. Christi 1079. Dionysius V.

XLI. Joannes XII. anachoreta in regione Carsenæ post Dionysii obitum, quum Joannes Abdon Patriarchalem Sedem per septem annos occupasset, congregatis in Ecclesia S. Georgii Melitinæ Episcopis, qui eumdem Abdonem velut hæreticum damnaverant, electus fuit Patriarcha anno Græcorum 1397. Christi 1086. Ignatius Melitinæ Episcopus ei manum imposuit. Obiit anno Græcorum 1399. Christi 1088. postquam annum cum mensibus 6. sedisset. Cadaver in Cœnobio Baredi apud Melitinam sepultum. Ordinavit Episcopos quinque. Joannes XII.

XLII. Dionysius VI. qui & Marcus Archimandrita Cœnobii Bared, post Joannis XII. obitum, quum Sedem Joannes Abdon adhuc occuparet, Philaretum Armenum muneribus corrupit, ut Episcopos duos ad consecrandum se Patriarcham compelleret: id quod contigit anno Græcorum 1399. Christi 1088. Maphrianus Joannes cæterique Episcopi coacta Synodo, utrumque damnarunt, Abdonem scilicet & Marcum. Sed paulo post iterum congregati, ex duobus malis minus eligendum esse decernentes, Abdone rejecto, Marcum recepere, suadente maxime Joanne Maphriano, cui Marcus Nisibenam Diœcesim jam ipsi a Basilio II. Patriarcha concessam, confirmaverat: exinde vero cœpit Nisibis ad Maphriani ditionem spectare. Gregorius Barhebræus in Chronico affirmat ab intrusione Marci Archimandritæ ad Synodum qua tamquam legitimus Patriarcha receptus fuit, per sex annos Schisma durasse: sed mendum est manifestum: nam juxta eumdem Barhebræum Joannes XII. obiit anno Græcorum 1399. Christi 1088. quo e vivis sublato Marcus intrusus est, assumpto Dionysii nomine: quumque annum unum & menses septem sedisset, obiit anno Græcorum 1401. Christi 1091. adeoque nullus Schismati sexennali locus: nisi forte pro sex annis reponendi sint sex menses. Porro Joannes Maphrianus, quum Dionysii VI. electionem, ut modo dixi, probasset, eumdem adversus Abdonem strenue adjuvit, effecitque, ut in Cœnobio Zarnuchæ quod apud Melitinam ad amnem situm est, usque ad obitum securus habitaret. In eodem Cœnobio Cadaver Dionysii sepultum est. Ordinavit Dionysius VI.

Dionysius Episcopos duos. Joannes vero Saliba Maphrianus quum annum unum supra triginta sedisset, atque Tagrito Mosulum profectus, ibi in Ecclesia Sancti Zainæ annos 11. mansisset, obiit anno Græcorum 1417. Christi 1106. die 2. Martii. Vacavit post eum Maphriani Sedes annis 6. & mensibus quinque.

Athanasius VII.

XLIII. Athanasius VII. qui & Abulpharagius Bar-Chamore, patria Amidensis, Melitinæ educatus, monasticam vitam in Cœnobio Barsumæ professus, post Dionysii VI. obitum, quum Joannes Abdon Patriarcharum adhuc usurparet, congregatis in Caramiso regionis Melitinensis Castro Episcopis per sortem electus, vix post menses 9. adduci potuit, ut se consecrari in Patriarcham pateretur. Gabrielis Itaque Græci Melitinæ præfecti opera in Ecclesiam Cursoris vi adductus, a Timotheo Telæ Patriciæ Episcopo die Dominico Kalendis Decembris anno Græcorum 1402. Christi 1090. ordinatus est. Sed mox ejusdem Gabrielis jussu, quod summam pecuniæ, cui is inhiabat, non solvisset, in prostibulum conjectus, Jacobitis quater centum aureis pro ipso pendentibus dimissus, in Cœnobium Barsumæ se recepit. Anno Græcorum 1406. Christi 1095. defuncto Ignatio Melitinæ Episcopo, Athanasius Saidum Barsabuni virum Syriaci Græcique sermonis peritum in Cœnobio Eliæ prophetæ in Cancrata ditionis Amidensis vico in ejus locum Episcopum ordinavit, imposito ei Joannis nomine: qui eodem anno die 4. Julii a Gabriele Melitinæ præfecto lancea percussus interiit. Eodem anno Græcorum 1406. Christi 1095. postquam Joannem Saidum Melitinæ Episcopum instituisset, Athanasius a Joanne Saliba Maphriano Bagdadum deductus fuit, ut Diploma Patriarchatus a Chalipha Abugiapharo impetraret, quo se adversus Abdonis insidias tueretur. Sed ex urbe Bagdado reversus, repertio Abdonem in Castro Mansoris defunctum, cui idem Athanasius, ut supra dictum est, exequias celebravit. Interea quum Saido cæso Melitina urbs, quæ a Turcis capta fuerat, septem annorum spatio Episcopo caruisset, Athanasius Patriarcha ad eam Ecclesiam e Gubensi Dionysium transtulit cognomento Bar-Maudiana, Athanasii ipsius præceptorem, & Joannis Bar-Susan olim Patriarchæ discipulum, qui scriptionem & lectionem librorum Ecclesiasticorum ibidem instauravit, postquam exactum Divinorum Officiorum ritum, qui in Cœnobio Gaghæi observabatur, Cœnobitas Monasterii Barsumæ, apud quos destructa sese receperat, summo studio docuisset. Habuit autem Athanasius longas rixas cum Basilio Abugalebo Bar-Sabuni, Saidi Melitinensis fratre, viro Græci & Syriaci sermonis perito, quem ipse ad Episcopatum Edessæ evexerat, quod nimirum Cimelia Patriarchalis Sedis ab intruso Abdone usurpata, quæ apud Edessenos deposita fuerant, sibi restituere detrectasset. Quamobrem ipsum Abugalebum una cum Dionysio Bar-Maudiana Melitinæ Episcopo, & Callisurensi atque Turabdinensi Episcopis, qui pro eo precatores accesserant, excommunicavit, nec ullis vel suorum Jacobitarum, vel Antiocheni Latinorum Patriarchæ precibus induci potuit, ut eum a Censuris absolveret; Presbyteros insuper, & Diaconos, quos ille ordinaverat, perinde ac si manus impositio irrita & inanis esset, iterum ordinavit. Sed & in locum Dionysii Bar-Maudianæ a se depositi suffecit Melitinæ Episcopum Elisæum Cœnobii Bared Archimandritam, imposito ipsi Joannis nomine, quem tamen Melitinenses velut hominem vino addictum recipere noluerunt. In Cœnobio autem Eliæ quod apud Cancratam situm est, aliam contentionem habuit cum Isaaco Diacono propter Ecclesiæ bona, quæ ille usurpaverat: quumque Isaacus Amidæ Præsidem induxisset, ut Patriarcham ad absolvendum se a

censuris compelleret, Athanasius opem Goselini Edessæ Comitis imploravit, ut ex urbe Amida, quam loco carceris habebat, in Cœnobium Barsumæ juxta Edessam positum evaderet: ubi & Edessenam Ecclesiam propter Abugalebum Episcopum interdixit. Demum in eodem Barsumæ Cœnobio quum Dominica Pentecostes die Liturgiam inchoasset, ubi ad Invocationem Spiritus Sancti pervenit, deliquium animi passus, Episcopo Gargatensi Sacrum perficiente, in cellam deportatus, Sabbato die 8. Junii anno Græcorum 1440. Christi 1129) decessit, postquam annos 38. sedisset. Cadaver in eodem Barsumæ monasterio sepultum. Ordinavit Episcopos 64. Quumque Sedes Maphriani post Joannis Salibæ obitum cessasset, in ejus locum anno Græcorum 1423. Christi 1112. die 15. Augusti substituit Moysen monachum, quem Dionysium appellavit; quique primus fuit, a quo fidei professionem exigeret. Hic vero Dionysius a Sogde Metropolita Cœnobii Sancti Matthæi, & Abulpharagio Mosulano Presbytero, qui Abusciacherum quemdam Tagritensem Presbyterum ad Maphriani dignitatem evehere nequidquam conati fuerant, coactus Ninive, Nisibi, finitimisque locis excedere, Tagritum destructam urbem petiit, eamque Chaliphæ Babylonis permissu novis ædificiis ornavit. Athanasius Patriarcha Matthæanos monachos cum eodem Dionysio Maphriano reconciliavit. Sub ejusdem Athanasii tempora conditum fuit Cœnobium Pheschinense ad ripas Euphratis a Palutiano & Davide monachis. Dionysius Melitinæ & Abugalebus Edessæ Episcopi eos monachos tamquam Messalianos damnare decreverant; Sed Athanasius Patriarcha illos velut insontes absolvit. Præfuit autem ei Cœnobio post Davidem Habacuc Archimandrita, qui & templum exstruxit, & regulas quas David condiderat, observandas curavit, ne scilicet monachi Vineam, aut agrum possiderent.

XLIV. Joannes XIII. qui & Mandiana Archimandrita Cœnobii Dovairi, quod in ditione Antiochiæ situm est, in Synodo Chisumæ per sortem electus, in Telbaser operam Goselini Edessæ Comitis a Dionysio Maphriano, postquam Dionysius alter Chisumensis, qui Synodo præfuerat, obiisset, ordinatus est in Ecclesia Francorum die 17 Februarii anno Græcorum 1441. Christi 1130. In Chronico Syriaco Gregorii Barhebræi mendum inest, quum Joannis Maudianæ ordinatio in annum Græcorum 1440. confertur: nam Athanasius ejus successor, ut supra dictum est, decesserat die 8. Junii anno Græcorum 1440. Cognita Athanasii morte Abugalebus Edessæ Episcopus ad Synodum Chisumæ properavit: Sed quum Samosaræ ex equo decidisset, Edessam deportatus, ibi diem clausit. Joannes vero Patriarcha Mabugum profectus, quod Joannes Andreæ F. ejus urbis Episcopus, vir Syriaci & Armenici sermonis peritus, sibi obviam non occurrisset, illum deposuit, substituto in ejus locum quodam, quem Bar-Turcam dicebant: id quod Basilio Samonæ F. Chisumæ Episcopo adeo displicuit, ut abdicato Episcopatu in Pheschinense Cœnobium se contulerit: ubi quinque annis moratus est, donec ejusdem Patriarchæ jussu, qui Chisumæ pro Amida Sedem fixerat, Amidæque Basilium Episcopum præfecerat, ad suam Ecclesiam redire coactus fuit. Idem Patriarcha tertio postquam Mabugo præfecerat Bar-Turcam anno, cognitis ejus flagitiis, Sede illum amovit, Joannem Andreæ F. dignitati suæ restituens; Bar-Turcam vero primum in Tel-baser transtulit, deinde Synnadam, demum Chaboram, ubi a quibusdam Armenis ob flagitiosam quam ubique duxerat vitam interemptus est. Quum autem Gregorius Armenorum Catholicus (nimirum LXII. in Serie Patriarcharum Armenorum apud Galanum Tom. 1. Conciliat. Ecclesiæ Armenæ cum Joannes XIII

Romana pag. 234.) carmen edidisset, quo Syros Jacobitas carpebat, quod uno digito Crucem formarent, quodque fermentato pane in Eucharistia uterentur, & vinum, mel, oleumque tactu insectorum polluta adhibitis precibus mundarent; Joannes Andreæ aliud carmen Armenico sermone composuit, quo Armenos Judaicorum rituum accusabat, illudque in Cœnobio quodam Ciliciæ quod Trazareg appellant, inter libros ejusdem Cœnobii miscuit. Gregorius gentis suæ famæ, quæ iis conviciis lacerabatur, consulturus, utrumque Carmen flammis devoveri jussit: atque ita pacem Armenos inter & Jacobitas firmavit. Sub idem tempus obiit Joannes Melitinæ Episcopus: quumque eam Ecclesiam Basilius Gehonis Episcopus, qui in Cella Patriarchæ propter elegantissimum characterem & propter rerum gerendarum peritiam morabatur, ambiret, quotquot a Melitinensibus nominabantur, rejici curabat: quos inter fuit Josue Diaconus cognomento Bar-chetre, qui postea ad Patriarchalem dignitatem evectus est. Atque ita Episcopo caruit urbs Melitina per tres annos, donec obiit Joannes Patriarcha in Cœnobio Dovairi anno Græcorum 1449. Christi 1137. postquam annos 8. sedisset, & Episcopos 12. creasset. Tum vero Basilius Sigillo ejus usus, Melitinensem sibi Episcopatum vendicavit.

Athanasius VIII.

XLV. Athanasius VIII. qui & Josue Bar-chetre, patria Melitinensis, post annum mensesque tres ab obitu Joannis XIII. congregatis in Cœnobium Macronæ Episcopis Gargaræ, Claudiæ, Semchæ, & Gehonis qui Melitinam usurpaverat, per sortem electus, e Diacono Sæculari monachus primum instituitur: deinde in Cœnobio Cancratæ Presbyter ab Episcopo Gargarensi ordinatur: demum in urbe Amida a Dionysio Maphriano præsentibus duodecim Episcopis Patriarcha consecratur die Dominica, 4. Decembris anno Græcorum 1450. Christi 1138. Postea die Basilium Gehonis Episcopum ex urbe Melitina in Diœcesim suam redire jussit, & Basilium alterum ex Amida in Castrum Giaphari: Amidam enim Patriarchæ Sedem esse affirmabat. Hinc ortum Schisma. nam Basilius Gehonis in vulgus spargere cœpit fraudem in electione Athanasii ab Episcopo Gargarensi commissam fuisse, unius Josue nomine in tribus Schedulis scripto. Alii præterea Episcopi, qui Occidentales Euphratis Ecclesias regebant, nec electioni Joannis interfuerant, eum hac de causa pro Patriarcha recipere detrectabant. Athanasius in Cœnobium Barsumæ profectus, duos ibi Episcopos creat, Melitinæ scilicet Theodorum Sororis suæ filium, & Jerusalem Romanum ex ejusdem urbis Cœnobio accitum: utrique nomen Ignatii imposuit. Anno Græcorum 1452. Christi 1140. congregati Episcopi Occidentales cum Joanne Andreæ, & Basilio Samonæ in Castro Mansoris, libellum Canonum condidere, & ad Patriarcham transmisere, hac conditione illum recepturi, si eos Canones observaret. Promisit Athanasius: ii itaque in Cœnobium advenientes, obedientiam Patriarchæ exhibuere. Patriarcha vero Melitinam profectus, Chrisma in majori ejus urbis Ecclesia consecravit: inde in Cœnobium Aaronis Sigaram se conferens, Maipheractensi Episcopo Amidensem Ecclesiam regendam dedit, Tarsensi vero Antiochenam. Anno Græcorum 1453. Christi 1142. die 17. Junii obiit Bagdadi Dionysius Maphrianus, quum sedisset annis 30. & Patriarchas duos, novemque Episcopos ordinasset, inter quos Zacchæus fuit ex Arzunensi Ecclesia ad Niniviticam translatus, & Barbutela Cœnobii S. Matthæi Metropolita ordinatus. Eodem Christi anno, mense Octobri in monasterio Aaronis apud Sigaram Athanasius in locum Dionysii Maphrianum ordinavit Lazarum Cœnobii Sergii monachum, cui Ignatii nomen imposuit, Eodem anno

mense Decembri decessit Chosroes Edessenus Presbyter & Monachus Cœnobii Bebenami in Guba, qui Persis in Syriam irrumpentibus, Maragam abductus, ibidem scribendis libris operam dedit. Exaratos ab eo Codices in Ecclesia Ninivitica conservari testatur Barhebræus. Interim Goselinus Edessæ Comes Basilium Samonæ F. e Chisumensi ad Edessenum Episcopatum, & Timotheum e Gargarensi ad Samosatenam Ecclesiam transferri jubet; Patriarchæ vero nomen in sua ditione proclamari ad altaria vetat, quod a nonnullis eum illegitime ordinatum fuisse accepisset. At vero Athanasius ut Goselini gratiam iniret, Episcoporum translationem, quam is fecerat, ratam habuit, & Chisumæ quidem pro Basilio Eliam Monachum ordinavit. Sub idem tempus Basilius Lacapenæ Episcopus ob fornicationis crimen depositus, quum injunctam sibi pœnitentiam implevisset, a Patriarcha Cœnobiis Zabarræ primum præfectus, deinde in diœcesim Sababarchæ translatus, demum post tres annos quum ejusdem flagitii accusatus fuisset, Episcopatu dejectus est. Joannes vero Mardæ Episcopus, qui ab Athanasio VII. anno Græcorum 1436. Christi 1125. ordinatus fuerat, librum de Providentia Dei scripsit, in quo affirmabat flagella in homines non a Deo immitti, neque ea sub Divinam providentiam cadere. Illum Joannes Chisumensis, & Joannes alter Andreæ F. Mabugensis, & Saliba Presbyter, atque Dionysius Jacobus Barsalibæus impugnavere. Anno Græcorum 1459. Christi 1148. Athanasio Amidæ commorante, Joannes Andreæ Mabugo Carsenam, & Timotheus Carsena Mabugum commutavit: sed paulo post quum idem Joannes cum Philareto Carsenæ gubernatore dissidium habuisset, ea urbe excedens in Pheschinense Cœnobium secessit; Timotheus autem ad suam Carsenensem Ecclesiam rediit. Anno Græcorum 1460. Christi 1149. die 18. Junii Goselinus Cœnobium Barsumæ deprædatus est, & sequenti die Monachos ejusdem loci cum ingenti populi multitudine captivos abduxit, quod Turcarum pignora, quæ apud ipsos deposita fuerant, tradere noluissent. Anno sequenti, mense Januario, libertate omnes donavit, postquam taxatam auri summam pro illorum redemptione accepisset, Turcarumque insidias evasisset. Eodem anno Patriarcha Amida digressus, in Castrum Zaidi venit, ubi & tres annos mansit: ordinavit autem Sergium discipulum suum ejusdem Castri Episcopum, imposito ei Joannis nomine. Anno Græcorum 1473. Christi 1152. Athanasium Patriarcham in Castro Zaidi commorantem Ignatius Maphrianus adiit, rogaturus, ut Cœnobium S. Matthæi, cujus Metropolita per id tempus obierat, ad suam, hoc est, Maphriani ditionem adjiceret: Niniven enim, seu Mosulum, Cœnobium S. Matthæi, & Tagritum urbem in unam Maphriani diœcesim conjungi desiderabat. Contra vero Tagritenses, ne ille in urbe Ninive, aut in Cœnobio Sedem figeret, antiqua Ecclesiarum jura servari postulabant. Athanasius inductum a Cyriaci Patriarchæ temporibus morem, Metropolitam scilicet Ninives Cœnobiique S. Matthæi a Maphriano diversum constituendi, infringi vetuit. Et hæc quidem Patriarchæ Sententia fuit, qui in Cœnobium Barsumæ profectus, Jacobum Barsalibæum, quem suggestione Joannis Mardæ Episcopi interdicto coercuerat, lecto ejus adversus eumdem Joannem libro, non modo ab interdicto absoluit, verum etiam Episcopum Marhasensem creavit, imposito ei Dionysii nomine. Ignatius vero nihil intentatum reliquit, ut consilium suum ad exitum perduceret. Quum itaque ad Synodum a Joanne Mardæ Episcopo anno Græcorum 1464. Christi 1153. convocatam accessisset, ejusdem Joannis opera, additis Mosulanæ urbis præsidis mandatis, Ninivitas & Monachos Matthæanos com-

pulit, ut sibi tamquam Metropolitano suo obedientiam exhiberent: atque ita Mosulanam dioecesim, qua Coenobium & Ninive continebantur, Tagritensi adjunxit. Anno Graecorum 1466. Christi 1155. mense Januario in Coenobio Barsumae coacta Synodo, cui Patriarcha, Maphrianus, Joannes Andreae, Joannes Mardae, Dionysius Barsalibaeus Marhasae, & Joannes Chisumae interfuere, Canones XL. conditi sunt: quumque optimates & Mardensis Episcopus partes Maphriani tutati fuissent, Mosulanamque dioecesim, ut supra dictum est, Tagritensi adjunxissent, placuit in ea Synodo unionem hujusmodi confirmari, subscribente se Patriarcha cum Episcopis Orientalibus & Occidentalibus. Joanni quoque Andreae Turabdinensem Ecclesiam adjecerunt, amoto seniore ejus loci Episcopo. Sed & Roabanum Joanni Chisumensi additum fuit, & Mabugensis Ecclesia Dionysio Barsalibaeo Marhasensi Episcopo concessa. Episcopi denique Sibabarchae & Lacapenae dejecti. Anno Christi 1156. Joannes Andreae in Coenobio Ananiae moritur. Aaron vero Hadirhae in Segestana Episcopus, quem Ignatius Maphrianus ordinaverat, poenitentia ductus, quod a Christiana fide ad Mahometanam sectam defecisset, quum dignitatem Episcopalem recuperare nequivisset, Constantinopolim abiit, & Chalcedonensem fidem amplexus est: mox in Syriam reversus, iterum ad Mahometanos transiit, qua demum secta ejurata, Hierosolymam poenitentiae causa primum petiit, deinde ad montem Libanum apud Maronitas secessit, ubi & vita functus est. Sub idem tempus Gabriel Sarugensis Episcopus, & Josephus filius sororis & coadiutor Timothei Episcopi Gargarensis, ob varia crimina dejecti fuere: invaluerat autem per eos dies apud Jacobitas mos, ut Nepotes suos in tenera adhuc aetate constitutos, coadiutores futurosque successores sibi Episcopi deligerent. Anno Graecorum 1472. Christi 1161. Ignatius Maphrianus a Gemaleddino Mosulano praeside ad Georgium Iberorum regem allegatus fuit, ut Captivos Mahometanos, quos ille ex Arabum ditione abduxerat, redimeret. Anno Graecorum 1474. Christi 1163. Michael Archimandrita Coenobii Barsumae, Joannis Mardensis Episcopi opera, aquas in idem Coenobium duxit. Anno Graecorum 1475. Christi 1164. die 14. Junii apud Anchalum seu Nechel regionis Nisibenae vicum obiit Ignatius Maphrianus, ejusque cadaver in Coenobium Ananiae deportatum est, Cimeliis ejus Joanni Mardensi relictis. Eodem anno obiit Melitinae Saliba Presbyter, cui Dionysius Barsalibaeus cuncta fere quae edidit opera nuncupaverat. Anno Graecorum 1476. Christi 1164. die 6. Novembris in locum Ignatii ordinatus est ab Athanasio Maphrianus Joannes Sarugensis, Coenobii Jacobi in monte Edessae instaurator & Archimandrita. Paulo post decessit Joannes Mardae Episcopus. Athanasium vero Patriarcham nonnulli hortabantur, ut Marden pergeret, ibique loco Amidae Sedem figeret. Quumque is ob calculi morbum, quo affligebatur, Marden proficisci nequiret, Dionysium quidem Barsalibaeum Amidae Episcopum, Mardae vero Michaelem Archimandritam Coenobii Barsumae create constituit: verum morte praeventus est. Obiit autem mense Julio anno Graecorum 1477. Christi 1166. postquam annos 27. cum mensibus 7. sedisset, in Gazophylacio Ecclesiae in Sepulcro trium Athanasiorum sepultus. Ordinavit Maphrianos duos, & Episcopos 33. Eodem anno, ut notat Barhebraeus, decessit Joannes Patriarcha Alexandrinus LXXII. cui Marcus Patriarcha LXXIII. quadragesimo post die successit. Imo, post diem 44. nam Joannes obiit die 29. Aprilis anno Christi 1166. & Marcus inauguratus fuit die 12. Junii, ut supra dictum est.

Michael I. XLVI. Michael I. cognomento Magnus, Eliae Presbyteri Melitinensis

filius

filius ex familia Kandisia, Archimandrita Cœnobii Barsumæ, congregatis in Cœnobio Pheschinensi ditionis Gargarensis Episcopis, per sortem Dominica Pentecostes electus est: quumque ortum esset dissidium inter Episcopos, ad quemnam consectandi Patriarchæ munus spectaret, Synodi decreto sancitum fuit, ut Maphrianus quidem cum duodecim Episcopis manum ei imponeret; Edessenus vero, qui Synodo præerat, Liturgiam celebraret; Melitinensis Evangelium, Barsalibæus Epistolam legeret; Chisumensis *Divina Gratia* proclamaret; Gehonensis denique, & Gubensis orationes recitarent. Hoc pacto die 18. Octobris anno Græcorum 1478. Christi 1166. feria tertia in Cœnobio Barsumæ consecratus Michael, libellum Professionis fidei per tres Monachos ad Marcum Patriarcham Alexandrinum direxit. Mox in Cœnobium Ananiæ se contulit, ubi conditis undetriginta Canonibus, Marden pro Amida Sedem Patriarchæ constituit, Dionysio Barsalibæo Amidam translato. Adhibitis autem Ignatio Gargaræ & Basilio Cæsareæ Episcopis itineris sociis, Edessam, Chisumam, & Cœnobium Bared lustravit, ubi Basilium Gehonis Episcopum una cum nepote ejus coadjutore ob varia, quorum accusabantur crimina, condemnavit. Mox e Cilicia Hierosolymam profectus, eam urbem feria quinta ante Dominicam Palmarum anni Christi 1167. ingressus est, & in Cœnobio Magdalenæ, quod Jacobitæ incolebant, Chrisma consecravit. Die Paschatis Patriarcham Francorum adiit, a quo perhonorifice exceptus fuit. Inde Antiochiam petiit, ubi annum transigens, Chrisma consecravit, & tres insuper Episcopos, quorum unus Athanasius fuit, in locum Athanasiii ipsius Patriarchæ patrui, qui Anazerbensem Ecclesiam triginta tribus annis rexerat. Antequam vero Antiochiam ingrederetur, Patriarcham Græcorum Melchitarum in Cosairo commorantem invisit. Antiochia in Cœnobium Barsumæ regressus, anno Græcorum 1480. Christi 1169. Synodum celebravit, in qua Abugalebus Monachus Gehonis Episcopus ordinatus est, & Canon conditus, ne mulieres cujuscumque conditionis aut gradus cum Episcopis aut in Monasterio Monachorum cohabitent. Eodem anno in locum Athanasii Maipheractæ Ignatius Abugalebus Maphriani Ignatii ex fratre nepos in Cœnobio Crucis ordinatus est, & in locum Basilii Edesseni Athanasius Denha ejusdem Ecclesiæ Archidiaconus. Ignatius vero Melitinæ Episcopus ejusque frater Sergius Presbyter, quum se apud Patriarcham in Synodo purgassent, ex Melitinensium testimonio absoluti sunt. Anno Græcorum 1481. Christi 1170. Manuel Comnenus Imperator per Christophorum literas ad Michaelem Patriarcham de religione scripsit: Theorianum insuper ad eumdem, & ad Narsetem seu Niersesem Armenorum Catholicum misit, qui quum in Castrum Romanum pervenisset, significavit Michaeli, ut in Syriam ad colloquium properaret, quoniam ipsi in Mesopotamiam proficisci non licebat. Michael Joannem Episcopum Chisumæ ad Theorianum allegat. Extat in Bibliotheca Patrum & apud Galanum tom. 1. Conciliat. Ecclesiæ Armenæ cum Romana pag. 242. *Disputatio Theoriani cum Niersese Armenorum Catholico*, habita anno ab orbe condito 7678. (hoc est, Christi 1170.) Manuelis Comneni Imperatoris anno 28. Indictione 3. die 15. Maii, cui interfuisse dicitur Joannes Syrus Cessunii (id est, Chisumæ) Episcopus. Quis fuerit disputationis exitus, colligitur ex iis Niersesis verbis ad Theorianum: *Ab hodierno die scribere literas ad Armeniorum Episcopos ubique gentium incipiam, quibus eos ad Synodum invitabo. Ea quum habita fuerit, in medium proponam auctoritates omnes quotquot Armenii habent, &*

pro ipsis esse videntur; proponam & illa sacrarum litterarum testimonia quæcumque tu mihi protulisti. Niersses sane erga orthodoxam fidem animatus erat: sed morte præventus, ut idem Galanus pag. 322. scribit, optatam Ecclesiæ Armenicæ concordiam perficere nequivit; quæ tamen perfecta fuit a successoribus Armenorum Catholicis, Gregorio Degha in Concilio Tarsensi anno Christi 1177. & duobus Gregoriis hujus nepotibus, qui in Serie Patriarcharum Armenorum numerum obtinent LXIV. LXV. & LXVI. de quibus Galanus tom. 1. pag. 324. & 346. Joannes autem Syrus Episcopus ad catholicam duarum Christi naturarum confessionem adduci nequivit. Atque hæc ex Armenis scriptoribus & ex memorata Theoriani Disputatione tradit Galanus. Verum Gregorius Barhebræus & Syri Jacobitæ rem aliter contigisse affirmant. Post peractam enim cum Nierfese Armenorum Catholico, & cum Joanne Syro Episcopo Disputationem, Theorianus, ut ajunt, Byzantium reversus, iterumque ab Imperatore in Syriam missus, Michaelem Jacobitarum Patriarcham ad Castrum Romanum per litteras arcessit. Is vero Theodorum monachum cognomento Bar-Vehebun, discipulum suum mittit, ut ad Theoriani quæstiones responderet. Disceptatum est de substantia & natura ex Doctrina Aristotelica. Hinc Armenorum Catholicus, qui victas Theoriano manus dederat, viribus resumptis, sic ad eundem scripsit. *Quum Synodum celebravero, Sententiam meam Imperatori declarabo*. Epistolam quoque ad Michaelem Patriarcham misit in hæc verba; *Græcorum Imperator decem nobis quæstiones proposuit: quinque de fide, ut nimirum duas in Christo unitas naturas dicamus, duas voluntates, duas operationes: ut cum tribus Synodis & quartam, & quintam, & sextam, & septimam prædicemus; ut denique e Trisagio hymno appendicem illam*, Qui crucifixus est pro nobis, *expungamus: & quinque Quæstiones de Ritibus; ut scilicet festum Nativitatis cum cæteris nationibus celebremus; ut Fermentum in Eucharistia, & Aquam in Calice ponamus: ut Chrisma ex oleo olivæ conficiamus: ut in Ecclesiis oremus, utque Liturgiam palam faciamus. Et ritus quidem reformare pro bono pacis facile nobis esset, duasque naturas juxta Theologum dicere. Verum ut Particulam illam*, Qui crucifixus es pro nobis *expungamus, aut Sanctis viris anathema dicamus, fieri nulla ratione potest. His tamen non obstantibus quidquid tu feceris, etiam nos faciemus*. Michael Niersesem hortatus est, ut in patriis traditionibus persisteret: ad Imperatoris autem litteras sibi per Theorianum aliumque quemdam Græcum hominem missas, quibus ad unitatem Ecclesiarum procurandam invitabatur, ita respondit: *Nos pacis summopere studiosi sumus, nec eam fugimus, modo tum iis fiat, qui fidem Patrum haudquaquam mutent, & cum Athanasio atque Cyrillo unam Verbi incarnati naturam dicant*. Hic fuit exitus missionis Theoriani juxta Gregorium Barhebræum. Porro Michael Patriarcha eodem anno Græcorum 1481. Christi 1170. ædificavit Ecclesiam Cœnobii Abugalebi in ditione Gargarensi. Anno Græcorum 1482. die 24. Septembris, hoc est, Christi 1170. Joannes Chisumæ Episcopus in Cœnobio Barsumæ obiit. Curdi vero in Cœnobium S. Matthæi invadentes, Matthæum Archimandritam & Denham Inclusum interfecerunt. Anno Græcorum 1483. Christi 1171 exeunte Novembri decessit Dionysius, qui & Jacobus Barsalibæus, Amidæ Episcopus, & sepultus fuit in eadem urbe juxta sepulcrum Abdonis, & Barsusan Patriarcharum. Eodem anno Cœnobium apud Geziram urbem situm a Saracenis usurpatum est, Basilio Marciano ejusdem loci Episcopo in carcerem detruso. Eodem quoque anno instaurari cœptum est templum Melitinæ, quod Ignatius cognomento Cursor anno Græcorum 1280. Christi 969. exstruxerat; perfectum autem fuit anno

Græcorum 1488. Christi 1177. Idem Michael Patriarcha quum Ecclesiam Amidæ ab imposito tributo liberam fecisset, Cœnobii Cancratæ templum ædificavit; Joannem vero Denham Callinici Episcopum, quem olim Athanasius Josue Patriarcha in Synodo in Cœnobio Ananiæ habita ab Episcopatu amoverat, cognita iterum ejus causa, Dignitate Episcopali & Communione privavit, donec ipsum Michaelem Antiochiæ commorantem is resipiscens adiit, a quo in montem Edessæ missus, ut quum eo ipse advenisset Ecclesiæ alicui præficeretur, ante Patriarchæ adventum mortem præventus fuit. Anno Græcorum 1485. Christi 1174. Ignatius Hax Episcopus a Curdis ad stipitem alligatus interiit. Eodem anno Michael Patriarcha Privilegium, quod Cœnobio Barsumæ in Synodo post obitum Barsusan habita concessum confirmaverat, ne scilicet Jurisdictioni Patriarchæ id Cœnobium subesset, revocare coactus fuit, quod inflati eo privilegio Monachi debitam Patriarchæ obedientiam excusserant. Anno Græcorum 1489. Christi 1178. dissidium inter Joannem Maphrianum & Michaelem Patriarcham ortum est propter Hassassinitas, ditionis Tagritensis populum, qui a Cyriaci Patriarchæ temporibus propter illa Liturgiæ verba, *Panem cælestem frangimus*, ab Ecclesia Jacobitica separati fuerant, & sub Joanne Maphriano reconciliari postulabant. Quum enim ii Michaelem adiissent, rogarunt ut Episcopum sibi ordinaret. Et quamvis Michael postulata eorum rejecisset, inquiens, eos utpote sub Maphriani potestate constitutos, Episcopo non indigere; Maphrianus tamen ægre ferens, quod ad Patriarcham confugissent, palam & ubique illos susceptoresque eorum anathematizare cœpit. Michael missis ad Joannem duobus Monachis, hominem redarguit, quod talia in Hassassinitas effutiret. Cyriacus, ajebat, & Dionysius Telmaharensis omnem operam adhibuere, ut eos reconciliarent, nec tamen potuere: tu vero volentes rejicis & accedentes repellis. Verum Joannes non modo in sua pertinacia perstitit, sed etiam legatos Patriarchæ malue habuit: adeo ut apertum Schisma moliretur. Quod quum ejus diœcesani ægre tulissent, eique ut Patriarchæ morem gereret suasissent, is Michaelem adire veniamque ab eo petere constituit. At Michael rem in Synodo definiri debere affirmans, Maphrianum in conspectum suum admittere noluit. Coacta itaque in Barsumæ Cœnobio Synodo, Maphrianus cum Episcopis suis adfuit, datoque Chirographo subjectionem Patriarchæ exhibuit: atque ita cum eo reconciliatus, vixit usque ad annum Græcorum 1499. Christi 1188. quo abdicata sponte dignitate in Cœnobium montis Edessæ se contulit. Sed paulopost mutata Sententia, eumdem Patriarcham rogavit, ut suam sibi dignitatem restitueret: qua recuperata, Niniven periit: quumque super tectum Ecclesiæ oppidi Bet-Chudidæ aliquando dormiret, inde lapsus, interiit mense Augusto anno Græcorum 1499. Hegiræ 584. (idest Christi 1188.) quum annos 45. sedisset.. Cadaver ad Cœnobium Sancti Marthæi translatum. Gregorius Jacobus Michaelis Patriarchæ ex fratre nepos in ejus locum Maphrianus ordinatur anno Christi 1189 Dominica post Epiphaniam, ut infra sermo erit. Quo autem anno memorata contentio inter Patriarcham & Maphrianum exarsit, id est, Christi 1178. orta est in Ægypto quæstio de Sacramento Confessionis Marcum inter Patriarcham Alexandrinum Coptorum, & Marcum alterum Konbari filium. Michael asserto Confessionis Sacramento, utriusque sententiam improbavit: Marci scilicet Konbari, quod plus nimio ei Sacramento addictus in errorem Origenistarum & Messalianorum delapsus fuerat; Marci autem Patriarchæ, quod ab his erroribus abhorrens, Confessionem abrogaverat. Anno Græcorum 1491. Christi 1180.

Michael Patriarcha ex urbe Antiochia in Cœnobium Barsumæ se conferens, templi novi ejusdem Cœnobii fundamenta jecit. Eodem anno Theodorus Bar-Vehebun, assumpto Joannis nomine, Patriarcha ordinatus est Amidæ a Schismaticis Episcopis Simeone Arzuni, Josue Castri Zaidi, Abrahamo Amidæ, & altero Abrahamo Sibabarchæ. Id ubi Michael accepit, congregatis Episcopis Amidam profectus, inde in Cœnobium Ananiæ digressus est. Schismatici Episcopi cum suo Patriarcha in urbem Mosul primum, deinde Daram aufugerunt. Illos tamen Maphrianus Joannes cum monachis & Episcopis insequutus, vinculis constrictos inde deduxit. Coacta autem in Cœnobio Barsumæ Synodo damnati sunt omnes, ac præsertim Theodorus pseudopatriarcha, quem ferunt tempore Liturgiæ, proprio habitu exutum, vestibus sæcularibus indutum fuisse, imposito capiti rubro tegumento. Sed Episcopis in suas diœceses discedentibus, Theodorus in Cœnobio tamquam sub custodia, monachali tamen habitu donatus, remansit. Patriarcha autem Michaele Marden regresso, quidam Cœnobitæ miseratione Theodori ducti, per Cœnobii murum fune hominem noctu demisere, qui Damascum fugit; inde Hierosolymam profectus, quum ibi de obitu Joannis Maphriani certior factus fuisset, concitato gradu Mesopotamiam repetiit, summamque auri præfecto Mardæ & Mosul obtulit, ut Maphriani dignitatem sibi concederet: quam quum obtinere nequivisset, in Castrum Romanum apud Armenorum Patriarcham se recepit, cujus ope, addita etiam Regis ejus gentis auctoritate, per totam Ciliciam Patriarcha proclamatus est: atque ita Jacobitis in ea parte præfuit usque ad annum Græcorum 1503. Christi 1192. quo obiit. Anno Græcorum 1492. Christi 1181. Kalig-Arselanus Turcarum rex die 9. Julii concessit Diploma Michaeli Patriarchæ, quo Cœnobium Barsumæ a tributo liberum fecit: biduo post, idem rex Reliquias S. Petri Apostolorum Principis in theca dexteræ manus instar conformata auroque & gemmis ornata inclusas, quas e Castris Imperatoris Græcorum eripuerat, eidem Patriarchæ dono dedit, quæ in memorato Barsumæ Cœnobio repositæ sunt. Anno Græcorum 1493. Christi 1182. obiit Ignatius Abugalebus Episcopus Maipheractæ, filius fratris Ignatii Maphriani, ejusque in locum suffectus Ignatius Gabriel, ejusdem ex fratre nepos monachus Cœnobii Barsumæ. Eodem anno die 30. Julii Cœnobium templumque vetus Barsumæ incendio conflagravit. Ecclesia nova spatio duodecim annorum exstructa; & duobus aliis annis picturis ornata, Michael Patriarcha die 15. Maii anno Græcorum 1504. Christi 1193. congregata Episcoporum Synodo illam dedicavit. Eodem anno Christi 1182. Maodiana Mardæ Episcopus a Michaele creatus, quum ab iis civibus exagitatus fuisset, Byzantium adiit, ibique suscepta Græcorum religione, ad Maipheractensem diœcesim remissus est. Eodem anno obiit Ignatius Hierosolymæ Jacobitarum Episcopus, qui eam Ecclesiam annis 45. rexerat. Athanasius Patriarchæ frater in ejus locum subrogatus, quum a monachis & Clericis ejus urbis nequaquam admitteretur, ad Antiochenam ditionem regressus, die 21. Octobris anno Græcorum 1504. Christi 1192. in Cœnobio Dovairi decessit, eique successit Ignatius Sahada ejusdem monasterii Abbas. Anno Græcorum 1504. Christi 1193. Joannes Patriarcha Alexandrinus LXXIV. Petrum Episcopum ad Michaelem cum libello fidei allegavit: quo lecto Michael nomen Joannis in omnibus suæ ditionis Ecclesiis recitari jussit. Eodem anno Gregorius Armenorum Catholicus mense Julio in Cilicia decessit, ejusque ex fratre nepos Derasa adhuc puer Patriarchalem dignitatem obtinuit, quem Leo Armenorum Rex anno Græcorum 1506. Christi 1195. deposuit, & Baidarum quemdam Catholicum ordinari cura-

vit. In historia Patriarcharum Armeniæ per Galanum edita, post Gregorium cognomento Degham, qui Nierfesem excepit, Gregorii duo num. 65. & 66. recensentur, quorum primus forfasse Derasa fuit, alter Baidarus. Conjectura nostra confirmatur ex eo quod Gregorio LXV. anni duo Patriarchatus apud Galanum pag. 346. tribuuntur: totidem autem annis præfuisse dicitur Derasa apud Barhebræum. De Gregorio vero LXVI. qui in Chronico Syriaco Baidarus dicitur, hæc habet Patriarchalis Armenorum historia: *Domnus Gregorius, præcedentium Patriarcharum Gregorii, & Niersensis Ghelajensis nepos, anno 7. obiitque in urbe Sisi*. Exstant plures Epistolæ hujus Gregorii, necnon Leonis Regis ad Innocentium III. de quibus Galanus pag. 346. ad pag. 365. Anno Græcorum 1058. Christi 1197. dissidium de Paschate fuit, Græcis Pascha die 30. Martii celebrantibus, quum decima Februarii jejunium inchoassent, Syris vero, Armenis, & Ægyptiis altera Dominica, hoc est, die 6. Aprilis. Hæc, inquit Barhebræus, confusio nonagesimo quinto quoque anno contingere solet, quum quartadecima Judæorum in Sabbatum incidit. Iberes, quod Armeni secum Pascha minime celebrarent, ægre ferentes, Ecclesiam eorum flammis devoverunt; Armeni autem ad arma provocantes, a bello Iberibus indicto non destiterere, donec ii pro combusta quidem Ecclesia centum millia denariorum, pro singulis vero hominibus, (quadraginta enim eo incendio absumpti fuerant:) mille persolverunt. Anno Græcorum 1511. Christi 1199. die 7. Novembris, decessit Michael Patriarcha, quum annos 33. sedisset, creatis Maphriano & Episcopis 54. Corpus sepultum fuit in Ecclesia nova Cœnobii Barsumæ in Sepulcro, quod ipse sibi vivens ante altare aquilonare posuerat.

XLVII. Athanasius IX. olim Saliba dictus, Cœnobii Barsumæ Archimandrita, die 16. Decembris anno Græcorum 1511. Christi 1199. in Cœnobio Modik regionis Claudiæ, ubi Episcopi 15. convenerant, per sortem electus est, reluctantibus Gregorio Maphriano ejusque factionis Episcopis, qui Josue Labeonem Michaelis Patriarchæ ex fratre nepotem ordinandum curarunt. Et Gregorius quidem, anno Græcorum 1500. Christi 1189. Dominica post Epiphaniam, ut supra dictum est, insciis Orientalibus a Michaele patruo in locum Joannis Maphrianus ordinatus, soluta ingenti pecuniæ summa a Mosulano præside obtinuerat, ut Sigare, Chaboræ & Nisibi præesset: nam Matthæani Cœnobitæ cum Ninivitis, Mosulanis & Tagritensibus convenerant, ut Chatimum Maseæ filium Cœnobii S. Matthæi Monachum a quatuor Episcopis Orientalibus, Ignatio scilicet Gabriele Ormiæ, Joanne Rahedo Baarbajæ, Saliba Cœnobii S. Matthæi, & Basilio Matthæo Bagdadi, Maphrianum eligi & ad Patriarcham consecrationis causa adduci curarent. Quum autem Gregorium a patruo ordinatum acceperunt, oblata Mosulano præsidi duplo majori, quam is dederat, pecuniæ summa, Gregorio quidem interdixere, ne Mosulum, Niniven ac Cœnobium ingrederetur, Chatimum vero in Cœnobio S. Matthæi Sabbato ante Dominicam Palmarum anno Græcorum 1500. Hegiræ 585. Christi 1189. Maphrianum ordinarunt, imposito ei Dionysii nomine. At Gregorius annuum tributum duorum millium aureorum in se recipiens, Dionysium anno Hegiræ 586. die 10. mensis 6. in carcerem detrusum, vigesimotertio post die vestibus Pontificiis in Ecclesia Mosulana exui, atque in regionem Maipheractæ, & Hatachæ relegati præcepit: atque ita quum totum sibi Orientem subjecisset, Athanasii Salibæ Patriarchæ ordinationi sese opposuit. Et Amidæ quidem cum tribus Orientalibus Episcopis fratrem suum Josue Labeonem Patriarcham instituere satagebat. Verum a Menna ejusdem Civitatis Episcopo, qui pluri- Athanasius IX.

mum apud omnes medicinæ causa pollebat, urbe excedere compulsi sunt.

Michael II. XLVIII. Michael II. cognomento junior, qui & Josue Labeo Michaelis Magni ex fratre nepos, Amida cum Gregorio Maphriano fratre, ut modo dicebam, ejectus, in Cœnobio Ananiæ apud Marden corrupto muneribus ejus urbis præside, feria 6. quam Confessorum vocant, idest in Albis, anno Græcorum 1511. Christi 1200. Patriarcha ordinatus, tres ipse ibidem Episcopos creavit. Inde a Mardensibus pulsus, Turabdinum perrexit: mox Melitinam, ubi in paterna Domo delituit. Anno Græcorum 1512. Christi 1201. Turabdinenses principem suum supplices rogarunt, ut Athanasium Patriarcham eo venire permitteret. Athanasius perhonorifice ab illis exceptus, Cœnobium Cartaminense adiit, ubi Episcopum Castri Zaidi ordinavit. Marden postea profectus, quum accepisset Rocnaddinum Melitinæ dominum a Josue subordinatum, Cœnobio Barsumæ eum præfecisse: Afraphi regis Adeli filii, & Sediddanlæ Ægyptii ejus Scribæ opera ab eodem Rocnaddino ineunte Julio obtinuit, ut Josue ejecto ipse in eo Cœnobio Sedem figeret. Et Mardæ quidem duobus annis, antequam id a Rocnaddino impetrasset, commoratus fuerat: deinde Rhesinam cum Afrapho Rege perrexerat, cujus Ecclesiam instauravit una cum Cœnobio Saphyli, quod supra eam urbem situm est: demum in Cœnobio Abugalebi a Januario ad Julium usque mansit, donec Monasterium Barsumæ, jubente Rocnaddino, ut modo dixi, ipsi restitutum fuit. Josue vero Melitinam repetiit, domique manere compulsus est usque ad Athanasii obitum. Anno Græcorum 1515. Hegiræ 600. Christi 1203. die 24. Decembris obiit Dionysius Charimus Maphrianus, & in majori Maipheractæ Ecclesia sepultus est. Anno Græcorum 1518. Christi 1207. obiit Athanasius IX. Patriarcha in Cœnobio Barsumæ, quum annos septem sedisset: Sub idem tempus Simeon medicus Hesnensis Cœnobium Zonicratæ in ditione Castri Zaidi, ubi Debas & Arsanias fluvii conjunguntur, instauravit, sexaginta monachis eo deductis, qui communem vitam instar Cilicum monachorum ducebant. Post Athanasii obitum Michael II. qui & Josue Labeo, subornato Montagebo Melitinæ domino, Sedem iterum invadens, Cœnobium Barsumæ occupat. Tum Mennas Amidæ Episcopus, Theodorus Edessæ, & Stephanus Castri Mansoris, quod petitam ab eo ad solvendum Domino Amidæ tributum pecuniam non impetrassent, in Cœnobio Siræ cum aliis Turabdini Episcopis congregati, decreverunt Josue Scribam Romanum, qui ibidem anachoreticam vitam ducebat, Patriarcham ordinare. Is vero Nisibin aufugit. Labeo missis ad Episcopos binis Cœnobii Barsumæ Abbatibus, pollicitus est se auri summam quam vellent iis daturum, modo ab ordinatione alterius Patriarchæ abstinerent. Episcopi autem fraudem in promissis Labeonis suspicati, duos ex ipsis Nisibin cum Amictu Patriarchali allegant, ut Josue monachum in id Cœnobium vi pertraherent. Invitum itaque & reluctantem ordinant in Cœnobio Siræ anno Græcorum 1519. Christi 1208. imposito ei Joannis nomine.

Joannes XIV. XLIX. Joannes XIV. qui & Josue Scriba, cognomento Pusillus, monachus Cœnobii Siræ, anno Græcorum 1519. Christi 1208. ut modo dictum est, Patriarcha ordinatus, in Cœnobium Baximatense, Episcopos fugiens, se recepit, ibique tandiu delituit, donec Archimandritæ Cœnobii Gavicathæ, quod apud Mopsuestiam situm est, opera, a Leone Armenorum Rege commendatitias ad Ezzaddinum Cæsareæ Cappadociæ tyrannum litteras imperravit, ut ejus tamquam Patriarchæ nomen ubique proclamaretur. Cæsarea itaque Melitinam se contulit. Inde in Cœnobium

Barsumæ perrexit: mox Edessam, Amidam, Marden, Turabdinum, aliasque Mesoporamiæ urbes lustravit, comitantibus ipsum Menna Amidæ, ac Theodoro Edessæ Episcopis cum ingenti Cleri populique multitudine, qui incredibilem auri summam ea occasione congessere. Absoluto circulo Joannes e Cœnobio Barsumæ, quo reductus fuerat, in Ciliciam ad monasterium Gavicathæ iterum confugit. Labeo vero quum Barsumæ Cœnobium subornato Melitinæ præside occupasset, ibidem rumorem accepit, Gregorium Maphrianum suum fratrem, qui ipsum in Cœnobio adire constituerat, postquam in Castrum Hael regionis Sigaræ pervenisset, morbo correptum obiisse, ejusque cadaver in Cœnobium Matthæi delatum, ibi sepultum fuisse anno Græcorum 1526. Christi 1215. Quo nuncio summopere contristatus, exactis ab obitu fratris quadraginta diebus, decessit & ipse in Cœnobio Barsumæ. Labeone extincto, Joannem Patriarcham Episcopi e Cilicia ad Cœnobium Barsumæ reduxere, qui Davidem monachum ac Presbyterum, imposito ei Ignatii nomine, in locum Gregorii eodem anno Græcorum 1526. Christi 1215. Maphrianum ordinavit. Porro Ignatius David die 27. Julii ejusdem anni urbem Mosulanam ingressus est; tertio autem post anno Tagritum petiit, Jacobitas ejus loci invisurus, a quibus cum incredibilis lætitiæ significatione exceptus est, Evangeliorum Codicem crucesque præferentibus, atque hymnos Syriace & Arabice concinentibus. Quod quum Mahometani ægre ferrent, Maphrianus quidem Chaliphæ Bagdadensis jussu in carcerem conjectus fuit; Tagritenses vero mulctam viginti millium aureorum persolverunt. Tagrito igitur Ignatius aufugiens, Niniven regreditur, ibique a Simeone Bartelæ principe exagitatus, Chaboram pergit, deinde in Cœnobium Barsumæ, Joannem Patriarcham salutaturus, a quo Melitinæ urbis Episcopatu auctus est anno Græcorum 1529. Christi 1218. Joannes vero propter Simeonem quemdam Cœnobii Barsumæ monachum illud monasterium relinquere coactus, Cellulam sibi in monasterio Modik in regione Claudiæ exstruxit, ibique habitavit, donec Simeon interiit. Tum vero a Cœnobitis in Barsumæ monasterium reductus, mansit ibi usque ad annum Græcorum 1531. Christi 1220. quo decessit. Porro Joannes Josue statura pusillus erat, & tenui gracilique corpore præ continuo jejunio, ut scribit Bathebræus. Anno vero Græcorum 1522. Christi 1211. Synodicam scripsit ad Joannem Patriarcham Alexandrinum LXXIV. eamque misit cum Joanne Damasci Episcopo, Abrahamo Archimandrita Baximatensi, Lazaro monacho ac Presbytero Turabdinensi, & Cyriaco monacho.

L. Ignatius II. qui & David Maphrianus, ab Episcopis Batconone Callisuræ, Eudoxio Lacabenæ, Basilio Castri Zaidi, aliisque, qui post obitum Mennæ Amidæ, Theodori Edessæ, & Chamisii Turabdini, in Cœnobio Modik convenerant, postquam Sedes duobus circiter annis vacasset, communibus suffragiis Patriarcha electus, in monasterio Barsumæ Dominica Pentecostes anno Græcorum 1533. Christi 1222. consecratus fuit: quod tum primum contigit, ut Maphrianus scilicet Orientalium ad Dignitatem Patriarchæ eveheretur. Eodem tempore Salibam Bapharsaltensem ex Episcopo Geziræ Maphrianum ordinavit, imposito ei Dionysii nomine. Dimissa autem Synodo, profectisque ad suas diœceses Episcopis, Ignatius Patriarcha e Cœnobio Barsumæ ad monasterium Zonicratæ juxta Castrum Zaidum situm perrexit, postquam Melitinæ optimatibus summam auri, quam pro sua ordinatione postulaverant, persolvisset. Inde transmisso Euphrate, Cœnobium Abugalebi petiit: quumque Aladdinum Kicobadum Regem advenisse Melitinam comperisset, eum Ignatius II.

cum ingentibus donis salutatutus adiit, a quo perhonorifice exceptus fuit. Tum vero instaurationi magni Cœnobii animum applicavit, exstructa pictutisque ornata nova Ecclesia, quam Michael Patriarcha inchoaverat. Assumptis autem itinetis sociis Dionysio Melitinæ Episcopo, Aria Hesnæ, & Saliba Cuphlidæ Archimandrita, Hierosolymam perrexit, ubi a Francis summo cum honore exceptus, in Cœnobio Magdalenæ, in quo septuaginta monachi Jacobitæ degebant, commoratus est. ibi Thomam quemdam monachum Æthiopem, ut Cyrillo Alexandrino Coptorum Patriarchæ LXXV. qui in alienam diœcesim manus injiciens, Metropolitam Hierosolymæ ordinaverat, par pari referret, Francis Hierosolymæ dominis inconsultis, Episcopum Abissinorum instituit. Francos ob illam ordinationem indignatos Dionysius Saliba Claudiæ Episcopus placavit, quum diceret, illos a Patriarcha Ignatio consultos, num sibi facultatem ordinandi illum Metropolitanum dare vellent, respondisse, ut faceret quidquid æquum judicaret. Sed quum Ignatius rescivisset, Thomam Æthiopem a se ordinatum, coram Francis professionem fidei emisisse, anathematis sententiam in eum pronunciavit, qui tamen Francorum auctoritate confirmatus, dignitatem retinuit, & in Coptos atque Abissinos Hierosolymæ degentes, eorumque Ecclesias plenam jurisdictionem exercuit. Interea Ignatius Paschalibus festis Hierosolymæ celebratis, Episcopos & Archimandritas vocat, ut causam Dionysii quem ipse ad Episcoparum Melitinensem evexerat, judicarent: Eum enim ajebat acceptorum beneficiorum immemorem, conspirationis, quam Cœnobitæ Barsumæ in ipsum moliti fuerant, auctorem fuisse. Illi decreverunt, Dionysium Melitinensi Episcopatu dejiciendum esse, & ad Alepensem Ecclesiam, unde Melitinam translatus fuerat, revocandum. Ignatius Hierosolymis Antiochiam profectus, Dionysium in urbem Alepum remisit. Quumque Antiochiæ æratem transegisset, autumno appetente Cœnobium Barsumæ petiit. Et Melitinam quidem venire jussit Dionysium Salibam Claudiæ Episcopum, ut natalitia festa celebraret: quibus peractis ipse Ariam Melitinæ Episcopum ordinat: quo intra anni spatium defuncto, Aaronem monachum ac Presbyterum, cognomento Angur, mense Januario in ejus locum substituit, imposito ei Dionysii nomine. Ordinatio in Cœnobio Cursoris apud Melitinam sito peracta. Ejus vero Cœnobii Ecclesiam Deiparæ nuncupatam instauravit, ædificatis juxta Cœnobium Xenodochiis duobus, altero pro Christianis, altero pro Mahometanis, qui fanum etiam suæ superstitionis ibidem excitandum curarunt. Ecclesiam insuper in Castro Romano a fundamentis exstruxit. Mox Antiochia regressus, hortum in superiori urbis parte a Francis emit, ubi Ecclesiam & Cellulas, in quibus Patriarcha manere posset ædificavit. Anno Græcorum 1542. Christi 1231. quum Dionysius Saliba Maphrianus adversus Curdos in terram Capharsaltensium invadentes armatus procederet, lancea confossus mense Septembri occubuit. Joannes Aaron Bat-maadani Mardæ Episcopus ab Ignatio Patriarcha in ejus locum anno Græcorum 1543. Christi 1232. Maphrianus ordinatus est, qui quum in urbe Ninive ad quinquennium mansisset, Bagdadum anno Græcorum 1548. Christi 1237. petiit. Anno Græcorum 1554. Christi 1243. die 3. Augusti idem Maphrianus Josephum monachum Mardensem instituit Gezitæ Episcopum, imposito ei Gregorii nomine. Anno sequenti a Mosulanis & Ninivitis invitatus, post susceptam Hierosolymitanam peregrinationem, ægre tandem adduci potuit, ut ad eos rediret. Anno Græcorum 1557. Christi 1246. die 14. Septembris in festo S. Crucis, Abulpharagium Melitinensem Aaronis medici filium, cognomento Bathebræum, Antiochiam accitum, Episcopum Gubæ ordinat; Salibam vero Vagium urbi Aco seu Ptolemaidi præficere decreverat: sed ne id exequeretur,

effe-

effecit Athanasius Josue Patriarchæ ipsius discipulus , qui ex Lacabenæ Episcopatu ad eam Ecclesiam translatus est . Mortuo igitur paulo post Dionysio , idem Saliba Alepi Episcopatum obtinuit . Posthæc ædificavit Patriarcha Ecclesiam Deiparæ in Siside ad latus majoris Armenorum Ecclesiæ , quæ commune ejus urbis excidium ab Ægyptiis anno Græcorum 1560. Christi 1249. illatum sola evasit . Eodem tempore Isa Edessenus medicus alteram Jacobiticæ genti Ecclesiam Barsumæ nuncupatam in eadem urbe exstruxit . Ignatius vero Patriarcha non ædificiis tantum Ecclesiarum ; verum & Scholarum institutione gentem suam juvare satagebat . Quumque podagræ & calculi morbo per Basilium Salibam Vagium Alepensem Episcopum levatus fuisset , Antiochia in Cœnobium Barsumæ , Monachorum & Episcoporum agmine stipatus , se contulit . Huc ad celebrandas secum Quadragesimales Solemnitates Dionysium Melitinæ aliosque Episcopos accivit . Dionysius , & Episcopi Gubæ , Callisuræ , & Claudiæ , quod Patriarcham in ipsos male animatum suspicarentur , adire eum recusarunt . Patriarcha ab Aarone Lacabenæ Episcopo admonitus de structis sibi apud Melitinæ optimates insidiis , e Cœnobio Barsumæ in regionem Coraram quæ in ditione Alepi est , noctu se proripuit , ubi in quodam pago , qui Marde vocatur , in horto cujusdam Syri Jacobitæ habitavit . Et Synodum quidem adversus Dionysium Melitinæ Episcopum , datis ad Joannem Bar-Maadani Maphrianum , & ad cunctos Syriæ , Palæstinæ , ditionisque Romæorum Episcopos litteris indixit . Verum quum Maphrianus , nisi præmisso sibi de futura in Patriarchatu Successione Chirographo , adesse recusaret , infecta re Synodus dimissa est . Patriarcha veritus ne a Coratæ præfecto Edessam mitteretur , in Castrum Romanum opera Jacobi Presbyteri ejusdem Castri deportatur : ubi a Constantino Armenorum Catholico perhonorifice exceptus , litteras suspensionis & interdicti in Dionysium Melitinæ Episcopum ad Presbyteros & principes locorum omnium viros scripsit , quas tamen nemo legere palam ausus est. Constantinus in Serie Patriarcharum Armenorum est septuagesimus , seditque annos 47. post Niersesem , tres Gregorios, Joannem, Davidem, & Joannem , ut refert Galanus tom. 1. Conciliat. Eccles. Armenæ cum Romana pag 373. Sub idem tempus dimisso Aaron Lacabenus Episcopatu , Hierosolymam petiit , ubi in Cellula se clausit. Ignatius autem Patriarcha Gregorium Abulpharagium Barhebræum ex Guba ad Lacabenæ Ecclesiam transtulit ; Gubæ vero Episcopum ordinavit Barsumam filium fratris Lazari ejusdem urbis olim Episcopi. Danielem autem Chaboræ Episcopum, Maphriani Joannis discipulum, qui Patriarchæ nomine Epistolam ad Mardæ dominum calumniis plenam adversus Maphrianum præceptorem suum scripserat , Cella sua excedere jussit , qui Alepum profectus , apud Negemum quemdam Mahometanum Dialecticæ animum applicuit . Denique Ignatius postquam Aytonum Armenorum Regem, & Constantinum ejusdem gentis Catholicum, qui ipsi quod Armenis Ecclesiam concedere noluisset succensuerant , rejecta in Episcopos & Presbyteros suos Jacobitas culpa placasset , in Castro Romano die 14. Junii anno Græcorum 1564. Christi 1253. decessit . Exequias idem Catholicus celebravit , & cadaver ad Orientalem majoris Armenorum Ecclesiæ partem sepeliendum curavit . Adfuere morienti præter ingentem Presbyterorum ac Monachorum multitudinem duo Episcopi Jacobitæ, Gregorius scilicet Castri Mansoris, & Basilius Rohabani. Ejus temporibus claruere Bagdadi Archiatri fratres Thomæ filii ,

Sciamſoddaules , Tagiddaules , & Phectoddalles , qui Athanaſium Simeonem Epiſcopum Bagdadi , Joannis Maphriani æmulum , excedere urbe coegerunt , & in Hadatha oppido diem claudere. Floruit & Jacobus Severus , Epiſcopus Cœnobii S. Matthæi , qui quum ad Ignatium Patriarcham proficiſceretur , obiit anno Græcorum 1542. Chriſti 1231. Sub eodem Ignatio Patriarcha , & Joanne Maphriano miſſi fuere ab Innocentio IV. Romano Pontifice Sacri Oratores ex Ordine Prædicatorum & Minorum ad omnes fere Chriſtianos Orientis populos. Extat ejuſdem Innocentii IV. Epiſtola ad Laurentium Ordinis Fratrum Minorum (lib. 4. Epiſt. 132.) qua ei ampliſſimam in Oriente provinciam demandat : *De circumſpectione , inquit , tua plenam in Domino fiduciam obtinentes ; te ad partes tranſmarinas tamquam pacis angelum , commiſſo tibi in Armenia , Iconio , Turchia , Græcia , & regno Babylonia , ac ſuper omnes Græcos tam in Antiocheno & Hieroſolymitano Patriarchatibus , quam regno Cypri morantes : necnon ſuper Jacobitas , Maronitas , & Neſtorianos , plenæ legationis officio :* Hæc fuſe refert Raynaldus ad annum Chriſti 1247. a num. 30. Eodem anno 1247. Ignatius Patriarcha, & Joannes Maphrianus Jacobitarum ad eumdem Innocentium IV. litteras dederunt , in quibus fidei ſuæ profeſſionem emittunt , eademque ſecum de religione ſentire affirmant Ægyptios , Armenos, Libyos , & Æthiopes , tam circa Trinitatis & Unitatis myſterium , quam circa Incarnationem Verbi , & Primatum Romanæ Eccleſiæ . Vide Raynaldum a num.36. ad num.42. Et quidem Ignatius a Summo Pontifice ad unitatem & concordiam Eccleſiarum invitatus , eam libentiſſime ſe amplecti reſtatur : *Sed in firmamentum pacis , & concordiæ* , inquit , *petimus a Sanctitate Veſtra , Primo , quod Patriarcha noſtro mortuo congregentur Archiepiſcopi , & ſtatuant ſibi ſecundum Canonem , & ſecundum Sortem Apoſtolorum , quem elegerit Spiritus Sanctus : & hoc ſecundum Canones & conſuetudines noſtras . Secundo , quod Patriarcha , & Archiepiſcopi , & Epiſcopi Latini , qui ſunt in partibus noſtris , non judicent ſuper Patriarchas & Archiepiſcopos noſtros , ſed ſicut eſt præceptum veſtrum , ſuper Patriarchas & Archiepiſcopos Latinos ; ita & ſit ſuper nos : & iterum ſicut recipiunt ſententias & judicia veſtra , ita & nos : Tertio , quod Patriarcha & Archiepiſcopi & Epiſcopi Latini non accipiant cenſum de Eccleſiis & Monaſteriis , quæ habemus in terris ipſorum : ſed communicent nobis libertates Eccleſiæ , ſicut filiis in honore : & nos ſemper exhibeamus eis reverentiam & honorem . Alioquin non erit decens , quod illa , quæ cum magno labore habemus , contra libertatem Eccleſiæ concupiſcant . Quarto , quod illi de gente noſtra , qui contrahunt cum Latinis , non compellantur ad Confirmationem ſecundam ; cum ſint inſigniti charactere baptiſmali , & confirmati fuere una vice . Cum pace igitur & concordia tollatur hac Confirmatio .* Hucuſque Ignatius . Verum ſi ejus , & Joannis Maphriani fidei profeſſio quam Innocentio IV. exhibuere , attente conſideretur , in iis potiſſimum quæ ad Verbi Incarnationem ſpectant , a Jacobiticis erroribus vix ac ne vix quidem immunis eſſe pronunciabitur . En verba Ignatii Patriarchæ : *Et ipſe in veritate eſt perfectus Deus , & perfectus homo : unus Chriſtus ex duabus naturis divina & humana .* Joannis autem Maphriani : *Filius unus natus ex Patre , primo nativitate æterna , & ex Maria Virgine poſtremo nativitate temporali . Una perſona , una ſubſtantia ex duabus ſubſtantiis , non quod divinitas converſa ſit in humanitatem , aut humanitas in divinitatem ; nec quod compoſita ſit ex iis duabus ſubſtantiis ſubſtantia tertia ; ſed eſt unita ſecundum normam unionis vita non accidentalis . Et licet*

licet unio excludat dualitatem , & tamen indicia duarum naturarum & proprietates earum permanent in ipso , & discernuntur solo intellectu . Hæc ipsa est Dioscori, Severi, aliorumque Monophysitarum sententia, qui ajebant quidem Christum esse ex duabus naturis sine confusione, sine mistione, & sine divisione ; non tamen in duabus naturis eum esse affirmabant, quod Sacra Chalcedonensis Synodus definivit. Sileo dolum fraudemque in utriusque Epistola, in qua de Concilio Chalcedonensi ne verbum quidem ; sed Ignatius solum ait, *se recipere omnes qui sequuntur fidem B. Petri Principis Apostolorum , & incedant per viam Nicæni Concilii , quicumque sunt illi de Doctoribus Ecclesiæ Sanctæ , quorum veritas nota est apud excelsum Deum* : item *se damnare & excommunicare omnem deviantem a fide B. Petri , & Concilii Nicæni , & corrumpentem rectitudinem fidei Christianæ a tempore Simonis Magi usque ad diem hanc , quicumque sint illi , & ipsi noti sunt apud Deum .* Hoc enim & Nestoriani asserunt; aliique hæretici Nicæno Concilio posteriores, qui tamen non continuo Catholici censentur. Quod igitur Jacobitæ confiteri debent, ut se orthodoxos esse ostendant, illud est, ut duas Christi naturas differre affirment, utque Sacrum Chalcedonense Concilium tomumque Leonis Papæ admittant : quod longa verborum ambage recusare solent. Id enimvero a Joanne Alexandrino Coptorum Patriarcha exegit Eugenius IV. in Decreto pro Jacobinorum unione, quod exstat Tom. 13. Conciliorum Labb. a pag. 1204. & in altero Decreto pro unione Ignatii Syrorum Jacobitarum Patriarchæ, eod. Tom. a pag. 1222. Nimirum perspectas habebat exploratasque hæreticorum orientalium fraudes, quæ Sæculo decimo tertio missis Apostolicis tam ex Minorum, quam ex Prædicatorum ordine ignotæ erant & obscuræ. Hæc idcirco fuse exposui, quia Raynaldus existimavit relatam Ignatii Joannisque fidem a catholica nequaquam dissentire, præter id quod de Sacramento Confirmationis idem Ignatius asseruit. Verba Raynaldi ad annum Christi 1247. num. 36. hæc sunt. *Proclivem se ad Romanæ Ecclesiæ conjunctionem exhibuit Ignatius Jacobitarum Orientalium Præsul , atque ubi exposuit quanto honore ac lætitiæ significatione Apostolicas litteras excepisset , fidei suæ formam subjecit , quæ catholicæ veritati consentit , si veterem Armenorum circa Sacramentum Confirmationis errorem , quo irretitus tenebatur , exceperis , qui quum a Conciliis & Patribus , ac recentioribus theologis abunde sit confutatus , in eo refellendo non commorandum .* Raynaldus errorem Ignatii circa duas Christi naturas non advertens, ejus fidei formam catholicæ veritati consentire pronunciat ; id vero, quod de Sacramento Confirmationis ex Orientalium omnium sententia idem Ignatius asserit, tamquam errorem a Conciliis, Patribus, ac recentioribus Theologis confutatum traducit : nimirum putat vir doctus, hoc Sacramentum ab Ignatio negari, vel cum Sacramento Baptismi confundi. Verum non in ea fuit sententia Ignatius ; sed solum ab Innocentio IV. postulat, ut Confirmatio a Jacobitis una cum Sacramento Baptismi ex more Ecclesiæ Orientalis collata, rata habeatur, etiamsi a Presbyteris administrata fuerit, nec illam permittat a Latinis Episcopis iterari Jacobitis, qui cum Latinis contrahunt. Hæc est Orientalium doctrina de Sacramento Confirmationis a Præsbyteris administrato ex concessione Patriarcharum, tamquam ab extraordinario Ministro, quam probant Morinus, Goarus, Holstenius, Habertus, Iveninus, aliique Theologi. Sed ad Seriem Patriarcharum Jacobitarum redeo.

LI. Dionysius VII. qui & Aaron Angur, Melitinæ Episcopus, in Cœno- Dionys. VII.

bio Barsumæ anno Græcorum 1564. Christi 1253. die 14. Septembris ab Episcopis Dionysio Claudiæ, Gregorio Castri Mansoris, Gregorio altero Abulpharagio Bathebræo Lacabenæ, Barsuma Gubæ, & Basilio Damiano Cæsareæ, Patriarcha ordinatus est, dissentiente Joanne Barmaadani Maphriano cum nonnullis suæ factionis Præsulibus, qui ipsum Maphrianum dignitati Patriarchali inhiantem ad Schisma faciendum impellebant. Eodem die Gregorium quidem ex Ecclesia Castri Mansoris ad Melitinensem transtulit, Barsumam vero Diaconum Ignatii Patriarchæ consanguineum, ordinavit Castri Mansoris Episcopum, imposito ei Ignatii nomine. Joannes autem Maphrianus congregatis Orientalibus ac Turabdinensibus Episcopis Edessam petiit, Dionysii Angur electionem impugnaturus. Hic vero ut sibi hominem conciliaret, humanissimas litteras per Gregorium Abulpharagium Lacabenæ Episcopum mittens, rogat, ut ad Synodum accederet, suam electionem ex communibus Episcoporum suffragiis discussurus. Interea Maphrianus Edessam Alepum pergit, instigante Basilio Alepensi Episcopo, qui in ea urbe ipsum Maphrianum consecrare Patriarcham volebat. Abulpharagius quum Edessæ Maphrianum minime reperisset, missis Alepum per Josephum sororis Dionysii Angur filium, quas a Patriarcha acceperat, litteris, in Cœnobium Barsumæ regreditur, Epistolam suam adjungens, qua congregatos Alepi Episcopos obtestabatur, ne Schisma facerent, sed Episcoporum qui Dionysii partes sequebantur, adventum expectarent. Eamdem ob causam Joannes Saliba Amidæ Episcopus cum Joanne Maipheractensi discipulo suo in urbem Alepum properavit, nequid scilicet novi Maphrianus moliretur, sed postridie eo pervenit, quam Maphrianus Patriarcha inauguratus est.

Joannes XV. LII. Joannes XV. qui & Joannes Bar-Maadani Maphrianus, die 4. Decembris anno Græcorum 1565. Christi 1253. in urbe Alepo, ut modo dixi, Patriarcha ordinatus, paulo post Basilium ejusdem Alepensium urbis Episcopum consecravit Maphrianum Orientis, imposito ei Ignatii nomine. Alepo Joannes Antiochiam profectus, quum causam inter Athanasium Josue Ptolemaidis, & Josue alterum Phersonis filium Tripolis Episcopum cognovisset, sententiamque adversus hunc tulisset, ab eo apud Francos ejusdem urbis accusatus est, quod vivente Dionysio Angur Jacobitarum Patriarcha, qui in Cœnobio Barsumæ morabatur, ipse tyrannice Sedem occuparet. Trium mensium spatium a Francis datum fuit, ut causam uterque Jacobiticæ gentis Patriarcha diceret. Joannes ingentibus sibi donis Francos primum conciliavit; deinde per Ignatium Basilium, quem Maphrianum creaverat, Diploma a Damasci rege obtinuit, ut in tota Syria Patriarchalem jurisdictionem exerceret. Tum vero Dionysium Matthæum, Ignatii Patriarchæ discipulum, e Gumarum Sede Alepum transfert, rejecto Daniele Chaboræ Episcopo, quem Copri Jurisperiti veluti sacris profanisque litteris imbutum postulaverant. Qua repulsa offensus Daniel, a Christiana religione defecit, & paucis post mensibus ad extremam pauperiem redactus interiit. Joannes vero Antiochia Alepum, inde Merden perrexit. At Dionysius Angur quum Edessenorum operam per Pharganium Diaconum a Damasci Rege Diploma impetrasset, alterum etiam ab Ezzaddino Iconii Soltano postulavit, ut in utriusque ditione Patriarcha proclamaretur. Utque sibi Turabdinenses quoque subjiceret, Thomæ ejusdem loci Episcopi hortatu, Gregorium Barhebræum Abulpharagium Lacabenæ Episcopum cum Abdaele Monacho fratris sui filio in eam regionem pergere jussit, ut ex Cœnobiis pagisque constitutam pecuniæ summam, gubernatoribus locorum erogandam,

colligerent: quod illis strenue exequentibus, amplum Diploma ab Iconii Soltano Dionysius recepit, quo solus ipse Jacobitarum Patriarcha declarabatur. Edesseni interim volentes Dionysium in Syriam e Cœnobio Barsumæ pertrahere, per eumdem Pharganium id apud Naserum Damasci regem effecere, ut allegato ille nobili equite, Patriarcham Damascum invitaret. Adfuit Dionysius Patriarcha cum Episcopis Cæsareæ, Damasci, Mabugi, & Lacabenæ, cumque Simeone illius Cœnobii Archimandrita: & in conspectum Regis admissus, Abulpharagio Barhebræo Lacabenæ Præsule interpretante, dissidii causam secum inter & Joannem Barmaadani otti exposuit: protulit insuper Diploma Ezzaddini Iconii Soltani, necnon alterum Basanvini Tartarorum militiæ præfecti, quod Michaelis medici Melitinensis opera obtinuerat. Hinc indignatus Naserus, quod scilicet Dionysius ad Tartaros Mahometanorum hostes confugisset, ab iisque Diploma postulasset, recusavit concessum a se privilegium confirmare, donec is ingentem pecuniæ summam persolvit ex consilio Machini (seu Elmacini) Omaidi filii, principis Ægyptiorum jurisperitorum. Ita ex aula Naseri dimissus, Alepum petiit; indeque Castrum Romanum, ubi a Catholico Armenorum perhonorifice exceptus, filios Josue Presbyteri, qui ejus Castri Jacobitarum Ecclesiam tenebant, inducere nequivit, ut nomen suum ad altare proclamarent: ajebant enim se Joanni Barmaadani fidem suam obstrinxisse. Ex eo igitur Castro Alepum regressus, Gregorium Abulpharagium Barhebræum a Lacabenæ Ecclesia ad Alepensem transfert. mox Edessam, deinde Cœnobium Barsumæ petit. Sub idem tempus Ignatius Saliba Maphrianus ex Oriente Alepum venit: quumque hyemem ibi transegisset, Damascum profectus, Diploma consequutus est, quo revocatis Dionysii Angur Patriarchæ privilegiis, Joanni Barmaadani dignitas Patriarchalis asserebatur. Tributum quoque Ecclesiæ Alepensi impositum in se recepit, itaut Abulpharagius relicto Episcopio in paternam se domum recipere coactus fuerit. His peractis Maphrianus Joannem Barmaadani per litteras in Syriam vocat, qui Alepum adveniens, ut cui idem Maphrianus sese obstrinxerat, vectigali solvendo par esset, auri summam a quodam mercatore fœnore accipit. Per idem tempus Cœnobium Cyriaci apud Zonieraram, quod a Simeone medico exstructum fuerat, per impium hujus filium Michaelem, qui ad Mahometanam superstitionem transierat, in Xenodochium ejus sectæ conversum est, ejectis inde monachis, & pretiosa templi suppellectile direpta; crucibus, nimirum, calicibus, patenis, arcis, & codicibus: & libros quidem Dionysius Castri Zaidi Episcopus ab illo impuro redimens, Evangelium picturis ornatum, quod Zebinas monachus exaraverat, Taurisinæ Ecclesiæ dono dedit. Anno Græcorum 1568. Christi 1257. Aminaddinus Mobrachus Nestorianus, Tartarorum ad Naserum Damasci regem orator, quum per Cœnobium Barsumæ transiisset, Dionysio Angur Patriarchæ pollicitus est, se illius causam apud eumdem Naserum defensurum, effecturumque, ut amoto Joanne Barmaadani, ipse iterum Patriarcha proclamaretur. Quod ubi Joannes intellexit, e Syria in Ciliciam aufugit, ubi ab Aytono Armeniæ rege benigne exceptus, in Cœnobio quodam apud Sisidem urbem delituit. Verum Aminaddinus re infecta ad Tartaros rediit. Anno sequenti, (idest, Græcorum 1569. Christi 1258. quo Hulachus Tartarorum rex Bagdadum cepit:) Michael medicus eum Gregorio Abulpharagio Alepi Episcopo, qui a Saliba Maphriano ex ea Ecclesia ejectus, in Barsumæ Cœnobium se receperat, Damascum petens, novum Diploma a Nasero pro Dionysio Patriarcha obtinuit. Quod quum Abulpharagius accepisset, ipsi quidem Alipi Ecclesiam recuperavit; Dionysius vero

in tota Syria, & in Romæorum ditione, quæ Soltano Iconii subjecta erat, proclamatus fuit. Tum vero Ignatius Saliba Maphrianus animum despondit: & abdicata Episcopali dignitate habitum medici gerens, Tripoli in Phœnicia eam professionem exercuit, donec gravi morbo correptus, animam eodem anno Christi 1258. die 12. Junii efflavit. Ejus funus præter Syros Jacobitas, Presbyteros etiam Monachosque Francos curasse testatur Abulpharagius. Cadaver in eadem urbe in Ecclesia Jacobitarum S. Behenamo dicata, conditum. Vacavit post eum Maphriani dignitas ad sexennium. Anno Græcorum 1570 Christi 1259. mense Junio Dionysius Patriarcha a Saliba Archimandrita avunculi sui filio, quod ipsi præfecturam Cœnobii ad decennium concedere noluisset, homicidii aliorumque criminum apud Soltanum Iconii accusatus, quum Melitinam ad Manzangerdam Mahuzæ oppidum ad Tartaros fugam capesseret, a Satellitibus comprehensus fuit: quorum e manibus ope Sergii Armenorum Episcopi, quem Tartari urbi Arzinganæ præfecerant, elapsus, Hulachum regem Tartarorum adiit, qui ei absolutam in Cœnobium Barsumæ potestatem diplomate perpetuum valituro dedit. Quumque Taurisium urbem venisset, eumdem Salibam ibi reperit, qui ad Tartarorum tribunal causam Dionysii referre satagebat. Dionysius Episcoporum & Archimandritarum operam, ingentibusque promissis animum Salibæ demulcens, in Barsumæ Cœnobium hominem secum reduxit: ubi paucis post diebus a servis ipsius Dionysii una cum Abulpharagio ejus fratre obtruncatus est. Quo facinore adeo exhorruit Dionysius, ut ad Regem Tartarorum proficisci decreverit purgandi se causa. Adfuit apud eumdem Regem & Simeon Presbyter ac medicus filius Josue Presbyteri Castri Romani. Hic optimatibus Tartarorum suggessit, Patriarcham Dionysium, utpote homicidii reum, indignum esse, qui ad conspectum Regis admitteretur. Quamobrem ex Orda (Arduam Syri vocant:) ubi Hulachus morabatur, pulsus Dionysius, donis sibi conciliandum Simeonem decrevit. Baculi itaque Pastoralis pomum ex auro, quod Ignatii Patriarchæ fuerat, ei dono mittens, simul Chirographum scripsit, quo pollicebatur se ubi ad Cœnobium Barsumæ rediisset, Tomos Officii festivi totius annis, quos Joannes pro Cœnobio Montis Edessæ exaraverat, ipsi transmissurum. Hoc pacto placatus Simeon, crimen illud quod Dionysio objecerat, a Tartaris dissimulandum curavit. Eum insuper Hulachi aspectu dignum fecit. Verum haud multo post, quum idem Dionysius in Cœnobium regressus, de sua superbia ac ferocia nihil remitteret, a Sergio Monacho, Basilio Diacono, & Abrahamo laico die 18. Februarii anno Græcorum 1572. Christi 1261. in Cancello Altaris, ubi nocturnas preces Sabbati jejunii Ninivitarum celebrabat, misere trucidatus fuit. Homicidæ Joannem Episcopum Legatum ad Ordam mittunt, ut Regis Tartarorum opem imploraret: ajebant enim, a Curdis Patriarcham interemptum, eosque in Cœnobio adhuc versari. Rex Hunnum quemdam Christianum cum militibus accurrere jubet, qui convictos sceleris homines variis suppliciis affecit; Josue autem Simeonis Presbyteri ac medici fratrem Cœnobio præfecit. Atque hic Dionysii Angur Patriarchæ exitus fuit. Joannes vero Bar-maadani missis ad Soltanum Iconii legatis, diploma obtinuit, ut Cœnobio Barsumæ, totique Romæorum ditioni præesset. Melitinæ itaque cæterisque in locis proclamatus fuit: non tamen illud Cœnobium adire voluit, sed in Cilicia permansit, ubi a Rege & Magnatibus Armenorum summo in honore habebatur, donec anno Græcorum 1574. Christi 1263. in quadragesimali jejunio in Cœnobio Baximatæ obiit. Anno ante hoc est, Græcorum 1573. Christi 1262. invadentibus in Assyriam Tar-

rarorum copiis, ingens Jacobitarum multitudo ex Mosul, Ninive, adjacentibusque locis in urbem Arbelensem se recepit, ubi opera Denhæ Nestorianorum ejusdem loci Metropolitæ Ecclesia sub nomine S. Behenami cum Episcopio & Monachorum hospitio excitata est.

LIII. Ignatius III. qui & Josue Archimandrita Cœnobii Gavicathæ, quod apud Mopsuestiam Ciliciæ urbem situm est, post Joannis Barmaadani obitum ab Episcopis Athanasio Tarsi, Dionysio Sisidis, Gregorio Melitinæ, Athanasio Mabugi, Athanasio altero Hierosolymæ, Joanne Damasci, Dionysio Gumarum, Athanasio Cypri, Basilio Charmæ, & Gregorio Abulpharagio Barhebræo Alepi, in eodem Gavicathæ Cœnobio anno Græcorum 1575. Christi 1264. die 6. Januarii in festo Epiphaniæ ordinatus est, consentiente & Basilio Damiano Cæsareæ Episcopo, qui paucis post diebus supervenit. Eodem anno & mense, die 19. Januarii Ignatius Patriarcha Maphrianum Orientis in Ecclesia Deiparæ in Siside Ciliciæ urbe ordinavit Gregorium Abulpharagium Bathebræum, Alepi Episcopum, præsentibus Aytono Rege, primatibus, Episcopis & Doctoribus Armenorum. At vero Theodorus Cuphlidensis, unus ex Archimandritis Cœnobii Barsumæ, qui Theodori & Guniri opera ingentem pecuniæ summam Regi & Optimatibus Armenorum pollicitus fuerat, si Episcppos cogerent, ut ipsum Patriarcham crearent; postquam Dionysium Salibam decrepitum Claudiæ Antistitem, & Simeonem Presbyterum ac medicum sibi conciliasset, ad Castrum Romanum convolavit, rogaturus Presbyteros Josue filios, ut causam suam tueri pergerent. Exoratus ejus precibus Jacobus Presbyter, in Ciliciam pergere decrevit, ut aliorum Episcoporum suffragia Theodoro compararet. Sed ubi Ignatium Josue jam ordinatum esse Patriarcham intellexit, de domesticis ejus e Cella Patriarchali ejiciendis agere cœpit. Gregorium enim Melitinæ Episcopum Patriarchæ ipsius fratrem, & Salomonem Monachum Ignatii quondam Patriarchæ Syncellum oderat. Hos ajebat, nisi e Cella ejeceris, & domicilium in Cœnobio Barsumæ fixeris, nequaquam te loco Patriarchæ habebimus. Ignatius vero Jacobum maluit, quam suos contristare. Jacobus itaque assumptis secum Theodoro Cuphlidensi, Dionysio Claudiæ, Dioscoro Castri Zaidi, Athanasio Lacabenæ, Ignatio Castri Mansoris, & Ignatio altero Telæ Arsaniæ Episcopis, Ordam petit, Patriarcham ejusque consecratores apud Regem Tartarorum Hulachum accusaturus, quod ipso inconsulto in Cilicia consecratus fuisset. Ordam petiit & Patriarcha Ignatius, cum Gregorio Barhebræo Maphriano cæterisque Episcopis fautoribus suis, rationem ordinationis suæ redditurus. Porro Maphrianus, qui medici habitu incedens, herbas & unguenta pro Regis usu afferebat, dromedariis regiis vectus cunctos prævenit: & Regem quidem de novi Patriarchæ electione certiorem faciens, ab eodem tria diplomata, sibi nimirum, Patriarchæ, & Cæsareæ Episcopo, obtinuit, postquam Rex illos humanissime excepisset. Accusatores quum præclusum sibi ad Regem aditum vidissent, ex Orda in Cœnobium regressi, falsum rumorem ubique disseminabant, ajentes, mandatum sibi a Rege concessum, ut pro Ignatio Patriarcha, Gregorio Maphriano, & Melitinæ Episcopo alios crearent. Cœperunt itaque a Maphriani ordinatione. Et Dioscorum quidem ex Castri Zaidi Episcopo Maphrianum proclamarunt, in throno eum collocantes perque Ecclesiæ ambitum circumducentes. Quoad Patriarchæ autem institutionem, quum viderent universum vulgus a Theodoro Cuphlidensi alienum esse, inito consilio ut Episcopum Claudiæ eligerent, rumorem sparsere, missam ab iis sortem super hunc cecidisse. Tulerunt ergo eum & Melitinnam abierunt, ut ibi illum consecrarent. Verum quo minus hæc exequerentur, fama

Ignatius III.

proximi adventus Ignatii Patriarchæ effecit. Nam timore ejus correpti, Athanasium quidem Pharagum ex Lacabenæ Episcopatu ad metropolim Melitinensem transtulere; Episcopus vero Castri Zaidi, qui ab iis Maphrianus factus fuerat, relictis illis in Castrum ad diœcesim suam evasit; reliqui autem in Cœnobium Barsumæ regressi sunt. Quumque paucis post diebus Castri Episcopus adventare Patriarcham audisset, Claudiensem per nuncium consuluit, quid facto opus esset. Patriarcha vero jamjam appropinquante, unum ipsis consilium probatum fuit, ut ei obviam procederent, subjectionemque & obedientiam exhiberent: quod & præstitere, purgantes se, quod a Simeone ejusque fratribus coacti, quæ gesta fuerant egissent. Quorum excusationibus admissis, Patriarcha Ignatius una cum illis Melitinam ingressus, ibi cum honore & plausu exceptus fuit. Posthæc Melitina relicta, Cœnobium Barsumæ adiit; & in Sede sua confirmatus est, dejectis iis quos Simeon Cœnobio præfecerat. At vero Gregorius Barhebræus Maphrianus expeditis apud Hulachum, ut supra dixi, Patriarchæ negotiis, in urbem Mosulanam profectus est: cui occurrerunt palatini, & omnes Christiani, & cum canticis & psalmis eum introduxerunt. Inde ad Cœnobium S. Matthæi ascendens, a Cœnobitis benevole exceptus est perinde atque ab indigenis. Ibi Behenamum monachum, Episcopum Nuhadræ consecravit feria quarta intermedia jejunii Quadragesimalis anno Græcorum 1576. Christi 1265. Quum autem Bagdadum descendisset, ipsi obviam venere Archidiaconus & reliqui proceres; adeo ut Machicha Nestorianorum Catholicus de Maphriani adventu admonitus, suum ex fratre nepotem, & alterum ex sorore, aliosque viros Bagdadenses eidem obviam ire jusserit, ipsumque cum honore in suis ædibus susceperit, tasilique Phenolio holoserico donaverit. Maphrianus a Catholici Machicæ ædibus ad suam Ecclesiam ad portam Mauchalanam sitam accessit. Jamque Paschalia festa inietant. Quare per eam solemnitatem Maphrianus pretiosa munera Catholico misit: Chrisma insuper in sua Ecclesia consecravit, ad quam non Jacobitæ tantum, sed & Nestoriani frequentes accedebant. Quum autem quidam illorum audirent, Maphrianum a Jacobitis nomine Catholici in Diprychis proclamari, idque suo Catholico retulissent, indignatus ille causas rixarum captare cœpit: sed sub iis Paschatis diebus colicis doloribus correptus, Sabbato in Albis die 18. Aprilis anno Græcorum 1576. Christi 1265. decessit. Maphrianus autem Bagdadi æstatem exegit, ordinavitque quatuor Diaconos, atque Episcopum eidem urbi consecravit Josue monachum Cœnobii Ananiæ, qui Timothei nomen assumpsit. Consecravit etiam Denham monachum Cœnobii S. Matthæi, Episcopum Adorbiganæ, qui Joannis nomen adscivit. Hic vero post consecrationem ad suam Ecclesiam profectus, in Bethsaidam pagum Arbelensis provinciæ pervenit, ibique extinctus, in nova Ecclesia, quæ in eodem pago construebatur, tumulatus est. Autumno ineunte Ninivem Maphrianus repetiit, & anno Græcorum 1577. hoc est, exeunte anno Christi 1265. Episcopum Gezitæ ordinavit Vehebum monachum Cœnobii S. Matthæi, qui Joannes est appellatus; Adorbiganæ eum in locum Joannis Denhæ subrogavit Josue ejusdem Cœnobii monachum, qui Severi nomen assumpsit. Eodem anno Christi 1265. sub initium Jejunii quadragesimalis obiit Hulachus Tartarorum rex, quem Aytonus Haolonum vocat. Paucis post diebus, hoc est, die 18. Aprilis decessit Machicha Nestorianorum Patriarcha, ut supra dictum est. In ejus locum jussu Dokuscatonæ Tartarorum reginæ, Hulachi uxoris, substitutus fuit Nestorianorum Patriarcha Joannes Denha, qui die 15. Novembris ejusdem anni Christi 1265. Græcorum 1577. Seleuciæ consecratus

est.

est . Abaka Hulachi filius & in Tartarico regno successor , Mariam Palæologinam Michaelis Constantinopolitani Imperatoris filiam Notham eodem anno Christi 1265. uxorem duxit . Illam una cum Theodosio monasterii Pantocratoris Abbate Euthymius Antiochenus Græcorum Melchitarum Patriarcha ad Abakæ castra comitatus est . Illuc se contulit & Ignatius Jacobitarum Patriarcha , qui ab Abaka diploma petiit , quo Cœnobii Barsumæ jus ad ipsum spectare declarabatur . Petiit & simile diploma Simeon Presbyter : atque ita uterque de eodem Cœnobio altercabatur . Per idem tempus obiit Gregorius Simeon Melitinæ Episcopus , Patriarchæ Ignatii frater , cujus loco ut Nemrodum ipsius ex fratre nepotem ordinaret , Presbyteri ejus Ecclesiæ Patriarcham rogatunt . Verum Patriarcha , quod Nemrodus adhuc puer esset , Athanasium Pharagum , qui eam sedem bis olim invaserat, Melitinam transtulit . Anno Græcorum 1579. Christi 1268. Gregorius Barhebræus Maphrianus quum ex oriente in Syriam ac Ciliciam pergeret , incidit in Patriarcham in urbe Argisa , qui adversus Simeonem Presbyterum ac medicum opem Regis Tartarorum imploraturus ibat : nam Simeon Cœnobii Barsumæ regimen sibi vendicabat . Patriarcham Maphrianus alloqui noluit ; ajebat enim , nefas esse Christianis ad tribunalia Tartarorum accedere , & sic in oculis eorum vilescere , sed externis arbitris remotis debere a Viris Ecclesiasticis causam Presbyterorum judicari . Quod Maphriani consilium ægre accepit Patriarcha , suspicatus illum Presbytero favere : tres tamen ex suo comitatu ad eum misit , rogans, ut secum colloqueretur . Maphrianus igitur Patriarcham accessit : quumque nihil apud eum profecisset , inde abscedens , Ciliciam petiit . Patriarcha vero ad Abakam Tartarorum regem profectus , bina ab eo diplomata pro Cœnobii regimine obtinuit , alterum Theodori Cuphlidensis , alterum Leonis filii Ayroni Armenorum regis opera : confectoque feliciter negotio , ad illud Cœnobium reversus est . Sub idem tempus quum in Siside Ciliciæ urbe Maphrianus a gravi morbo quo tentatus fuerat , convaluisset , Ignatius Patriarcha restitutam ei sanitatem per litteras amice gratulatus est . Ad illum igitur in Cœnobio Barsumæ commorantem Maphrianus , gratias acturus , perrexit . At vero Simeon Presbyter ut Cœnobii administrationem recuperaret , a Tartaris diploma impetravit , quo concessa Patriarchæ privilegia rescindebantur . Hinc Maphrianus Taurisium migravit , atque inde Maragam , ubi in novo monasterio aliquandiu versatus , autumno ineunte Niniven perrexit . Anno Græcorum 1583. Christi 1272. Basilius Taurisii Episcopus obiit , qui Ecclesiam Jacobitis instauraverat . Maphrianus in ejus locum ordinavit Severum Cœnobii S. Matthæi Archimandritam , qui sub diebus Paschalibus illuc profectus , honorifice exceptus est , cœpitque urgere fabricam ædium ejusdem Ecclesiæ Taurisinæ . Æstivo tempore ejusdem anni Maphrianus Maragam secundo profectus, Cellam atque Oratorium in nova Ecclesia construxit . Quumque ad festum usque Resurrectionis dominicæ anni Græcorum 1584. Christi 1273. ibidem mansisset , accessit ad eum Jacobus Presbyter frater Simeonis Presbyteri & medici , rogavitque , ut cum ipso ad Cœnobium Barsumæ pergeret , pacemque inter ipsos & Patriarcham firmaret . Cui obsequutus Maphrianus , in Cœnobio Patriarcham una cum Ignatio Castri Mansoris , & Andrea Callisuræ Episcopis reperit : qui in Ciliciam abeuntes , Melitinæ Episcopatu Athanasium Pharagum amoverunt , ejusque loco Nemrodum Diaconum filium fratris Simeonis Presbyteri Episcopum ordinarunt

in Cœnobio Gavicathæ die Dominico Kalendis Octobris anno Græcorum 1585. Christi 1273. imposito ipsi Philoxeni nomine. Eodem anno obiit Dionysius Claudiæ Episcopus, quum ad decrepitam ætatem pervenisset: Anno Græcorum 1588. Christi 1277. Bondekdarus Ægypti rex ditionem Romæorum invasit: Philoxenus autem Melitinæ Episcopus habitu rustici in ea urbe tamdiu deliruit, donec Saracenis fugatis Tartari rerum potiti sunt. Eodem anno mortuus est Severus Taurisii Episcopus, & contristati sunt valde fideles ob ejus mortem: & suffragium commune dedere Josepho monacho ejus ex sorore nepoti, qui a Maphriano in monasterio S. Matthæi diebus Jejunii Quadragesimalis consecratus, abiit, atque in Ecclesia Taurisii resedit, appellatusque est Dionysius. Exstat ad hunc Epistola Nicolai IV. Summi Pontificis anno Christi 1288. scripta, qua ei gratulatur, quod, ut ex ejus litteris acceperat, ipse fidem orthodoxam a Minoribus prædicatam sectatus sit, eumque hortatur, ut illa fidei forma populos imbueret, quam ipsi præscribebat. Eodem anno Christi 1277. Maphrianus Bagdadum descendit, Paschalia festa celebraturus. Denha Nestorianorum Catholicus in ejus occursum Episcopum aliosque nobiles viros misit. Ipse vero Maphrianus Chrisma consecravit in Ecclesia Catholica S. Thomæ Apostoli, ordinavitque complures Diaconos in Ecclesia Deiparæ. Exacta autem Bagdadi æstate, autumno ineunte anni Græcorum 1589. Christi 1277. Tagritum ascendit, & celeberrimas ejus Ecclesias visitavit, & lætati sunt omnes Tagritenses, quoniam a sexaginta annis, ex quo inde abierat Ignatius, quum Patriarcha factus est, nullus eam urbem Maphrianus intraverat. Quumque ibi duos menses egisset, Niniven repetiit, & quatuor Episcopos consecravit, Michaelem scilicet Ecclesiæ Ramanitarum, Basilium Cœnobii S. Matthæi, Joannem Denham Cœnobii S. Sergii, & Joannem Moysen Sigaræ. Anno Græcorum 1590. quum Maphrianus Magaræ versaretur, obiit Athanasius Nuhadræ Episcopus. Eodem anno Joannes Denha Nestorianorum Catholicus Simeonem a Tusæ Episcopatu ad Sinensium Metropolim transtulit, quem paulo post velut perduellem, in carcerem detrudendum curavit, ubi cum nonnullis suæ factionis Episcopis & monachis extinctus est. Anno Græcorum 1591. Christi 1288. obiit Joannes Geziræ Episcopus. Anno sequenti Jacobus Cœnobii Barsumæ Archimandrita apud Tartaros accusatus fuit, quod Saracenis arma & commeatum præberet; sed accusatoribus calumniæ convictis innocens declaratus, Cœnobium repetiit. Eodem anno, nimirum Græcorum 1592. Christi 1281. die 24. Februarii Joannes Denha Nestorianorum Catholicus decessit, ejusque in locum Jaballaha substitutus fuit mense Octobri ejusdem anni. Anno Græcorum 1593. Christi 1282. die 1. Aprilis decessit Abaka Tartarorum rex, ejusque in throno die 21. Junii collocatus Tanchodorus, qui Achmetis nomen assumpsit, Gregorio Maphriano diploma concessit pro ædificatione Ecclesiarum Adorbiganæ, Assyriæ, & Mesopotamiæ. Eodem anno æstate abeunte Ignatius Patriarcha hydropisi laborans, Gregorium Maphrianum Taurisii commorantem per litteras rogat, ut se curatum veniret. Quumque Maphriano Ciliciam intrare propter imminentem hyemem non liceret, ingravescente morbo extinctus est feria tertia die 17. Novembris anno Græcorum 1594. Christi 1282. Cadaver in Cœnobio Baximatæ in Cilicia conditum.

Patriarchæ Antiocheni Græcorum Melchitarū.

Huic Ignatio Jacobitarum Patriarchæ Synchronus fuit *Ignatius* alter Græcorum Melchitarum Patriarcha, qui primus Sedem Damasci in Syria fixit, ut supra dictum est num. 32. Hunc ferunt, non secus atque Marcum

ejus anteceſſorem, in Cypro inſula diem obiiſſe. Succeſſores ejus ex Catalogo Athanaſii Patriarchæ hi fuere. *Michael*. *Marcus*. *Pachomius*. *Nilus*. *Michael* alter, qui Timurchano ſeu Tamerlencho Tartarorum rege Damaſcum invadente in Cyprum migtavit. *Pachomius*. *Marcus*. *Joachimus*. *Dorotheus* Saidanajæ Epiſcopus, cujus tempore Synodus Florentina celebrata fuit. *Michael*. *Marcus*. *Joachimus*. *Gregorius*. *Michael*. *Dorotheus* filius Sabuni. *Michael* filius Maverdi. *Dorotheus* depoſitus in Synodo Hieroſolymitana tempore Hieremiæ Patriarchæ Conſtantinopolitani. *Joachimus*, quem ſeptuaginta annis ſediſſe perhibent. *Michael*. *Joachimus* filius Giomaæ Damaſceni, Epiſcopus Berytenſis, qui competitorem habuit Macarium Epiſcopum Caræ. *Michael* Apameenſis, Epiſcopus Euchaitæ ſeu Hanachæ, quæ urbs eſt juxta Alepum. *Joachimus* filius Davi, olim Dorotheus appellatus, Tripolis in Phœnicia Epiſcopus, cum Michaele Apameenſi per annos quinque de Patriarchatu contendit, quem tandem poſt illius obitum occupavit. *Joachimus* filius Zajadæ, Metropolita Emeſſæ, quum oculis captus eſſet, abdicata dignitate, in montem Sinai ſeceſſit. *Dorotheus* Damaſcenus, filius Achmari, Epiſcopus Suffraganeus a Joachimo anteceſſore ordinatus. *Athanaſius* Damaſcenus, filius Debbaſi. *Ignatius* ex quodam pago ditionis Apameenſis, Metropolita Tyri & Sidonis. *Cyrillus* Damaſcenus, frater Athanaſii Debbaſi, Epiſcopus Hauranæ, qui cum Ignatio de Patriarchatu tamdiu rixatus eſt, donec uterque cæſus fuit. *Euthymius*, Metropolita Alepi, olim dictus Meletius Carme Alepenſis, ſedit octo menſibus tantum. *Euthymius* alter Chius. *Macarius* Alepenſis, olim Meletius Metropolita Alepi. *Cyrillus* hujus Macarii ex filio nepos, qui ſedit uſque ad annum Chriſti 1719. quo obiit die 16. Decembris, poſtquam ejurato Græcorum Schiſmate orthodoxam fidem amplexus eſt. Hic competitores in Patriarchatu habuit *Neophytum* Chium & *Athanaſium* Damaſcenum hujus Catalogi auctorem, cum quibus concordiam iniit hoc pacto, ut Neophyto Laodicæam, Athanaſio Alepum cederet. *Athanaſius* Damaſcenus poſt Cyrilli obitum Patriarcha proclamatus, deceſſit menſe Auguſto anno Chriſti 1724. cujus poſt obitum Patriarchæ duo Græcis Melchitis præfuere: alter orthodoxus, *Cyrillus* nimirum, olim dictus *Seraphinus* Tanas Damaſcenus: alter Schiſmaticus, *Silveſter* ſcilicet Cyprius, qui regio Turcarum diplomate munitus, æmulum in montana Phœniciæ ſecedere coegit. Nunc ad Jacobitas redeundum eſt.

LIV. Ignatius IV. qui & Philoxenus Nemrod, Epiſcopus Melitinæ, Jacobi Presbyteri patrui ſui opera congregatis in Cœnobio Barſumæ Epiſcopis Gubæ, Calliſuræ & Gargaræ, die 2. Februarii anno Græcorum 1594. Chriſti 1283. Patriarcha ordinatus, per Tartarorum militiæ præfectum diploma confirmationis a Rege Abaka obtinuit; Barſuma Gavicathæ Archimandrita, & Jacobo Cæſareæ Epiſcopo, qui ei dignitati inhiabant, ordinationi ejus fruſtra ſe opponentibus: nam Gregorius Maphrianus eamdem ratam habuit, poſtquam a Simeonis Presbyteri filio Tageddaule exoratus fuit. Idem Maphrianus Tauriſio Niniven profectus, diebus Jejunii Quadrageſimalis anno Græcorum 1595. Chriſti 1284. Jobum Monachum Nuhadræ Epiſcopum conſecravit, impoſito ei Joannis nomine. Anno Græcorum 1596. Chriſti 1285. perfectum eſt ædificium Monaſterii & Eccleſiæ, quam in Caſtro Bartela nomini S. Joannis Bar-Nagoræ Martyris Maphrianus conſtruxit: inventaſque ejuſdem Martyris reliquias ibidem collocavit die 23. Novembris ejuſdem anni. Dominica autem die poſt inventionem ha- Ignatius IV.

rum reliquiarum idem Maphrianus Gabrielem S. Matthæi Monachum consecravit Episcopum Geziræ, quem Dioscorum nominavit, postquam ea Ecclesia ad quinquennium Pastore caruisset. Anno Græcorum 1597. Christi 1286. idem Maphrianus Gregorius Barhebræus ex Ninive Maragam Adorbiganæ urbem se contulit, ibique feria tertia, die 30. Julii decessit. Exequias ejus non Jacobitæ tantum celebrarunt, sed & Armeni, Græci atque Nestoriani. Anno Græcorum 1599. Christi 1288. in festo S. Thomæ Gregorius Barsuma Saphius Barhebræi Abulpharagii frater a Philoxeno Patriarcha in Cœnobio Barsumæ Maphrianus ordinatus decessit in Bartela Castro, vigesimo Episcopatus anno. Eodem anno Christi 1288. quum Legati Tartarorum, Christianorumque Orientalium ad Nicolaum IV. venissent, idem Pontifex plures ad illos Epistolas rescripsit, inter quas una est ad Jaballaham Nestorianorum Patriarcham, qua ipsius erga Fratres minores in iis regionibus Evangelium promulgantes eximiam voluntatem commendat: altera ad Dionysium Jacobitarum Episcopum Taurisinum, qua ei gratulatur, quod, ut ex ejus litteris accepit, ipse fidem orthodoxam a Minoribus prædicatam sectatus sit; eumque hortatur, ut illa fidei forma populos imbueret, quam ipsi præscribebat. Anno Græcorum 1603. Christi 1292 Ignatius Patriarcha obiit in Cœnobio Barsumæ.

Ignatius V. dictus I.

LV. Ignatius V, dictus I. qui & Joseph Bader Zache Bar-Vahib, Episcopus Mardensis, post Philoxeni Nemrod Patriarchæ obitum congregatis in Cœnobio Ananiæ Episcopis, Malcho Maipheractæ, qui Synodo præerat, Simeone Natachæ, Ignatio Cartaminæ, Dioscoro Moyse Salachæ, Severo Hazæ, & Armenorum Mardæ Episcopo, Kalendis Januarii anno Græcorum 1604. Christi 1293. Patriarcha ordinatus est, consentiente per litteras Gregorio Barsuma Saphio Maphriano. Ab hoc ad successores Patriarchas *Ignatii* nomen derivavit, neglecto eorum ordine, qui eodem nomine antea appellati fuerant. Obiit feria quarta majoris hebdomadæ die 19. Aprilis, quum annos 40. sedisset. Ordinavit Episcopos 19. & Maphrianum: Gregorium scilicet Matthæum Cœnobii S. Matthæi Archimandritam, cujus ordinatio contigit anno Græcorum 1628. Christi 1317. Ad hunc Maphrianum Joannes XXII. anno Christi 1330. litteras dedit, ut creditos ipsius curæ pastorali populos ad conjunctionem cum Romana Ecclesia revocaret, & Guillelmum quem Taurisensem Episcopum ordinaverat, Minoresque Fratres ac Prædicatores illuc missos, studiis suis complecteretur. Anno Græcorum 1628. Christi 1317. capta a Salecho Mardæ Domino Amida, Gregorius urbis Episcopus cæsus fuit.

Sub Ignatio V. Schisma ortum est inter Jacobitas, quod usque ad annum Græcorum 1805. Christi 1494. duravit, ut ex sequentibus liquet. Et Orientales quidem, ut supra dictum est, Ignatium Barvahibum elegerunt, qui primus Mardæ Patriarcha fuit.

Michael I. Patriarcha Ciliciæ.

Occidentales autem in Cilicia congregati, *Barsumam* Cœnobii Gavicathæ abbatem, imposito *Ignatii* nomine, Patriarcham ordinarunt, quem Aytonus Armenorum Rex in diplomate ei concesso *Michaelem* appellavit. Hic Sedem fixit in urbe Ciliciæ Siside, & paulo post obiit.

Constantinus Patriarcha Syriæ.

Reliqui vero Jacobitæ in Cœnobio Barsumæ apud Melitinam, *Constantinum* ejus urbis Episcopum, imposito etiam *Ignatii* nomine Patriarcham Syriæ proclamarunt.

Ignatius VI. dictus II.

LVI. Ignatius VI. dictus II. qui & Ismael Magedus, Joannis Diaconi Mardensis fratris Ignatii Barvahibi Patriarchæ filius, Amidæ Episcopus, post patrui mortem secundus Mardæ Patriarcha ordinatus est anno Græcorum 1643. Christi 1332. in Synodo, quæ in Cœnobio Ananiæ con-

gregata fuit ab Episcopis, Barsuma Salachæ, qui Synodo præfuit, Joanne Josue Cattaminæ, Philoxeno Mobadtæ seu Seertæ, Saba Nataphæ, Cyrillo Simeone Haæ, & Armenorum Mardensis urbis præsule. Ejus ordinarioni Gregorius Matthæus Maphrianus assentiri noluit, quod absentibus & inconsultis Orientalibus peracta fuisset: duravitque dissidium hujusmodi per annos quatuor, quo tempore Michaelis secundi Sisidis in Cilicia Patriarchæ nomen in Oriente proclamatum est. Sed reconciliatus postea idem Maphrianus, Ismaelem Magedum Patriarcham Mardensem in Oriente & Mosulana regione recipiendum curavit. Obiit autem Maphrianus mense Januario anno Græcorum 1656. Christi 1345. postquam annos 28. sedisset, duosque Episcopos ordinasset, alterum scilicet Sigaræ, alterum Maaræ, Nisibi & Gezitæ. In ejus locum vigesimo post anno Ismael Patriarcha Maphrianum ordinavit Athanasium Abrahamum Syncellum suum feria secunda ineunte mense Octobri anno Græcorum 1676. Christi 1364. Idque post obitum Dioscori Jacobi Batkainæi, ejus Sedis invasoris. Hic Damasci Episcopus fuerat: anno autem Græcorum 1671. Christi 1360. Ismaelem Patriarcham adiit, rogaturus ut se Orientis Maphrianum crearet. Quumque Patriarcha id fieri sine Orientalium consensu fas esse negaret, ipse oblata Salecho Mardæ domino quadraginta millium nummorum summa, subornatisque Denha Nestorianorum Patriarcha, & Matthæo Carmelisæ duce, ad Cœnobium S. Matthæi contendit, cujus monachi Maphrianum eum proclamarunt, imposito Gregorii nomine. Basilium deinde Ciliciæ Patriarcham adiit, commendatitiis Matthæi Ducis, Denhæ Nestorianorum Patriarchæ, & monachorum S. Matthæi litteris munitus: a quo die 29. Junii anno Græcorum 1672. Christi 1361. retento Gregorii nomine, ordinatus, quum Bartelam, Tagritum, & Bagdadum lustrasset, a Mahometanis interemptus est. Athanasius igitur post ejus interitum, ut supra dixi, initiatus, sedit annos 24. obiitque anno Græcorum 1700. Christi 1389. Ismael vero Patriarcha quum annos 33. sedisset, decessit die 4. Junii anno Græcorum 1676. Christi 1365. cadaver in Cœnobio Ananiæ conditum.

Sub eo Patriarchatum Ciliciæ post Michaelem I. tenuit Michael II. Ignatius appellatus, qui in Occidente, & in interioribus Orientis partibus quæ ad austrum accedunt, Mataga nimirum, Taurisio, & Adorbigana per annos 36. Patriarchatum gessit, obiitque anno Græcorum 1660. Christi 1349. *Michael II. Patriarcha Ciliciæ.*

Per idem tempus quum Constantinus Syriæ Patriarcha, quod pactam auri summam solvendo non esset, a Curdis cæsus fuisset, congregatis Siside Cypri, Hierosolymæ, Gargaræ, & Alepi Episcopis, Patriarcha electus fuit Basilius qui & Philoxenus, Damasci Episcopus, qui utramque, Michaelis scilicet & Constantini diœcesim obtinuit, Ciliciæ & Syriæ Patriarcha appellatus. *Basilius Philoxenus Syriæ & Ciliciæ Patriarcha.*

Tertius sub idem tempus Jacobitis Patriarcha emersit Ignatius I. qui & Basilius Saba, Salachensis Episcopus, ordinatus primus Turabdinensium Patriarcha die 6. Augusti anno Græcorum 1675. Christi 1364. Obiit anno Græcorum 1700. Christi 1389. quum annos 25. sedisset. Cadaver in Cœnobio Jacobi in Salacha sepultum. Hunc quum Ignatius Ismael Magedus Mardensium Patriarcha propter Georgii cujusdam monachi calumnias excommunicasset, nec ullis Episcoporum, aut principum virorum precibus absolvere voluisset, Turabdinenses populi Patriarcham proclamarunt. *Ignatius I. Patriarcha Turabdinensium.*

LVII. Ignatius VII. dictus III. qui & Sciahabus, sororis Ismaelis filius, post avunculi obitum ab Episcopis Mardæ, & Maipheractæ Jaco- *Ignatius VII dictus III.*

bitis, Armenorum quoque Præsule suffragium ferente, tertius Mardæ Patriarcha anno Græcorum 1676. Christi 1365. ordinatus, quum annos 16. sedisset, obiit mense Januario anno Græcorum 1692. Christi 1381. Cadaver in Cœnobio Ananiæ in tumulo avunculi sui conditum.

Basilius Gabriel Patriarcha Syriæ & Ciliciæ.

Sub eo obiit Basilius Philoxenus Syriæ & Ciliciæ Patriarcha, cui successit Basilius qui & Gabriel.

Ignatius VIII. dictus IV.

LVIII. Ignatius VIII. dictus IV. qui & Abraham Cyrillus Garibi filius, Amidæ Episcopus, in Cœnobio Ananiæ post Sciahabi mortem quartus Mardæ Patriarcha ordinatus est anno Græcorum 1692. Christi 1381. Josephum fratrem suum cognomento Dionysium, Amidæ Episcopum creavit: Behenamum vero Hedlensem Carraminensis Cœnobii Monachum, imposito Basilii nomine, Maphrianum consecravit anno Græcorum 1715. Christi 1404. postquam ea dignitas per annos 15. vacasset. Obiit autem Ignatius Garibi filius Patriarcha in Cœnobio Zapharanensi anno Græcorum 1723. Christi 1412. quum annos 31. sedisset.

Philoxenus Patriarcha Syriæ & Ciliciæ.

Sub eo post Basilium Philoxenum, qui in Cœnobio Gavicathæ anno Græcorum 1698. Christi 1387. decessit, electus fuit Patriarcha Syriæ & Ciliciæ Philoxenus Damasci Episcopus, cui Simeon Manemita Gargaræ Episcopus manum imposuit. Obiit anno Græcorum 1732. Christi 1421.

Ignatius II. Patriarcha Turabdinensium.

Post Ignatium vero I. Turabdinensium Patriarcham, anno Græcorum 1701. Christi 1390. electus fuit Ignatius II. qui & Josue Mutæ Medensis filius: quumque annos 27. sedisset, operam Gubernatoris Castri Cephæ anno Græcorum 1728. Christi 1417. depositus, in Cœnobium Naraphæ regionis Mardensis detrusus est.

Ejusdem Ignatii Garibi Patriarchæ temporibus Timur-chanus, seu Tamer-lenchus Tartarorum rex Assyriam, Babyloniam, Mesopotamiam, ac Syriam invasit: & anno quidem Græcorum 1706. Christi 1395. Malchum Modiadensem, & Joannem Cartaminensem Episcopos cum ingenti monachorum populique multitudine, interemit, ut fuse narratur in Appendice ad Chronicon Syriacum Gregorii Barhebræi Abulpharagii, cujus excerpta habet Tom. 4. Bibliothecæ nostræ Orientalis a pag. 135.

Ignatius IX. dictus V.

LIX. Ignatius IX. dictus V. qui & Basilius Behenamus Hedlensis, in Cœnobio Zapharanensi anno Græcorum 1723. Christi 1412. ex Maphriano Patriarcha ordinatus est. Dioscorus Behenamus Sciatri Arabum Episcopus manum ei imposuit. Anno Græcorum 1726. Christi 1415. eumdem Dioscorum Maphrianum ipse creavit, quo post biennium defuncto, Basilium Barsumam Maadanensem anno Græcorum 1733. Christi 1422. in ejus locum subrogavit. Anno Græcorum 1755. Christi 1444. idem Ignatius Patriarcha Abdallam Edessæ Episcopum suo totiusque gentis suæ nomine in Urbem, ab Ecclesia Romana incorruptæ doctrinæ formulam petiturus, allegavit. Legatum benigne excepit Eugenius IV. restesque sinceræ illius fidei litteræ lectæ fuerunt Laterani in publica Sessione Synodali anno Christi 1444. pridie Kal. Octobris. Sedit autem Ignatius annos 43. obiitque apud Marden in Cœnobio Zapharanensi anno Græcorum 1766. Christi 1455. vel anno sequenti, ut in Appendice ad Chronicon Abulpharagii scribitur. Eodem anno decessit Basilius Barsuma Maphrianus, cujus cadaver in Cœnobio Gubæ, ubi decessores ejus sepeliri solebant, conditum fuit.

Basilius Patriarcha Syriæ & Ciliciæ.

Sub Ignatio IX. postquam Philoxenus Syriæ & Ciliciæ Patriarcha anno Christi 1421. obiisset, Simeon Manemita qui & Basilius Gargaræ Episcopus, Joannem Alexandrinum Coptorum Patriarcham adiit, a quo Patriarcha ordinatus est. Obiit autem Hierosolymæ anno Græcorum 1756. Christi 1445. Tum vero id Schisma sublatum est, quod per Patriarchas Syriæ &

Ciliciæ ab anno Græcorum 1604. Christi 1293. inductum fuerat. Nam Ignarius Basilius Behenamus Hedlensis, quum Basilii Manemitæ mortem accepisset, Hierosolymam profectus, Jacobitas ejus urbis a novi Patriarchæ electione avertit, duobus ordinatis Episcopis, Isa scilicet Hierosolymæ totiusque Palæstinæ, & Josepho Nisani filio Damasci atque Emesæ.

Ignatius III. Patriarcha Turabdinensium.

Postquam vero Ignatius II. Turabdinensium Patriarcha, ut supra dixi, anno Græcorum 1728. Christi 1417. depositus est, tertius Patriarcha electus fuit Ignatius III. qui & Masudus Salachensis, ab eodem Ignatio II. ordinatus, qui tribus post annis, hoc est, Christi 1420. veneno sublatus periit. Tum vero Turabdinenses Ignatium II. ex Cœnobio Naraphæ Salacham ad Sedem suam reducendum curarunt. Quod quum ille recusasset, anno sequenti obiit in Cœnobio Ananiæ. Anno itaque 1421. Turabdinensibus in monasterio Salachæ congregatis, Ignatius IV. qui & Henochus Invardensis, Cartaminæ Episcopus, Patriarcha electus est: obiitque anno Græcorum 1756. Christi 1445. In Appendice ad Chronicon Syriacum Abulpharagii tam Simeonis Manemitæ Patriarchæ Syriæ & Ciliciæ, quam Henochi Patriarchæ Turabdinensium obitus ad annum Græcorum 1754. Christi 1443. ponitur. Henocho successit Ignatius V. qui & Philoxenus Cuma Severinita, Episcopus Cartaminæ, obiitque anno Græcorum 1767. Christi 1456. Hic in Episcopatu Cartaminensi exceperat Barsumam Manemitam, quem Curdi anno Græcorum 1752. Christi 1441. interfecerunt.

Ignatius IV. Patriarcha Turabdinensium.

Ignatius V. Patriarcha Turabdinensium.

Ignatius X. dictus VI.

LX. Ignatius X. dictus VI. qui & Chaleph Maadanensis, filius sororis Barsumæ Basilii Maphriani, Episcopus Geziræ, Patriarcha ordinatus est a Barsuma Sciatti Arabum Episcopo Dominica Pentecostes anno Græcorum 1766. Christi 1455. Josephum Nisani filium, Damasci Episcopum anno Græcorum 1769. Christi 1458. imposito Cyrilli nomine, Maphrianum consecravit, qui paucis post diebus Emesæ decessit. Anno Græcorum 1782. Christi 1471. adhibitis Azizi Patriarchæ Turabdinensium & Georgii Episcopi Cartaminensium consiliis Joannem Barsilam Amidæ & Sauræ Episcopum præfecit; Azizum vero sororis suæ filium quem antea Episcopum Geziræ ordinaverat, imposito Basilii nomine Maphrianum Orientis renunciavit. Obiit anno Græcorum 1795. Christi 1484. in Cœnobio Zapharanensi conditus.

Ignatius VI. Patriarcha Turabdinensium.

Sub eo Turabdinensibus post Ignatium V. præfuit Ignatius VI. qui & Basilius Josue Invardensis, positarum supra Tigrim regionum Episcopus, a Georgio Cartaminensi Episcopo anno Græcorum 1767. Christi 1456. Patriarcha ordinatus: qui quum annos 6. sedisset, decessit in Cœnobio Jacobi in Salacha anno Græcorum 1772. Christi 1461. vel anno præcedenti, ut legitur in Appendice ad Chronicon Abulpharagii. Ejus in locum eodem anno feria quinta majoris hebdomadæ substitutus fuit Ignatius VII. qui & Philoxenus Azizus Barsabta, Episcopus Hax, ex Basilea Mardensis regionis pago, monachus Cœnobii Cartaminensis, quem Georgius Severinita ejusdem Cœnobii Episcopus ordinavit: obiit autem in Castro Cepha anno Græcorum 1793. Christi 1482. in Ecclesia Sancti Zachæ conditus. In Appendice ad Chronicon Abulpharagii mors Azizi Patriarchæ ad annum Græcorum 1788. Christi 1477. ponitur. Hic pacem cum Mardensibus fecit, & Chalephum Patriarcham una cum Azizo Maphriano sororis ejus filio, & Joanne Barsila ejusdem Chalephi Syncello ad consecrandum secum Chrisma invitavit. Vicissim Chalephus Turabdinenses in consecrationes Chrismatis adhibere voluit. Quo autem anno Patriarchatum iniit, consecravit Episcopos Mobara-

Ignatius VII. Patriarcha Turabdinensium.

chum Hax, Alexandrum Cart-barthæ, & Abdelmesliam Maipheractæ. Sub eodem Ecclesia Castri Severini instaurata est anno Græcorum 1785. Christi 1474. & inventæ sunt reliquiæ Sanctorum Dadæ, Asiæ, & Achæ. Post ejus vero obitum Turabdinenses in duas factiones scissi sunt: & alii quidem Sabam Arabum Episcopum sibi Patriarcham constituerunt, alii Joannem Mardensem. Primus Ignatii VIII., alter Ignatii IX. nomen assumpsit. Uterque oblatis domino Castri Cephæ donis Patriarchatum gessit; Saba quidem senex in Cœnobio Salachæ; Joannes vero juvenis qui Gargariæ antea Episcopus fuerat, in Cœnobio quodam apud pagum Modiadensem. Chalephus Mardensium Patriarcha hac ratione eos conciliavit, ut juvenis seni ministraret eique primas deferret, donec e vita excederet.

Ignatius VIII. Patr. Turabdinensium. Ignatius IX. Patr. Turabdinensium.

Ignatius XI. dictus VII.

LXI. Ignatius XI. dictus VII. qui & Joannes Barsila Episcopus Amidæ, patria Gargarensis, post Chalephi obitum, quum Patriarchalem dignitatem Azizus Maphtianus ex una parte ambiret, ex altera nonnulli Episcopi pecuniam etiam ad eam consequendam Ibrahimo Mardæ Domino obtulissent, ipse Joannis Badri Presbyteri & Isæ Jacobitarum ejus urbis principis opera obtento a memorato Ibrahimo diplomate, Patriarcha renunciatus est anno Græcorum 1795. Christi 1484. Post biennium pace cum Azizo Maphriano facta, Chrisma simul in Turabdino consecrarunt. Inde Nisibin pergens, Ecclesiam in ea urbe Deiparæ nuncupatam exstruxit. Quumque Azizus Maphrianus die 10. Septembris anno Græcorum 1798. Christi 1487. decessisset, in ejus locum anno Græcorum 1800. Christi 1489. Noe Libaniotam Emesæ Episcopum substituit, viginti Ecclesias diversis in locis ædificavit: & quam Ægyptii Jacobitæ Hierosolymis habebant, soluto pretio pro Syris suis emit. In Cœnobium Scetense, ubi Syri Monachi in Ægypto degebant, multa beneficia contulit. Tria Suræ Monasteria instauravit, ac præsertim illud Abæi, in quod aquam duxit; Zapharanense vero monasterium, ubi hodie Patriarcharum Jacobitarum Sedes est, novis exstructis Cellis, ductis aquis, comparatisque amœnis hortis mirifice exornavit. Demum quum annos 16. sedisset, die 24. Septembris anno Græcorum 1804. Christi 1493. in eodem Zapharanensi Cœnobio decessit. Veneno sublatum ferunt a quodam Josne Surensi.

Sub eo Georgius Episcopus Cœnobii Gabrielis cum discipulo suo Stephano anno Græcorum 1801. Christi 1490. Hierosolymam religionis causa profectus, solutis bis centum aureis ab Arabibus ædes Ecclesiæ Deiparæ Syrorum contiguas emit, ut sacra loca visitantibus Syris usui essent. Anno Græcorum 1803. Christi 1492. Behenamus Gargarensis Episcopus Adæum & Caumam Presbyteros ex Hierosolymitana peregrinatione reducens a præside Gargaræ in vincula conjectos dimitti curavit. Anno demum Græcorum 1804. Christi 1493. Navaralius Castri Cephæ dominus, Amida Nisibique potitus, Salacham depopulatus est, occupatoque Jacobi monasterio, quod in eodem pago situm erat, abstulit libros & sacram supellectilem. Fugientibus itaque Monachis & Patriarcha Masudo, Cœnobium illud habitatore vacuum desertumque mansit.

Ignatius XII. dictus VIII.

LXII. Ignatius XII. dictus VIII. qui & Noe Bacuphensis ex Monte Libano, Episcopus Emesæ, deinde Maphrianus, demum post Joannis Barsilæ obitum electus Patriarcha ineunte Novembri anno Græcorum 1805. Christi 1493. vivebat anno Christi 1508. quo in urbe Alepo morabatur.

Ignatius X. postremus Patriarcha Turabdinensium.

Sub eo Turabdinensibus postremus Patriarcha præfuit Ignatius X. qui & Masudus. Hic post Sabæ & Joannis mortem ante annum Christi 1493.

ele-

electus, dignitatem Patriarchalem anno 1494. abdicavit, & in Cœnobium quoddam sese inclusit, his ad suos Sectarios mandatis relictis: ne quem scilicet sibi Patriarcham substituerent, sed Patriarchæ Mardensium Ignatio Noe tamquam legitimo obtemperarent. Iraque unus cunctis Jacobitis Syris Patriarcha præfuit Ignatius Noe de quo supra dixi. sublatumque fuit illud Schisma, quod ab anno Græcorum 1675. Christi 1364. per Sabæ Basilii ordinationem invectum fuerat.

LXIII. Ignatius XIII. dictus IX. qui & Josue ex Castro Kelat. Hic a Christiana fide deficiens, Mahometanam sectam amplexus est: deinde pœnitentia ductus, in Cyprum fugit, ubi ferunt eum de perpetrato scelere sic doluisse, ut præ foribus Ecclesiæ procumbens, collum pedibus populi ingredientis & exeuntis submitteret. Atque ita dignitati suæ restitutus, ex hac luce migravit. Ignatius XIII. dictus IX.

LXIV. Ignatius XIV. dictus X. qui & Jacobus Damascenus. Ignatius XIV. dictus X.

LXV. Ignatius XV. dictus XI. qui & David Maadanensis. Ignatius XV. dictus XI.

LXVI. Ignatius XVI. dictus XII. qui & Abdalla ex Castro Atta apud Marden. Ignatius XVI. dictus XII.

LXVII. Ignatius XVII. dictus XIII. qui & Nehemes, seu Nehemetalla Mardensis ex familia Joannis Barsilæ olim Patriarchæ. Vivebat anno Christi 1560. Sed quum religionem Christianam ejurasset, Romam sub Gregorio XIII. se contulit. Eum a scientia medicinæ laudat Mercatus in Metallotheca; Petrus autem Stroza in Dispur. de Chaldæorum Dogmatibus refert auctorem fuisse eidem Gregorio Summo Pontifici, ut Leonardum Abel Sidoniensem Episcopum anno Christi 1583. ad Davidem fratrem suum, qui Jacobitis tunc Patriarcha præerat, allegaret. Moses Mardenus Presbyter ab hoc Ignatio, dum in Mesopotamia adhuc degeret, Romam anno Christi 1552. ad Julium III. Papam missus, ibidem orthodoxæ fidei professionem tum suo, tum Patriarchæ sui nomine emisit, quam Andreas Masius Latine edidit. Idem Moses ex Urbe in Germaniam profectus, Viennæ in Austria novo Testamento Syriaco typis imprimendo operam dedit, quod anno 1555. prodiit. Ignatius XVII. dictus XIII.

LXVIII. Ignatius XVIII. dictus XIV. qui & Petrus David, seu David Sciah, Mardensis, Nehemæ frater, Jacobiticam Ecclesiam regebat ab anno Christi 1579. ad annum 1589. Ad eum anno 1583. Nuncius Apostolicus missus fuit Leonardus Abel, ut modo dixi, de qua missione hæc Petrus Stroza. *Ad quem, idest, ad Davidem, Gregorius XIII. Nuncium Apostolicum misit, cum confirmatione Patriarchatus, ac Patriarchali pallio, Leonardum Abel Episcopum Sidoniensem anno Salutis 1583. spe motus, quam in eo excitaverat reconciliationis illius Patriarchæ cum Sancta Apostolica Sede Nehemes ejus frater, olim & ipse Jacobitarum Patriarcha: qui declinandæ Turcorum persecutionis causa, ad Gregorii caritatem confugerat. Legationis suæ successum parum felicem Episcopus Sidoniensis reversus, insectare, renunciavit postea Sixto Quinto, commentario diligenter conscripto, in quo multa scitu digna leguntur de hac natione.* Ex quibus hæc Thomas a Jesu lib. 7. de conversione gentium procuranda Part. 1. cap. 14. pag. 386. descripsit. *Natio Jacobitica dispersa est per civitates, terras, & oppida Syriæ, Mesopotamiæ, & Babyloniæ, mixta aliis nationibus; numerum quinquaginta millium domuum obtinens, cujus præcipua pars paupercula est, quotidianoque labore victum quæritat. In Alepo & Caramit* (hoc est, Amida) *multæ sunt divites & honestarum facultatum familiæ, aliæque in commercio & mercatura vitam ducentes. Ecclesia Patriarchalis hujus nationis est in Mesopotamia extra civitatem moradim* (hoc est, Marden) Ignatius XVIII. dictus XIV.

in monasterio Zafram (Zapharanensi:) *sed Patriarcha residet in Civitate Caramit ad majorem sui commoditatem & quietem . Hæc natio subdita est Patriarchæ David ; sed ab Episcopo Thoma Vicario generali fratreque majori ipsius Patriarchæ gubernatur . Sub cujus obedientia moderne vivunt inferiores Prælati , Joannes Metropolitanus Hierosolymitanus a Jacobitis dictus quintus Patriarcha : Michael Archiepiscopus Edessæ dicta Orpha vel Raha : Minas Archiepiscopus Saur : Ephrem Archiepiscopus in eadem provincia : Jacobus Archiepiscopus Bisuairiæ : Abraham Episcopus Aatafræ : Melchez Episcopus Sancti Melchi in Tur. Jesu Episcopus monasterii Deirsloomor : Abel-medich in provincia Tur ; Elias Episcopus in Salach : Elias Episcopus in monasterio Sanctæ Crucis in Zae : Gazal Episcopus in Taraeh : David Episcopus in Maaden ; Pilatus Metropolitanus in Musal & Oriente ; Gazel Archiepiscopus de Miapherichin ; N. Archiepiscopus monasterii de Mar Abihai : Ananias Episcopus de Hartbert : Isaac Archiepiscopus Cypri ; Simeon Archiepiscopus Caramitanus : Habib Episcopus .* Hæc Leonardus Abel.

Ignatius XIX. dictus XV.

LXIX. Ignatius XIX. dictus XV. Pilarus Mansurensis , sub Ignatio Davide Maphtianus , seu *Metropolitanus in Musal & Oriente* , ut vocat Leonardus Abel apud Thomam a Jesu modo citatum.

Ignatius XX. dictus XVI.

LXX. Ignatius XX. dictus XVI. Abdalgami frater Pilati.

Ignat. XXI. dictus XVII.

LXXI. Ignatius XXI. dictus XVII. Petrus Hodaje , seu Hudajes. Vivebat anno Græcorum 1933. Christi 1622. ut liquet ex epigrahe cujusdam Codicis Syriaci M.S. relata tom. 2. Biblioth. Orient. pag.238.

Ignat. XXII. dictus XVIII

LXXII. Ignarius XXII. dictus XVIII. Simeon , Hic anno Græcorum 1966. Christi 1655. die 2. Septembris Maphrianum ordinavit Abdelmessiam . Sub eodem quum Jacobitæ plurimi ad fidem catholicam in urbe Alepo conversi fuissent , rogatu missorum Apostolicorum & opera Francisci Piquet Gallicæ nationis Consulis , Andreas Achigianus Abdalgali filius , Collegii Maronirarum de Urbe olim Alumnus , a Joanne Antiocheno Maronitarum Patriarcha Archiepiscopus Alepi anno Christi 1656. ordinatus fuit , imposito ei Dionysii nomine , quem Simeon Jacobitarum Patriarcha , licet invitus & reluctans , in ea dignitate quoad vixit confirmavit . Obiit autem Simeon in urbe Damasci anno Christi 1659.

Ignat. XXIII. dictus XIX.

LXXIII. Ignarius XXIII. dictus XIX. Abdelmessias Mardinensis , Orientis Maphtianus , in Simeonis locum a Jacobiris subrogatus anno Christi 1659. Sed Catholici Dionysium Andream Archigianum Alepi Archiepiscopum impetrato per Franciscum Piquer Gallorum Consulem a Curia Othomanica diplomate Patriarcham proclamarunt , Ignatii nomine ei imposito : qui statim fratrem suum Behenamum Ruchigianum Alepi Metropolitam creavit : obtinuitque electionis suæ confirmationem a Sede Apostolica anno Christi 1662. sedit autem Jacobitis hæreticis nequidquam frementibus , usque ad annum Christi 1677. quo obiit die 29. Maii in urbe Alepo . Cujus morte Abdelmessias accepta duobus post mensibus vacuam Patriarchalem Sedem occupavit , tenuitque in Mesopotamia ad annum circiter Christi 1695. quo decessit . Sub eo Ignatius qui & Petrus Gregorius , Abdelmessiæ ipsius consanguineus , ex Hierosolymorum Archiepiscopo in locum Andreæ a catholicis anno Christi 1678. suffectus , eodem anno orthodoxos Episcopos creavit , Gregorium Josue Hierosolymorum , & Dionysium Resciallam Alepi : anno vero sequenti a Romano Pontifice in Syrorum Patriarcham confirmatus fuit : & paulo post Basilium Isaacum Orientis Maphrianum instituit. Sed a Georgio, qui Abdelmessiam anno Christi 1695. excepit , ejectus, etsi Catholicorum Principum opera Sedem suam Ale-

pentem post biennium recuperavit, paucis tamen vix elapsis mensibus, eodem Georgio instigante, a Turcis Adanam cum suis Episcopis relegatur, ubi in carcere obiit die 4. Martii anno Christi 1701.

LXXIV. Ignatius XXIV. dictus XX. qui & Georgius, post Abdelmessiam hæreticis præfuit ab anno Christi 1695. ad annum 1710. quo decessit. Ignatium Petrum Catholicorum Patriarcham, ut modo dictum est, in exilium pellendum curavit, Catholicosque Episcopos exterminavit, quorum tres, qui Romam confugerant, ibi diem clausere, Basilius nimirum, Isaac Maphrianus, Gregorius Josue Archiepiscopus Hierusalem, & Athanasius Saphar Episcopus Mardensis: atque hic postremus genti suæ hospitium in Urbe excitavit, quod Sancto Ephræmo nuncupatum est. Ignatius XXIV. dictus XX.

LXXV. Ignatius XXV. dictus XXI. qui & Isaacus, ex Maphriano Jacobitarum Patriarcha anno Christi 1710. electus, obii anno Christi 1725. Ignatius XXV. dictus XXI.

LXXVI. Ignatius XXVI. dictus XXII. qui & Dionysius Sciocralla, Alepi Archiepiscopus, Jacobitis usque in præsentem annum Christi 1731. præest. Ignatius XXVI. dictus XXII.

DISSERTATIO IV.

De Arabum origine, ac religione

§. I.

Arabiæ divisio in Felicem, Petræam, & Desertam,

Arabia notissima Asiæ regio, terminos habet ab austro Oceanum Arabicum, seu partem Oceani Indici; ab aquilone Palæstinam, Syriam, & fluvium Euphratem; ab ortu sinum Persicum; ab occasu sinum Arabicum, quo ab Ægypto atque Æthiopia disjungitur. Hinc ab Indigenis *Gezirat-Arab*, hoc est, *Insula Arabum*, appellatur, quod mari ab ortu, occasu, & austro claudatur, ad boream tantum terræ continenti conjuncta: Arabes enim eodem *Gezira* nomine tam Insulam, quam Peninsulam vocant, Plinius lib. 6. natur. hist. cap. 28. *Ipsa Peninsula Arabia inter duo maria, Rubrum Persicumque procurrens, quodam naturæ artificio ad similitudinem atque magnitudinem Italiæ mari circumfusa, in eamdem etiam cæli partem nulla differentia spectat*. Atque hic Arabiæ proprie dictæ situs. Cæterum quum Arabes finibus suis egressi, in Africa vicinas Rubro mari Ægypti, Troglodyticæ atque Æthiopiæ partes occupaverint; in Asia vero in Palæstinam, Syriam, Mesopotamiam Babyloniamque invaserint; hinc idem Plinius lib. cit. cap. 28. & 29. totum illum terrarum tractum ad Arabas refert, multasque eorum gentes illuc vel a regibus deductas, vel sponte migrantes commemorat; Circuitum vero Arabiæ a sinu Persico ad Rubrum, hoc est, a Charace ad Ælana, colligere prodit quadragies octies centena, septuaginta millia: latissimam denique esse Arabiam a Septentrione in continente inter Characem & Ælana, seu inter Ostia Persici Rubrique maris,

Dividitur communiter Arabia in tres partes, Prima est *Arabia Petræa*, Græcis, Πετρώδης, Arabibus *Hagiar*, quæ vox *Petram* significat: Sic dicta ab Hagiar, seu Petra vetustissimo Oppido: Palæstinæ Ægyptioque confinis, cujus præcipua portio est *Hegiaz*, ubi urbes Medina, Meccha, Tajepha, & Jemama.

Altera *Arabia deserta*, Græcis Ερημος, & Σκηνίτης quod gens vaga in tentoriis habitet, Arabibus *Barr-Arab*, seu *Badiat-Arab*, hoc est, desertum Arabum: quæ vox apud Zieglerum, Baudrandium, aliosque recentiores corrupte dicitur *Barraab*, & adhuc corruptius *Berjara*: hæc autem a Palmyrenis solitudinibus sub Euphrate fluvio ad Chaldæam usque procurrens, a meridie montibus Arabiæ Felicis terminatur, ab aquilone Mesopotamiam habet, ab occasu Petræam. Hinc Arabibus triplex est: nimirum, *Badiat-Sciam*, Desertum Syriæ; *Badiat-Gezira*, Desertum Mesopotamiæ: & *Badiat-Arak*, Desertum Chaldææ: attingit enim fines Syriæ, Mesopotamiæ, & Chaldææ, seu Babyloniæ, Arabes istiusmodi vocantur Græcis Σκηνῖται *Scenitæ*, indigenis *Baduini*, hoc est, Nomades, Syris *Benai Bara*, seu *Barbraje*, hoc est, filii deserti, unde vox *Barbarus* ad Græcos Latinosque traducta, ut recte observat Abraham Ecchellensis in histor. Arabum cap. primo.

Terria Arabia Felix, Græcis Εὐδαίμων, Petrææ ac Desertæ Austrum versus subjecta, comprehensa sinu Arabico ab occasu, & sinu Persico ab ortu; ad meridiem Oceano Arabico, seu Indico terminatur. Indigenis dicitur *Jaman*, seu *Jeman*, quæ vox primo dexteram, deinde meridiem, seu austrum sonat, quia versis ad Orientem, ubi volunt esse mundi anteriora, ad dexteram partem est meridies, ad sinistram aquilo, quem proinde Arabes *Seemal*, hoc est, sinistram vocant. Apud nonnullos recentiores pro *Jeman* corrupte legitur *Gemen*, *Ayamen*, & *Hyaman*. Ejus regionis incolæ dicuntur *Jamanitæ*, unde corruptum vocabulum *Amanitæ* apud mediæ ætatis scriptores Theophanem, Anastasium, & Euthymium, quos vide apud Bocharrium in Geographia sacra lib. 2. cap. 15. Hebræi & Syri pro *Jaman* dicunt *Theman*, *Thaiman*, & *Thaimna*, unde populi *Themanitæ*. Plinius *Thimaneos* populos Arabiæ memorat, quos Nabatæis junxisse veteres affirmat. Sed ii fuere Idumæi, sic dicti a Theman nepote Esau patris Idumæorum, de quo infra sermo erit.

§. II.

ARABES INDIGENÆ ET ADVENÆ.

Hæc de Arabia regione. Nunc de origine Arabum dicendum est.

Prima Arabum indigenarum origo ex Jectane & Chus, eorumque filiis desumitur, quorum in Genes. cap. 10. a vers. 7. & 26., & Ezechiel cap. 27. vers. 22., & cap. 38. vers. 13. mentio fit.

Jectanem Arabes *Joctan*, & *Cahtan* vocant: fuit autem frater Phaleg, filius Heber, filii Saleh, filii Sem, filii Noe; tredecim vero liberos procreavit, qui per totam illam regionem, quæ *Jaman* & *Arabia Felix* dicta est, effusi, suas ibi sedes fixerunt; nimirum 1. *Elmodad*, seu *Almodad*. 2. *Saleph*. 3. *Asarmoth*, seu *Hatzar-Maveth*, Arabibus *Hadarmauth*. 4. *Jare*, seu *Jerach*, Arabibus *Helal*. 5. *Aduram*, seu *Hadoram*. 6. *Uzal*, seu *Auzal*. 7. *Decla*. 8. *Ebal*, seu *Obal*, vel *Aubal*. 9. *Abimael*. 10. *Saba*. 11. *Ophir*, seu *Auphir*. 12. *Hevila*, seu *Chavila*. 13. *Jobab*. Ab his orti sunt, qui *Arab Arebah*, hoc est, *Arabes authoctones* sive indigenæ dicuntur: quod ostendunt antiqua nomina tribuum, seu populorum Arabiæ, quæ apud Græcos Latinosque supersunt, quæque ex Jectane ejusque filiis certissime derivant: ut *Catanei*, seu *Catanitæ* a Cahtano, vel Jectane. *Allumæota* ab Almodad. *Salapeni* a Saleph, quos Ptolemæus *Alapenos* vocat, *Chatrammitæ*, vel *Chatramotitæ*, aliis *Atramitæ* & *Adramyteni*, ab Adarmoth, seu Azarmoth. *Alilæi* ab Helal, seu Jerach. *Adramitæ*, seu *Drimati* ab Aduram. *Ausaritæ* ab Uzal, seu Auzal. *Abalitæ* ab Aubal. *Malitæ*, seu *Manitæ* ab Abimael. *Sabæi* a Saba. Ab Hevila, seu Chavila *Chaulanitæ* qui aliis *Carbi* & *Cerbani*. Demum *Jobabitæ* a Jobab, qui apud Ptolemæum *Jobaritæ* dicuntur. Horum (ut in Genes. cap. 10. vers. 30. legitur), *habitatio facta est de Mesa usque ad Saphar montem Orientis*, id est, a Musa, seu Muza emporio Sinus Arabici, usque ad Saphar, seu Taphar urbem Homeritarum, ut observat Samuel Bochartius, qui de his doctissime disserit Geograph. sacr. lib. 2. a cap. 15. alii sedem eorum a monte Masio in Mesoporamia usque ad Sepharuaim Mediæ montem definiunt; quam tamen conjecturam falsam esse arguunt nomina, quia Catanitarum, Chatramotitatum, Drimatarum, Ausaritarum, Sabæorum, Chaulanitarum, quos in Arabia populos fuisse, non in Mesopotamia, neque in Assyria, aut in Media, nemo nisi geographiæ historiæque ignarus negaverit.

Chus fuit filius Cham, filii Noe, filiosque habuit *Saba*, *Hevila*, *Sabatha*, *Regma*, & *Sabatacha*: filii autem Regmæ, *Saba*, & *Dadan*. Ab his nati *Chusæi*, seu Chusitæ, & *Sabæi*, qui Arabiam incoluere ad Persici & ad Rubri maris Sinum. Saba enim Hevila, Sabatha, Sabatacha, & Regma, seu Reema, ejusque filii Saba & Dadan, ad sinum Persicum habitarunt, ut ex Scriptura, & ex Geographis ostendit idem Bochartius lib. 2. a cap. 4. Et a Saba quidem Chusi filio *Sabæi* dicti sunt Samamæ regionis incolæ. Ab altero Saba Regmæ filio *Sabæi* ad ostium maris Persici, a quibus promonrorium Sabo, seu Asabo appellatur. Ab Hevila *Chaulotæi*, aliis *Chaulasii* & *Chablasii*, medii inter Nabatæos & Agræos. A Sabatha *Sabtæi*, Ptolemæo *Stabæi* circa Carmaniæ confinia a mari parum dissiti. A Regma, seu Reema, incolæ urbis Rhegmæ supra ostium Persici maris, & sinum Ichtyophagorum. A Dadan Regmæ filio *Dadanæi* populi in littore sinus Persici prope Rhegmam. Denique a Chus *Chusæi*, qui Græcis & Latinis *Æthiopes*, hoceſt, adusti coloris populi dicuntur: etsi enim Chusæorum nomen sequioris ævo pro Æthiopiæ Africanæ incolis, quos *Habaſſinos* dicimus, usurpari cœptum est; Chusæos tamen, antequam sinum Arabicum trajicerent, inque adversam Æthiopiæ partem migrarent, in Arabia habitasse, certissimis argumentis demonstrat idem Bochartius lib. 4. cap. 2.

Altera Arabum advenarum origo deducitur ex filiis, quos Abrahæ Patriarchæ Genes. 25. vers. 2. & 12. Hagar & Cetura ancillæ pepererunt: nimirum ex Ismaele filio Hagar, ejusque filiis Nabajoth, Cedar, Adbeel, Mabsam, Masma, Duma, Massa, Hadad, Thema, Jethur, Naphis, & Cedme: necnon ex filiis Ceturæ Zamram, Jecsan, Madan, Madian, Jesboc, & Sue: præterea ex filiis eorum Saba, Dadan, Epha, Opher, Henoch, Abida, & Eldaa. Demum ex Moab & Ammon filiis Lot, Genes. 19. vers. 37. & 38. & ex Esau, seu Edom filio Isaaci filii Abrahæ, Genes. 36.

Ab his orta notissimi Arabiæ populi *Ismaelitæ*, *Madianitæ*, *Moabitæ*, *Ammonitæ*, & *Edomitæ*, seu *Idumæi*, quos *Arab-Motaarrabeh*, & *Mostaarabeh*, hoc est, Arabes advenas & adscititios vocant, quod nimirum eo postea advenerunt, ubi primi Arabes habitabant, quibuscum connubia & fœdera contraxere. Dicti sunt etiam *Hagareni* ab Hagar matre Ismaelis: & alia quoque nomina sortiti sunt ex filiis Ismaelis: *Nabatæi*, scilicet, a Nabajoth illius primogenito: *Cedareni*, seu *Cedræi*, & *Cedranitæ* a Cedar: *Ituræi* a Jethur: *Masani* a Masa: *Masemanes* a Masma: *Themi* a Thema. Ex filiis Ceturæ, *Zamareni* a Zamran: *Suitæ* a Sue. Ex nepotibus Esau, a Theman *Themanitæ*, seu *Thimanæi*: ab Elah *Elanitæ*. Ex Nahar, Zara, Samma, Meza, filiis Raguelis filii Esau, *Mizi*, *Sammæi*, *Zurachi*, & *Nocheti*. Ex Sobal, & Eser, seu Ezer, filiis Seir Honæi, *Azaræi*, & *Suelleni*, *seu Sbelleni*. Ex Heman filio Lothan, & ex Hus filio Disan filii Seir Horræi, *Hemuatæ*, & *Æsitæ*, seu *Ausitæ*. Ex Manahar, seu Manachat filio Sobal, *Munichiatæ*. Ex Hamdan filio Dison, *Helmodenes*. Sed plerorumque nomina sunt tempore deleta, solo *Idumæorum* diutius conservato; & *Nabatæorum* primum, deinde *Hagarenorum*, atque *Saracenorum* latissime diffusum, in commune successit fere omnibus.

§. III.

De Minæis, Nabatæis, Ituræis, Batanæis, Auranitis, Gaulanitis, Argobenis, Ammonitis, Moabitis, Madianitis, Idumæis, & Amalecitis.

Nomen *Ammonitarum* a Græco Interprete 2. Paralipom. 26. verſ. 7. & 8. in Μιναίους, *Minæos* convertitur: unde quis colligere poſſet, Minæos Arabum populos, quos Græci Latinique Scriptores celebrant, non alios eſſe, quam Ammonitas. Sed, ut recte obſervat Bochartius lib. 2. Phaleg. cap. 22., *Ammon* & *Maon*, ſeu *Ammonitæ*, & *Maonitæ*, vel *Minæi*, ſunt diverſi populi. Horum regia eſt *Carna* ſupra Meccam ad meridiem haud procul a Mari Rubro; Ammonitarum vero Metropolis *Rabba* in Arabia deſerta Maonitarum diſerta fit mentio Judicum 10. his verbis: *Numquid non Egyptii, & Amorrhæi, & filii Ammon, & Philiſtæi, & Sidonii, & Amalec, & Maon oppreſſerunt vos?* Ubi in Hebraico fonte & Chaldaica Paraphraſi diſerte legitur *Maon* tamquam ab *Ammon* diverſus, etſi Latinus Interpres pro *Maon* habet *Chanaan*, & Syrus loco *Ammon* legit *Moab*, & loco Maon *Ammon*; Græcus vero juxta diverſa exemplaria Ammon conjungit cum Chanaan, Moab, & Madian. Maonitæ quoque memorantur in Hebræo Textu 1. Paralipom. 4. ubi de poſteris Judæ in diebus Ezechiæ regis dicitur, quod profecti ſunt in Gador, ut quærerent paſcua gregibus ſuis, inveneruntque terram latiſſimam & fertilem, in qua ante habitaverant de ſtirpe Cham, *& percuſſerunt tentoria eorum, & Meunim* (Maonitas) *qui inventi ſunt ibi, & deleverunt eos uſque in præſentem diem*: ubi Latinus legit, *& habitatores qui inventi fuerant ibi*: Syrus, *& deſtruxerunt tabernacula eorum, & cunctas aquæ ſcatebras, quæ illic erant, obturarunt uſque in præſentem diem*: Græcus vero, recte, ἐπάταξαν τοὺς οἴκους αὐτῶν, καὶ τοὺς Μιναίους, οὓς εὕροσαν ἐκεῖ, *percuſſerunt domos eorum, & Minæos, quos invenerunt ibi*. Denique Minæorum meminit Græcus Interpres 2. Paralipom. 20. iis verbis: ἦλθον οἱ υἱοὶ Μωὰβ, καὶ υἱοὶ Ἀμμὼν, καὶ μετ' αὐτῶν ἐκ τῶν Μιναίων, *venerunt filii Moab, & filii Ammon, & cum ipſis ex Minæis*: ubi Hebræi pro *Meunim*, per litterarum tranſpoſitionem habent Ammonim, ſic: *venerunt filii Moab, & filii Ammon, & cum iis ex Ammonitis*, nullo ſenſu: Syrus vero pro Maonitis legit, *& cum iis viri bellatores*. Deſerti *Maon* mentio fit 1. Reg. 23. & 25. & in Moabitarum terra fuit *Beth-Maon*, cui minatur Hieremias cap. 48. Nec ſine cauſa Metropolis, Minæorum, quæ Auctorum omnium conſenſu *Carna* eſt, Arabibus *Carno-l-Manazel*, hoc eſt, *Carna habitaculorum*, appellatur: Quod enim Arabibus *Manzal*, hoc Hebræis & Phœnicibus *Maon* eſt, cujus plurale *Meunin*: unde *Carna Meunim*, idem eſt, ac *Carna Minæorum* Metropolis.

A Nabajoth, inquit S. Hieronymus quæſt. in Geneſ. 25., *omnis regio ab Euphrate uſque ad mare Rubrum Nabatena uſque hodie dicitur*: Deſerta nimirum Arabia cum magna parte Petrææ. Inter urbes Nabatæorum *Duma* celebratur, ſic dicta a Duma fratre Nabajoth, de quo Geneſ. 25. verſ. 14. Ptolemæus *Dumætham* vocat: Plinius *Dumatham* & *Thumatam*. Sed ubi Iſajæ 21. 11. Hebraice, Chaldaice, & Syriace legitur *Duma*, Græcus Interpres habet Idumæa, & Arabicus *Edom*.

Ituræi non procul a Damaſco Syriæ urbe regionem Auranitim, & Trachonitidem incoluerunt, de quibus idem S. Hieronymus: *Ituræa, & Trachonitis regio, cujus Tetrarcha fuit Philippus, ſicut in Evangeliis legitur. Trachonitis autem dicitur terra juxta Arabiæ Deſertum, quod Boſtræ jungitur*. Hodie

Auranitis *Belad-Hauran*, hoc est, regio Hauran; & Trachonitis *Belad-Scikiph*, hoc est, regio aspera & petrosa, dicitur. His conjunctæ *Basan* seu Bathanæa, & *Galaad* seu Galaaditis, & *Gaulan* seu Gaulanitis regiones, in quibus urbes *Argob*, *Edrei* seu Adraa, *Saron*, *Gaulon*, *Gamala*, *Ramoth*, *Jabes*, & aliæ de quibus vide Cellarium lib. 3. cap. 13. Hine Arabes *Iturai* seu Ityræi a Jetur dicti: *Bathanai* a Basan: *Auranita* ab Hauran: *Gaulanita* a Gaulan; & *Argobeni* ab Argob, quos Ptolemæus *Agubenos* vocat.

Ammonitarum Metropolis *Rabba*, Josue 13. 25. quæ *Rabbath Ammon* in Scripturis dicitur, 2. *Reg.* 11. 12. 17. *Ezechiel.* 49. Polybio *Rabatamana*, Ptolemæo *Rhabmathom*, Josepho *Rabata*, Hieronymo *Amman*, & *Ammon*; a Ptolemæo Philadelpho dicta *Philadelphia*. Urbes eorum (quarum fit mentio Judic. 11. 33. Josue 13. 25. & apud Epiphanium in Anacephal. pag. 145.) *Menith*, *Jazer*, *Bachatus*, & *Abel-Cheramin*, seu *Charmin*, hoc est, Vinearum, unde *Charmai* Arabum populi apud Plinium.

Moabitarum regia *Ar*, Hebræis *Ir*, hoc est, urbs per excellentiam: Arabibus *Ar*: Syris *Ad*, Daleth pro Resc substituto: Græcis *Areopolis*: quæ & *Rabba*, & *Rabbath Moab* dicitur, ut a Rabbath Ammon distinguatur. Chaldæus interpres eam vocat *Lehajath*: ubi enim Hebraicus fons habet numer. 21. 15. *Scopuli torrentium inclinati sunt, ut requiescerent in Ar.* ipse legit, *effusio torrentium, qui ducuntur contra Lehajath:* & Isaiæ 15. 5. quod in Hebræo dicitur, *Vastata est Ar Moab*, in Chaldæo legitur, *diruta est Lehajath Moab*. Sed Lehajath non alia videtur a *Luith* seu *Luchith*, qui vicus est inter Areopolim & Zoaram, ut inquit S. Hieronymus, & ab Isaia tamquam locus ab Ar Moab diversus nominatur in citato cap. 15. vers. 5. Urbes Moabitarum sunt, 1. *Medaba*, alias Medava & Medba 2. *Hesebon*, alias Esbon & Esbus, unde *Esbonita* apud Plinium, 3. *Masfpha*. 4. *Luith* seu *Luchith*, alias *Lehajath* & *Lechajath*, quam modo memoravi, unde fortasse populi *Licheni* seu *Leceni*, Ptolemæo ac Plinio memorati 5. *Dibon*, alias *Dimon* 6. *Nabo* 7. *Carioth*. 8. *Nemrim*, alias Bennamarim, Beth-Nimra, & Benamerium 9. *Caria-thaim*, alias Corajath, unde *Carrai* 10. *Horonaim*, seu Orona 11. *Jasa* 12. *Helon* 13. *Mephaath* 14. *Diblathaim*, seu Beth-Diblathaim 15. *Beth-Gamul* 16. *Beth-Maon*, alias Beel-maon, & Belmon 17. *Sabama* 18. *Segor*, alias Zoara & Zara 19. *Eglaim*, alias Ghelaam & Galim 20. *Eleale* 21. *Beer-Elim*, alias Elim 22. *Beth-Jesimoth*, alias Beth-Asimon, Beth-Simoth, & Besimoth 23. *Canath*, seu Nobe: de quibus Numer. 21. 32. Josue 11. Isaiæ 15. Hieremiæ 48. & Ezechiel. 25. His adde alias urbes, quas Amorrhæi Moabitis olim eripuerant, & quæ in Peræa, hoc est, regione trans Jordanem, continebantur, & ad Arabiam Petræam spectant: nimirum, 1. *Gadara* 2. *Gerasa* 3. *Susitha*, alias Hippos 4. *Butis*, alias Pella 5. *Raphana*, alias Raphanea 6. *Saphon* 7. *Betharan*, alias Bethramtha, Livias, & Julias 8. *Dabir* 9. *Atharoth*, seu Athroth, unde *Athrita* 10. *Phasga*, alias Asedoth Phasga 11. *Beth-Phegor*, alias Beel Phegor 12. *Bamoth*, alias Bamoth-Baal 13. *Abel-Satim* 14. *Macharus*, unde Ptolemæo *Mocrita* 15. *Lasa*, alias Callirhoe 16. *Amathus*, alias Æmath, unde *Amathei* apud Plinium 17. *Carcar*, quæ est Ptolemæi Corace.

Madianitarum caput *Madian* in deserto Saracenorum maris Rubri, unde vocatur regio Madianæa, ubi antiqui Chusæi habitabant, eoque spectant populi Zamran, Sue, Saba, Dadan, & Epha, sic dicti a Zamran, & Sue filiis Ceturæ, & ab ejusdem Ceturæ nepotibus Saba, Epha, & Dadan. Urbs eorum Madian, quæ est Ptolemæi Modiana.

Idumæorum metropolis *Petra*, quæ Hebræis *Sela* & *Jectael*, Syris *Re-*

cem-

cem . Urbes eorum *Theman* , *Phenon* , *Thamna* , & *Elab* (quæ & Aila , Ailana , Elana , Elath , Ailath dicta est) : sic appellatæ a Themam , Phinon, Thamna, & Elath nepotibus Esau patris Idumæorum, de quibus Genes. 36. Item *Bosra* , alias Bosor : *Denaba* , alias Danaba : *Avith* , Ptolemæo Anitha : *Phau* : & *Masreca* , ubi regnarunt primi Idumæorum reges , Genes. 36. necnon *Pharan* , & *Asiongaber* ad mare Rubrum . Ab Elah , seu Elana dicti *Elanitæ* , quos alii vocant Læanitas , Ælanitas , Ælenatas , Alenitas , & Lænitas , vide Plinium lib. 6 cap. 28. ab Avith *Autæi* : a Phatan *Pharanitæ* ; & a Masreca *Saraceni* , populi Ptolemæo , ac Plinio memorati.

Idumæis accensendi *Amalecitæ* , quorum pater fuit Amalech filius Eliphaz filii Esau , de quo Genes. 36. Regio eorum *Gebal* , quæ Eusebio *Gabelene* , Hieronymo *Gabalene* , & Josepho *Gobolites* dicitur.

§. IV.

Arabum populorum nomina apud antiquos Græcos Latinosque Scriptores.

Strabo lib. 16. Geographiæ , populos Arabiæ Petrææ , ac Desertæ vocat *Nabatæos* , *Chaulbotæos* , *Agræos* , & *Scenitas* ; Felicis vero Arabiæ incolas , *Minæos* in parte ad Rubrum mare sita , quorum maxima civitas *Carna* , sive *Carana* ; *Sabæos* his proximos quorum metropolis *Mariaba* : *Catabanos* ad angustias & Arabici sinus transitum , quorum regia dicitur *Tamna* : & *Chatramotitas* ad Orientem maxime positos , quorum urbs *Cabatanum* (quæ Sabatan incolis dicitur .) His addit *Gerræos* , quos ex mercatura ditissimos dicit post Sabæos ; ad Sinum autem Persicum habitare urbem Gerrham , eos vero esse Chaldæos ex Babylonia exules : quod & ipsum nomen declarat , Hebraice enim *Gherim* , & Chaldaice *Gheraie* , advenæ vocantur . Idem Auctor quum expeditionem ab Ælio Gallo Augusti Cæsaris jussu in Arabiam susceptam describit , *Nabatæorum* regionem nominat eorumque regem Obeidam : tertram *Arethæ* regis , Obeidæ affinitate conjuncti ; *Ararenam* nomadum terram , quorum Sabus rex erat ; *Agranorum* regionem , vel , ut alii codices habent , *Negranorum* , ubi urbes *Asca* , & *Athrulla* , (queis addit Plinius lib. 6. cap. 28. *Anneslum* , *Magusam* , *Tammacum* , *Labeciam* , *Mariabam* , & *Caripetam*) : urbem *Rhamanitarum* , qui sub Ilasaro erant: denique urbes *Anagrana* , *Chaalla* , & *Malotham* .

Apud Plinium in historia naturali lib. 5. cap. 11. & lib. 6. cap. 28. & 29. præter nota Arabum *Saracenorum* , *Sabæorum* , *Nabatæorum* , *Homeritarumque* nomina , & præter ea , quæ ab eorum moribus , ac vivendi ratione , *Nomadum* , scilicet , *Scenitarum* , atque *Ichthyophagorum* , desumuntur , isti populi memorantur : nimirum , *Acchitæ* , *Achoali* , *Agacturi* , *Agræi* , *Amathæi* , *Ammonii* , *Amptæ* , *Analitæ* , *Antidalei* , *Apitami* , *Arsi* , *Ascitæ* , *Atramitæ* , *Autæi* , *Azaræi* , *Bachilitæ* , *Barasæi* , *Bathymi* , *Borgodi* , *Cesani* , *Cagulatæ* , *Calingii* , *Candæi* , *Carræi* , *Catabani* , *Cataræi* , *Caurarani* , *Cedræi* , *Cerbani* , *Chadæi* , *Chareni* , *Charmæi* , *Chaulæi* , *Chateni* , *Chatramotitæ* , *Choani* , *Codani* , *Coranitæ* , *Darræ* , *Drimati* , *Elanitæ* , *Esbonitæ* , *Gasani* , *Gaulopes* , *Gebanitæ* , *Gedranitæ* , *Gerræi* , *Glari* , *Gnebadei* , *Gyræi* , *Hamiræi Hammonii* , *Helmodenes* , *Hemnatæ* , *Ilisanitæ* , *Larendani* , *Lexianæ* , *Licheni* , *Macæ* , *Maranitæ* , alias *Epimaranitæ* , *Mathatæi* , *Minæi* , *Mizi* , *Nocheti* , *Omani* , *Ravi* , *Rham-*

mai , *Sammai* , *Suelleni* , *Taveni* , *Thaludai* , alias *Chaludai* , *Thamudai* , *Thimanai* , *Toani* , *Tomabei* , *Vadai* , *Zamareni* , & *Zurachi*.

Ptolemæo lib. 5. Tabula 4. Asiæ cap. 17. Arabiæ Petrææ populi recensentur *Elanitæ* , *Munichiatæ Pharanitæ* , *Ratheni* , *Saraceni* . Cap. 19. Desertæ , *Æsitæ* , alias *Ausitæ* , *Agræi* , *Agubeni* , *Bathanai* , *Chauchabeni* , *Horcheni* , *Marteni* , *Masani* , *Raabeni* . Et Tab. 5. Asiæ cap. 7. Arabiæ Felicis populi , *Abucæi* , *Achchitæ* , *Ægæi* , *Alapeni* , *Allumæotæ* , *Anaritæ* , *Apatæi* , *Arabanitæ* , *Arsæ* , *Asateni* , *Ascitæ* , *Athritæ* , *Banubari* , *Bliulæi* , *Cassanitæ* , *Catabani* , *Catanitæ* , *Chatramotitæ* , *Cinædocolpitæ* , *Cythebanitæ* , *Dachareni* , *Darræ* , *Doreni* , *Elisari* , *Gerræi* , *Homeritæ* , *Jobaritæ* , alias *Jobabitæ* , *Jolisitæ* , *Iritæ* , *Laanitæ* , *Leeeni* , *Macæ* , *Masemanes* , *Malangitæ* , *Malichæ* , *Manitæ* , alias *Malitæ* , *Marithæ* , *Masonitæ* , *Mapphoritæ* , *Minæi* , *Mocritæ* , *Oaditæ* , *Omanitæ* , *Rhatini* , *Sabæi* , *Sachalitæ* , *Sapphoritæ* , *Saraceni* , *Saritæ* , *Sideni* , *Tappharitæ* , *Thamydeni* , *Thanuitæ* , *Themi* , *Udeni*.

Horum populorum nomina, quorum pleraque velut obscura a Cellario aliisque in Arabiæ descriptione prætermissa sunt, partim ex supradictis elucidata habes , partim ex iis , quæ ex Geographis Orientalibus mox proferam , exponuntur.

§. V.

Arabum populi & Oppida ex Geographis Orientalibus.

Arabia apud Orientales in plures provincias dividitur , quarum præcipuæ sunt 1. *Jaman* . 2. *Hegiaz* . 3. *Badia* . 4. *Nabat* . 5. *Arak*.

In Arak , Badia , & Nabat comprehenditur Arabia deserta, qua parte fines Chaldææ , seu Babyloniæ , Mesopotamiæ , Syriæ , & Palæstinæ attingit , & ad maritimas etiam Sinus Persici urbes extenditur: adeoque nonnulla etiam Petrææ oppida complectitur . Ibi ad Syriæ , Palæstinæ , & Arabiæ Petrææ confinia erant Arabes *Bathanai* , *Auranitæ* , *Ituræi* , & *Trachonitæ* : nunc dicitur *Regio-Haretæ* , *Sceehiph* , & *Hauran*.

Præterea solitudines Palmyrenæ, quæ Arabicis conjunctæ sunt, & per totam Desertam Arabiam usque in Petræam & Felicem continuantur : & olim quidem *Palmyra*, seu, ut indigenæ vocant, *Thadamora*, urbs insignis fuit , eique subjectæ Civitates a Ptolemæo (vide Cellarium Tom. 2. Geograph. pag. 435.) laudantur *Resapha* , *Colle* , *Oriza* , *Putea* , *Adada* , *Adacha* . *Danaba* , *Goaria* , *Avera* , *Casama* , *Odmana* , *Atera* , & ad Euphratem *Alalis* , *Sura* , *Alamatha* . Sed modo præter ruinas ipsius Thadomoræ , & præter Suram urbem ad Euphratis ripas positam , Arabum dumtaxat tentoria occursunt.

Ptolemæo Arabiæ Desertæ populi juxta Euphratem fluvium memorantur *Cauchabeni*: juxta Syriam *Bathanei* ; juxta Felicem Arabiam *Agubeni* , post quos *Raabeni* : & apud Persicum Sinum *Horcheni*: juxta autem Babyloniam sub Cauchabenis *Æsitæ*, & supra Raabenos *Masani* : in medio vero *Agræi* juxta Bathanæos: *Marteni* denique juxta Euphratem fluvium . Civitates vero & vici juxta Euphratem fluvium, *Thapsacus* , *Birtha* , *Gadirtha* , *Auzara* , *Eddara* , *Balagæa* , *Pharga* , *Colarina* , *Belgynea* , qui terminus est Arabiæ ripensis . Ad Persici autem Sinus partem *Ammæa* , *Idicara* , *Iucara* ; & ad Ostium Euphratis *Teredon* . In Mediterraneis inter Euphratem & Sinum Persicum *Barathena* , *Sabe* , *Choce* , *Gabara* , *Aurana* , *Rheganna* , *Alata* , *Erupa* , *Themma* , *Luma* , *Tharva* , *Sevia* , *Dapha* , *Sora* , *Odagana* , *Tedium* , *Zagmais* , *Arrade* , *Abere* , *Artemita* , *Banacha* , *Dumetha* , *Alata* altera , *Bere* , *Calathusa* , *Salma* . Sub Babylone , & juxta paludes atque desertam Arabiam , *Beana* , *Chu-*

duca , *Chumana* , *Casa* , *Birande* , *Orchoe* , *Betthana* , *Thelme* , *Sorthida* , *Jamba* , *Rhagia* , *Chiriphe* , & *Rhatta*.

Nunc ad Euphratem fluvium juxta Nubiensem & Abulphedam Geographos sunt Civitates , 1. *Taphsach* , Thapsacus . 2. *Bire* , Birtha . 3. *Racca* , Callinicum . 4. *Raphca* . 5. *Carchisia* , Circesium . 6. *Chabura* , Chabora , seu Abora . 7. *Rahaba* . 8. *Dalia* , alias Daliarha . 9. *Ana* . 10. *Hit* , alias Hita , Haita . 11. *Anbara* alias Pheroz-sapor . 12. *Cofra* . 13. *Sura* . In Arak , seu Babylonia , 1. *Hella* , Beniamino Tudelensi in Itinerario Hila . 2. *Cupha* , Syris Acula . 3. *Hira* , Syris Hirta , regum Arabum sedes . 4. *Vaseta* . 5. *Batajech* , hoc est , Paludes . 6. *Basra* , Syris Perath-mesan , olim Teredon , Cuphæ æmula . 7. *Cadesia* . 8. *Obolla* . 9. *Abadana* . Ad sinum Persicum , 1. *Baharain* , alias Becharim , quasi inter duo maria : id enim vox Arabica significat . 2. *Ahassa* , alias Lahassa . 3. *Catiph* . 4. *Chati* , Ptolemæo Atta , unde Plinio regio Attene . 5. *Chatema* . 6. *Daden* . In mediterraneis inter Euphratem , Sinum Persicum , & Arabiam Petræam atque Felicem 1. *Thaalabia* . 2. *Phaida* , Plinio Phoda , Oppidum Achoalorum . 3. *Tangia* . 4. *Sammana* . 5. *Meraba* . 6. *Salamia* , Ptolemæo Salma . 7. *Saala* . 8. *Hadrama* . 9. *Hagiar* , Ptolemæo , & Plinio Agra , seu Petra : hoc enim sibi vult vox Arabica Hagiar . In regione , quam *Nagedam* , seu superiorem vocant , 1. *Chaibara*, Ptolemæo Abere , urbs Judæis frequens . 2. *Thima* , Ptolemæo Themma . 3. *Duma* , seu *Dumat al Gendal* , Ptolemæo Dumætha , Plinio Thumata , & Dumatha . 4. *Dul-mara* , seu Marath . 5. *Rahaba* , Ptolemæo Rhabana . 6. *Raheta* , Ptolemæo Rhatta . 7. *Araba* . 8. Achaala , Straboni Chaalla . 9. *Rima* , Syris *Beth-Raman* , Straboni regio Rhamanitarum , Plinio Rhammæorum . In ea , quam Jemamæ regionem dicunt , 1. *Jemama* . 2. *Vadi-Aphtan* , idest , Vallis , seu torrens Aphtan , ubi hinc inde multa oppida . 3. *Aruda* , Ptolemæo Arrade . 4. *Maiscia* , alias Masa . 5. *Chiscia* , seu *Caiscia* , Ptolemæo Choce . 6. *Giorsa* , alias Gerasa . 7. *Lia* . 8. *Tarba* . 9. *Al-Sora*, Ptolemæo Sora. 10. *Chadia* , fortasse Chuduca Ptolemæi. 11. *Thania* , Ptolemæo Thana , seu Thoana . 12. *Saphra* . 13. *Seda* . 14. *Cariatain* , in Scripturis Cariathaim , Plinio Carriata , Hieronymo Corajatha . 15. *Dama* , Ptolemæo Dapha . 16. *Tangia* altera . 17. *Sarpha* . 18. *Gedila* . 19. *Phalaa* , seu Phalea , Ptolemæo Pharga . 20. *Rocaiba* , 21. *Coba* . Populi juxta Arabes recentiores , *Nabatei* , *Thaalabani* , *Rabieni* , & *Sabai* , alii a Sabæis Arabiæ Felicis : juxta Syros vero , præter Nabaræos , & Thaalabenos , *Hirtenses* , *Aculenses* , & *Harurita* . Porro a *Maiscia* , *Thima* , *Hagiar* , *Rahet* , *Chati* , *Lia* , *Kahaba* , *Thania* , dicti sunt populi *Masani* , *Themi* , *Agrai* , *Rhateni Chateni* , *Leanita* , *Raabeni* , *Thanita* , seu Toani . Aculenses sunt *Achoali* , quorum Oppidum præter Cupham Achaala , seu Chaalla . Haruritæ *Arareni*, qui Plinio Caurarani . A Cariathain , seu Carriata *Carrai* . A Marath , seu Marath *Marteni* . Ab Orchoe *Orcheni* , seu *Horcheni* . A Rima , & Raman , *Rhammai* , & *Ramanita* . Ab Ilasaro *Elisari* , qui Plinio *Ilisanita* : fuit autem Ilasarus rex Ramanitarum teste Strabone : Sed *Ilasar* , seu *Elasar* est antiquum ejus gentis , ac regionis nomen , quod in Textu Hebraico Genes. 14. occurrit, ubi Arioch rex *Elasar* appellatur , etsi Latinus interpres pro Elasar habet rex *Ponti* , Arabicus *Sarjan* , Syrus *Dalasar* , & in quibusdam Græcis exemplaribus *Sellasar*, litteris *D*. & *S*. redundantibus . *Cauchabeni* denique a *Caucaba* urbe , cujus mentio in Chronico Orientali de Chaliphis Jobidis pag. 100. edit. Parisien.

In Negiaza , quæ Arabiæ Petrææ respondet , & nonnullas etiam Fe-

licis urbes complectitur, juxta Geographos antiquos & Tabulas Ecclesiasticas, Oppida insignia fuere *Petra*; & *Bostra*, sub quibus in Mediterraneis *Adra*, *Philadelphia*, *Areopolis*, *Jabruda*, *Danaba*, *Zoara*, *Ziza*, *Corace*, *Medaba*, *Gerasa*, *Hesbon*, *Maguza*, *Audia*, *Avara*, *Jathrippa*, *Mocoraba*: & ad Rubrum mare, *Aila*, *Pharan*, *Raitho*, *Modiana* &c. Populi Nabatæi, Idumæi, Pharanitæ, Elanitæ, Munichiatæ, Saraceni, Ratheni, Cagulatæ, Arsicodani, Vadæi, Batasæi, Licheni, Thamudæi &c.

Nunc Oppida, 1. *Hagiar*, quæ & Petra. 2. *Carac*, alias Corace, quæ tamen juxta recentiores Geographos Orientales cum Petra confunditur. 3. *Basra*, alias Bostra. 4. *Tabuch*, olim Jesboc. 5. *Vadi-cora*. 6. *Medina* quæ & *Jathreb*, Ptolemæo Jathrippa. 7. *Mecca*, seu *Becca*, Ptolemæo Macoraba, idest, Mecca rabba, vel Mecca magna, ut putat Bochartius lib. 4. cap. 2. aut potius *Machrab*, hoc est, Fanum, quod ibi Delubrum Arabum esset, in quo idolum *Beccha*, vel Baccha, de quo infra sermo erit. 8. *Vadi-Akik*, idest, fluvius Sapphiri, Ptolemæo Bætius amnis. 9. *Fajepha*, 10. *Autas*. 11. *Vegera*. 12. *Pheraa*. 13. *Phadeca*. 14. *Cora-Arine*. 15. *Vabida*. 16. *Siara*. 17. *Heseba*. 18. *Oraiba*. 19. *Siala*. 20. *Siada*. 21. *Baten-Mora*. 22. *Chuara*. 23. *Theniath-Mara*. 24. *Baten-Medhegia* 25. *Baten-Chesceda*. 26. *Agerada*. 27. *Aina*, quæ & Ptolemæo memoratur. 28. *Thenjath-Ajara*. 29. *Bedbera*. 30. *Mons-Araphat*. 31. *Baten-Naaman*. Ad Rubrum mare, 1. *Pharan*. 2. *Raitha*, seu *Tor*. 3. *Aila*, alias Elana. 4. *Haura*, alias *Avara*, & λευκὴ κώμη, *Albus pagus*. 5. *Madian*, Ptolemæo Modiana. 6. *Giara*, seu *Algiara*, Stephano *Egra* urbs Arabiæ ad Ælanitem *Sinum*, Ptolemæo *Arga*. 7. *Gehepha*. 8. *Cadida*. 9. *Abua*. 10. *Sachia*, Ptolomæo *Sacacia*. 11. *Asphana*. 12. *Gedda*, alias Gidda, & Ziden, Ptolemæo *Budeo*. Populi apud Hagiar, seu Petram, *Benu-Thamud*, Thamudeni. Ad ortum Mecchæ *Benu-Helal*, Helalitæ, alias Alilæi, *Benu-Saad*, Saaditæ; *Benu-Hodail*, Hodailitæ. Ad occasum ejusdem, *Benu-Medlege*, Medlegitæ; *Benu-Madari*, Madaritæ. Juxta Trajepham *Manazel-Tachiph*, Tachiphitæ. Apud Theniath-Ajat, *Benu-Amri filii Oph*, *Amaritæ*, seu filii Amri. Apud Bedberam *Arabes Beduini*, seu Nomades. Apud Asphanam, *Benu-Gehinæ*, Gehinitæ. Apud Sachiam *Benu-Tai*, Taitæ, seu Taii, quorum nomen apud Syros ad Arabas omnes translatum est. Porro ex Elana, Pharan, Raitho, Thamud, dicti sunt populi *Elanitæ*, *Pharanitæ*, *Ratheni*, *Thamudeni*, seu *Thamydeni*, ut supra notatum. Regia Elanitarum *Agra* juxta Plinium, aliis *Egra*, *Arga*, & *Algiara*: iis juncti *Cagulatæ*, quorum Oppidum *Sybi*, quod *Apaten* vocant, idemque fortasse est cum *Baten-mora*, vel *Vadi-Aphtana*, quæ ad Jemamæ regionem spectat, ut supra dictum est. *Vadæi* a Vadi appellati, quæ vox contiguam amni Vallem significat: nam Bætium fluvium Arabes *Vadi-Akik* dicunt. Ab Haura, seu Avara, hoc est, Albo pago, dicti *Horræi*, vel *Chorræi*, populi antiqui, de quibus in libro Genesis cap. 14. & cap. 36. Iis juncti *Riphæi*, *Emi*, *Zuzi*, quorum mentio fit in Genes. cap. 14. eorumque loca sunt *Ham* & *Asason-Thamar*, seu *En-gaddi*, & Mons *Seir*. A *Baten-Naaman* dicti *Naamanitæ*, seu *Naamathitæ* in lib. Job cap. 2. unde erat *Sophar Naamathites*, qui in Græca versione corrupte vocatur Σωφὰρ ὁ Μιναῖος, *Sophar Minæus*; Mem scilicet, & Ain transpositis in hac Hebraica voce *Naamathi*, quam Græcus legit sic, Meonathi, ut optime advertit Bochartius lib. 2. cap. 22.

Jamanæ, seu Felicis Arabiæ Oppida in litore Arabici Sinus post Elaniticum sunt, 1. *Onne*. 2. *Madiana*. 3. *Albus Vicus*. 4. *Cophar*. 5. *Arga*, alias Agra, & Egra. 6. *Zabram*. 7. *Badeo*. 8. *Ambe* 9. *Pudni*. 10. *Napegus*. 11. *Musa seu Muza emporium*, quod in Scriptura Genes. 10. 30.

Mesa appellatur. 12. *Ocelis*, alias *Acila*, *Emporium*. Hinc per fretum intratur Oceanus claudens a meridie Arabiam Felicem, quæ Homeritarum ora dicitur, ubi Oppida, 1. *Sanina*. 2. *Madoce*. 3. *Marace*. 4. *Lees Vicus*. 5. *Ammonii promontorium*. 6. *Arabia Emporium*. 7. *Abisama Civitas*. 8. *Cane oppidum & emporium*, *cujus meminit* Ezechiel propheta cap. 27. 23. quum ait : *Haran*, & *Chane*, & *Eden negotiatores tui*, etsi Chaldæus Paraphrastes id de Haran, Nisibi, & Adjabene exponit. Sequitur *Syagrum* promontorium, & *Sinus Sachelites*, ubi *Ausara*, & *Abissa* civitates: postea promontorium *Sabo*, seu *Asaborum*, in quo desinit Orientale latus, & incipit Sinus Persicus. In Sinu Persico *Omanum* emporium, & oppidum *Rhegama*, seu Rhegma, de quo Ezechiel cap. 27. 22. *Mercatores Seba & Rhegma mercatores tui fuerunt*: & ostia *Laris* fluvii: & Oppida *Capsina*, *Cabana*, *Sarcoa*, *Carada*, *Atta*, *Magindana*, *Gerra*, *Bilbana*, *Ithar*, *Istriana*, *Mallada*, *Adare*, *Coromanis*, & *Teredon*, ubi ostium Euphratis, & initium Sinus Persici juxta Babyloniam. Mediterraneæ Civitates *Saba*, *Sabatha*, *Maraba*, seu *Marjaba*, *Carna*, *Catara*, *Nagia*, *Tamna*, *Massala*, *Nagran*, *Rhabana*, *Carman*, *Sapphar* &c. Populi ad Rubrum mare post Sinum Elaniticum, *Thamyditæ*, *Sideni*, *Darræ*, *Banubari*, *Arsæ*, *Cinedocolpitæ*, *Cassanitæ*, *Elesari*. Post angusta maris Rubri, *Homeritæ*, *Chatramotitæ*, *Sabai*, *Sachalitæ*. In Persico Sinu *Macæ*, *Naritæ*, seu *Anaritæ*, *Omani*, *Ægei*, alias *Agrai*, *Gerræi*, *Gaulopes*, *Chateni*, *Cataræi*, *Themi*, *Leanitæ*, *Abuceï*. In mediterraneis, *Apatæi*, *Udeni*, *Laceni*, *Asateni*, *Jolisitæ*, *Catanitæ*, *Achchitæ*, *Maritæ*, *Catabani*, *Oaditæ*, *Sappharitæ*, *Tappharitæ*, *Saritæ*, *Ascitæ* &c. Insulæ in Sinu Arabico, si ex Ælanitico in austrum navigatur, *Eni*, *Zygena*, *Malichi*, *Adani*, *Dire*: post fauces Arabici sinus in Oceano *Dioscoridis insula*, Plinio *Dioscurias*, contra quam in continente sunt *Autaridæ*, imo *Ausaridæ*, hoc est, Ausaræ urbis incolæ: In Sachalite sinu, *Zenobii* insulæ, *Ogyra*, Ptolemæo Organa: In sinu Persico *Apphana*, *Ichara*, *Talos*, *Tylos*, & *Arathos*.

Nunc Oppida post Geddam ad austrum Sinus Arabici, 1. *Sirin*. 2. *Saphia*. 3. *Gossem*. 4. *Maran*, Plinio Marane, 5. *Baisa*. 6. *Acha*, unde Achchitæ. 7. *Carno-l-manazel*, aliis Carna, seu Carana, Minæorum metropolis 8. *Sophara*. 9. *Cheze*. 10. *Darka*. 11. *Olaiba*. 12. *Malcana*. 13. *Rovaitha*. 14. *Tohala*. 15. *Abissa*, seu *Habascia*, alia a cognomine quam apud Sachalitem Sinum ponit Ptolemæus, ut infra sermo erit. 16. *Canuna*. 17. *Baisath-Haran*, 18. *Heli*, seu *Cheli*, *Sachalia*, hoc est, paralia, seu maritima. Ptolemæo *Ocelis Emporium*, aliis *Ocila*, *Acila*, *Ocole*, Rhamusio, *Capo de Celi*, ex quo in Indiam navigatur, ut inquit Plinius. 19. *Sancana*, Ptolemæo Sanina. 20. *Baisath-Jectan*. 21. *Heseda*. 22. *Haran-al-Corain*, hoc est, Haran urbs Corainitarum. 23. *Chaulan-di-Sohuim*, seu Chaulana Oppidum Sohaimitarum. 24. *Negema*. 25. *Saduma*. 26. *Gerda*, Ptolemæo Gorda. 27. *Mahagema*, ubi fines Tehamæ & Jemamæ. 28. *Hana*, Ptolemæo *Chane* Oppidum & Emporium. 29. *Orpha*. 30. *Gilana*. 31. *Zebid*, aliis Zibit, & Zebit. 32. *Galapheca*. 33. *Mocha*, Emporium ad fauces Arabici Sinus. In mediterraneis a Mecca ad Oceanum, 1. *Nageran*, aliis Nagran, Nagra, & Negra. 2. *Niaba*. 3. *Sangia*. 4. *Chescia*, seu *Cesa*, Ptolemæo Gæsa, unde populi *Cesani* Plinio memorati, Choanisque & Coranitis conjuncti. 5. *Giorsa*, seu Gerasa, alia a cognomine Jemamæ Oppido, de quo supra. 6. *Mahagera*, quæ confinium est inter Meccanam & Jamaniticam ditionem. 7. *Adaca*. 8. *Saada*, unde populi *Sideni* Ptolemæo memorati. 9. *Genuana*. 10. *Anapheta*. 11. *Sanaa*, quæ in scripturis *Uzal* & *Auzal* dicitur, Ptolemæo vero *Auzara* & *Ausara*, alia ab Ausara ad Sachalitem Sinum. 12. *Damar*, alia a Damar ad Oceanum, quæ est inter Sachar &

Saal. 13. *Mareb*, aliis Maraba, vel Mariaba, quæ & *Saba* Sabæorum metropolis. 14. *Sabatan*, Ptolemæo *Sabatha*, Plinio *Sobota*, Straboni corrupte *Cabatanum* pro Sabarano, Solino *Sabotale*, de qua idem Plinius lib. 12. cap. 14. *In medio ejus sunt fere Atramitæ, pagus Sabæorum, capite regni Sabotæ.* & cap. 15. *Thus collectum Sabotam Camelis convehitur, porta ad id una patente.* Maritimæ juxta Oceanum ab Ostio Sinus Arabici ad fauces Persici maris 1. *Aden*, in Scriptura Ezechiel. 27. 33. *Eden*, Ptolemæo *Arabia Emporium*. 2. *Abin*, fortasse Ptolemæi *Abisama Civitas*, quæ post Arabiam Emporium describitur. 3. *Lasaa*, Ptolemæo *Lattha*. 4. *Sciarma*. 5. *Scebam*, Ptolemæo Sabe. 6. *Tarim*. 7. *Nagia* metropolis Gebanitarum. 8. *Chonda*. 9. *Hadarmauth*, de quo Oppido Plinius lib. 6. cap. 28. *Pagus eorum*, hoc est, Sabæorum, *Atramitæ;* arque hanc esse veram lectionem, cum Jacobo Dalechampio Plinii editore sentio, quidquid in contrarium Salmasius dicat: inde *Atramitæ* & *Chatramotitæ* populi appellati. 10. *Jachseba*. 11. *Dapphar*, aliis *Taphar*, Ptolemæo *Sapphar*. 12. *Merbat*, Ptolemæo *Maphath pagus Adramitarum*. 13. *Sagiar*, Ptolemæo, & Plinio *Syagrum*, seu *Sygaros*, nomen urbis in continente, promontorii, & insulæ continenti oppositæ. 14. *Asecha*. 15. *Sur*, seu Tyrus, Emporium scilicet Tyriorum, ut infra ex Strabone. 16. *Calahat*. 17. *Mascat*, de qua urbe Arrianus: *& post ipsos (id est, Syagrum promontorium & Sinum Omanum huic proximum) sequitur portus insignis ad thus Sachaliticum convehendum, qui Moscha portus dicitur, in quem a Cana solent navigia quædam mitti.* Vide Bocharrium lib. 2. cap. 18. 18. *Sachar*, ubi *Sinus Sachalites*, seu *Sacharites*, & urbes *Ausara*, arque *Abissa*, diversæ a cognominibus, de quibus supra dictum est. 19. *Damar*, Plinio Thamar. 20. *Saal*. Ab Ostio Sinus Persici ad Chaldæam. 1. *Tarva*. 2. *Manegia*. 3. *Ser-Oman*, Oppidum Omanorum, quos a Petra ad Characem usque incoluisse restatur Plinius. 4. *Gelphara*, ubi fluvius *Phaleg*, aliis *Om*, seu *Lar*, in mare Persicum exit, de quo oppido loqui videtur Plinius lib. 6. cap. 28. his verbis: *deinde est oppidum, quod Characenorum regi paret, in Pasitigris ripa, Forath nomine, in quod a Petra conveniunt:* nimirum ab Hagiar, seu Agra, Agræorum metropoli. sequuntur *Daden*, *Cutiph*, *Ahassa*, *Baharain*, & *Basra*, sive Teredon, de quibus supra. Insulæ in mari Erythræo, seu Arabico sinu, *Bab-mandao*, aliis *Bebmendo*, quæ est *Cire*. In Oceano *Socobora*, aliis *Dioscorias*, & *Cotroba*. In Sinu Sachalite *Chortan*, & *Mortan*, vel, ut alii legunt, *Curian*, & *Murian*. In mari Persico, *Hormuz*, aliis Harmuzia, quæ est verrum *Ogyris*, *Gyris*, & *Gerun*, unde *Gyrei* populi Plinio memorari.

Porro populi apud *Haran-al-Coraïn*, *Corainitæ*, Plinio Coranitæ, quorum urbs Haran, alia ab Haran mesoporamiæ, de qua Ezechiel cap. 27. 23. *Haran*, *Chane*, & *Eden*. A *Chane*, seu Haua, *Choani*. In Baisath Jectan *Jectanitæ*, Ptolemæos Carauitæ. Apud Saadam *Benu-Gassan*, hoc est, filii seu tribus Gassan, Plinio *Gassani*, Ptolemæo ac Stephano *Cassanitæ*, Diodoro *Gasandes*, Agatharcidi *Casandres*, quorum nomen ingeniose quidem, sed etymo ab elementis Arabicis prorsus alieno Bocharrius Geograph. sacr. lib. 2. cap. 22. ducit a verbo Hebraico *Chasan*, quod est *thesauros recondere*, unde Arabicum *Chazan*, & Latinum *Gaza*. Apud Genuanam *Benu-Amr*, idest, *Amritæ*, Plinio Hamiræi. In Sanaa, quæ Auzal & Ausara, *Ausaridæ*, Joanni Asiæ Episcopo in Chronico (Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 360) dicti *Euzelii* seu *Auzalii*. Item haud procul a Genuana *Abadeni*, Ptolemæo *Apatai*, Plinio *Apitami*. Juxta Hagiam & Chondam, *Benu-Caulan*, Chaulauitæ, Plinio *Calingii*. *A Sagiara ad Asecham*, *Benu-Mahara*, *Maharitæ*, & *Bnu-Sareh*, Sarehitæ, quos Ptolemæus *Marithas*, & Sariras vocat. Supra Asecham mons *Lus*, cui ad

boream funt *Benu-Ad* , Aditæ, qui Ptolemæo Oaditæ , & Plinio *Chadei*. Maharitis ad boream jungitur regio *Omanorum*, de quibus Geographus Nubienfis, *In urbe Saba habitant gentes ex Jamanitis & Omanitis*. Sur, feu Tyrus, Colonia Tyriorum: nam Sidonios, Tyrios, Aradiofque ibi Colonos fuiffe teftatur Strabo lib. 17. circa finem. Ad Auftrum Chatramotitarum, feu Hadarmauth , regio *Canda* feu *Candea* , unde populi Candæi, qui Ptolemæo Cinedocolpitæ, hoc eft, Candæi ex tribu Calbitarum, de quibus infra. A Maran , Ach, Afech, Lus, Tapphat, Sachar , & Abiffa juxta Sahalitem Sinum , dicti funt populi *Maranitæ* , *Achchitæ*, *Afcitæ*, *Jolifitæ*, *Tapphāritæ* , *Sachalitæ*, & *Abafeni*, quorum meminit Uranius apud Stephanum his verbis: *Poft Sabæos funt Catramotæ & Abafeni*, feu Abyfini , non quidem Africæ , fed Arabiæ , a quibus oriundi funt Africani, ut optime notat Bochartius lib. 2. cap. 18. qui tamen fallitur , dum Sachalitarum originem a Sagar feu Seger trahit , idemque effe affirmat *Sagar* , ac *Sachar* ; quum tamen certum fit, Sagar feu Seger effe Syagrum five Sygaron Ptolemæi & Plinii; Sachar vero effe Sachalam , unde Sachalites Sinus. A Carara in Mediterraneis Arabiæ contra Perfidem *Cataræi* , Syris *Cataraje* , & *Beth-Cataraje* , quorum urbes in epiftola Jefujabi Adjabeniei (Tom. 3. Bibl. orient. pag. 136.) memorantur, *Dirin*, *Mafumig*, *Talon*, *Chata*, & *Hagar*. Porro Talon eft Ptolemæi *Talos* ; Chata autem *Atta* , unde Plinio *regio Attene* ; Hagar vero *Agra*. A Chara dicti *Chateni* : ab Agra *Agræi*, qui male apud Ptolemæum *Egei*. *Lichæni* a Licha, quæ fupra Diram infulam feu Badmandab, Oceanum verfus , a Strabone lib. 16. ponitur. *Gebanitæ & Catabani*, quorum regia *Tamna* & *Nagia* , iidem funt cum Chaulanitis, de quibus fupra: Sic autem dictos putat Bochartius lib. 2. cap. 21. ab Arabica voce *Geba*, *tributum exigo*, & *Catab*, *fcribo*, quod *viderentur modum excedere in aromatum*, *quæ ex eorum Emporio Oceli efferebantur*, *defcriptione & Vectigalium exactione*. Verius exiftimo, a Gebano & Catabano, five progenitoribus five oppidis , nomen iis populis inditum, non fecus atque aliis Arabum gentibus, quarum origines fupra explanavimus.

Apud Ludovicum Vartomanum Patritium Romanum, qui ex Arabia in Indiam navigavit, lib. 1. cap. 1. & 2. hæc loca memorantur. *Medina*, feu *Medinath-al-Nabi*, hoc eft , Civitas Prophetæ, imo pfeudoprophetæ Mahumeti, quæ abeft a mari Erythræo itinere quatuor dierum. *Mecca* abeft a Gedda quadraginta mille paffibus. *Gedda* ad mare Rubrum. *Gezan* tranfactis per mare fex diebus a Gedda. *Camaran* maris Erythræi infula a Gezan diebus quinque . *Bebmendo*, hoc eft, Bab-Mandab, infula fine habitatoribus, biduo a Camaran. *Aden* a Bebmendo itinere bidui cum dimidio. *Rhada* urbs ex Aden dierum octo itinere , a Sanaa abeft itinere trium dierum. *Lagi* urbs diftat a Rhada viginriquinque millibus paffuum : inde itinere unius diei urbs *Ajaz*: illine biduo urbs *Dante* : *Almacharan* biduo a Dante: *Reame* ab Almacharan itinere unius diei. *Sanaa* a Reame tridui itinere. A Sanaa triduo abeft *Taeffa*: inde triduo *Zibith* , quæ a mari Erythræo abeft itinere mediæ diei. A Zibith diftat urbs *Damar* uno die : a Damar urbs *Aden* tridui itinere. Hæc Vartomanus. Rhada urbs , Ptolemæo *Rhada* , unde *Rhatini*, de quibus idem: *A meridie Climatis Mafonitæ* , *deinde Saritæ*, *& juxta Homeritas Sappharitæ*, *& Rhatini*. Apud Geographum Nubienfem Rabda urbs occurrit juxta Anapher, eamdemque inter ac Sanaam ftatio una ponitur.

§. VI.

Arabum nomina apud Sacros Scriptores, Seeba, Saba, & Arabes.

In Sacris Scripturis tota Arabum gens duobus bisce nominibus fere comprehenditur, שבא *Seeba*, & סבא *Saba*. Sic quod Græcus & Latinus Interpres legunt Psalm. 71. 10. *Reges Arabum & Saba dona adducent*, Hebraicus textus habet, *Reges Seeba & Saba*: & vers. 15. ubi alii legunt, *Dabitur ei de auro Arabia*, Hebraicus fons habet, *de auro Seeba*, quod & Chaldæus & Syrus sequitur. Et Saba quidem filius Chusi fuit, cujus posteri ibi habitarunt, ubi postea Omanitæ & Gerræi & Cataræi, hoc est, a Jemamæ finibus usque ad Bahatain, & Oariph, quorum regia *Hagiar*, quæ Plinio *Batra-Sabe*, eademque *Omanorum Petra Sabe*, Syris *Hagar*, unde Agræi. Sceba vero triplex fuit, Jectanis scilicet filius, & Regmæ, & Jecsanis: quorum primus Sabæorum pater fuit inter Minæos & Chaulanitas atque Chatramotitas habitantium juxta Sinum Arabicum: alter pater Sabæorum prope ostium maris Persici, ubi montes Sabo seu Asabo: tertius pater Sabæorum in aditu Arabiæ felicis non procul a Nabathæis. Vide Bochart. lib. 2. cap. 26. & lib. 4. cap. 7. 8, & 9.

Sed unum & commune omnibus nomen Hebraice ערבים *Arbim*, Syriace *Arbaje*, Arabice *Arab*, ut in Scripturis legitur *III. Reg.* 10. 13. *Paralip.* 9. 14. & 17. 11. & 22. 1. & 26. 7. *II. Esdræ* 2. 19. & 4. 7. *Isaiæ* 13. 20. & 21. 13. *Jeremiæ* 25. 24. & 27. 21. sunt qui originem hujus vocis arcessant a locis campestribus ac desertis: nam *Arabah* Hebræis, Syris, & Arabibus *desertum* est, vel *solitudo campestris*. Alii a mixtis populis: nam *Arab* idem est ac *miscuit*: atque ita, quemadmodum ex Syro auctore notat Abr. Ecchellensis histor. Arab. cap. 2. *Arabes vocati sunt a commistione & confusione ex diversis regionibus*: quod scilicet gens illa ex variarum nationum & populorum promiscua turba constabat; non autem a misto Coitu, ut nonnulli apud Hofmanum Lexic. verb. *Arabia*, arbitrantur: etsi enim Arabes, qui Felicem incolebant, ea olim uterentur consuetudine, ut una omnibus consanguineis uxor esset, si verum est, quod Strabo lib. 16. scribit; inde tamen illos nomen sortitos fuisse quis sibi in animum induxerit ut credat? Alii denique Arabas dictos putant a Jaarabo seu Arabo, Cahtani filio: quæ Arabum ipsorum communis persuasio est: nec a vero abludere videtur, *tum quia*, (ut inquit Ecchellensis histor. Arab. cap. 2.) *ut plurimum prima nomina a conditoribus videntur imponi rebus; tum quia confusio illa, & populorum eo concursus ille nomine multo posterior est. Hac ratio præterea nomenclationis aliis multis competeret, ac præsertim Ægyptiis majori jure, quum, ut fertur, sint omnium nationum totius orbis terrarum confusa colluvies: Campestria denique, & solitudines non magis Arabiæ, quam Ægypto conveniunt*.

Porro duos Cahtanos distinguunt: quorum alter Heberi filius fuit & frater Phalegi, de quo supra dictum est: alter filius Hamisæ, filii Salamani, filii Naberi, filii Hameli, filii Cedar, filii Ismaelis, ut mox dicam. Utrique Cahtano *Jaarabum* seu *Arabum* filium tribuunt. Ismael Abulpheda Sciahinscia in Chronico Arabico apud Ecchellensem histor. Arab. cap. 3. unum Cahtanum agnoscit, eumdemque Heberi filium, & patrem Jarabi: a Jaarabo genitum *Jascihabum*, ab hoc *Abd-sciamsum*, qui *Saba* postea appellatus sit, & pater Arabum fuerit. Verum inter filios Cahtani seu Jectanis, Heberi filii, nullus est Jarabus in Scripturis; ante Salomonis

tem-

tempora nomen Arabum occurrit: quod palam facit, Jaarabum , quicumque is fuerit, ex Ismaelis, non Jectanis posteris descendisse.

Bocharrius lib. 4. cap. 2. Scire observat ab una radice esse *Ereb* , seu *Arab*, Arabia; *Ereb*, vespera; & *Oreb* , Corvus: adeoque Arab ab Homero Ερεμβοὺς dici, quasi Ερεμνοὺς, vel Ερεβεννοὺς, idest, nigros: verosimilius tamen esse tam *Erembos*, quam *Arabes* ab Hebræo, Syriaco, & Arabico *Arab*, idest, *Arabia* deduci , quod promiscue legitur *Arab* , vel *Ereb* ; (Vide Jeremiæ 25. 24. & III. Reg. 10. 15.) & Arabes quidem ab *Arab*; *Erembos* vero ab *Ereb* inserto μ epenthetico formari. Strabo lib. 16. ex Possidonio docet, quos Homerus *Arimos* & *Erembos* nominat, Aramæos esse seu Syros, & Arabas.

Græcus Interpres pro *Arab*, transpositis litteris legit *Abar*, quod *trans* significat: ubi enim Hebraicus fons habet III. Reg. 10. 15. *& omnes Reges* הערב *Arabiæ*, Græcus vertit, καὶ πάντων τῶν Βασιλέων τοῦ πέραν, *& omnium regum ulterioris regionis*; non tamen sibi constat, quum de eadem re loquens II. Paralipomenon 9. 14. pro τοῦ πέραν ponit τῆς Αραβίας, Hebraico textui inhærens. Idem Interpres Græcus utrumque Hebraicum nomen *Arab*, & *Ereb*, quo Jeremiæ 25. 24. *Arabia*, & *Occidens* juxta Vulgatam Latinam editionem, vel sola *Arabia* secundum Chaldaicam paraphrasim & Syriacam Versionem designatur, non pro Arabia aut Occidente usurpat, sed de *mistitiis populis* id exponit, tamquam a radice *Arab*, quæ verbum *miscere* significat derivatum. Quod enim Hebraicus textus habet: *& cunctis regibus* ערב *Arabiæ*, *& cunctis regibus* הערב *Occidentis*; quodque Chaldaicus Paraphrastes vertit, *& cunctis Regibus Arabiæ*, *& omnibus Regibus Arabum*, & Syriacus Interpres, *& omnibus Regibus Arabum*; id Græcus sic interpretatur Jeremiæ 32. 24. Καὶ πάντας τοὺς συμμίκτους, *& omnes mistitios*.

Hæc de Arabum nomine ex radice Hebraica vel Syriaca *Arab*, seu *Ereb*, *Oreb*, quæ *Arabiam*, *Occidentem* seu vesperam, & *Corvum* significat. Verum in Arabico sermone alia sunt Elementa *Arabum*, seu *Arabiæ* , & alia *Occidentis* seu Vesperæ. Prima vox per litteram *Ain* sine puncto diacritico, altera cum puncto diacritico scribitur: utraque autem sono penitus diverso pronunciatur: quod palam facit, Arabum nomen quod omnino Arabicum est, ex voce quæ *Occidentem* apud Hebræos vel Syros designat, deduci non posse.

§. VII.

De Saracenorum nomine.

Saraceni unde dicti sint, non una est auctorum Sententia. Alii ad *Saram* Abrahæ Patriarchæ uxorem hoc nomen referunt. Sed Arabum nemo genus suum a Sara arcessit, verum ab Hagar & Ismaele ; neque a Sara *Saracenus* derivat, sed *Saraus* vel *Sarita*. At *Saritæ* Arabum populi, quos Ptolemæus in Felice ponit, a *Sarech*, non a Sara dicuntur: utriusque autem vocis diversa sunt omnino elementa.

Nonnulli (ut Joseph Scaliger in Chronol. Eusebii num. 88.) Saracenos dictos volunt a verbo Arabico *Saraka* , quod est *latrocinari* : *horum enim hominum vitæ genus plane λῃστρικὸν graphice exprimit hoc nomen*, ut inquit Bochartius lib. 4. cap. 2. qui & rationem addit, quod scilicet Saracenos ipsi se nunquam appellant, sed a vicinis populis per contemptum sic vocitantur. Cellarius

lib. 3. cap. *Nomen a* סרק *prædari , furari , deducitur , quia proprium gentis est ex rapto vivere , ad quod terræ sterilitate invitantur.* Verum Arabiæ quidem desertæ populis id fortasse convenire potest , qui teeræ sterilitate ad furandum invitantut ; non veeo Felicis incolis , quorum tamen nonnullos *Saracenos* vocari mox patebir. Præterea si a furando nomen sortiti essent ; non ipsi Arabes id vocabulum sibi Arabice imposuissent , sed ab Hebræis, Syris , Ægyptiis , aut Græcis propria eorum dialecto fures appellari fuissent , sicut *Cecnitę* , *Nomades* , & *Ichthyophagi* Græco nomine dicti sunt: Vox autem *Saraka* , quæ furtum designat, in sola Aeabica lingua reperitur, a qua in Chaldaicam recentissimo ævo apud Targum Hierosolymitanam derivavit.

Verosimilius videtue a *Saraca* loco nomen *Saracenorum* petendum esse , Stephanus de Urbibus: Σάρακα, Χώρα Ἀραβίας μετὰ τοὺς Ναβαταίους: οἱ οἰκοῦντες Σαρακηνοί : *Saraca Arabię regio prope Nabatęos ; habitatores Saraceni* . Eadem in Scripturis Sacris Genes. 36. 36. I. Paralip. 248. Hebraice, Samaritice, & Chaldaice dicitur *Masreca* , Syriace *Maserca* , & Arabice Gen. 36. *Masrica* , & I. Paralip. 2. *Maserek* ; ibique Samla unus ex posteris Esau seu Edom regnasse perhibetur ; etsi Græcus Interpres pro Masreca *Masseam* habet, sicut pro Samla *Seblam*, *Samaam* , *Samadam* , & *Sadamam* , juxta varios manuscriptos codices. Porro ex Masreca seu Mascerek , qui locus Arabibus *Orientem* significat, *Sarca* seu *Saraca* derivat, sicut ex *Magreb* deducitur *Gara* , quæ vox *Occidentem* sonae. Extae hodieque Vicus *Sarvarakia* in lexico Arabico Giggæi memoratus , inter Meccam & Medinam , vel , ue alii volunt , in via qua itue Mecca Hierosolymam , qui idem fortasse est cum Masreca seu Saraca. Vox autem *Sarachase* , qua Ecchellensis histor. Arab. cap. 5. pag. 165. putat Saracenos Arabica lingua designari, recentissima est, nec Saracenos, sed *Circassos* Ægypto potitos significat : ex singulari enim *Sciarcasi* seu *Sarcasi* , formatur plurale *Sciaracase* , vel *Saracase* : id vero nomen in historia Chaliphaeum Ægypti frequenter occurit.

Duo hic opponit Bochartius lib. 4. cap. 2. Primum, quod Vicus ille obscurior est, quam ut genti nomen fecerit : Alterum, quod Saraca Stephano memorata non prope Nabatæos fuit , sed in Sabæis loco a Nabatæis cemotissimo.

Verum ex supradictis patet omnia Arabum popolorum nomina, quæ originem Arabicam habent, & ab ipsis Arabibus usurpantue, vel a primis parentibus, vel a locis imposita fuisse : & loca quidem pleraque non adeo ampla olim fuisse, quæ tamen genti nomen fecere, aue nunc obscura esse, quæ antea frequentissima, ut Thoana, Avara, Coniata, Hagiar, Chata &c. unde populi Thoani, Horræi, Carræi, Agræi, Chateni. Saraca autem, quæ a Ptolemæo lib. 6. cap. 7. in Sabæis ponitue, alia est a Saraca Stephani prope Nabatæos sita. Hinc autem ad confirmandam Stephani sententiam validum consurgir argumentum : Sicut enim a Sabæorum Saraca dicti sunt *Saraceni* Arabiæ felicis incolæ ; ita a vicina Nabatæis Saraca *Saraceni* Arabiæ Petrææ. Certe Ptolemæus geminos Saracenos populos distinguit : de primis loc. cit. *Tenent autem mediterranea* (Arabiæ Felicis) *juxta montana quidem , quæ ad Septentriones vergunt , fere in totum Scenitæ. Præterea supra ipsos Oaditæ. Magis autem australes sunt eis Saraceni :* quos & Plinius lib. 6. cap. 28. in Arabia Felice memorat. De Saracenis vero Arabiæ Peteææ hæc idem Ptolemæus l. 5. c. 97. *Protenduntur autem in regione montes , qui Melanes vel nigri appellantur, a Sinu scilicet , qui juxta Pharan est, quasi ad Judæam ; gentesque sunt ab occasu quidem horum montium ad Ægyptum Saraceni :* Ptolemæi nimirum ætate , ue recte observat Cellarius l. 3. c. 14. *Saracene angustior Petrææ Arabia fuit inter Ægyptum & ni-*

gros montes, qui a Pharan inter duos Sinus in Septentrionem procurrunt comprehensa; Sed latius postea habitarunt, quorum sedem sic Heracleota Marcianus Periplo Arabici Sinus descripsit: Loca ad cervicem Arabiæ Felicis post Petræam & Desertam tenent qui Saraceni vocantur. Quemadmodum autem latius postea habitarunt Saraceni; sic eorum nomen magis diffusum fuit, adeo ut sequiori ævo quotquot Petræam ac desertam incolebant Arabum populi, communi vocabulo Saraceni dicerentur.

§. IX.

Homeritæ, Æthiopes, & Indi Arabiæ Felicis incolæ appellati.

Quod in Deserta ac Petræa, idem fere contigit in Felice Arabia, cujus populi longe lateque diffusi, diversisque olim nominibus appellati uno postea *Homeritarum* vocabulo innotuere: Id nomen ab Homairo Sabæ filio Arabes deducunt, quem dialecto Arabica *Hemiar* proferunt, ut apud Lexicographos notatur. Dicti etiam sunt *Æthiopes*, & *Indi*. Philostorgius lib. 2. num. 6. *Hos autem Indos, olim quidem Sabæos ait esse dictos ab urbe Saba, quæ caput est totius gentis; nunc vero Homeritas vocari*. Et lib. 3. num. 4. *Regionem autem, quam incolunt, Arabiam magnam & Felicem a Græcis appellari scribit, & ad extimum Oceanum pertingere*. Theophanes ad annum Incarnationis 563. *Hoc anno ruptis Romanos inter & Persas fœderibus Persicum rursus renovatum est bellum, missorum videlicet ab Homeritis Indis ad Romanos Legatorum invidia; ac insuper quod Julianum Magistrianum ab Alexandria per Nilum fluvium & Indicum mare cum Sacris ad Aretham regem Æthiopum misisset Imperator*. Ubi mare Arabicum vocatur *Indicum*, & Homeritæ *Indi* atque *Æthiopes*, quorum rex Arethas. Theophylactus lib. 3. cap. 9. *Romani porro Persas in crimen vocantes, eos belli hujus inventores esse palam dictitabant, quod Homeritas* (gens Indica est, Romanis patens) *ad defectionem sollicitassent*. Menologium Græcorum jussu Basilii Imperatoris olim editum, quod anno 1727. Urbini prodiit, Par. 1. pag. 139. *Æthiopiæ regnum tenente Elesbaan, Homeritis, quorum regio in Scripturis Sacris Saba, a Græcis autem Felix Arabia dicitur, Hebræus quidam imperabat*. In eodem Menologio Par. 2. pag. 197. Felix Arabia *India* vocatur: *Bartholomæus in Indiam Felicem profectus, ibique cruce affixus decessit*. Ubi Felix vocatur India Arabica, ut ab Æthiopica, & Gangetica distinguatur. Joannes Asiæ Episcopus apud Dionysium Patriarcham Jacobitarum in Chronico, Tom. 1. Bibliothecæ nostræ Orientalis pag. 359. *Per idem tempus accidit, ut bellum inter reges Indorum oriretur, nimirum inter Xenodonem Indorum regem, & inter Aidog alterum Indiæ interioris regem, qui ethnica superstitione tenebatur. Atque hic quidem rebus cum Xenodone compositis, iterum adversus Dimionem regem Homeritarum, qui & ipsi ex Indis numerantur, bellum suscepit*. Hic Homeritæ *citeriores Indi*; Æthiopes vero seu Abissini, *interiores & ulteriores Indi* appellantur. Herodotus lib. 7. § 70. *duplices Æthiopes* distinguit: alios vocat ab Asia, seu ab ortu solis, quos Indis accenset; alios ex Africa, qui sunt super Ægyptum. Utrique Hebræis Syrisque *Chusæi*, Græcis Latinisque *Æthiopes* dicuntur. Primi sunt Arabes, alteri Abissini. De Æthiopibus Africæ, seu Abissinis, idem Herodotus lib. 13. §. 114. *Huic* (Arabiæ) *qua parte meridies ad Solem occidentem vergit, contermina est Æthiopia terrarum habitatarum ultima*. Et Procopius Cæsariensis de Bello Persico lib. 1. *E regione autem Homeritarum in opposito continente Æthiopes habitant qui vocantur Auxumitæ*. Et Procopius alter Gazen-

sis in 1. Reg. *Eos vocant Homenritas. Sunt autem e regione Auxumitarum, mediumque inter hos & illos est mare.* De Æthiopibus vero Arabiæ Theophanes loco supra citato, ubi Homeritas quibus rex Arethas imperabat, *Æthiopes* vocat. Sic etiam Theodoretus Reginam Saba seu Sabæorum, qui in Arabia sunt, appellat reginam Æthiopum: quod enim in Evangelio Matth. 12. & Luc. 11. dicitur, *Regina Austri* (seu Theman) *surget*, ipse legit: Βασίλισσα Αἰθιόπων *Regina Æthiopum*, eodem sensu, etsi Bocharrius lib. 4. cap. 2. lapsus memoriæ Theodoretum ibi arguit. Cosmas Ægyptius in Topographia Christiana lib. 2. pag. 139. *Quod ipsum in Regnorum libris scriptum reperias, scilicet reginam Sabæ, idest, Homeritarum regionis, quam in Evangeliis reginam Austri Dominus nuncupat, condimenta Salomoni obtulisse.* Sephora uxor Moysis Prophetæ, quæ juxta librum Exodi cap. 2. Madianitis erat, *Chusitis* Hebræis & Syris, *Æthiopissa* Latinis Græcisque appellatur. Chusæi denique in Scriptura II. Paralipom. 21. vers. 16. finitimi Arabibus dicuntur, ubi Latinus Interpres habet, *Arabum qui confines sunt Æthiopibus*: Syrus vero, *Arabum commorantium inter Indos*; Arabicus autem, *Arabum qui habitant in confinibus Indiæ*: Quæ omnia eodem redeunt: antiquis enim Arabes ulteriores seu Sabæi & Homeritæ, dicebantur *Chusæi*, vel *Æthiopes*, & *Indi*.

§. X.

ARABUM JAMANITARUM ORIGINES EX PROPRIIS IPSORUM MONUMENTIS.

Jam Arabes Scriptores de gentis suæ originibus disserentes audiamus.

Sententias eorum collegit cl. Abraham Ecchellensis in historia Arabum, quæ Chronico Orientali subjuncta prodiit. Sed dum ii primos Arabum parentes illorumque genealogiam ac posteros exponere conantur, nugas agunt, quum a Scripturarum veritate quam maxime recedant, ut mox patebit.

Arabes (inquiunt Ismael Abulpheda, & Seiahareftanus) alii sunt Bajeditæ, alii indigenæ, alii advenæ. Bajeditæ seu extincti vocantur, quorum deleta est memoria, præter quinque familias seu tribus antiquas, quarum meminere historici: Sunt autem tribus *Adi*, *Thamudi*, *Tasemi*, *Hodaisi*, & *Gerhami*. Adus filius fuit Hussi, filii Aram, filii Sem, filii Noe. Thamudus filius Heberi, filii Aram, filii Sem, filii Noe. Tasemus seu Tasmus filius Ludi, filii Aram, filii Sem, filii Noe. Hodaisus (Herbelotio in Biblioth. Orient. pag. 121. Giadis) filius Heberi. Gerhamus item filius Heberi. Abulpheda tres tantum memorat Bajeditarum parentes, Adum, Thamudum, & Gerhamum: Ecchellensis Hist. Arab. pag. 150. quatuor; Adum, Thamudum, Tasemum, Hodaisum. Horum Sedes in Jemama Arabiæ regione fuit; sed ob ipsorum flagitia penitus deleti extinctique perhibentur, ut fusius Ecchellensis loc. cit. narrat. Herbelotius pag. 120. causas exterminii eorum hasce refert: vel divini numinis ultionem, quod Prophetas ad illos a Deo missos male exceperint, ut Aditæ & Thamuditæ Patriarchas Saleh & Heberum exagitantes periisse dicuntur; vel diluvium, quod *Iremi seu Arami fluminis alluvionem* appellant, ut Tasemitis & Hodaisitis contigit: aut demum mutuas inimicitias & civile bellum, quod frequentissimum apud eos fuit. Sed Aditas & Thamuditas Arabiæ populos usque ad ætatem Geographi Nubiensis superstites fuisse, ex supra dictis liquet. Thamudenorum etiam meminere

Prolemæus & Plinius. Gerhamitæ vel iidem, vel certe alii populi in Petræa memorantur, quibuscum Ismael fœdus conjunxerit; & uxorem ejus, quæ in scriptura Genes. 21. Ægyptia dicitur, Gerhamitam fuisse, Mahometani affirmant apud Ismaelem Abulphedam & Ecchellensem pag. 160.

Arabes indigenæ suam petunt otiginem, juxta pletosque scriptores, a Cahtano seu Jectane filio Heberi filii Saleh: secundum nonnullos vero Mahometanos, a Cahtano filio Hamisæ, filii Nabajoth, filii Ismaelis, filii Abrahæ: atque ita sentiunt Hasciamus filius Calbi & Sciaraphus filius Catani ab Ecchellensi pag. 152. laudati, qui hunc Cahtanum in Alcorano *Chabarum* & *Hudum* appellari volunt, eundemque Arabum Petræ atque Desertæ parentem faciunt, qui Gerhamitæ audiunt; a Cahtano veto altero, Heberi filio, incolas Atabiæ felicis, qui Jamanitæ vocantur, descendisse. Hoc postremum ex Scripturis constat, ut supra dictum est. An vero exstiterit Cahtanus alter, cujus originem ad Ismaelem teferunt, Mahometanis quidem non repugno; sed illum cum Chabaro aut Hudo eundem fuisse nego: Hic enim ab ipsis Mahometanis auctotibus apud Hetbelotium in Biblioth. Otient. pag. 222. & 983. Hebetus creditur, ejusque sepulcrum in Hadarmauth seu regione Chatramotitarum asseritur, ubi hodieque locus exrat Geographo Nubiensi memoratus, cui nomen *Cabr-Aud*, idest, *Sepulcrum Hud*: quod Hebero vel Jectani Jamanitarum parenti, non Cahtano Ismaelis nepoti convenire potest. Ptæterea Gethamitæ, Petræ atque Desertæ Arabiæ incolæ adeo non descendunt a Cahtano nepore, ut Cahtanus potius genus ab iis duxerit; Ismael enim, ut modo dicebam, in eorum terras profectus, uxorem Gerhamitam duxisse perhibetur, ex qua Ismaelitæ orti. Denique Arabes omnes, qui otiginem ab Ismaele, sive a Cahtano Ismaelis nepote trahunt, non indigenæ sunt, de quibus hic sermo; sed advenæ indigenis longe posteriores.

Igitur Cahtanus seu Jectanes, Heberi filius, genuit ttesdecim illos Arabum Jamanitatum parentes, quos supra memoravi. Ex iis Mahometani *Sabam* potissimum nominant, cujus posteros recensent. Sed Cahtanum hunc cum altero Ismaelis nepote confundentes, a Cahtano genitum ajunt Jaarabum ab hoc Jascihabum, a Jascihabo Sabam. Hæc Ismael Abulpheda apud Ecchellensem pag. 154. contra expressam Scripturæ auctoritatem, in qua Genes. 10. nullus inter Cahtani seu Jectanis filios Jaarabus; nec Saba Cahtani pronepos, sed filius dicitur. Alii apud auctorem Chronici Turcici rectius Jaarabum & Jascihabum ad Cahtanum Ismaelis nepotem, non ad Jectanem Heberi filium referunt. Sabæ nomen *Abd-Sciams* fuisse (Ecchell. pag. 154.) ferunr, quæ vox *Servum Solis* significat: Græce *Heliodulum* dixeris; *Sabam* autem dictum, quasi Raptorem ptædatoremque, ut idem Ecchellensis pag. 277. notat, quod nimirum finitimas gentes bello petere, prædari, & captivos ducere in more habuerit. Uttiusque appellationis vestigia exstant apud Græcos & Latinos. De nomine Sabæ Hesychius: *Σαβὰ, αἰχμαλωσία, Saba, Captivitas*: & respondet Hebraicum, Chaldaicum & Syriacum *Sceba*, & Arabicum *Saba*, idest, *Captivum ducere*. Quidquid Bochartius lib. 2. cap. 26. addit, argutiæ sunt, sed nihil ad rem nostram. Sabæ nomen *Sciams* seu *Solis* fuisse, cum Plinio confetendo Theophtastrum liquet. Plinius lib. 12. cap. 14. *Thus collectum Sabotam Camelis convehitur ....Ibi decimas Deo, quem vocant Sabin, mensura, non pondere Sacerdotes capiunt.* Theophrastus histor. Plantat. lib. 9. cap. 4. *Congeruntur undequaque myrrha* & thus εἰς τὸ ἱερὸν τὸ τοῦ ἡλίου in templum *Solis*. Sabis igirur, seu Saba Sabæorum pater ab iisque pto Deo habitus, idem erat ac *Sciams* sen Sol; non quod librariorum errote Σάβις pto Σάμις.

idest, Saba pro Sciams sive sole, obrepserit, ut Bochartius lib. 2. cap. 16. conjicit; sed quia utroque nomine *Sabis* & *Samis* appellaretur.

Ab hoc Saba apud Ecchellensem pag. 154. quinque Arabum Jamanitarum populos Mahometani Scriptores deducunt, nimirum: *Homair*, *Cahalan*, *Amr*, *Asaar*, & *Amela*.

Ex Homairo Sabæ primogenito, unde Homeritæ dicti, genus ducunt 1. *Tabaa*. 2. *Cahanaa* qui & *Cadaa*. 3. *Sciaaban*. Et Sciaabanus quidem auctor fuit *Sciaabenorum*, quos Ecchellensis *Sciahbanitas* appellat. Tabaa, qui Herbelotio pag. 889. *Tobba*, & *Tobbai*, pater fuit Arabum, qui diu Chatramotitis & Homeritis regnarunt: *Tatabitas* Ecchellensis pag. 154. vocat: a singulari enim *Tabaa*, pluraliter *Tatabaa* secundum regulas Grammaticæ Arabicæ effertur. De his Bochartius lib. 2. cap. 16. *Ut Abimelech Palæstinæ, Pharao regum Ægypti, Cæsar Imperatorum proprium fuit nomen, ita Atthobo (Tabaa) Regum Azarmauth, & Hamir, idest, Chatramitidis, & Homenitidis.* & addit: *Atthobo est assectator & discipulus: quia pseudopropheta vestigiis insistere se profitetur.* Verum Homeritarum regibus id nomen longe ante exortum Mahometi pseudoprophetæ impositum. Apud Ptolemæum lib. 6. cap. 7. in Arabia felice ante Sabbatham metropolim *Thabba* memoratur, Tabaitarum certe Oppidum. *Tavenos* seu *Thabenos* populos lib. 6. cap. 28. Plinius laudat.

Cadaa seu Cahanaa regnavit in regione Sciagiara seu Syagrica, ejusque filii sunt 1. *Malech*, a quo populi *Malechi*, Ptolemæo Malichæ. 2. *Calb*, a quo Calbitæ. 3. *Bahara*, a quo Bahareni, Plinio *Barasei*, Ptolemæo *Banu-Bari*, idest, filii Baharæ. 4. *Gehina*, a quo *Gehinitæ* apud Marraccium cap. 15. in vita Mahumeti. 5. *Bali*, a quo *Balitæ*, Ptolemæo Blivæi. 6. *Thanue*, a quo *Thanuetæ*. 7. *Salich*, a quo *Salichitæ*. 8. Nahad, a quo *Nahaditæ*. 9. *Adre*, a quo *Adreni*, Ptolemæo *Athritæ*. Ecchellensis pag. 154. eos vocat *Chasditas*, *Calebitas*, *Bahritas*, *Giahamitas*, *Jalitas*, *Salehitas*, *Nahditas*, & *Hadritas*. Et Calbitæ quidem in Duma & Tabuch finitimisque Syriæ locis regnarunt, ex quorum genere celebres habentur *Zohairus*, & *Arethas*. Malechitæ in Sachalite post Cadaam patrem. Gehinitæ habitarunt in borealibus Hegiazæ partibus ad mare Geddæ, juxta Asphan, ut supra ex Geographo Nubiensi notatum est. Thanuetæ prælia multa commisere cum Lachemitis Hiræ regibus. Salichitæ in Arabia deserta, quæ Syriæ contermina est, a Gassanitarum regibus postea extincti.

Cahalani alterius Sabæ filii posteri sunt, 1. *Azadus*. 2. *Tajus*. 3. *Madhagius*. 4. *Hamdanus*. 5. *Canda*. 6. *Moradus*. 7. *Agarus*.

Ex Azado orti, 1. *Amrus*, unde Arabes *Gassanitæ*, qui ex Jamana in Syriam venere: *Cassanenses* Maraccio dicuntur in vita Mahumeti cap. 19. 2. *Ausus*. 3. *Chazragius*; unde *Chazragenses & Ausini* Arabes Jathrebæ seu Medinæ apud eumdem Marraccium cap. 12. 4. *Chazaa*, unde Arabes Mecchæ ibid. cap. 21. 5. *Barecus*, unde incolæ cognominis montis in Jamana. 6. *Dausus*, a quo Arabes Tehamæ. 7. *Aitachus*. 8. *Gaphecus*. Hinc populi Amritæ, Ausitæ, Chaztagitæ, Barechitæ, Dausitæ, Chazaitæ, Aitachitæ, & Gaphechitæ: ab iisdem orti *Omanitæ*, quorum regibus cognomentum *Gelandi* impositum. Auctor Chronici Arabici, cui titulus *Praxis Speculationum*, Chazaitarum auctorem facit *Amrum* filium Jahiæ, filii Arethæ, ex tribu Azaditarum: Chazaitas autem appellatos ex voce Arabica *Ahazaa*, quæ *abscissum separatumque* significat: eos enim populos abscissos fuisse separatosque a Jamanitis Sabæis post fluminis Iremi alluvionem, & juxta Meccham in loco, quem *Baten-Morum* vocant, consedisse: hunc vero Amrum claves Delubri Meccani accepisse posterisque suis tradidisse, donec Casius quidam

Calabi filius illas oblaro vini urre a Chazaitis recepit. Rem ex Abulpheda narrat Ecchellensis pag. 155. ubi Chazairas notat antea vocatos fuisse *Caabitas* a Caabo filio Amri, filii Lahi, filii Arethæ, filii Amri, filii Mazichiæ, filii Ameri, filii Arethæ, filii Amrilcaisi, filii Thaalabi, filii Mazeni, filii Azadi; etsi alii censent, id nomen illis impositum fuisse a Templo Meccano, quod Caaba dicitur, cujus præfecturam Chazaitæ, ut modo dicebam, diu gessere, donec *Abu-Atbanus* (Ecchellensi Abuhitanus) jam ebrius claves Casio Ismaelitæ tradidit.

Tajus alter Cahalani filius nomen dedit *Taiis* Arabibus, qui Ptolemæo Ætei dicuntur: Marraccius in vita Mahumeti cap. 15. & 17. *Tajenses* vocat: Ecchellensis pag. 155. *Taitas*. Ea vero appellatio apud Syros frequentissima. Abulpheda Tajum ait filium fuisse Adadi, filii Zaidi, filii Cahalani, filii Sabæ. Tajo sex filii fuere: *Gedila* nimirum, *Nabahanus*, *Bulanus*, *Salamanus*, *Hana*, & *Sodusus*: unde populi Gedilitæ, Nabahanitæ, Bulanitæ, Salamanitæ, Hanitæ, & Sodusitæ. Hi fluminis Iremi alluvionem fugientes, in superioribus Hegiazæ partibus, quas *Naged* vocant, in montem Agæum se recepere, qui ex illorum nomine mons Tajus appellatus est. Ex horum genere Haremus Tajus fuit, cujus liberalitatem veteres recentesque Arabes Scriptores decantant.

Madhagius, qui & Malechus, unde *Madhagitę*, tertius Cahalani filius, pater fuit *Chaulani*, *Gsnabi*, *Thaalabi*, *Saadi*, *Nachaę*, & *Anasi*. a quibus *Chaulanitę*, *Gsnabitę*, *Thaalabenses*, *Saaditę*, *Nachaitę*, & *Anasitę*: a Genabitis *Auditę*. Ecchellensis pag. 155. Madhagium seu Malechum facit filium Adadi, filii Zaidi, filii Cahalani, filii Sabæ; ejus autem posteros tantum recenset *Chaulanitas*, quos Cahlanitas vocat, & *Genabitas*; a Genabitis vero deducit *Moavitas*, *Auditas*, & *Aphanitas*: de Saado denique tertio Madhagii filio ex Abulpheda id notat, illum scilicet trecentis filiis stirparum, integram Tribum constituisse.

Hamdanus quartus Cahalani filius, pater fuit *Hamdanitarum*, qui maximæ famæ nominisque fuere sub initia Mahometismi; Illos vero Abulpheda originem duxisse refert a Rabia filio Malechi filii Zaidi; Ecchellensis autem pag. 156. a Rabia filio Hajani, filii Malechi, filii Zaidi, filii Cahalani.

Canda, qui & Taurus, quintus Cahalani filius, unde *Candęi* dicti, pater fuit *Sciarsi*, a quo *Saxachitę*, & *Socunitę*, quorum regio in Jamana ad austrum Hadar-Mauth. Ecchellensis loc. cit. Candam seu Taurum scribit filium fuisse Hosaini, filii Arethæ, filii Zaidi, filii Cahalani; adeoque Candæos, Hamdanitas, & Madhagitas ab uno eodemque Cahalano parente per Zaidum descendisse.

Moradus sextus Cahalani filius, pater fuit *Moraditarum*, qui habitatunt ad montem Jamanæ, qui Zebid appellatur. Quod vero de Moraditis seu Maraditis narrat Ecchellensis pag. 156. *illos nimirum regionem Syriæ conterminam longe lateque habitasse, & ad eosdem referendas esse innumeras propemodum hujus nominis familias, quæ plures Arabiæ felicis urbes agrosque occupant; præ omnibus demum Arabibus genus armorum virtute ac splendore, multoque magis Christiana religione præclarum reddidisse, cujus propugnatores acerrimi fuere*; id, inquam, unde desumpserit, non video; nam Abulpheda, Sciaharestanus, aliique Scriptores Arabes, quos consului, præter ea quæ a me de Moraditis supra relata sunt, nil aliud narrant. Fortasse Ecchellensis ad Motaditas Arabaa id traducit, quod de Mardanitis Libanum montem occupantibus referunt Theophanes & Cedrenus.

Agarus septimus Cahalani filius, pater fuit *Chataami*, a quo Chataamitæ, & *Begila*, a quo Begilitæ, iidem fortasse ac *Bachilitæ*, de quibus Plinius.

Amri tertii Sabæ filii, unde *Amritæ*, seu *Amaritæ*, posteri sunt *Lachemus*, *Darus*, & *Gedamus*, a quibus *Lachemitæ*, *Daritæ* (qui Plinio & Ptolemæo Darræ:) & *Gedamitæ*, Plinio *Gedranitæ*. Ex Lachemitis fuere reges Hirtæ, quibus commune *Monderi* seu *Alamandari* nomen; alii vero sunt a Lichenis, quos Ptolemæus Lecenos vocat: hi enim sunt *Alaicheni*, tertæ Madianitarum habitatores, de quibus in Alcorano Sura 15. et 26. fit mentio.

Asaarus quartus Sabæ filius, pater fuit Arabum, qui *Asaarii*, Ptolemæo *Elisari*, Plinio *Ilisanitæ* dicuntur. Horum regio Beth-Raman, et rex Straboni lib. 16. Ilasarus memoratur.

Amela postremus Sabæ filius, pater Arabum, qui *Amelitæ*, Plinio *Analitæ*, vocantur. Hi post Iremi fluminis alluvionem, una cum septem aliis Arabum Jamanitarum tribubus ad Syriæ fines migrarunt, et apud Damascum urbem in monte, qui Amelæ dicitur, consederunt.

Ecchellensis pag. 156. Amritas, Asaarios, et Amelitas omittit.

§. XI.

Ismaelitarum tribus ex Mahometanis Scriptoribus.

Arabes advenæ auctorem agnoscunt Ismaelem Abrahæ Patriarchæ ex Hagar filium. Ab Ismaele, præter alios, quos ii reticent, orti sunt, *Nabath*, & *Caidar*, qui in Scriptura Genes. 25. *Nabajoth*, & *Cedar* vocantur, iidemque sunt patres Nabathæorum, & Cedræorum. Sed Mahometani Scriptores, omissis cæteris Ismaelis filiis, *Cedarem* potissimum commemorant, quod ab eo tum Mahometus ipsorum Pseudopropheta, tum præcipue Ismaelitarum tribus originem deducunt. In Scriptura quoque (ut Psalm. 119. 5. Isaiæ 21. 16. Jeremiæ 49. 28. & Ezechiel. 27. 21.) ubi de Ismaelitis agitur, frequentius Cedaris, quam Nabajoth, aut aliorum nomen occurrit; etsi apud prophanos Scriptores Cedræis Nabathæi celebriores sint. Arabicus Interpres, quod in Textu Hebraico apud Isaiam cap. 21. dicitur, *Onus in Arabia*, vertit, *de Arabibus & filiis Cedar*: Cedaritæ enim ibi a propheta soli nominantur, quos tamen cum Nabathæis cap. 60. 7. conjungit his verbis: *Omne pecus Cedar congregabitur tibi, arietes Nabajoth ministrabunt tibi*. Quod igitur Cedaris memoria frequentior sit apud Sacros Scriptores, quodque aliquando Nabatho præmissum ejus nomen legatur, existimarunt Mahometani apud Ecchellensem in histor. Arab. pag. 156. ipsum Ismaelis primogenitum fuisse. Verum id expressæ Scripturarum auctoritati repugnat, in quibus Genes. 25. 13. & 1. Paralip. 1. 29. Nabajoth, non Cedar, primogenitus Ismaelis dicitur. Nec minus absurdum est, quod ex quorumdam Sententia refert Ismael Abulpheda in Chronico; Nabajoth scilicet fuisse Cedaris ex filio Homalo nepotem: *Cedari natus est*, inquit, *Homalus: Homalo Nabathus qui & Nabethus: hunc nonnulli Ismaelis filium faciunt: qua in re multum inter se discrepant auctores*. Nisi duo Nabethi dicantur; alter Ismaelis filius Cedarisque frater, de quo in Scriptura, alter Cedaris ex Homalo nepos, cujus Mahometani in genealogiis suis meminere.

Marraccius in Refutatione Alcorani Par. 1. pag. 10. Edition. Patavinæ ann. 1698. scite observat, a Cedare quidem genealogiam Mahometi deduci; sed in recensendis ejus posteris usque ad Adnanum Maadi patrem Mahometanos nequaquam inter se convenire. Herbelotius in Bibliotheca Orientali pag. 120. *Quod Ismaelitas spectat, omnes Arabum mistitiorum tribus ab Ismaele descendunt. Sed quamvis genealogias suas curiosius Arabes scru-*

ten-

tentur, ac diligentissime conservare studeant; illas tamen ad Ismaelem perducere nequeunt, sed in Adnano, qui unus ex ejus posteris fuit, sistere coguntur: nec ipsa Mahometi genealogia ulterius progreditur. Progreditur quidem ultra Adnanum; sed, ut loc. supra cit. notat idem Maraccius, *Adnani progenitores, alii per plures, alii per pauciores successiones, omnes tamen incertas, usque ad Cedar filium Ismaelis deducunt*, quemadmodum ex subjectis genealogiæ tabulis liquet.

Series Ismaelitarum usque ad Mahometum, ex Ismaele Abulpheda apud Ecchellensem pag. 156. & Marraccium in Refut. Alcorani Par. 1. pag. 10. hæc est. *Ismael, Cedar, Homalus, Nabathus, Salamanus, Hamisa, Elisa, Adadus, Adus, Adnanus, Maadus, Nazarus, Madarus, Elias, Madraca, Hozaima, Canana, Nadarus, Malechus, Phaherus qui & Coraisus, Galebus, Lova, Caabus, Morra, Chelabus, Kosa, Abdalmonaphus, Hascemus, Abdalmotalebus, Abdalla, Mohammadus* seu Mahometus. Quæ nomina Ecchellensis a pag. 157. ita profert: *Hamelus, Nabetus, Salamanus, Hamisah, Adadus* (Elisa omisso) *, Adus, Adnanus, Maadus, Nazarus, Massarus, Elias, Madraca, Hozaimus, Cananus, Alnadhrus, Malechus, Phahrus qui & Coraisius, Galebus, Levi, Caabus, Mara, Calabus, Casius, Abdmnaphus, Hascemus, Abdalmothabus, Abdalla, Mahometus*. Marracius vero in vita Mahumeti cap. 1. *Adnan, Moad, Nazar, Modhar, Elias, Medraca, Hazima, Kenana, Nodhar, Halec, Phaher seu Corais, Galeb, Lowa, Caab, Morra, Kelab, Cosa, Abdomonaph, Aascem, Abdalmottaleb, Abdallah, Mohammad*.

In Atlante historico Tom. 5. pag. 56. Edition. Amstet. 1719. genealogia Mahometi ex fide recentiorum Mahometanorum ad Ismaelem sic perducitur. *Ismael, Kedar, Selam, Jesiab, Hemaisa, Jase, Ader, Ad, Ednan, Moad, Nizar, Modar, Elias, Medrike, Chazaima, Aanane, Nodar, Malic, Phahir, Galib, Lovay, Caab, Morrha, Kaleb, Kudai, Abdomenaf, Haschem, Abdolmotleb, Abdolla, Mahomet*.

In Chronico Turcico msf. cujus summa apud Mahometanos auctoritas, quodque Pirio auctori tribuitur, Mahometi progenitores hi recensentur. *Mohammad, Abdalla, Abdolmottaleb, Hascem, Abdolmonaph, Kosa, Chelab, Morra, Caab, Lova, Galeb, Phahed, Malech, Nadhar qui & Corais, Canana, Hozaima, Madraca, Elias, Madar, Nazar, Maad, Adnan, Adad, Mokavam, Bachor, Birli, Jaarab, Jasciihab, Nabet, Ismael, Abraham*. Ubi *Coraisi* cognomentum Nabdharo non Phahedo seu Phahero tribuitur, quæ ut quorumdam Arabum sententia est ab Ismaele Abulpheda apud Ecchellensem pag. 158. relata. Deinde ab Adnano ad Ismaelem alii progenitores recensentur, quam qui apud Abulphedam & in Atlante memorati sunt. Demum a Nabato seu Nabajoth, non a Cedare genealogia deducitur: quæ eorum quoque opinio est, qui Cahtanum Arabum advenarum patrem affirmant filium fuisse Hamisæ filii Nabajoth filii Ismaelis, ut supra observavi.

Itaque incerta omnia, præter vicinos Mahometi progenitores, usque ad Adnanum. Neque enim fieri potest, ut a Mahometo ad Ismaelem, inter quos anni bis mille quingenti & amplius intercessere, triginta dumtaxat generationes fluxerint, quum inter Abrahamum Ismaelis patrem & Christum Dominum, quo Mahometus annis circiter sexcentis posterior est, generationes fuerint secundum Matthæum quadraginta duæ, juxta Lucam quinque supra quinquaginta.

Ab Adnano ad Mahumetum tam in recta, quam in obliqua genealogiæ linea describenda conveniunt omnes: & pleræque fere Arabum tribus suam inde originem petunt.

§. XII.

Ab Adnano ad Mahumetum Arabum genealogia.

Adnanus, inquiunt, genuit *Maadum*. A Maado dicti *Maadeni*, quos Procopius lib. 1. de Bello Persico cap. 19. & 20. *Maeddenos* appellat, & Sinum Arabicum accolere sub ditione positos Homeritarum; & Dionysius Jacobitarum Patriarcha in Chronico ad annum Graecorum 1083. Christi 772. una cum Thaalabensibus e finibus suis egressos in regiones Assyriae invasisse affirmat; Simeon vero Betharsamensis in Epistola ad Simeonem Gabalae Abbatem, in qua Homeritarum martyrium describit, illos sibi occurrisse ait, quum Justini Imperatoris legatione ad Monderum seu Alamundarum Saracenorum, qui erant sub Persis, Regem fungeretur. Vide Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 365. & Tom. 2. pag. 115.

Maadus genuit *Nazarum*, cui quatuor filii nati sunt, *Madarus*, aliis Modar & Massar; *Abadue*: *Rabia*: & *Agarue*, Eccellensi pag. 167. perperam *Anmar*. Hic relictis sedibus, in Jamanam seu Arabiam felicem secessit, ubi ejus posteri inter Jamanitas adscripti sunt. A Rabia & Abado, *Rabieni* seu Raabeni, & *Abadeni* seu Apatzi, de quibus supra. Porro Rabiae nati *Asadue*, & *Dobaja*. Dobajae *Moltamesus* poeta; Asado *Gedila*, & *Anza*. Gedilae *Vajelus*. Vajelo *Bacrue* & *Thaalabus*. Anza pater fuit *Hantaritarum* & *Cartanitarum*. Ab his orti *Vajelitę*, *Bacritę*, *Asaditę*, & *Thaalabenses*, Marraccio in vita Mahumeti cap. 19. *Thelaebini*, qui Maadenis sese adjunxere, ut ex Dionysii Chronico modo dicebam. Ex Vajelitarum, *Morra* ejusque filius *Gessasus*, qui Colaibum interfecit, unde gravissimum bellum inter Bacritas & Thaalabitas exarsit: *Tarpha* denique poeta filius Abdi. A Bacritis originem traxit *Marscianus* major & minor, necnon *Hanipha* ejusque posteri Haniphitae, ex quorum stirpe emersit *Maslamae* pseudopropheta Mahumeti aemulus. Ab Asado denique Rabiae filio genus ducunt *Nemrus*, *Lohaimus*, & *Egelus*: necnon *Abdalcaisue*, & *Lahazemus*. At vero Abadus Abadenorum pater relicta Hegiaza, cum suis in Arakae seu Babyloniae fines perrexit: Ex ejus autem posteris celebres habentur *Carabue* Mamae filius, cujus liberalitas proverbio est apud Arabes, & *Caisus* Saadae filius eloquentia illustris.

Madaro nati *Elias*, & *Caisus* cognomento *Ilanus*, vel ut alii perhibent, Ilanus Caisi pater. A Madaro *Madaritae*, qui juxta Meccam apud Geographum Nubiensem cum Medlegitis habitasse referuntur. A Caiso *Caisitae*, Plinio *Cuesani*, qui in Historia Saracenica *Jamanitis* perinde opponuntur, ac in Italia Guelphi Gibellinis & Albi Nigris. Sunt autem plures Caisitarum tribus: nimirum 1. *Navazenitę*, Marraccio in vita Mahumeti cap. 19. & 21. *Navazenses* & *Chavazeni*: ex quibus *Saaditę* a Saado filio Bacri filii Havazeni, unde genus duxit Halima Mahumeti nutrix, quam idem Marraccius cap. 3. *Saadiensem* appellat: & *Rabieni* a Rabia filio Ameri filii Safaae filii Moaviae filii Bacri filii Havazeni: & *Giascemitae* a Giascemo filio Moaviae filii Bacri filii Havazeni. Atque hi cum Helabitis & Hodailitis apud Meccham habitarunt, ut inquit Geographus Nubiensis. 2. *Calabitae*, ex quibus genus duxit *Salechue* Mardasi filius, qui primus Alepo Syriae urbe potitus est. 3. *OKailitae*, ex quibus Dynastae Mosulani *Mokledue*, *Karuasue* & alii. 4. *Ameritae*, unde genus duxere *Sasaa*, & *Chafagia*, cujus posteri in Araka seu Babylonia regnabant temporibus Ismaelis Abulphedae. 5. *Bacritae*. 6. *Helalitae*, aliis *Alilei*, diversi a Jerachitis, qui una cum Saaditis & Hodailitis apud Meccham

habitarunt. 7. *Absitæ*, quos Abulpheda testatur genus ducere ab Abso filio Nachidi, filii Raisi filii Atphani filii Saadi filii Caisi: ab Atphano autem Saadi filio originem trahere *Ascigitas*, & *Dobianitas*: inter Absitas *Antharam* seu *Scedadum* claruisse, inter Dobianitas vero *Hosainum* ex genere *Corariarum* liberalitate insignem, & *Nabegam* poetam: celebre demum Absitas inter, & Dobianitas bellum exarsisse. 8. *Solimitæ*, quos bello adortus dicitur Mahumetus: *Solimitas* Marraccius cap. 19. vocat. 9. *Tachiphitæ*, quorum pater *Tachiphus* alias *Amrus*, qui Abadenorum Thamudenorumque reliquias apud Tajepham urbem collegit: *Tekiphenses* Marraccio cap 12. vocantur: eosdemque Abulpheda a Baero Havazeni filio descendere affirmat. 10. *Advanitæ*, qui ante Tachiphitas in Tajephæ fines advenerant: Dulesbeus Poeta ex iis genus ducit. Abulpheda vero Advanitas ait ab Amro Caisi filio descendere, adeoque Tachiphitarum Advanitarumque eumdem parentem fuisse: additque tres alias Caisitarum tribus, nempe *Giritas*, *Bahelitas*, & *Mazenitas*.

Eliæ nati sunt duo filii, *Madraca*, & *Tangia*, ex matre *Candace*, unde ipsorum posteri dicti sunt *Candacitæ*: fuit autem *Candace*, alias *Laila*, filia Holvani, filii Amrani, filii Arethæ, filii *Cadaa*. Tangiæ vero filii fuere *Tamimus*, *Rebahus*, *Dobba*, & *Adus*, unde Taminitæ, Rebabitæ, Dobbitæ, & Aditæ, quorum Sedes in eognomine oppido Tangia. Adus denique filium genuit Amrum ex Mozaina conjuge, filia Calbi, filii Vebræ, a qua vocari sunt Mozainitæ. Ecchellensis pro Tamimo, Rebabo, & Mozaina, legit Tamum, Rabihum, & Mazianam.

Madraca binos filios habuit, *Hozaimam*, & *Hodailum*. Ab hoc *Hodailitæ*. qui Meechensem tegionem cum Helalitis & Saaditis incoluere, ut supra dictum est. Inter Hodailitas vero claruere *Abdalla* Masudi filius, unus ex sociis Mahumeti pseudoprophetæ, & *Abu-Dovaibus* poeta.

Hozaimæ nati sunt tres filii, *Canana*, *Haunus*, & *Asadus*. Ab hoc *Asaditæ*, inter quos *Cahelitæ* & *Dodanæi*. Ex Hauno originem petunt *Adalitæ* & *Daiscitæ*, qui communi vocabulo *Caræ* audiunt.

Cananæ filii sex, *Nadarus*, *Malcanus*, *Amrus*, *Amerus*, *Abdomanata*, & *Malechus*. A Malechi filio Pharascio, *Pharascitæ*. Ab Amro *Amritę*, Marraccio cap. 19. *Ombenses*. Ab Amero *Ameritæ*. A Malcano *Malcanitæ*. Abdomanatæ posteri septem, nimirum, *Apharitæ*: *Bacritæ*: *Damaritæ* quos *Dhamaraeos* Marraccius cap. 15. vocat: *Laithitæ*: *Arethæi*: *Dailitæ*: & *Medlegitæ*, Mattaccio cap. 21. *Madlegitæ*, quos una eum Dailitis ad suam Sectam amplexandam invitasse Mahumetus perhibetur: habitabant enim in finibus Meechæ, ut ex Geographo Nubiensi supra dixi. Ex Canana quoque ortum ducunt *Arabes Abesitæ*, seu *Abissini*, alii ab Æthiopiæ Africanæ incolis quos Auxumitas vocamus. Arabum Abesitarum oppidum *Abissa*, cujus supra memini.

Nadari filius unicus *Malechus*, quem Mahometani prophetis suis accensent, ut notatur in Atlante Historico Tom. 5. pag. 46.

Malecho natus est *Phaherus*, cognomento *Coraisus*. Sunt autem, qui hanc Coraisi appellationem Nadaro, non Phahero tribuunt, quemadmodum observat Ecchellensis pag. 159. ubi ex Arabicis Scriptoribus etymologiam hujus nominis exponit. A Coraiso tribus *Doraisitarum*, qui Marraccio cap. 6. 9. & seqq. *Corasini* & *Coraisitæ*, Herbelotio pag. 272. *Coraischitæ*, Ecchellensi *Coraiscitæ* dicuntur. Abulpheda auctor est, id nomen neque Nadaro, neque Phahero fuisse, sed Phaheri posteris impositum.

Phaheri filii tres: *Galebus*, *Moharebus*, & *Arethas*. A Moharebo *Moharebitæ*, seu *Mocharbi*, unde fortasse *Carbi* apud Plinium, cujus etymon

Arabicum *Bellatores* significat. Ab Aretha orti *Chalegitæ*, e quorum tribu fuit *Abu-Obaida* Gerachi filius, unus ex decem Mahumeti sociis.

Galebo nati sunt duo, *Lova*, & *Taimus* cognomento *Adramus*, a quo *Taimitæ* & *Adramitæ*, alii a Drimatis seu Adotamitis Jamanæ incolis, quos supra memoravi.

Lovæ filii sex, *Caabus*, *Saadus*, *Hozaima*, *Amerus*, *Asama*, & *Arethas*. Hic nullam reliquit prolem; Saadus vero, Hozaima, Amerus, & Asama, *Asamitis*, *Ameritis*, *Saaditis*, & *Hozaimitis* nomen dedere. Ameri filius *Amrus* fuit, Abdudo patre genitus, equitum Arabum fortissimus, quem Ali Abutalebi filius occidit, quod hic Mahumeti pseudoprophetæ, ille Corasinorum partes suscepisset.

Caabi filii tres, *Morra*, *Addidus*, & *Adius*. Ex Adido orti *Gemichitæ*, unde genus ducunt *Omaja*, & *Abius* filii Chalaphi, qui Mahumeto sese opposuisse perhibentur: & *Sahemitæ*, Marraccio cap. 10. *Sahemienses*, a quibus genus trahit *Amrus* Alasi filius, Othmani Chaliphæ copiarum Dux. Ex Adio orti *Aditæ*, e quibus *Omorus* Alchettabi filius, tertius a Mahumeto Chalipha, & *Saidus* Zaidi filius, unus ex decem Mahumeti Sociis. Aditarum genealogia in Atlante Historico Tom. 5. pag. 46. ad Omarum Chalipham sic texitur: *Caab*, *Adi*, *Ravvah*, *Kart*, *Riha*, *Abdolziz*, *Nokal*, *Alchitab*, *Omar*, *Abdolla*: Alchitabi autem filius alter *Zeid*. Abulpheda proximos Omari parentes ita recenset: *Omarus*, *Alchettabus*, *Nophailus*, *Abdolozza*. Auctor Chronici Turcici: *Omarus*, *Alchettabus*, *Nephaidus*, *Abdolozza*, *Karlus*, *Rejachus*, *Abdalla*, *Zarachus*, *Adius*, *Caabus*, *Lova*: Ex quo patet nec seriem in Atlante servari, nec nomina Arabica Latine fideliter efferri.

Morræ tres filii nati sunt, *Chelabus*, *Taimus*, & *Jakda*. A Taimo orti *Taimitæ*, ex quibus *Abubecrus* cognomento *Seddik*, idest, Justus, Mahumeti Socer ac in imperio successor, & *Talaha* Marraccio cap. 9. laudatus, unus ex decem ejusdem Mahumeti Sociis, quem *Tabha* Ecchellensis pag. 159. perperam vocat. A Jakda *Machzumitæ*, nimirum filii Machzumi filii Jakdæ, unde genus trahunt *Chaledus* Validi filius, & *Amrus* Abugehel Hisciami. In Atlante Historico genus Abubecri non ex Taimo Morræ filio ducitur, sed ex Caabo Morræ patre, hunc in modum: *Caab*, *Omar*, *Amri*, *Othman Abicahafa*, *Abdolla*, *Abubeker* justus, cujus filii *Mohammad*, *Abdorrahman*, & *Asma*; filii autem Amri *Zacharias*, & *Asma* Abubecri mater.

Chelabo nati filii duo, *Kosa* (Ecchellen. *Casius*) & *Zahara*. Ab hoc *Zaharitæ*, e quibus *Saadus* filius Abi-Vaccasi, unus e decem Sociis Mahumeti; & *Amena*, aliis Amina seu Emina, mater ejusdem Mahumeti, filia Vahebi, filiio Zaharæ: & *Abdarrach-manus* filius Auphi, de quibus Marraccius cap. 1. & 19. In Atlante historico *Anima* Mahumeti mater non ex Zahara Chelabi filio orta dicitur, sed filia *Vahebi*, filii *Abdomenaphi*, filii *Kosæ*, fratris *Zaharæ*. Verum hallucinatio est in nomine Abdomonaphi, quem auctor illius genealogiæ eumdem existimavit cum Abdomenapho Kosæ filio, quum diversus ab eo fuerit, ut Ismael Abulpheda affirmat, & recte Marraccius cap. 1. conjicit.

Kosa, al. Casius, Coraisitarum decus apud Mahometanos audit, quod delubri Meccani claves & præfecturam Chazaitis abstulerit. Kosæ autem tres filii memorantur, *Abdomonaphus*, *Abdaddarus*, & *Abdalezza*. Ex Abdaddaro originem ducunt *Sciabitæ*, e quibus *Nasrus Harethæ* filius, Mahumeti hostis acerrimus, quem ille interfecisse perhibetur. Ex Abdalozza orti *Zobairus* Avami filius, unus e decem Mahumeti Sociis; & *Chadige Chovvailedi* filia, hera & uxor Mahumeti; & *Varka* filius Nau-

pheli filii Asadi, de quibus Marraccius capit. 3. & 6. In Atlante historico Abdalozza vocatur *Abdolasi*, ejusque filii sic recensentur: *Asad*, *Harmala*, *Alvvam*, *Zubeir*, *Abdolla*, & *Obidalla*; Harmalæ autem filia *Aischa*, quæ fuit Mahumeti uxor. Verum hæc Abubecro, non Harmala patre nata est, ut Mahometani omnes tradunt. *Aisam* vocat Marraccius cap. 23. & 24.

Abdomonaphi quatuor sunt filii, *Hascemus*, *Abdosciamsus*, *Motalebas*, & *Nauphelus*. A Nauphelo *Nauphelitæ*. A Moralcbo *Motalebitæ*, e quibus Antistes *Sciapheensis*, apud Mahometanos celeberrimus jurisperitus, Scholæque cognominis fundator. Ex Abdosciamso natus est *Omaja*, a quo *Omaitæ*, Herbelotio Bibl. orient. pag. 691. *Ommiadæ* ab Ommia, qui diu post Mahumetum Arabico imperio potiti sunt. Ex his *Othmanus* filius Apphani filii Abilasi, quartus a Mahumeto Chalipha; & *Moavias* filius Abisophiani filii Harbi filii Omajæ, Chalipha & ipse, & quatuordecim Calipharum parens: & *Saidus* filius Alasi filii Omajæ; & *Akaba* filius Abi-Moaiti: & *Ataba* filius Rabiæ filii Abdosciamsi: & *Henda* Atabæ filia, mater Moaviæ: & *Cheritus* Rabiæ filius: & *Arva* Cheriti filia, mater Othmani filii Apphani: de quibus Marraccius cap. 11. & 15. In Atlante historico pro Harbo legitur *Haleb*, & pro Ataba *Atha*.

Hascemus nomen dedit *Hascemitis*, qui Marraccio cap. 5. 11. & seqq. *Hasemitæ*. Ejus filius unicus *Abdolmotalebus*, a quo *Abdolmotalebitæ* apud eumdem Marraccium cap. 11. In Atlante historico Hascemo filius alter tribuitur, nimirum *Ased*, & Asedo *Gaiat*.

Abdolmotalebo nati sunt filii decem, & filiæ sex. Nomina filiorum hæc sunt. 1. *Abdalla* pater *Mohammadi* seu Mahumeti, cui sectam suam imperiumque Arabes debent. 2. *Hamza* pater Abbasi, qui cognomen Asadallæ, hoc est, *leonis Dei*, habuit. 3. *Abbasus*, cujus filii, *Phadlus*, *Abdalla*, *Obidalla*, & *Kathamus*. 4. *Abdomonaphus*, qui & *Abutalebus*, cujus filii *Talebus*, *Ocailus*, *Ali* gener Mahumeti, *Giaapharus*, & *Henda* cognomento *Om-Hani*. Hic vero Abutalebus Mahumetum patre Abdalla orbatum educavit. 5. *Abdalozza*, qui & *Abulaheb*, Marraccio cap. 11. memoratus, cujus filii *Ataba*, & *Maatabus*. 6. *Hagelus*, qui *Gaidak* appellatus est, quod Coraiscitas omnes liberalitate superaret. 7. *Arethus*, Abdolmotalebi primogenitus, cujus filii *Sophianus*, *Nauphelus*, & *Abdosciamsus*. 8. *Abdocaaba*, qui & Mocavamus. 9. *Dararus*, Abbasi uterinus frater. 10. *Zobairus*, cujus filiæ *Saa*, & *Om-Hocma*. Alii addunt *Cathamum*, eumque ajunt adhuc infantem periisse; Abdolmotalebo autem patri hos tantum filios supervixisse, *Aretham*, *Abutalebum*, *Abulahebum*, & *Abbasum*. Nomina filiarum Abdolmotalebi, 1. *Saphia* mater Zobaini filii Avami. 2. *Ateca* uxor Abi Omajæ filii Mogairæ filii Abdallæ filii Machzumi; fuit autem mater *Abdallæ*, *Zobairæ*, & *Coratnæ*. 3. *Arva* uxor Omaiti filii Vahebi filii Abdaddani filii Kosæ, ex quo suscepit Tolaibum. 4. *Amima* uxor Giahasi filii Rebabi, ex quo suscepit *Abdallam*, *Abdam* cognomento *Abu-Achmed* poetam, *Habibam*, *Hamiam*, & *Zainabam* seu Zenobium uxorem Mahumeti; Giahasus vero Amimæ vir fertur in Æthiopiam migrasse, ibique Christianam religionem coluisse. 5. *Berra* uxor Abdalasadi filii Helali filii Abdallæ, filii Amri, filii Machzumi, ex quo suscepit *Abdallam* patrem Salamæ, cujus uxorem Mahumetus duxisse fertur. 6. *Baida*, quæ & *Om-Hachim*, uxor Cheriti filii Rabiæ filii Abdosciamsi filii Abdomonaphi, ex quo suscepit *Arvam* matrem Othmani filii Apphani.

Mahumetus, Arabibus *Mohammad*, Abdolmutalebi filius uxores habuit.

unam ſupra viginti, & quatuor concubinas. Nomina uxorum ejus. 1. *Chadige* filia Chovailedi filii Aſadi filii Abdalozzæ filii Koſæ, quæ antea nupſerat Atiko filio Abedi filii Obidallæ filii Amri filii Machzumi, cique Aretham genuerat; Deinde mortuo Atiko illam in uxorem duxerat Nabaſus Abu-Hale filius Zararæ ex tribu Tamimitarum, cui filium filiamque genuerat: demum Nabaſo defuncto Mahumetus illam duxit, ex eaque ſuſcepit filios quatuor, nimirum *Kaſemum*, *Tajebum*, *Taherum*, & *Abdallam*; totidemque filias, videlicet, *Zainabam*, *Phatemam*, *Rakiam*, & *Om-Calthumam*: ex quibus Zainaba nupſit Abulaſo filio Rabii filii Abdalozzæ filii Abdoſciamſi, ex qua is procreavit filium Ali, & Emamam filiam. Phatemam duxit Ali filius Abitalebi, ex eaque ſuſcepit filios Haſanum, Hoſainum, & Mohaſanum, filiaſque Rakiam, Zainabam, & Omcalthumam. Rakia vero & Omcalthuma binæ aliæ Mahumeti filiæ nupſere Othmano Apphani filio poſtquam Ataba Abilachebi filius illas viduas reliquiſſet. 2. *Sauda* filia Zamaæ filii Caiſi filii Abdoſciamſi filii Abdudi, filii Nadari, filii Malechi, filii Hanbali, filii Ameri, filii Lovæ, filii Galebi. Illam prius duxerat Seeranus filius Amri. 3. *Aiſa* filia Abubecri filii Abi Cahaphæ Othmani, filii Ameri, filii Amri, filii Caabi, filii Saadi, filii Taimi, filii Morræ, filii Caabi, filii Lovæ, filii Calebi. Hanc ſolam virginem, eamque ſeptennem duxit Mahumetus. 4. *Haphſa* filia Omari filii Alehettabi, filii Nophaili, filii Abdalozzæ, filii Rejachi, filii Abdallæ, filii Zerachi, filii Adi, filii Caabi, filii Lovæ, filii Galebi: Hanc olim duxerat Hobaiſus Chadaphæ filius Sahemita. 5. *Ramla*, quæ & Om-Habiba, filia Abiſophiani, filii Sachari, filii Harbi, filii Omajæ, filii Abdoſciamſi, filii Abdomonaphi. Hæc uxor fuerat Abdallæ filii Giahaſi; marito autem Chriſtianam religionem amplexo, Mahumetum ſequuta eſt. 6. *Om-Salama*, filia Abi Omajæ filii Mogairæ filii Abdallæ filii Amri filii Machzumi filii Jachdæ filii Morræ filii Caabi filii Lovæ filii Galebi. Uxor fuerat Abdallæ patris Salamæ, ex quo genuerat Amrum, & Zainabam: Amrus autem a Mahumeto rerum potito præfectus fuit regioni Baharainæ. 7. *Zainaba* filia Giahaſi filii Rebabi filii Jamori, filii Sabaræ, filii Morræ, filii Chatini, filii Ganemi, filii Dodani, filii Aſadi, filii Chazimæ, filii Madrachæ, filii Eliæ, filii Madari. Hæc fuerat uxor Zaidi filii Arethæ, qui quum Mahumeti libertus eſſet, ab hero libertatem ea conditione conſequutus fuit, ut ei uxorem invitus cederet. 8. *Gevairia* filia Arethæ, filii Abidarari, filii Arethæ, filii Abedi, filii Malechi, filii Moſtalechi, ex tribu Chazaitarum: hanc bello captam, Thabeto Caiſi filio, cui obtigerat, Mahumetus eripuit. 9. *Saphia* filia Hai filii Hatabi filii Jahiæ filii Caabi filii Chazragi, ex tribu Nadaritarum. Uxor fuerat Cananæ filii Abiakiki, quo in prælio Chaibarenſi cæſo, a Mahumeto ducta eſt. 10. *Maimona* filia Arethæ filii Harbi filii Bahairi filii Hermi, filii Rovairæ filii Abdomonaphi filii Helali filii Ameri filii Saſaæ; matertera Chaledi filii Validi, & Abdallæ filii Abbaſi: hæc antea fuerat uxor Abiſabræ Ameritæ. 11. *Zainaba* filia Chozaimæ filii Arethæ filii Abdallæ filii Animi filii Abdomonaphi filii Helali: Uxor fuerat Abdallæ filii Giahaſi, vel, ut alii perhibent, Phadli filii Arethæ. 12. *Phatema* filia Dechachi. 13. *Andapha* ſoror Rahabæ Calebitæ. 14. *Chovila* filia Hodaili. 15. *Aſma* filia Caabi. 16. *Amra* filia Zaidi Chelabitæ. 17. 18. anonyma *Apphanita*, & altera *Tamimita*. 19. *Atecha* filia Dobiani. 20. Filia Salti. 21. *Melicha* Laithenſis. Ex his fuere novem; quæ Mahumeto ſupervixere, videlicet, *Aiſa* filia Abubecri, *Haphſa* filia Omari, *Sauda* filia Zamaæ, *Zainaba* filia Giahaſi, *Maimona*, *Saphia*, *Gevairia*,

Ramla, & *Omsalama*. Concubinæ vero, 1. *Maria* Coptica sive Ægyptia, quæ ei genuit filium Abrahamum. 2. *Richana*. 3. Ancilla quædam, quam ei dedit Zainaba Giahasi filia. 4. Ancilla altera, bello capta: Porro *Kasemus*, *Tajebus*, *Taherus*, *Abdalla*, & *Abrahamus*, Mahumeti filii, ante patris obitum omnes sublati sunt. *Rakia* item, *Omcalthuma*, & *Zainaba* ejusdem filiæ, vel nullos habuere liberos, vel si quos genuere, sine prole extincti perhibentur. *Phatema* sola mater fuit Hasani & Hosaini, quorum posteri hodieque apud Mahumetanos, tamquam Mahumeto affines, in summa veneratione habentur.

§. XIII.

De septem Arabum Poetis, qui ante Mahumeti tempora floruerunt.

Hæc Arabum Scriptores de gentis suæ originibus. Cæterum ex supra descripta Ismaelitarum genealogia manifestum fit, Mahometanos Scriptores, nisi quum recentiorum temporum generationes texunt, fide dignos non esse. Neque enim ulla possunt proferre litterarum monumentis consignata bularia ante Mahometi ætatem, præter septem Poetarum Arabum carmina, quæ ipsi *Moallacat*, idest, appensa, & *Modahebat*, hoc est, auro ornata vocant, quod scilicet in papyro Ægyptiaca, seu, ut alii volunt, in longis tabulis auro descripta, ad Caabam, seu delubrum Meccanum appensa essent, de quibus lege Herbelotium Bibl. Orient. pag. 111. 117. 430. 512. 513. 586. 653. 948. & 1025. Et hæc quidem carmina etsi magni fiant apud Arabes, nihil tamen continent, quod ejus gentis historiam vel genealogiam illustrare queat. Exstant in Bibliotheca Vaticana inter MSS. Codices Arabicos Petri a Valle num. 12. vide Tom. 1. Bibl. nostræ Orient. pag. 587. & seq.

Sunt autem illi Poetæ, 1. *Amr-al-Cais* filius Hagiat filii Amri, Candæus, Arabum Candæorum rex. 2. *Lebid*, aliis *Labid*, filius Rabiæ, pater Okail, Amerita. 3. *Zohair*, Herbelotio *Dhohair*, filius Abi Salmæ Mozenita. 4. *Tarapha*, qui et *Amrus*, filius Abdi Bacrita. 5. *Amrus* filius Calthumi, Thaalabensis. 6. *Antara* filius Scedadi, Absita. 7. *Arethas* filius Halyæ, Asaarita, seu Jascarensis, qui et *Amrus* filius Arethæ. Nonnulli pro Aretha & Antara inter septem Poetas substituunt *Aschi*, & *Nabegah*. Alii *Nabegat* volunt cognomentum esse *Amri* filii Maaviæ Daibanitæ, (imo Dobianitæ) quem Arethæ loco habent. Commentaria in eos scripsere *Achmedes* filius Abdallæ, cognomento *Ansarius*, Andalutius; *Abugiapharus Nahas*, & *Nosainus* pater Abdallæ, filii Achmedis, Zuzenita. ex his Amralcaisus & Lebidus Mahometi ætatem attigere: nam prior adversus ipsum Satyras, alter pro eodem apologiam exarasse fertur: reliquorum æras incerta. Hoc unum tamen certum, nihil in eorum carminibus inveniri, quod Arabicis antiquitatibus lucem afferre possit.

§. XIV.

De antiquorum Arabum religione ante Christum natum.

Principio verum Deum Arabes coluisse, vix ambigi potest: parentes enim nacti fuere Jectanem, Chus, Lot, Abraham, & Isaac, a quibus veri numinis cognitionem cum lacte proculdubio hausere. Postea (quod & cæteris gentibus contigit,) pro Creatore creaturas, pro Deo idola adorarunt: cujusmodi homines ab ipsis vocantur *Arabes Giahelitæ*, hoc

est, *Ignorantes*, utqui verum Deum ignorarent, ejusque cultum ad res creatas traducerent. Eodem sensu totum illud tempus, quo ab Arabibus, vero Deo neglecto, idola colebantur, *Giahelia*, hoc est, *Ignorantiæ Seculum* appellatur: cujus vocis frequentissima apud Mahometanos Scriptores mentio, ut recte observant Marraccius in Prodromo in vitam Mahumeti cap. 8. & Herbelotius Bibl. Orient. pag. 120.

Ad tria autem velut theologiæ capita, tota illorum superstitio reducitur: quorum primum, Sol, Luna, & reliqua cælestis machina: alterum, Heroes, & primi aliquot parentes: tertium, dæmones pro diis habiti. Ex tribus hisce ortum est quicquid nugax posteritas pro Divino habuit, iisque veri numinis cultum, titulos, nomina, quæ a majoribus tradita acceperat, impie attribuit, ut *Allah* Deus, *Cabir* magnus, *Baal* Dominus, *Moloch* seu *Malech* Rex &c.

§. XV.

Præcipuum Arabum numen Sol, qui Madianitis & Moabitis Chamos & Beelphegor, Ammonitis Moloch, reliquis Urotal.

De cælestium corporum cultu hæc Jobus & ipse Arabs cap. 31. *Si vidi Solem cum fulgeret, & Lunam incedentem clare: & lætatum est in abscondito cor meum, & osculatus sum manum meam ore meo: quæ est iniquitas maxima, & negatio contra Deum altissimum.* Quod enim Jobus a Sole Lunaque adorandis se abstinebat, id contra Arabes plerique faciebant, quorum superstitionem ne Hebræi imitentur, Moses admonet Deuteronom. 4. *Ne forte elevatis oculis ad cælum, videas Solem & Lunam, & omnia astra cæli, & errore deceptus adores ea, & colas quæ creavit Dominus Deus tuus in ministerium cunctis gentibus.* Ubi quod Latinus Interpres habet, *omnia astra cæli*, in Hebraico fonte legitur, *universum exercitum cælorum*, quemadmodum & de Josia rege 4. Reg. 23. dicitur, *Delevit eos, qui adolebant incensum Baal, & Soli, & Lunæ, & duodecim signis, & omni militiæ cæli*; omnibus scilicet Planetis & Astris: quem impium cultum Hebræi a Chaldæis, Phœnicibus, Ægyptiis, & Arabibus didicerant: adeoque videtur inter veri Dei nomina in Scripturis *Deus Sabaoth*, hoc est, *exercituum*, hoc sensu recenseri, quasi Deus militiæ seu exercituum cœlorum, nempe Planetarum Astrorumque, quæ a sacrilega gentilitate pro Diis colebantur, quemadmodum dicitur *Deus deorum*, nimirum eorum verus Deus, qui falso pro diis habentur.

Solis cultus apud Arabes, maxime Sabæos, patet ex Theophrasto, qui ejus templum in Sabatha memorat Histor. Plant. lib. 9. cap. 4. his verbis: *Congeruntur undequaque myrrha & thus* εἰς τὸ ἱερὸν τὸ τοῦ ἡλίου *in templum Solis*. Est in Arabia & Βαιϑσάμψα urbs ad mare Rubrum sita, quæ vox a *Beth-semes*, corrupta, ὅ ἐστιν οἶκος ἡλίου, hoc est, *domus Solis*, ut recte Stephanus de Urbibus. Id sibi vult nomen illud apud Ethnicos Arabes frequens *Abd Sciames*, hoc est, servus Solis, quod eodem plane sensu tunc imponebatur, quo nunc ista *Abdalla* Servus Dei, *Abdalmessia* servus Christi, *Abdalaziz* servus Potentis, *Abdalrachman* servus misericordis.

Moabitis & Madianitis idolum fuit *Chamos*, quod *Beel-Phegor* dicebatur: Ammonitis *Moloch* seu *Melchom*, ut liquet ex Scripturis numer. 25. & 31. Levitic. 18. & 20. Josue 22. III. Reg. 11. & 23. Jeremiæ 48. & ostendit Joannes Seldenus de diis Syris Syntagm. 1. cap. 5. & 6. Chaldæi vero, Syri, & Phœnices supremum numen suum, quod Arabibus, ut dixi, Sol erat, *Baal* seu *Bel*, & *Baalsamin*, hoc est, Dominum Cœlorum appellabant, ut idem Seldenus de diis Syris Syntagm. 2. cap. 1. Pro cœlo-

rum

rum Domino *Deum Ignis* Arabes dixere: id enim sibi vult nomen *Urotal*, quo Herodotus lib. 3. Bacchum ab iis designari putat. Radicem hujus vocis petit Bochartius lib. 2. cap. 19. a Syriaca *Artel*, nudus, vel ab Arabica *Artal*, obesus, & *Artavil* juvenis decorus, quæ Bacchis epitheta ex Latinis Poëtis Horatio & Ovidio eruit: sed a vero quam longissime, ut mihi videtur. Res plana est, nec opus tot ambagibus. Sicut Hebræis Ignis est *Ur*, ita Arabibus *Err*, *Erat*, & *Eri*, ut ex Lexico Mohammad Jacobi, Camus appellato, Golius pag. 62. & 82. exponit. Hinc *Urotal* non aliud erit, quam vox corrupta ex Arabico *Erat-Allah*, Ignis Deus, seu Hebraico *Ur-el*, aut *Orot-el*, Luminarium Deus, nempe Sol. Herodotus Arabicum idolum Urotal pro Baccho accipiens, non minus deceptus est, quam qui Sabam cum Samis, hoc est, Bacchum cum Sole confundunt. Hæc vero falsorum numinum confusio apud ipsos idololatras viguit, quibus Juno, Venus, Minerva, & cætera hujusmodi, nunc pro diversis, nunc pro iisdem usurpantur, ut fuse probat Joannes Seldenus in laudato Syntagmate de diis Syris. Chaledum filium Sanani Absitam cultui Ignis per magos Persarum in Arabiam invecto fortiter se opposuisse, ex Mahometanorum monumentis observat Ecchellensis in histor. Arabum cap. 6.

§. XVI.

Alterum numen Arabum Luna seu Venus, quæ Allat, Ozza, & Zohara.

Alterum numen, quod Chaldæis, Syris, atque Phœnicibus Luna erat aut Venus, ipsis dicebatur *Baalat* Domina, *Balati* seu *Belati* Domina mea, & *Baalat-Samin* Domina Cœlorum, ut recte Seldenus Syntagm. 2. cap. 2. Et hæc quidem *Venus* erat, *Juno*, & *Urania* Græcorum Latinorumque; *Astarte* Phœnicum, *Atergatis* Syrorum; *Allat* vero, *Ozza*, & *Zohara* Arabum: quo nomine Venerem astrum potissimum intelligebant, etsi Lunam Luciferumque ei quandoque conjungerent. Herodotus Veneris ab Arabibus cultæ meminit, eamque ab illis *Alittam* vocari affirmat. *Persæ*, inquit lib. 1. *addidicerunt Uraniæ sacrificare, ab Assyriis Arabibusque edocti. Vocant autem Assyrii Venerem Mylitta, Arabes eamdem Alitta appellant, Persæ vero Mitram*. Eamdem infra lib. 3. *Alilat* appellari restatur: *Arabes colunt Bacchum & Venerem: appellant vero Bacchum quidem Urotal, Uraniam Alilat*. Id nomen Scaliger petit ab *Helal*, quæ vox Arabice Lunam nascentem seu novilunium significat: Seldenus de diis Syris Syntagm. 2. cap. 2. a voce *Allailat*, idest, nox: *quæ*, inquit, *non alia est a Luna sive Diana, Lilith etiam dicta Judæis; quod ab eodem, quo Halilath* (imo Helal) *Arabum manat fonte, a Lailah nempe, quod nox est, unde Lilith*. Addit vir doctus aliam conjecturam pag. 164 *Certe Alitta ab eodem, quo Mylitta themate peti posset, quod gignere significat, idest*, Jalad: *hoc autem in Arabismo devenit* Valad: *unde ni fallor formari quivit, nec sine analogia, Validtha, quod Græcis elementis exaratum*, Οὐαλίδθα *est, nec ut Græcorum pronunciatione in* Ἀλίττα *transiret, ita difficile erat. Alitta hoc modo id ipsum cum Mylitta etiam significet*. Arabes tamen alia prorsus elementa in illius idoli appellatione habent, quæ neque cum *Helal*, neque cum *Allailat*, neque cum *Valedat* seu *Validtha* conveniunt. Vocant enim *Allat*, ut ex Ismaele Abulpheda infra videbimus; quæ vox ab *Allah* petita, Deam significat. Ex Allat vero corruptum Herodoti *Alitta*, & *Alilat*. Quæ igitur Græcis *Aphrodita*; Latinis *Venus*; Assyriis *Mylitta*, hoc est, *Mauladtha* & *Mauldath*, genitrix, & Persis *Mitra*, hoc est, *Mader*, seu mater, dicitur; ea-

dem Arabibus est absolute *Allat*, hoc est, Dea. Solem enim & Lunam tamquam Deum Deamque, priscà illorum superstitio agnovit. Quod itaque conjicit Bochartius lib. 2. cap. 19. *Ab Alila Deæ cultu Alilæos populos appellatos*, mihi nequaquam probatur: Alilæi enim populi ex eodem Bochartio sunt Jerachæi, seu *Benu-Helal*, Alila vero *Allat*: quæ duæ voces in Arabicis elementis non conveniunt. Hoc unum Bochartio permitterem, Alilæos Alatæ urbis incolas fuisse; Alaram vero ab Allatæ seu Alilæ Deæ cultu appellatam, sicut a Dusare numine locum Dusatem in Arabia dictum, & a Baccho Baccham sive Meccham Civitatem. Sic Græcis urbes Diospolis, Aphrodisias, Hermopolis, dictæ a Jove, Aphrodite, Hermete.

§. XVII.

Tertium Arabum numen Saba Chusi filius, qui & Bacchus. & Dusares.

Ex heroibus primisque Arabum parentibus unum divinis honoribus ornatum legimus *Sabam Chusi filium*, de quo clara est Plinii lib. 12. cap. 14. auctoritas in descriptione Saboræ Urbis ajentis: *Thus collectum Sabotam camelis convehitur . . . . Ibi decimas Deo quem vocant Sabin, mensura non pondere Sacerdotes capiunt.* Etsi enim Bocharrius lib. 2. cap. 16. ex Theophrasto hoc Plinii testimonium de Sole exponit, quasi in ejus textum Σάβις obrepserit pro Σάμις, idest, Saba pro Sole; præter Solem tamen & Lunam seu Venerem, certum est ab Arabibus Sabam sub Bacchi nomine adoratum fuisse: *Arabes*, inquit Herodotius lib. 3. *colunt Bacchum & Uraniam*. Bacchus autem, ut recte observat idem Bochartius lib. 1. cap. 2. non alius est, quam *Bar-Chus*, seu, *Aen-Chus*, idest, Chusi filius: qui Herodoto lib. 3. *Urotal*; Tertulliano Apolog. cap. 24. *Dysares*; Eusebio, Stephano Byzantio, & Hesychio *Dusare*, Svidæ Θευσάρης *Theusares* dicitur.

Et Urotalis quidem etymologiam supra tradidi. *Dusares* vero, vox composita a *Du*, & *Al-Sorath*, *quasi Dominus Soratæ*, seu *Ædis: Sorath* enim Ædem Arcemve significat, ut recte Herbelotius Bibl. Orient. pag. 221. & 827. notat in voce *Caaba*, & *Sorah*. Ædes autem illa apud Arabes celeberrima, in Mecca urbe olim extructa fuit, hodieque manet; Baccho certe primum dicata, cujus de nomine urbs ipsa adhuc *Beccha* seu *Aaccha* in Alcorano Sura 3. vers. 96. appellatur, ab idolo nempe Baccho ibi culto, quemadmodum Giggejus in Lexico in voce *Meccha*, Bochartius lib. 4. cap. 2. Herbelorius Bibl. Orient. pag. 169. & 220. & Geographi Arabes docent. Aliam *Dusaris* etymologiam tradit idem Bochartius lib. 2. cap. 19. A radice nempe *Sciara*, vel *Sara*, quæ apud Syros & Hebræos est *solvere*, *dissolvere*, *exprimere*, *liberum reddere*, & *convivari*: adeoque *Dussara* dictum Bacchum existimat, tamquam *Dominum solutionis*, idest, Λυαῖον, Λυσιμέριμνον, *& Dominum libertatis*, *idest*, Λυαῖον; *& convivii dominum*, *idest*, Θιασώτην, κωμάστην, Πολύυμνον, ἐγρεσίκωμον, quibus illum epitheris Poetæ passim insigniunt. Ingeniose quidem hæc dicta sunt; sed quæ cum Arabica voce *Du-sorat*, qua *Dominus ædis*, seu arcis, vel turris, significatur, nequaquam conveniunt. Inter idolorum nomina, quæ Arabes olim colebant, Ismael Abulpheda recenset *Sorat*, idque ab Ausitis & Chazragitis honorari testatur, ut infra dicam. Euthymius in Moamethicis cap. 8. τὸ Βακχὰ Ισμαχὲκ καλούμενον εἴδωλον. *Idolum Baccha Ismakech dictum*, *quod ipse numen observationis appellat*, *miseros barbaros adorare docuit*. De Mahometo loquitur, qui Meccani Delubri cultum a suis Sectariis retineri jussit: Baccha enim & Maccha, seu Beccha & Meccha, duo urbis idolique nomina, Euthymius corrupte vocat *Baccha Is-Makech*. Itaque Du-

fare idem qui & Bacchus, hoc est, Saba Chusi filius. Ab ejus cultu dictus locus *Dusare* in Arabia, de quo hæc Stephanus Byzantius: *Dusare locus editus in Arabia, sic a Dusare nuncupatus: is autem ut Deus colitur ab Arabibus & Dacharenis*, idest, Nabaræis, ut ipse alibi interpretatur. Porro a Dusare loco appellati Arabes *Dosareni* vel *Dusareni*, quos Cassanitis ad Orientem proximos memorat Ptolemæus: in Græco enim Textu Δωσαρηνοὶ vocantur, etsi in Tabulis & Latina versione *Doreni* legitur. Hinc, ut notat Bochartius lib. 2. cap. 19. *Myrrha Dusaritis* apud Plinium lib. 12. cap. 16.

Cum Dusare *Obdum* seu *Obodum* antiqui scriptores conjungunt. Eusebius orat. de laudibus Constantini: *Arabes*, ait, *Dusarim & Obdum pro Deo colebant*. Calmetus in Dictionario Biblico in voce *Oboth*, primum observat, *Obodam* seu *Ebodam* urbem in Arabia Petræa, quæ eadem est ac Oboth, memorati apud Plinium & Stephanum Geographum: deinde subdit: *Hæc ipsa Oboth colebat Idolum Obodon, cujus meminit una cum Dusaris alterius earum regionum Regis, Tertullianus ad Nationes lib. 2. cap. 8.* Obodæ quidem, seu Obeidæ Regis Arabum Nabatæorum meminit Strabo lib 16. Alterum Obodam, Arabum item Regem in Galaadite ac Moabite, laudat Josephus de Bello Judaico lib. 1. cap. 13. At Obodam cum Dusare Tertullianus nusquam memorat, sed Apologet. cap. 24. hæc tantum habet: *Unicuique etiam provincia & civitati suus Deus est, ut Syria Astartes, ut Arabia Dysares*. Quid igitur *Obdus* seu *Obodus*, Arabum idolum cum Dusare conjunctum? Si conjectari licet, non aliud est quam Dusares, hoc est, Saba, sive Bacchus, quem, ut supra dixi, Arabes *Abd-Sciamsum*, idest, Servum solis, appellatum fuisse tradunt. Ex Abd-Sciamso contractum nomen Abdi, quod in alias linguas translatum, Obdus & Obodus dicitur. Sic Obodas seu Obeidas, nomen est diminutum ab Abdalla, quod Arabes proferunt *Obaidalla*, seu *Obaid*. Joannes Ludovicus della Cerda Not. in Tertulliani Apologeticum, ab hoc pluraliter Dusares Arabum Deos dictos existimat, eoque nomine Dusarim & Obodum intelligi: *Hujus regionis*, inquit, *idest Arabiæ, Dysares, sive malis Dysares, Dii appellati sunt, dicente Eusebio apud Pamelium, Arabes Dusarim & Obdum pro Deo colebant. Itaque sub nomine Dysarum continentur Dusaris & Obdus*. Hæc ille. An vero mentem Tertulliani assequutus sit, judicent alii. Ego certe apud priscos auctores Dusarim singulariter legi, numquam pluraliter Dusares. Quid, si dicatur Obdus idem esse cum idolo Habol seu Obol, quod Ismael Abulpheda testatur in summo Caabæ vertice collocatum, ut infra ejus verba producam? Nam paucis literis mutatis ex *Habol* seu *Obol* a Græcis fieri potuit *Obod* & *Obdus*. Utroque autem nomine, Dysaris scilicet & Obdi seu Obol, vel si mavis, Haboli, unus idemque Bacchus designatur: pleraque enim idolorum Arabicorum nomina, quæ inferius explicabo, epitheta sunt, quibus Bacchus & Venus significantur.

§. XVIII.

Delubri Meccani idola Bacchus
Et Allataa:
Hæc Caaba & Lapis niger;
Sorata Bacchus.

Non Bacchus tantum in Delubro Meccano cultus; sed etiam Urania seu Venus, quæ, ut supra dixi, Arabum est *Ozza*, *Allat*, & *Zohara*. Hujus idoli statua nihil erat, quam *Lapis niger quadratus*, cætera

plane informis; nisi quod accuratius inspectanti, figuram capitis scalpro expressam referre videbatur. Is porro lapis Arabibus vocatur *Caaba*, seu *Caabata*, hoc est, Quadratus: & *Hagiar-Asuad*, lapis niger: & *Borca*, seu *Borcata*, lapis discolor: de quo Clemens Alexandrinus in Protreprico. *Olim itaque Scythæ acinacem, Arabes lapidem, Persæ fluvium adorabant*: Maximus Tyrius serm. 38. *Arabes quidem Deum colunt, qualem tamen minime novi: Statua autem, quam vidi,* λίθος ἦν τετράγωνος *erat quadratus lapis*. Svidas in voce Θευσάρης *Theusares*: τὸ δὲ ἄγαλμα λίθος ἐστὶ μέλας τετράγωνος, ἀτύπωτος, ὕψος ποδῶν δ' εὖρος δύο, ἀνακεῖται δὲ ἐπὶ βάσεως χρυσηλάτου: *Statua autem est Lapis niger, quadratus, informis, altus pedes quatuor, latus duos: innititur autem aurea basi*. Euthymius Zigabenus in Panoplia: *At prædictus ille Lapis est caput Veneris, quam Ismaelitæ jam olim adorabant. Quippe lapis ille accuratius spectanti præfert formam capitis*. Sic enim ante Statuariam artem excultam, lapides informes, & impolitæ statuæ Deos gentium referebant, quæ proinde ἀνδριάντες στηλῶν *Statuæ stelarum* ab antiquis dicuntur. Sane Jacob Patriarcha lapidem, quem Gen. 28. 18. pro cervicali supposuerat capiti, ἔστησεν αὐτὸν στήλην *erexit in statuam, & effudit oleum in summitatem ejus, & vocavit nomen loci Bethel*, hoc est, Domus Dei. Ab eo lapide *Betylorum* apud gentiles nomen, de quibus Sanchoniaton & Damascius apud Eusebium de Præpar. Evangel. lib. 1. & Photium in Biblioth. pag. 1047. & 1062. quorum verba refert Bochartius in Chanaan lib. 2. cap. 2. qui tamen fallitur, dum in Phaleg lib. 2. cap. 19. existimat binos fuisse lapides nigros quadratos in Mecchæ templo positos, quorum alter informis & ἀτύπωτος, idest, sine figura, Baccum referret; alter figuram capitis Veneris repræsentaret. Unus tam antiquorum, quam recentiorum testimonio fuit lapis ille, idemque plane informis, etsi ab Euthymio *figuram capitis scalpro expressam, si quis inspectet accuratius*, præferre dicatur: & Veneri quidem, non Baccho sacer. Bacchus enim in Turri, Venus in Lapide nigro quadrato Mecchæ adorabatur, ut supra dixi. In Lexico universali Hofmani V. *Arabes*, Caaba cum Sorah, Lapis niger quadratus cum Turri confunditur, his verbis: *Arabes idololatræ priscis temporibus, Solem Lunamque aliqui, aliqui arbores quasdam & serpentes, universi Turrim Alcara seu Aquebila, quam ab Ismaele structam dixere, venerati sunt*. Ubi Caaba seu Al-Caaba perperam vocatur *Alcara* & *Aquebila*, eademque pro Turri Sorach accipitur: quæ & Mahometanorum hallucinatio est, pro eodem Caabam & Sorach usurpantium apud Herbelotium Bibl. Orient. pag. 221. & 827.

§. XIX.

FABULÆ MAHOMETANORUM
De Fano Mecchæ.

Hæc Caabæ, hæc Soratæ origo, quæ in Delubro Meccano ab antiquis Arabibus tamquam duo numina colebantur.

Sed Mahometani antiquitatum Arabicarum ignari aniles fabulas de majorum suorum idolo comminiscuntur. Ajunt enim Lapidem nigrum, quem *Hagiar-Asuad* vocant, eum fuisse, *in quo stetit Abraham*, tum scilicet, *quum ædificaretur Domus Meccana; ibique vestigia pedum ejus adhuc exstare post tam longum tempus & assiduam manuum contrectationem* fabulantur. Vide Alcoranum Sura 3. vers. 97. & Gelalem apud Marraccium Tom. 2. pag. 131.

Græci vero Scriptores ex eorumdem Arabum mente affirmant eum fuis-

se, super quo Abraham Patriarcha cum Hagare coiverit, aut ei Camelum alligaverit, quum immolaturus esset filium, cujus nomen quum in Alcorano Sura 37. non exprimatur, plerique Mahometanorum non Isaacum eum fuisse volunt, ut diserte in Libro Genesis docemur, sed Ismaelem Arabum patrem, de quo lege Marraccium in Prodromo Par. 4. cap. 27. Editionis Patavinæ Tom. 1. pag. 116. Hoc prætextu Lapidem illum ab ipsis coli testatur Nicetas in Saracenicis *ὡς ἐπάνωθεν αὐτοῦ τῇ Ἄγαρ ὁμιλήσαντος τοῦ Ἀβραάμ, ἢ ὡς αὐτῷ τὴν κάμηλον προσδήσαντος, ὅτε τὸν Ἰσαὰκ ἔμελλε θύειν*, *quasi super eo cum Agare congressus fuerit Abraham , aut ei Camelum alligaverit , quum Isaacum sacrificaturus erat*. Id ipsum Joanni Damasceno respondent ad hanc illius quæstionem in libro de hæresibus: *Quomodo igitur vos Lapidi affricamini κατὰ τὴν Καβαθὰν ὑμῶν*, qui est in Cabata vestra , *idest* , *in* Caaba seu Caabata? Et in anathematismis, qui recitantur convertenti se Saraceno ad fidem Christianam, lapis ille dicitur esse in Domo *Mike* ; hoc est, Mecchæ, atque Veneris effigiem in se habere, sicut & de Abrahami super hoc lapide congressu, & de camelo ad eum alligato ibidem prædicta referuntur . Caabam vero a Lapide nigro distinguentes , pro templo ipso Meccano accipiunt: nil enim aliud esse Cabama contendunt, quam domum quadratam, hoc est, fanum Mecchæ , in quo Lapis niger conservatur, quodque ipsis *Beit-allah*, seu domus Dei , impie appellatur.

Fabulas fabulis addunt , tam de Càaba, quam de Lapide nigro mira somniantes, quæ ex Alcorano Sura 2. vers. 118. & Sura 3. vers. 96. & ex Zamchascerio, Gelale, atque Thaalabiensi refert Marraccius in Prodromo Par. 4. cap. 27. & in Refutatione Alcorani Sura 2. & 3. Editionis Patavinæ Tom. 1. pag. 82. & Tom. 2. pag. 52. & 130. Eadem figmenta fuse narrantur ab Herbelotio in Bibl. Orient. pag. 219. 420. & 569. verb. *Caaba* , *Hagiar-al-Assuad*, & *Meccah*, Summa est. Fanum Meccanum a Deo, vel Angelis ædificatum, ab iisdem Angelis & Adamo visitari solitum . Diluvii tempore in cælos receptum : aliud postea priori simile ab Abrahamo & Ismaele exstructum, quod adhuc Mecchæ maneat, in quo Lapis niger repositus. Lapidem autem illum olim candidum fuisse , sed quod a menstruata muliere tactus fuisset, nigrum evasisse.

Nugæ meræque ineptiæ. Ex iis, qui Mahometanæ superstitionis exortum antecessere vel subsequuti sunt , Scriptoribus palam fit , addictos idololatriæ Arabas fanum illud Baccho & Veneri olim consecrasse. Meccanæ urbis regionisque incolæ, Christianis Judæisque exceptis , usque ad Mahometi tempora non modo idola passim colebant, sed in ipso etiam Meccano templo reposita habebant, ut ingenue fatetur Ismael Abulpheda Mahometanus auctor, cujus verba mox proferam. In Alcorano Sura 4. vers. 116. & Sura 53. vers. 19. & 29. Meccanorum numina *Allata* , *Ozza*, *& Manata* diserte nominantur, iisque Angelos in fœminarum specie significari & coli affirmatur. Quidquid itaque de fano illo nugentur, ab idololatriæ labe vix ac ne vix quidem excusari possunt qui Caabam Lapidemve nigrum adhuc venerantur.

Hoc Amrus Arethæ filius ex antiqua Gerhamitarum tribu ortus quum perspectum haberet, nigrum Lapidem, Veneris simulacrum, e fano Meccano detractum, in puteum quem Zemzem vocant , projecit , ut fanum scilicet expurgaret, Chondemirio teste, quem Herbelotius pag. 219. & 420. laudat. Adolmotalebus Mahometi avus , idololatriæ tenacissimus , illum in pristinum locum restituit. Carmathi postea, quæ Arabum secta anno Hegiræ 278. Christi 891. innotescere cœpit, (ut idem Herbelotius pag. 257. & 420. scribit) Mecca anno Hegiræ 317. expugnata , omnem superstitionis oc-

casionem ex Arabia amoliri conantes, inde amotum, in urbe Cupha reposuere, nequid in eo delubro, quod sanctissimum habebatur, vestigium idolorum superesset. Sed iidem anno Hegiræ 339. Christi 950. ut Mothio Bagdadensi Chaliphæ Abbasidarum vigesimo tertio, Arabumque studiis facerent satis, Cupha Meccam reportatum, ad ostium templi collocarunt, teste Herbelotio pag. 258. ubi hodieque visitur, ut refert Gab. Bremond in descriptione Ægypti lib. 1. cap. 29.

§. XX.

Peregrinatio Mahometanorum ad Fanum Meccanum.

Ritum peregrinationis ad idem Templum Meccanum suscipiendæ, quæ in Alcorano Sura 3. vers. 97. Mahometanis præcipitur, Marraccius ex Codice Arabico fuse describit in Prodromo ad Refutationem Alcorani Par. 4. cap. 3. Titulo, *Liber de Peregrinatione*. Et quod asseclis suis faciendum jussit, hoc Mahometus ipse antequam e vivis decederet, præstitisse legitur apud eumdem Marraccium in vita Mahom. cap. 27. in hæc verba: *Ingressus Meccam cum peregrinis, primus circuivit septies Caabam, ter velociter currens, quater autem pedetentim incedens. Deinde invisit montes Sapham & Mervam, & Vallem Minam, & montem Araphat, ubi concionem ad populum habuit, aliaque sacra loca visitavit. Deinde regrediens in Vallem Minam, septem lapillos de more post tergum suum projecit, quibus diabolum lapidaret: & mox oves, quas adduxerat, immolavit, nempe tres ac sexaginta manu sua, triginta autem & septem per manum Aly. Deinde ad Caabam reversus, septies iterum eam circumivit. Bibit etiam aquam haustam ex puteo Zamzam. Postea rediens in Minam, moratus est ibi tribus diebus, projecitque quotidie contra diabolum tres lapillos septies deambulando.* Quid aliud Meccani idololatræ olim faciebant, quum idolis suis cultum exhiberent, quam quod Mahometus in peregrinatione Meccana & fecit, & sectarios suos facere præcepit?

§. XXI.

Cætera idolorum Arabicorum nomina.

Caabæ, Saphæ, Meruæ, Minæ, & montis Araphat visitatio, cursus nunc velox, nunc tardus, lapillorum jactatio, antiquam Arabum superstitionem ad vivum exprimunt, qui in Caaba, Sapha, Merua, Mina, & Araphat, idola sua eodem plane ritu venerabantur, ut auctor est Ismael Abulpheda de Arabibus ante Mahometismum: *Peregrinabantur*, inquit, *ad domum Meccanam, eam visitabant, & circumibant: currebant, & consistebant in locis omnibus, ubi id fieri solet: lapides quoque jaciebant*. Et paulo superius de idolis uniuscujusque familiæ disserens: *Unaquaque eorum tribus propriis idolis addicta erat. Et Vad quidem colebatur a Calbitis in Duma Gendalitarum: Suag ab Hodailitis: Jaguth a Madhagitis: Nasr a Calaitis in Homeritide: Jaguk ab Hamdanitis: Allat a Tachiphitis in Tajepha: Ozza a Coraisitis & Cananitis: Sorat ab Ausitis & Chazragitis: Habal autem idolorum maximum erat, idemque in summo Caaba vertice collocatum. Asaph vero, & Naiela supra Sapham & Maruam exstabant*. Additur in Lexico Arabico Golii pag. 2473. *Nohom*, Mezinitarum Arabum idolum: Et in Alcorano Sura 53. vers. 20. cum *Allata* & *Ozza* conjungitur *Manata*, Minæ certe Vallis idolum his verbis. *Quid vobis videtur de Allata, & Al-Oz-*

za, *& Manata tertia alia*? Erant quippe etia Meccanorum idola, Venerem seu Lunam significantia; etsi Mahometus Angelos iis vocibus designati existimavit, inquiens Sura 53. vers. 29. *Porro qui non credunt in novissimum seculum, certe nominant Angelos nominatione feminæ*, hoc est, Angelos Dearum loco habent. Originem horum nominum exponit Gelales apud Marraccium Tom. 2. pag. 290. in ea Alcorani verba Sura 7. vers. 181. *Et Deo sunt nomina pulcherrima: Invocate igitur cum ipsis, & relinquite eos, qui deviant in nominibus ejus*. Observat enim, femininas voces esse a masculinis derivatas: *Allat* scilicet Dea, ab *Allah* Deus: *Al-Ozza* potens & robusta, ab *Al-Aziz* robustus: *Manat* Benefica, ab *Al-Mannan* Beneficus. In Hebraico Textu Isaiæ 65. 11. quod Latinus Interpres vertit, *Vos qui dereliquistis Dominum, qui ponitis Fortunæ mensam, & libatis super eam*, sic legitur: *Qui ponitis Gad mensam, & libatis Meni*: hinc fortasse *Mina* seu *Manata*, hoc est, Benefica Venus: *Gad* enim nomen Arabes Sideri Jovis rebusque omnibus bonis & beneficis indidisse tradunt, ut Calmetus in Dictionario Biblico verbo *Gad* scite observat, *Menis autem est Deus, quem in Armenia & Phrygia* (addam ego, & in Arabia) *cultum discimus ex Strabone & Iamblicho in vita Pythagoræ*, quemadmodum laudatum Esaiæ locum docte exponit Grotius in Synopsi Criticorum, quod alii de numero Stellarum, vel planeta Mercurio intelligi volunt.

Idem Gelales in illud Alcorani Sura 53. vers. 49. *Ipse est certe Dominus Al-Scioaræ*, idest, *Caniculæ*, hoc astrum affirmat ab Arabibus olim cultum: *Al-Scioara*, inquit, *seu Canicula, Stella est a tergo Giauzæ*, hoc est, *Geminorum, quæ adorabatur tempore Ignorantiæ, sive idololatriæ*. Nimirum Stellas & Planetas olim colebant Arabes, ut supra dictum est. Abraham Ecchellensis histor. Arab. pag. 172. *Solem* Homeritis numen fuisse scribit, *Lunam* Cananiris, *Jovem* Lachemiris & Gedamitis, *Mercurium* Aseditis, *Aldobran* sive *oculum Tauri* Maisamiris. Quæ vero ex Ismaele Abulpheda modo recensui Arabum idola, idem corruptis nominibus sic enumerat. *Calabitarum cognatio idolum nomine Vadum maximis prosequebatur honoribus. Hodailitæ Sagum adorabant. Madhagitæ Jagatum. Pharasum Tamimitæ, Nasarum Calabitæ. Hamdanitæ Jabukum. Allataum Takaifitæ. Hazium Coraiscitæ, Saratam Auzitæ, Horum omnium in omnibus Arabiæ provinciis celebratissimum habebatur idolum Habel, quod in summa templi Mecchen sis vertice collocatum erat. Huic tamquam minores dii, & ejus mandata exequi parati assistebant hinc inde Asaph, & Najela. Hos duos ex Syria in Arabiam advectos fuisse antiquissimi Arabum perhibent. At qui sub Mahometismo scripserunt, ut qui Meccanico templo satis tribuunt honoris, tradunt hos duos e jusdem nominis fuisse virum & feminam in lapideas conversos statuas ob commissam in ipso templo veneream turpitudinem, qui primum ibi collocati, ut aliis essent exemplo, deinde a mortalium cæcitate in deos adsciti sunt*. Hactenus Ecchellensis. Eadem de Asaph & Najela ex quorumdam testimonio refert Golius in Lexico pag. 101. *Alii*, inquit, *tradunt utriusque nominis Virum & Feminam fuisse e tribu Giurhem, illum filium Amri, hanc filiam Mehli, qui ob commissum in Caba adulterium in petras conversi fuerunt: quas postea sacro cultu & religione coluerunt Coreixitæ*. Sed apage Mahometanas nugas. Asaphi & Najelæ idola non in Caaba seu delubro Meccano fuere, sed in Sapha & Marua, qui montes sunt haud procul ab urbe Mecca, de quibus hæc idem Golius. *Asaph super monte Marua urbi Meccanæ proximo collocaverat Amrus Ibn Lahis; simileque idolum nomine Naila imposuerat alteri vicino monti Sapha; atque ad illa duo idola mactabat quæ in Caba, templo Meccano, offerre vellet*.

Naila videtur esse eadem quæ *Allat*: nimirum *Nair* seu *Nahit* Persa-

rum Dea, quæ aliis *Anaitis*. Vide Seldenum Syntagm. 2. cap. 7. & 12. & Tom. 1. Biblioth. nostræ Orient. pag. 188. Sicut autem ex Allat idolo urbs *Alata*, ita ex Naila urbs *Neela*, cujus Episcopus Gautus subscriptus legitur Concilio Chalcedonensi Act. 6. *Habol* seu *Habel*, ab Arabico *Heball*, quod procerum & magnum significat: augustissimum enim erat idolum, idemque cum *Sorah*, quod aliis *Sanach* appellatum legitur, hoc est, celsum & eminens. *Vad*, idest, Amor seu Venus: quo sensu & *Nohom* a cupidine & gula deducitur: rectius *Homon* pro Nohom, hoc est, Sol *Omanus* seu *Amanus* Persarum Deus. *Suag*, prima noctis vigilia, fortasse Lucifer. *Jaguth*, confugium seu asylus. *Nasr*, aquila, sidus cœleste, seu Asteria, de qua ex Sanchoniatone in Chanaan lib. 2. cap. 2. Bocharrius. *Jaguk*, quasi *Gajuk*, stella lucida Aurigæ. *Pharras*, Leo, utique cœlestis. Vide Golium in Lexico.

§. XXII.

Mahometanorum Protestatio superstitiosa.

Hæc tota Arabum idololatrarum theologia. Quo spectant nomina progenitoribus eorum imposita, *Abdo-Seiams*, servus solis: *Abdal-Ozza*, servus Ozzæ: *Abdol-Caaba*, servus Caabæ: *Abdod-Dar*, servus Ædis: *Abdo-Manata*, servus Manatæ, & similia, quæ ad Solem, Lunam, Venerem, & Meccanum delubrum referuntur?

Hisce idolis duo vulgata nomina, *Allah*, Deus; & *Cobra* seu *Acbar*, maxima, quæ & *Allat*, un ante dixi: quorum primo Sol, altero Luna seu Venus significatur. Euthymius Zygabenus in Panoplia Venerem Καβὰρ *Chabar*; Cedrenus in Chronico eamdem Κυβὰρ *Kubar*, hoc est, Magnam, Atabum lingua dictam volunt. Addit Cedrenus de vulgata Mahometanorum precatione: Αλλᾶ, ἀλλᾶ, ὐὰ, Κυβὰρ, ἀλλᾶ, καὶ τὸ μὲν ἀλλᾶ, ἀλλᾶ, ἑρμηνεύεται ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς. τὸ δὲ ὐὰ, μεῖζον. τὸ δὲ κυβὰρ μεγάλη, ἤτοι σελήνη καὶ ἀφροδίτη. ὅπερ ἐστὶν οὕτως, ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς μεῖζον, ἡ δὲ μεγάλη ἐστὶν ἡ Αφροδίτη Θεός. *Alla, Alla, Va, Kubar, Alla. Et quidem Alla Alla interpretatur Deus Deus. Va autem, major. Kubar vero, Magna, seu Luna & Venus. Ita ergo habet, Deus Deus major, & magna, nimirum Venus Deus.* Sed fallitur: nam primo Mahometanorum precatio sic habet, *Allah, V' Acbar, Deus & maxima.* Deinde particula *Va* ineptissime exponitur *Major*: est enim particula conjunctionis apud Arabes, ut & apud Hebræos, Chaldæos, Syros.

Acbar, & *Cobra*, olim Venerem seu Lunam significasse certum est: id enim fuit Arabum idolum, ut præter auctores supra laudatos testantur Theodoretus & Evagrius. Hic de Naamane Saracenorum Phylarcho, temporibus Mauricii Imperatoris ad Christi fidem converso lib. 6. Hist. Eccles. cap. 22. *Naamanes*, inquit, *ad Sacrum Baptismum accessit, & vere auream Venerem, quippe quę nihil aliud esset, quam auri massa, igne liquefactam pauperibus distribuit.* Theodoretus in Philotheo in Vita S. Simeonis Stylitæ: *Ismaelitæ turmatim venientes ducenti simul & trecenti, ac interdum mille, patrium errorem magna voce abnegant, simulacra quæ coluerunt, coram magno illo lumine (* Symeone Stylita *) conterentes, Venerisque orgia ejurantes: hujus quippe dæmonis cultum amplexi jam olim fuerant.* Eodem themate *Cabiri* vocabantur gentilium dii, quorum meminit ex Sanchoniatone, Hesychio, & Apollonii Scholiaste Bochartius in Chanaan lib. 1. cap. 12. & lib. 2. cap. 2. & 13.

Hinc avitæ superstitionis merito redarguuntur Mahometani, qui Meccanum templum, Lapidem nigrum, montes Sapham & Maruam, loca nimirum idolis olim consecrata, adhuc in honore habent, & formulam preca-

tionis usurpant, qua Arabes idololatræ *Allah V' Acbar*, Deum & Maximam, solem scilicet & Lunam seu Venerem, invocabant: oves denique in meccana peregrinatione immolant, majorum morem servantes, qui idolis suis victimas offerebant, ea tantum progenitorum impietate rejecta, de qua Eusebius de laudibus Constantini Imperatoris: *Arabes etiam in singulos annos puerum exsacrificabant, quem subter aram sepelivere.*

Scio recentiores Arabes ab idololatria quam longissime distare, locaque illa prorsus ab antiquis mente colere, & formulam precandi ad solum Deum maximum referre: *Acbar* enim juxta Grammaticam Arabicam æque *Maximum*, ac *Maximam* sonat. atque adeo vel particulam conjunctionis ab iis verbis auferunt, sic proferentes, *Allah Acbar*, Deus Maximus, quemadmodum illorum mentem interpretatur Ecchellensis Par. 1. cap. 11. vel eam expositionis ergo appositam contendunt, adeoque *Allah V' Acbar, Deus & Maximus*, eodem sensu ab illis dictum volunt, quo in scriptutis 1. Cor. 15. 24. Et Coloss. 3. 13. *Deus & Pater* ab Apostolo dicitur. Sed quum certum sit priscos Arabas falsorum numinum cultui addictos fuisse, ut ante dixi, id quoque ex iis, quæ apud recentiores reliqua videmus, idololatriæ vestigiis efficitur, Mahometum novæ Saracenorum sectæ conditorem vel non potuisse infixam animis illorum populorum superstitionem omnino convellere; vel ut illos sibi conciliaret, quod unaquæque Arabum familia mordicus retinebat, sive Christianam, sive Judaicam religionem, sive etiam Ethnicorum superstitionem saperet, hoc gerendum, colendum, credendumque permisisse.

§. XXIII.

Reliquæ priscorum Arabum Sectæ.

Præter eos, qui idola, ut dixi, colebant, erant etiam inter Arabes qui Atheismum profiterentur: nonnulli Angelos: alii Genios seu Dæmones colebant. Ismael Abulpheda ex Sciaharestanio: *Arabes Giahelitæ*, (id est, seculi Ignorantiæ) *in plures sectas divisi erant: alii enim Creatorem Resurrectionemque negabant: alii Creatorem quidem asserebant, non item Resurrectionem: nonnulli idola colebant, & alii quidem Angelos adorabant, alii Genios.*

Quid Geniorum nomine Judæi Arabesque intelligant, consule Buxtorfium in Lexico Chaldaico in radice שוד, *Sciud*, Marraccium in Prodromo ad Alcoranum Par. 2. cap. 4. & Herbelotium in Biblioth. Orient. pag. 735. Eorum nomine inscribitur Sura septuagesima secunda Alcorani, ubi tam Impostor ille, quam Mahometani expositores ex Thalmudistarum quisquiliis multa de iis nugantur, quæ hic piget referre.

§. XXIV.

Arabum instituta ante Mahometismum.

De priorum Arabum scientiis, studiis, moribus & institutis, fuse disserit Ecchellensis in supplemento historiæ Orientalis Par. 1. Paucis omnia complectitur Ismael Abulpheda in hæc verba: *Scientiæ eorum erant Genealogia, Astrologia, Chronologia, & somniorum interpretatio. Quædam præterea instituta habebant Giahelitæ, quæ Lex Mahometana probavit: matrimonia enim cum matribus & filiabus nequaquam contrahebant, omniumque turpissimum ducebant duabus sororibus copulari: probro quoque habebant, si quis uxorem patris sui duxisset, eum-*

que Cotrob, hoceſt, Catellum ſeu dæmonium, vocabant. Abluebant ſe ab immunditia: uſurpabant gargarizationem, ſeu oris ac palati collutionem: Narium, aqua immiſſa, purgationem: capillorum capitis diſcriminationem: dentium confricationem: mundationem ab excrementis corporis: unguium præſectionem: pilorum auxillarum evulſionem: pubis raſuram: & circumciſionem. Hactenus Abulpheda. Quæ omnia Mahometani hodieque in more habent. Vide Marraccium in Prodomo Par. 4. cap. 3. & 4.

Et quidem omni ſcientiarum genere priſcos Arabes, maxime Sabæos, ac Themanæos, inſtructos fuiſſe, planum fit ex Scripturis. Dialogus enim Jobi cum Eliphaz Themanita, cum Baldad Suhita, cum Sophar Naamathita, cumque Eliu Buzita, profundam ejus gentis ſapientiam demonſtrat. Quumque litteræ apud Hebræos, Chaldæos, Ægyptios una cum imperio florerent, eaſdem in Arabia viguiſſe colligitur tum ex libro Regum, ubi Regina Saba dicitur Salomonem adiiſſe eumque in ænigmatibus tentaſſe; tum ex libro Baruch, in quo hæc de Themanæis & Hagarenis, *Non eſt audita* (vera Dei Sapientia) *in terra Chanaan, neque viſa eſt in Theman. Filii quoque Hagar, qui exquirunt prudentiam, quæ de terra eſt, negotiatores Merrhæ & Theman, & fabulatores & exquiſitores prudentiæ & intelligentiæ: Viam autem ſapientiæ neſcierunt, neque commemorati ſunt ſemitas ejus*. Nimirum qui doctrinas hujus ſeculi, inſtar Græcorum Philoſophorum, callebant, ii quæ ad veram Dei ſapientiam pertinent ignotabant.

Eoſdem augurandi facultate præſtitiſſe, teſtes locupletes Cicero & Euſebius docent. Cicero de Divinatione lib. 1. *Phryges autem, & Piſidæ, & Cilices, & Arabum natio, avium ſignificationibus plurimum obtemperant*. Et infra. *Arabes autem, & Phryges, & Silices, quod paſtu pecudum maxime utuntur, campos & montes hyeme & æſtate peragrantes, propterea facilius cantus avium & volatus notaverunt*. Euſebius in Hierocleم: *Ex cyenis Arabes avibuſque ceteris divinationem, ut ex oraculis, colligunt, brutorumque callere ſenſa exiſtimantur, hepar draconum, ſive ut alii putant, cor ipſum depaſti*. Divinandi apud ipſos genera & nomina deſcribit Ecchellenſis cap. 21.

De ablutionibus Arabum hæc Herodotus lib. 1. *Sub diluculum etiam abluuntur ambo* (Vir ſcilicet & Uxor:) *nullum quippe vas prius quam ſe abluerint, tangent. Eadem hæc & Arabes faciunt*, quæ nimirum & Babylonii.

Idem Herodotus lib. 3. de more fœderis apud eos ineundi, deque capitis tonſura, deorumque cultu: *Servant autem fidem Arabes inter homines ut qui maxime, quam hunc in modum paciſcuntur. Quoties fœdus inire volunt, alius vir medius inter utroſque ſtans, acuto lapide ſecat volam juxta majores digitos eorum qui fœdus ineunt. Deinde ſumpto floco ex utriuſque veſtimento, inungit eo ſanguine ſeptem lapides in medio poſitos, inter inungendum invocans Bacchum & Uraniam. Hoc per iſtum acto, is qui facit fœdus, amicis vadatur hoſpitem, aut etiam civem, ſi cum cive res agitur. Amici vero & ipſi fidem colere juſtum cenſent. Bacchum unum Deum & Uraniam eſſe arbitrantur. Et capillorum tonſuram tonderi dicunt, quemadmodum Bacchum ipſum tonſum fuiſſe: tondentur autem in rotundum tempora ſubradentes. Appellant vero Bacchum quidem Urotalt, Uraniam, Alilat*.

Ab Iſmaele illorum parente, & Abrahamo Patriarcha hujus patre circumciſionem edocti videntur, de qua Joſephus Antiquit. lib. 1. cap. 13. *Arabes vero poſt decimum tertium annum id faciunt*, nimirum circumciduntur.

Suilla Arabes ex Mahumeti præcepto ad Judæorum imitationem abſtinere vulgo perhibentur. Sed illos hunc morem ante Mahumetum habuiſſe conſtat. Solinus cap. 36. *Sunitæ in Caſſio monte tentoriis ſuccedunt ciliciniis, Suilla abſtinentes*. Alexander lib. 2. cap. 21. *Sue autem ibi* (hoc eſt, in Arabia) *ne degere quidem poteſt*.

De honestate Arabicarum mulierum, quod hodieque Mahumetanæ servant, hæc Tertullianus de velandis virginibus. Mulieres faciem totam ita tegunt, ut uno oculo liberato contentæ sint, dimidia luce frui malentes, quam totam faciem prostituere.

Strabo lib. 16. mores Arabum fuse persequitur: *Artes*, inquit, *ac studia ab alio in alium non transferuntur, sed quique in patriie permanent institutis. Fratres honore filios antecedunt, quod natu grandioree sunt. Qui ex eadem gente sunt, regnant, et cæteros magistratus obeunt. Quæ possederunt, omnibus consanguineis sunt communia, sed natu grandior dominus est. Una omnibus uxor est. Qui prior ingreditur, posito ante januam baculo cum ea congreditur: nam in more habent, ut quisque baculum gestet: Ea tamen cum grandiore pernoctat: quapropter omnes omnium sunt fratres. Coeunt etiam cum matribus. Adulterio supplicium est mors: is autem adulter censetur, qui ex alio genere est.* Eadem fere de adulterio Eusebius de Præpar. Evangel. lib. 6. *Apud Arabes adulteræ omnee interimuntur, et suspectæ solummodo puniuntur.* Hoc autem quod Strabo de communi uxorum usu, deque coitu cum matribus affirmat, recte ab Ecchellensi confutatur Par. 1. cap. 5. Suspicor eum, qui Magorum Persarumque quorumdam mos fuit, a Strabone ad Arabes oscitanter traductum. Pergit Strabo: *Nabatæi quidem continentes sunt, et rei parandæ atque conservandæ intenti: quare qui opes suas imminuit, publice multatur: qui auget, honore afficitur. Quia pauci apud eos serviunt, frequentius consanguinei ministrant, vel alter alteri, velquisque sibi, ut etiam ad Reges hic mos perveniat. Conviviis adhibent tredecim homines: cuique convivio bini adsunt, qui musicam exercent. Rex apparatu maximo multa continue convivia celebrat. Nemo supra undecim pocula exhaurit; alio atque alio aureo poculo id fit. Adeo Rex popularis est, ut ad id, quod ipse sibi ministrat, etiam aliis ministret: Sæpe etiam apud populum causam dicit: nonnumquam in ejus vitam inquiritur.* Et paucis interjectis. *Mortua corpora haud majoris quam stercus putant, quapropter Reges etiam in sterquiliniis defodiuntur. Solem colunt, ara super domum excitata, & quotidie in ea libant ac thus adolent.* Idem supra de quatuor præfecturis, seu regnis Arabiæ felicis, (Minæorum, scilicet, Sabæorum, Catabanorum, & Chatramotitarum,) hæc scribit: *Succedit apud eos in regno non filius patri, sed qui primus e nobili genere post constitutum regem nascitur. Nam simul atque rex creatus est, omnes nobilium virorum uxores prægnantes conscribuntur, & custodes apponuntur, qui observent quæ prima pepærit. Ejus filius legis jussu assumitur, & ad regni successionem regaliter educatur.*

Negotiationi Arabes in primis addictos fuisse liquet tum ex Sacris, tum ex profanis auctoribus. Ismaelitæ & Madianitæ negotiatores venditum a fratribus Josephum in Ægyptum adduxere *cum Camelis portantibus aromata & resinam & stacten*, Genes. 37. *Classis Salomonis per mare Arabicum cum classe Hiram semel per tres annos ibat in Tharsis, deferens inde aurum & argentum, & dentes elephantorum, & simias & pavos*, III. Reg. 10. & II. Paralip. 9. nimirum ex portu Asiongaber, vel Elanis tum Arabicæ, tum Indicæ Æthiopicæque merces in Palæstinam afferebantur: quod negotiationis genus reliqui Judæorum reges post Salomonem coluere, portu illo nunc Syris Regibus, nunc Idumæis erepto, quemadmodum de Josaphat rege legimus III. Reg. 22. *Rex vero Josaphat fecerat Classes in mari, quæ navigarent in Ophir propter aurum: et ire non potuerunt, quia confractæ sunt in Asiongaber. Tunc ait Ochozias filius Achab ad Josaphat: Vadant servi mei cum servis tuis in navibus. Et noluit Josaphat.* Adeo Classem in mari Arabico Reges Juda curabant, ut neque Israelitas, neque Syros aliosve Reges negotiationis participes habere vellent. Ozias Amasiæ filius statim atque ad regnum Hierosolymæ evectus est, *ædificavit*

Ailath, & restituit eam ditioni Juda, IV. Reg. 14. & II. Paralip. 26. Nam Idumæi post Josaphati obitum Judæos fortasse inde ejecerant, quemadmodum Syri Damascenorum Reges id postea præstitere, ut legitur IV. Reg. 16. *In tempore illo*, quo Achaz Judæis imperabat, *restituit Rasin rex Syriæ, Ailam Syriæ, & ejecit Judeos de Aila, & Idumæi venerunt in Ailam, & habitaverunt ibi usque ad diem hanc*. Atque hæc de Sinu Arabico. Nec minor Arabum negotiatio in Sinu Persico, & in Oceano Indico, de qua Ezechiel cap. 27. de Tyro Regum Phœniciæ sede loquens: *Filii Dedan negotiatores tui: insulæ multæ negotiatio manus tuę; dentes eburneos, & hebeninos commutaverunt in pretio tuo*. Et infra: *Dedan institores tui in tapetibus ad sedendum. Arabia et universi principes Cedar, ipsi negotiatores manus tuæ: cum agnis & arietibus, & hædis venerunt ad te negotiatores tui. Venditores Saba, & Reema, ipsi negotiatores tui: cum universis primis aromatibus, & lapide pretioso, et auro quod proposuerunt in mercatu tuo. Haran, et Chene, & Eden negotiatores tui. Saba, Assur, et Chelmad venditores tui*. Quum enim Arabes utroque mari ad mercaturam aptissimo uterentur, per Arabicum quidem ad Phœnices, Palæstinos atque Ægyptios merces deferebant, per Sinum autem Persicum ad Assyrios & Babylonios. Utriusque maris emporia, ex Ptolemæo, Plinio ac Strabone supra descripsi. Et Strabo quidem de maritima Arabum negotiatione hæc scribit. *Catabania thus gignit & myrrham: hanc etiam Chatramotitica: & tum hæc, tum alia aromata mercatoribus permutatione dantur, qui ad eos ex Ælanis Minæam veniunt in diebus septuaginta*. Et infra. *Ex Albo pago in Petram, ex Petra Rhinocolura, quæ in ipsa Phœnicia est apud Ægyptum, merces solebant portari, atque hinc in alia loca. Nunc pars maxima per Nilum Alexandriam vehitur. Arabica & Indicæ merces in Muris portum, postea Camelis Coptum Thebaicam transferuntur: inde Alexandriam per Nili fossam*. De terrestri vero: *Gerræi negotiatione fere terrestri tractant Arabum merces & aromata*. Et infra: *Plebis Sabæorum pars agros colit, pars aromata mercatur & indigena & Æthiopica. Hi atque Gerræi ditissimi sunt ex mercatura*. De Minæis Plinius. *Hi primi commercium thuris fecere, maximeque exercent, e quibus & Minæum dictum. Evehi non potest, nisi per Gebanitas: & horum regi penditur vectigal*. Quas denique Homeritæ, Ismaelitæ, aliique Arabum populi, vel paulo ante Mahumeti ætatem exercuere, vel usque in præsentem diem exercent cum Ægyptiis, cum Syris, cum Babyloniis, cum Persis, cumque Indis atque Æthiopibus negotiationes, ex recentiorum auctorum commentariis reperiri possunt.

§. XXV.

De priscis Arabum regibus.

Sub Imperio Assyriorum, Medorum, Persarum, & Græcorum.

Eechellensis in Supplemento historiæ orientalis Par. 2. ex Mahometanorum Scriptorum fide *de Regibus Arabiæ felicis, de Hira sive Arabia maritima Regibus, de Regibus Gassan, & de Regibus Al-Hagiazi sive Giarham* nonnulla adnotavit. Certiora nobis documenta de Regno Arabum suppetunt tum ex Scripturis Sacris, tum ex Græcis auctoribus.

Quum Chaldæorum imperium initio a Nemrod ducto per annos 225. floruisset, Africano, Eusebio ac Georgio Syncello testibus, Arabicum successit, quod per annos 215. sex reges tenuere; primus nimirum *Mardocentes*, anonymus alter, tertius *Sisimardachus*, quartus *Nabius*, quintus *Paranmis*, sextus *Nabonabus*. Eodem fere tempore Hysci (quod lingua Ægyptiaca Reges Pastores sonat) ex vicina Arabia irrumpentes, Memphim ceperunt, totaque Ægypto inferiori potiti sunt, donec Thetmosis sive Amosis, rex

Ægypti superioris, illos inde ejectos, in Phœniciam migrare compulit, ubi sedem sibi elegerunt.

Arabas exceperunt in imperio Assyrii Reges, quorum primus Belus fuit, secundus Ninus, tertia Semiramis, & ultimus Thonus, dictus Concolerus, Græce Sardanapalus. Eorum temporibus Arabia sui juris fuit, etsi partium studio ducti Reges nunc Assyriis, nunc Ægyptiis faverunt. Et Ægyptiis quidem sub Sesostri tertio Dynastiæ duodecimæ rege: hic enim, ut ex Manethone refert Syncellus, *novem annorum spatio totam Asiam subjugavit, cunctasque Thraciam usque regiones*: atque adeo Arabiam ipsam, quemadmodum scribit Strabo lib. 16. *Is primus videtur Æthiopiam Troglodyticamque subegisse, postea in Arabiam transgressus, inde Asiam omnem peragrasse; quapropter multis in locis Sesostris vallum appellatur, & Ægyptiorum deorum templa inveniuntur ab eo constructa*. Assyriorum vero regum amicus fuit Ariæus, Arabum rex, qui, Diodoro reste lib. 3. cap. 1. victoriarum Nini pars magna fuit, ejus in omnibus bellis socius & director. Arioch etiam, qui in Hebræo fonte Gen. 14. Rex *Ellasar* dicitur, in Syriaca versione Rex *Aalasar*, juxta Paraphrastem Jonatham Rex *Thalasar*, Latine rex *Ponti*, Arabice rex *Sarian*, fœdus iniit cum Codorlahomor rege Elamitarum, cum Amraphel rege Sennaar, hoc est Babyloniorum, cumque Thadal rege Gentium, contra reges Sodomæ, Gomorræ, Adamæ, Seboim, & Balæ; & is quidem Arabs fuit, Elisarorum in Arabia populorum, qui Ptolemæo memorantur, rex, quidquid in contrarium Calmetus aliique Interpretes sentiant, quibus *Thalassar sive Ellasar* regio est trans Euphratem haud procul ab Armenia: nam Isaiæ verba cap. 37. vers. 12. de filiis Eden, qui regionem Thalassar incolebant, adeo non evincunt Ariochum juxta Armeniam regnasse, ut potius illum Arabem fuisse demonstrant. Eden quippe Arabiæ urbs fuit, ut supra ostensum est. Quid? quod populi, regionesque, in quas Ariochus cum sociis regibus invasit, ad Arabiam Petræam spectant, Horræi, scilicet, Riphæi, Emi, & Zuzi, qui habitabant in Carna, & Cariatha, necnon in montibus Seir usque ad Pharan, & in Engaddi, quæ alias Hasason-Thamar. Ex quo planum fit, Ariochum Arabiæ regem Babylonios Elamitasque sive Persas socios & amicos ad debellandam Arabiæ Petrææ regionem, finitimasque Palæstinæ urbes, deduxisse. Itaque Babyloniorum Persarumque rebus studuit magis quam subfuit: externis enim armis invicta semper fuit Arabia, quemadmodum ex sequentibus patebit.

Dum Assyriacum staret imperium, Arabici regni, præter ea quæ modo de Ariocho notata sunt, frequens in Scripturis Sacris fit mentio. Ismael Arabum advenarum pater, duodecim filios habuit, eosdemque duces, seu Phylarchos, hoc est, *principes tribuum suarum*, quemadmodum Genes. 25. 16. vocantur. Esau sive Edom, alter Arabum pater, cum Ismaelitis & Horræis fœdere inito, eos Duces genuit, qui Gen. 36. recensentur: Videlicet, duces filii Eliphaz primogeniti Esau, *Dux Theman*, *Dux Omar*, *Dux Sepho*, *Dux Cenez*, *Dux Core*, *Dux Gaatham*, *Dux Amalec*, qui imperarunt in terra Edom. Item duces filii Raguel filii Esau qui ibidem imperarunt, *dux Nahat*, *dux Zarach*, *dux Samma*, *dux Meza*. Demum duces filii Oolibamæ uxoris Esau, *dux Jehus*, *dux Jahalam*, *dux Core*. Universim Phylarchi quatuordecim Idumæorum, qui totidem tribubus præfuere. Sui quoque Phylarchi filiis Seir Horræi fuerant, qui in terra Seir seu Edom imperarunt, videlicet, *dux Lotan*, *dux Sobal*, *dux Sebeon*, *dux Ana*, *dux Dison*, *dux Eser*, *dux Disan*. Idumæorum ducibus Reges successerunt, iidemque Regibus Hebræorum antiquiores, quorum nomina, urbesque, ubi regnarunt, Genes. 36. & I. Paralip. 1. memorantur: videlicet *Bale filius Beor in Be-*

naba: Jobab filius Zareth in Bosra: Husam in terra Themanorum: Hadad filius Badad in Avith, qui Madianitas in agro Moab percussit: Samla in Masreca: Saul in Rechoboth quæ juxta amnem est: Baal-Hanan filius Achobor: & Hadad in Phau. Hadado autem mortuo, *Duces pro Regibus in Edom esse cœperunt*, ut 1. Paral. 1. vers. 51. dicitur: *Dux* scilicet *Thamna, Dux Alva, Dux Jetheth, Dux Oolibama, Dux Ela, Dux Phinon, Dux Cenez, Dux Theman, Dux Mabsar, Dux Magdiel, Dux Hiram.*

Postquam autem Hebræi ex Ægypto Mose duce profecti, & in Palæstinam a Josue introducti, suos Judices vel Reges habere cœpissent, cum finitimis Arabiæ Desertæ vel Petrææ populis multa prælia fortuna alternante commiserunt. Præ reliquis Idumæi, Moabitæ, Madianitæ, Ammonitæ, & Amalecitæ frequenter in Scripturis nominantur. Rex Idumæorum a Mose rogatus, ut Israelitis per terras suas transitum permitteret, noluit acquiescere, sed infinitam multitudinem illis opposuit, qui per fines Amorrhæorum & Ammonitarum transire coacti sunt, *Num.* 20. & 21. Mitius cum illis agere decreverunt Moabitæ & Madianitæ; sed quod eos ad fornicationem induxissent, Dei jussu omnes, puellis exceptis, cæsi fuere, quorum Reges dicuntur, Balac Moabitarum, & Evi, Recem, Sur, Hur, & Rebe, Madianitarum; *Numer.* 21. & 31. Eglon rex Moab cum filiis Ammon & Amalec subjecerunt Israelitas annis duodeviginti, donec Dux Aod eos in libertatem asseruit, *Judic.* 3. Oreb, Zeb, Zebee, & Salmana Madianitarum reges cum Amaleciris aliisque Orientalibus, necnon Ammonitæ cum Philistæis, Hebræos in servitutem redegerunt, a qua ducibus Gedeone & Jephte liberati sunt, *Judic.* 6. & 10. Saul primus Hebræorum rex, Naasum Ammonitarum, & Agagum Amalecitarum reges vicit. David Saulis successor Moabitas, Ammonitas, Amaleciras, & Idumæos toto regni sui tempore subegit, 1. *Reg.* 11. & 15. 2. *Reg.* 8. Nasso patri filius Hanon in regno Ammonitarum successit, 2. *Reg.* 10. Adadus Idumæus, qui Davidis tempore necem evaserat, post Salomonis obitum, ex Ægypto, quo profugerat, in patriam regressus, Syriæ simul & Idumææ regnum obtinuit, 3. *Reg.* 11. Mesa rex Moab Joramo Israelitarum regi tributum agnorum centum millium, totidemque arietum cum velleribus solvebat: Arabes quoque, nimirum Idumæi, Josapharo Hierosolymæ regi adducebant pecora, arietum septem millia septingenta, & hircorum totidem, 4. *Reg.* 3. & 2. *Paralip.* 17. sed quum fœdus rupissent, & in Josaphatum conjuncta cum Ammonitis opera insurrexissent, Deo vindice mutuis cladibus attriti sunt. 2. *Paralip.* 20. mortuo tamen Josaphato Idumæi viribus resumptis, regem sibi constituerunt, nec amplius Judæis regibus subfuere, 4. *Reg.* 8. & 2. *Paralip.* 21. nec Idumæi tantum, sed etiam Ammonitæ & Moabitæ: Arabes quoque, qui confines sunt Æthiopibus, hoc est, Chusæis ad mare Arabicum inter Idumæos & Ægyptios habitantibus: quin & Chusæi isti, quorum reges Zara adversus Asam, & Tharacha adversus Ezechiam innumerabiles copias eduxere, 4. *Reg.* 19. & 2. *Paralip.* 14. & 21. Hinc continuum inter Judæos, illosque populos bellum. Amasias, Ozias, & Joathamus Ammonitas Idumæosque subegerunt: contra Idumæi sub Achaz in Judæam irrumpentes, prædam magnam ceperunt, & a Rasin rege Syriæ adjuti, ejectis de Aila Judæis, nobile illud maris Arabici emporium occuparunt 4. *Reg.* 14. & 16. *II. Paralip.* 26. 27. & 28.

Everso per Arbacem Medum & Belesum Babylonium Assyriorum imperio, ille Medorum, hic Babyloniorum seu Chaldæorum regnum instituit. Medis post Arbacem imperarunt Dejoces, Phraortes, Cyaxares, Astyages, alias Assuerus, & Darius Medus, alias Cyaxares, quo mortuo Cyrus nepos tria regna

Persarum, Medorum, & Chaldæorum in unum conflavit. Babyloniis, & Assyriis post Belesum, qui & Baladan sive Nabonassar dicitur, reges præfuere Teglatphalassar qui & Ninus junior, Salmanassar, Sennacheribus, Assaradon, Saosduchin, Chinaladan seu Sarac, Nabopalassar, Nabuchodonosor, Evilmerodach, Balthassar qui & Nerigliſſor, Laborosardoch, & Nabonides seu Nabannidoch. Hunc Cyrus capta Babylonia dejecit, ac tria imperia Assyriæ, Chaldææ & Mediæ cum Persico conjunxit. *Megasthenes apud Euseb. de Praparat. Evangel. lib. 9. cap. 41. & Berosus apud Josephum lib. 1. contra Appionem.* Babyloniis vero Assyriisque Arabes subditos fuisse argumento est Sennacheribus Arabum regis titulo decoratus. Quum Joakim rex Juda a Nabuchodonosore, cui per triennium servierat, defecisset, ejus jussu invasere in Judæam turmæ Chaldæorum, Syrorum, Moabitarum, & Amonitarum, 4. *Reg.* 24. Nabuchodonosor enim sive amicos sive tributarios habuit quotquot Arabiam desertam atque Petræam habitabant. Nabonides Assyriorum rex, in quem Cyaxares Medus & Cyrus Persa expeditionem suscepere, (quemadmodum Xenophon in Cyro lib. 1. cap. 5. scribit,) *quum Syros universos, non exiguam sane nationem, subegisset, Arabum regem imperio suo subjecisset, Hyrcanios subditos haberet, Bactrios oppugnaret; futurum existimabat, ut si Medorum vires debilitasset, facile finitimis omnibus imperaret.* Et illius quidem partes contra Medos Persasque sequuti sunt reges socii Lydorum, Arabum, & Ægyptiorum, præter innumeram multitudinem Thracum, Cypriorum, Cilicum, Phrygum utrorumque, Lycaonum, Paphlagonum, Cappadocum, Phœnicum, Jonum, Æolensium, propeque Græcorum omnium Asiam incolentium, eodem Xenophonte teste lib. 6. cap. 2. Sed quum victis Assyriis fugam cepissent, *Cappadocum Regem, & Arabum, qui prope adhuc erant, & absque loricis resistebant, Hyrcanii trucidarunt: iidem qui interfecti sunt maxima ex parte Assyrii & Arabes fuere*, ut idem Xenophon lib. 4. cap. 2. narrat. Erat vero Arabum rex Maragdus, qui ad pugnam eduxerat equites ad decies mille, currus centum, funditorum ingentem quamdam copiam, Xenoph. lib. 2. cap. 1.

Cyrus, qui Persicum imperium, ut supra dixi, instituit, *exigua cum Persarum manu domo profectus, Medis quidem Hyrcaniisque non invitis imperavit: Syros vero, Assirios, Arabes, Cappadoces, Phrygas utrosque, Lydos, Cares, Phænices, Babylonios subegit: atque etiam Bactrios, Indos, Cilices, Saces item, Paphlagonas, Megadinos, gentes alias complures, quarum ne nomina quidem referre quis possit, in ditione habuit: idem Græcos incolentes Asiam, & Cyprios, & Ægyptios, ad mare quum descendisset, suam in potestatem redegit*, ut Xenophon lib. 1. cap. 1. testatur, qui lib. 8. cap. 8. fines imperii ejus describit in hæc verba: *Terminis inclusum fuit, ad orientem, mari Rubro: ad Septentriones, Ponto Euxino: ad occasum, Cypro & Ægypto: ad meridiem, Æthiopia.* adeoque Arabia in potestate Cyri fuit.

Cambyses, qui Cyro successit, Ægyptum regno Persico adjecit: *in eam autem regionem invasurus, missis ad regem Arabum nunciis tutum iter precatus obtinuit, data acceptaque fide*, ut Herodotus refert lib. 3. pag. 8.

Darius Hystaspis filius qui & Assuerus post Magos Cambysis successores declaratus est Persarum rex: *eique omnes Asiani audientes dicto fuerunt, præter Arabas, a Cyro & postea rursus a Cambyse subacti: Arabes vero a Persis numquam in servitutem redacti sunt, sed hospites extiterunt, transmittentes Cambysem in Ægyptum: quippe quibus invitis haudquaquam invasissent Persæ Ægyptum*, Herodotus lib. 3. pag. 88. Etsi autem Arabes tributorum essent immunes, a Cyri tamen usque temporibus afferebant mille quotannis talenta thuris Regi Persarum, *Idem Herodotus lib. 3. pag. 97.* quod & Plinius

natur. histor. lib. 17. notat his verbis: *mille talenta thuris Arabes pensitabant regibus Persarum.*

In Xerxis exercitu, qui Darium excepit, Arabum Æthiopumque qui super Ægyptum incolunt, dux erat Arsames Darii filius & Artystonæ Cyri filiæ; Arabes vero succincti erant Ziras, arcusque recurvos, habiles & longos gestabant, eo quo pedites ornati cultu; sed cuncti agitabant camelos nihilo inferiores equis pernicitate, Herodot. lib. 7. pag. 69. & 86.

Xerse vita functo, Artaxerses regnavit. Ejus temporibus Gossem Arabs cum Sanaballat, Tobia, Ammanitis & Azotiis, ne Hebræi sanctam civitatem reædificarent, totis viribus conatus est impedire, 2. *Esdra* 4.

Dario Condomano per Alexandrum magnum devicto, Græcorum imperium Persico successit. Et quidem unum ex iis, quæ Alexander moliebatur Strabone teste lib. 16. erat, Arabiam occupare, eamque regiam efficere, postquam ex India redisset, vel sua sponte recipientibus Arabibus, vel bello coactis. Itaque, sive quod illi ante Tyrum triginta ex operariis trucidassent, sive quod legatos soli ex omnibus ad se non misissent, sive quod victa, quæ hactenus victorem non viderat, Arabia, divinos sibi honores promitteret, animum & militem ad eam subigendam adjecerat: sed omnia ejus consilia mors subito accidens irrita fecit. Post ejus tamen mortem Ptolemæus Ægypti Rex Arabiam sibi adjunxit, quemadmodum constat ex Adulitano Lapide apud Cosmam Indicopleusten lib. 2. pag. 141. ubi quum gentes regionesque quas debellaverat, enumerassee, Ciliciam nempe, Pamphyliam, Joniam, Hellespontum, Thraciam, Syriam, Mesopotamiam, Babyloniam, Susianam, Persidem, Mediam, Bactrianam, Æthiopiam, & Barbariam, de Arabia hæc subjungit: *Sed etiam misso exercitu nautico & pedestri trans mare Rubrum, Arabitas & Cinædocolpitas subegi, eorumque Reges tributa pendere, pacata itinera, & maria servare jussi: Gentes item a Vico Albo usque ad Sabæorum regionem debellavi*: quæ nimirum in partibus Blemmyum & Homeritarum habitabant, ut exponit idem Cosmas, hoc est, totam Arabiam Felicem vectigalem Ptolemæus reddidit.

§. XXVI.

De Regibus Arabum Palmyrenis atque Edessenis.

Quum Syria per Antiochos, & Ægyptus per Ptolemæos reges mutuis bellis implicitæ essent, animus Arabibus accrevit, quorum rex Hierotimus divisis exercitibus nunc Ægyptum, nunc Syriam infestabat, magnumque Arabum nomen, gentis antea imbellis effecit, *ex Justino lib. 29. in fine*: etenim ne terra quidem valde bellicosi erant Arabes (caupones potius ac mercatores) nedum mari, ut inquit Strabo lib. 16. pag. 601.

Sæpe tamen in Syriam, in Judæam, in Mesopotamiam, in Palmyrenen excurrerunt Nabatæi, Idumæi, uno verbo Arabes Petrææ atque Desertæ. Et quidem Judæam Syriamque quod spectat, antequam Romani eis potirentur, Arabum rex claruit *Arethas* in Petræa, qui quum Antiochum Seleucidarum ultimum bello vicisset, Cœlesyriam & Damascum occupavit, multaque Pompeii temporibus præclare gessit, Aristobulo, Hircano, & Herode de regno Judææ altercantibus. Præterea *Malichus*, aliis Jamblichus; *Obeidas* rex Nabatæorum; *Sabus* rex Atarenæ; & *Ilasarus* rex Rhamaniearum: quorum temporibus Ælium Gallum Augustus Cæsar in Arabiam misit, ut eas gentes & loca pertentaret, eo utique consilio, ut vel

eos

eos populos sibi volentes conciliaret, vel subigeret adversantes. Parapotamiæ quoque & Chalcidicæ reguli Arabes, de quibus Strabo lib. 16. pag. 872. *Apamiensium regioni ad auroram finitima est Regulorum ditio Arabum, quæ Parapotamia dicitur et Chalcidica, a Marsia descendens .·. nam quo Syris magis magisque appropinquant, eo mitiores sunt, et minus Arabes et Scenitæ, ac melius constitutas habent dominationes, ut est Sampsicerami Arethusa, et quæ Gambari (Amri) est, et Themella, et alia hujusmodi.*

Quod vero ad Palmyrenen, Mesopotamiamque spectar, non minus celebres fuere Palmyræ, quam Edessæ reges, quibus Arabes quoque paruerunt. Odenatus ejusque uxor Zenobia non Palmyram tantum, sed & Mesopotamiam aliasque circum regiones tenuere, Persicum ipsum Romanumque imperium invadentes. Edesseni Toparchæ (quorum regnum centum ac viginti novem annis antequam Christus nasceretur inchoatum est, desiitque post natum Christum anno ducentesimo decimoseptimo,) Regibus Syriæ subdiri fuerunt, donec Regnum illud sub Seleucidis stetit: quo deleto & in Provinciæ formam per Romanos redacto, modo Romanis, modo Parthis, sive Persis qui Parthicum Imperium occuparunt, fœderati erant. Eorum series hæc est: *Osrhoes* qui urbi nomen dedit. *Abdo* Mazuti f. *Paradestes* Gabatæi. *Bacrus* Paradestæ. *Bacrus* Bacri. *Maanus*, sub quo Regnum Seleucidarum defecit. *Abgarus* magnus, cognomento *Mutus Abgarus Abgari*, de quo Dio lib. 40. *Abgarus hic Romanis ante fædere junctus sub Pompejo, Parthorum partes tum potiores habuit*, quum scilicet Crassi cædes accidit anno Urbis conditæ 701. ante Christum 53. *Maanus*, cognomento *Divus*. *Pacorus* regis Parthorum filius, qui Syriam & Judæam invadens, Hyrcanum atque Phasaelum Herodis fratrem captivos duxit; a Ventidio autem anno ante Christum 38. occisus est. *Abgarus* Pacori successor. *Abgarus*, cognomento *Sumaka*, idest, Rufus. *Abgarus*, cognomento *Saphelolus*. *Maanus* Maani. *Abgarus Vehama*, idest, Niger, qui ad Christum Dominum epistolam scripsit Eusebio lib. 1. cap. 13. relatam: cum vero Tacitus lib. 12. sub Claudio Arabibus regnasse testatur, accusatque, quod Meherdatem Parthorum regem multos per dies apud Edessam lauto convivio attriverit, mox cum hostibus congressurum turpiter deseruerit. *Maanus* Abgari filius christianam religionem non secus atque pater, coluit. *Maanus* Abgari filius, Maani, frater. *Abgarus* Maani filius, quem Cedrenus Tom. 1. pag 177. affirmat abjecta pietate, ad simulacrorum cultum desciviste. *Abgarus* Ajazetæ filius, qui anno Christi 89. mausolæum ædificavit. *Parnataspates*, aliis Parramaspates, post duos interregni annos, bini hujus nominis reges, Parthis simul & Edessenis imperarunt Trajani temporibus. *Maanus* Ajazetæ filius, qui & Abgarus Dioni lib. 68. Trajano Antiochiæ degenti. munera & legatos cum mandatis ab amicitia non alienis misit: is enim Trajanum pariter & Parthos metuens, utrique parti studebat: sed quum postea a Romanis ad Parthos defecisset, ejus urbem Trajanus per Lucium diripi jussit circa annum Christi 112. *Maanus* Maani filius qui & Abgarus, ab Antonino Pio anno Christi 138. Romam evocatus, teste Julio Capitolino. *Vales* Sahari filius. *Maanus*, qui supra, postquam biennio Romæ versatus fuisset, regnum recuperavit. *Abgarus* Maani filius, sub quo Bardesanes claruit, teste S. Epiphanio hæres. 56. *Abgarus*, cognomento Severus. *Maanus* Abgari filius. *Abgarus* Maani filius Edessenorum regum postremus, sub quo contigit submersio Edessæ anno Christi 202. Hic ad Severum Imperatorem transfugit, Herodiano teste, traditisque obsidio liberis, fidem suam auctoravit, sagittariorumque vim maximam misit auxilio: ab eodem Severo Romam maxima pompa perductus est anno Christi 203.

A Caracalla demum anno Christi 217. comprehensus & in vincula conjectus est, ut tradit Dion. lib. 77. & 79. Fuere & alii post hunc Edessenorum reges; sed qui vix regium nomen meruerint: Romanis enim subjecti erant. Qui vero, ut supra dixi, Edessæ regnarunt, non Edessenorum modo reges dicti fuere, sed etiam Arabum: Edessenus enim tractus, nobiliorque Mesopotamiæ pars, ac ea præsertim, quæ ad austrum vergit, ab antiquis Scriptoribus, Plinio scilicet lib. 5. cap. 25. & lib. 6. cap. 26. Strabone lib. 16. pag. 514. ac Tacito lib. 12. cap. 12. *Arabia* appellabatur, ejusdemque regionis incolæ *Arabes Scenitæ*, *Salmani*, *&* *Masæi*. Dio denique lib. 18. Maanum, qui sub Trajano regnavit, *Arabiæ finitimæ Phylarchum seu Regem vocat*.

§. XXVII.

De Regibus Arabum Gassanitis et Lachemitis.

Præter Edessenos reges, alii quoque Arabum Phylarchi claruere, partim Romanis, partim Persis subjecti. Qui Romanis fœderati erant, ii *Gassanitæ* audiunt, hoc est, Arabes Petrææ ac Syriæ, de quibus Ecchellensis histor. Orient. Part. 2. cap. 3. & Herbelotius Bibl. Orient. pag. 360. Horum origo ex tribu Azaditarum ducitur, qui Cahalano patre nati, ex Jamana, ut supra dixi, in eum Syriæ locum venerunt, cui *Gassan* nomen erat, unde & ipsi *Gassanitæ* dicti. Fuere autem numero septem ac triginta, regnaruntque sexcentis circiter annis, quorum unus supra triginta sunt qui sequuntur. Primus omnium *Giaphna* filius Amri filii Thaalabæ, filii Amri, filii Mazichiæ, unde & ejus posteri *Thaalabenses* dicti. 2. *Amrus* Giaphnæ filius, qui plura juxta Damascum oppida ædificavit. 3. *Thaalaba* Amri filius. 4. *Arethas* filius Thaalabæ: cujus de nomine reliquis Gassanitis regibus titulus *Arethæ* adhæsit, quemadmodum Hirtenses Phylarchi *Monderi* appellati sunt, ut infra dicam. 5. *Gabala* Arethæ filius qui Arabice dicitur *Giabala*. 6. *Arethas* filius Gabalæ, qui in Balka sedem fixit. 7. *Monderus* major, Arethæ filius. 8. *Naamanes* frater Monderi. 9. *Gabala* filius Arethæ. 10. *Ajahemus* frater Gabalæ. 11. *Amrus* frater Ajahemi. 12. *Giaphna* minor, filius Monderi majoris, qui Hirtam incendit. 13. *Naamanes* minor, filius Monderi. 14. *Naamanes* filius Amri. 15. *Gabala* filius Naamanis, qui bellum cum Mondero filio Amrilcaisi & Maassamæ Hirtæ rege commisit a temporibus Cavadis Persarum regis. 16. *Naamanes* filius Ajahemi. 17. *Arethas* frater Naamanis. 18. *Naamanes* filius Arethæ, qui Rosaphæ Cisternas a regibus Lachemitis destructas instauravit. 19. *Monderus* filius Naamanis. 20. *Amrus* Monderi frater. 21. *Hagiarus* item Monderi frater. 22. *Arethas* filius Hagiari. 23. *Gabala* filius Arethæ. 24. *Arethas*, filius Gabalæ, cujus meminit Procopius lib. 1. de Bello Persico cap. 17. ubi eum narrat quamplurimis Arabum tribubus a Justiniano Augusto præfectum fuisse, regiaque dignitate auctum, novo inter Romanos exemplo: & cap. 21. laudat *Kaisum* hujus Arethæ nepotem, ad quem Nonnosus ejusdem Justiniani Imperatoris jussu legationem suscepit, cujus Summarium exhibet Photius in Bibliotheca Codice 3. Ejusdem Arethæ fit mentio in historia Jacobitarum, Tom. 2. Bibl. nostræ Orientalis pag. 64. & 325. ut qui Jacobi Baradæi fautor fuerit. 25. *Naamanes* filius Arethæ, cognomento *Abucarbus*. 26. *Ajahemus* filius Gabalæ, qui Thadomoram, hoc est, Palmyram tenuit. 27. *Monderus* frater Ajahemi, filius Gabalæ, qui in historia Jacobitarum, tom. 2. Bibl. Orient. pag. 331. *filius Arethæ* dicitur.

28. *Sciarachel* frater Monderi. 29. *Amrus* ejusdem frater. 30. *Gabala* filius Arethæ filii Gabalæ. 31. *Gabala* filius Ajahemi filii Gabalæ, postremus Gassanitarum rex, qui Omaro Chalipha Mahometicam superstitionem amplexus est, deinde mutata sententia, ad Romanos confugit, Christianam religionem professus. Ex horum regum numero fuit *Arethas* ille Damasci Dominus quo tempore Sanctus Paulus Apostolus Evangelium ibi annunciavit. Item *Mavia* Saracenorum regina, quæ Valente imperante circa annum Christi 373. inducias Romanos inter ac Saracenos ruptas non ante renovare voluit, quam gentis suæ Episcopus ordinaretur Moses: *Zocomus* denique ejusdem populi Phylarchus, qui una cum Subditis baptismum suscepit, quemadmodum Theodoretus lib. 6. cap. 23. & Sozomenus lib. 6. cap. 38. narrant.

Atque hæc de Saracenis deque Scenitis qui juxta Arabicum Sinum & Palæstinam Syriamque morabantur. Qui vero Mesopotamiam, Chaldæam & Persicum mare attingebant, ii Persis ut plurimum parebant, atque in urbe Hirta, quam Arabes Hirah vocant, Sedem habebant. Hirtæ regum seriem habes ex Ecchellensi histor. Arab. Part. 2. cap. 2. a pag. 284. Eos memorat & Herbelorius in Bibl. Orient. pag. 451. quos Regibus Persarum subjectos fuisse observat. Hoc & Ismael Abulpheda affirmat, a quo *Lachemitæ*, & *Monderæi* dicuntur, quod scilicet eorum singuli prænomen Monderi seu Alamundari ferrent, & a Lachemo filio Amri filii Sabæ originem ducerent. Ii porro in Azaditarum locum, qui antea in ea Babyloniæ & Arabiæ parte regnaverant, successere. Nam primus ex tribu Azaditarum ibi regnum suscepisse fertur *Malechus* filius Phahemi, filii Ganemi, filii Dusi, filii Adnani, filii Abdallæ, filii Vaherani, filii Caabi, filii Arethæ, filii Caabi, filii Malechi, filii Nasri, filii Azadi, filii Cahalani, filii Sabæ. *Amrus* frater Malecho successit: Amro *Giodaimas* filius Malechi, cognomento *Abras*, idest, Leprosus: quo defuncto, *Amrus* filius Roccasæ, quæ Giodaimæ soror erat, ad Lachemitas regnum transtulit. Horum Catalogum ex eodem Abulpheda accipe.

Primus Lachemitarum regum *Amrus*, cujus modo memini, ex Abadenorum seu Apatæorum tribu, filius Adii, filii Nadari, filii Rabiæ, ex gente Lachemi, filii Amri, filii Sabæ. 2. *Amrilcaisus* primus, filius Amri. 3. *Amrus* filius Amrilcaisi. Hic regnabat temporibus Saporis, cognomento Dulactaphi Persarum regis, hoc est, post annum Christi 300. Nam Sapores ille, Hormisdæ filius, regnum Persicum iniit anno Christi 300. quo natus est, obiitque anno 372. totidem enim annis regnavit quos vixit: quumque adhuc puer esset, *Thairus* Arabum rex in Persidem invasisse fertur; de quo Herbelorius pag. 763. 4. *Ausus* Calami filius, Amalecita, qui regnum Lachemitis abstulit. 5. Anonymus Amalecita, quo cæso, ad Lachemitas regnum rediit. 6. *Amrilcaisus* secundus, filius Amri. 7. *Naamanes* Amrilcaisi & Sciakikæ filius, qui Palatium Hirtæ exstruxisse perhibetur, quo Beheramum, alias Vararanem, Jezdegerdis filium, Saporis nepotem, exciperet. Jezdegerdes autem Saporis filius regnum Persicum tenuit ab anno Christi 399. ad annum 420. eique Beheramus filius successit ab anno 420. ad annum 440. Hunc porro Naamanem auctor Vitæ S. Simeonis Stylitæ refert edicto præcepisse, ne quis Arabum suæ ditionis ad S. Simeonem accederet, aut Christianus fieret; sed a Sancto in somnis admonitum, mutata sententia permisisse, ut quilibet Simeonem adiret, & Christianam religionem amplecteretur: quod & ipse Naamanes fecisset, nisi Persarum regem, cui suberat, timuisset. 8. *Monderus* Naamanis filius, qui obiit temporibus Pherozis filii Jezdegerdis: Pherzes autem ab anno Christi 461. ad ann. 488.

regnavit. 9. *Naamanes*, cognomento *Asuadus*, ideft Niger, Monderi filius, qui bellum cum Gassanitis gessit anno Christi 503. Cavadis Persarum regis temporibus: in eo bello Naamanes periit, ejusque in locum Hadides rex a Cavade subrogatus ad Romanos transfugit, ut ex Josue Stylita Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 247. 266. & 279. narravi. 10. *Monderus* Asuadi frater & Monderi filius. 11. *Alcamas* Domailita, ex alia nimirum Lachemitarum tribu, quæ Domailica dicitur. 12. *Amrilcaisus* filius Naamanis, filii Monderi. 13. *Monderus* filius Amrilcaisi & Maviæ quæ alias Maassama, ideft, Urania, vocatur. Hunc Cavades Persarum rex regno dejecit, quod Magorum sectam quam ipse susceperat, improbaret; ejusque loco *Aretham* eadem secum sentientem substituit; sed Chosroes Anuscervanus Cavadis filius ac successor eumdem Monderum, exturbato Aretha, regno Hirtæ restituit: Cavades autem regnavit ab anno Christi 491. ad annum 531. quo obiit; Chosroes vero regnum tenuit ab anno 531. ad annum 579. Atque hæc ex Abulpheda. Theodorus autem Lector, qui lib. 2. pag. 564. eum *Alamundarum Saracenorum Phylarchum* appellat, aliam fuisse causam insinuat, ob quam Monderus iram Cavadis meruerit: quod nimirum christianam fidem circa annum 512. Anastasio Imperatore susceperit. Ejusdem Alamundari meminere Evagrius lib. 4. cap. 12. & 13. & Procopius de Bello Persico, ubi scribit Justinum Imperatorem per legatos illum hortatum fuisse, ut fœdera pacisineret cum Saracenis Romanorum vectigalibus. 14 *Amrus* Monderi & Hendæ filius: cujus regni anno octavo Mahumetum Arabum pseudoprophetam natum fuisse perhibet Abulpheda. 15. *Cabus* frater Amri. 16. *Monderus* filius Monderi. Hunc etiam Evagrius lib. 6. cap. 2. Alamundarum vocat. 17. Naamanes Monderi filius & Salmæ filiæ Vajeli. Hic, ut idem Evagrius lib. 6. cap. 22. testatur, sub Mauricio Imperatore fidem Christi suscepit. Addunt Scriptores Nestoriani & Jacobitæ a nobis Tom. 2. Bibl. Orient. pag. 415. laudati, una cum Naamane rege ad Sacra Christiana transiisse filios ejus *Monderum* & *Hasanum*, filiamque *Hendam*. Narrat Abulpheda, eumdem Naamanem vigesimo secundo regni anno a Chosroe Barvizo Persarum rege cæsum fuisse: tum vero bellum Persas inter Arabasque Hirtenses exarsisse, regiumque Lachemitarum stemma defecisse. Regnavit Chosroes Barvizus ab anno Christi 590. ad annum 628. quo a filio interfectus est, Heraclio Imperatore. 18. *Ajasus* Caphisæ filius, ex tribu Tajorum, a Persis in regnum Hirtæ intrusus. Sexto hujus regni mense Mahumetus Legem suam promulgare cœpit. 19. *Zaduaus* Mabasani filius, Hamdanita, eo Hirtensibus tempore præerat, quo Chaledus Validis filius Hirtam deditione cepit, anno nimirum Hegiræ duodecimo, qui inchoatus est die 18. Martii anni Christi 633.

Sub eisdem Lachemitis & Gassaniris, quos supra recensui, Regibus, nonnulli Arabum Phylarchi apud Scriptores ejus gentis occurrunt. Et ii quidem, qui Gassanitis suberant, Hegiazæ reguli vocantur, quorum primus *Gerhamus* dicitur ex Jamana in eam Arabiæ Petrææ partem advenisse. Ejus posteri ab Ismaele Abulpheda laudantur *Abdatalilus*, *Abdalmadanus*, *Nophaila*, *Abdalmessias*, *Masnadus*, *Amrus*, *Arethas*, *Amrus* alter, *Basciarus*, & *Masnadus* alter. His recentiores sunt, *Colaibus*, alias *Vajelus*, ejusque filius ac successor *Mahalhalus*, Taalabensium Phylarchi, qui bellum adversus Baeritas suscepere; item *Zohairus*, ejusque filii *Caisus* & *Malechus*, Absitarum & Havazenitarum duces, qui cum Ameritis, Badritis, & Dobianitis pugnarunt. *Chaledus* Ameritarum Phylarchus, qui Zohairum interfecerat, ad Naamanem Amrilcaisi filium Lachemitarum sub Jezdegerde ac Behe-ramo Persarum Regibus principem, confugit. Arabum memoria antiquissi-

mus Hegiazæ dux fuit *Amrus* filius Lahis, qui e Syria in Meccanam urbem idola *Hobol*, *Asaph*, & *Najelam* advexit; recentissimus vero *Zohairus* Calbita, qui ab Homeritarum Rege Abrahamo paulo ante quam Mahumetus nasceretur, Hegiazæ regioni præfectus, expeditionem adversus Atphanitas suscepit, quod fanum meccano simile ædificassent.

Qui vero Lachemitis subjecti erant, ii *Candei* sive *Agrei* appellantur, qui in Agra urbe sedem habuere, & a Canda, alias Tauro, nomen sortiti sunt, qui ex Zaido Cahalani filio, & Sabæ nepore genus ducit. Horum primus regulus *Hagiarus* fuit, cui *Amrus* filius successit, & Amro *Arethas*. Hic vero Arethas a Cavade Persarum rege in locum Monderi, filii Amrilcaisi & Maviæ, Hirtensium regis subrogatus, restituto per Chosroem Anuscervanum, ut supra dixi, in regnum suum Mondero, in Calbitarum qui Hegiazam tenebant, ditionem transfugit, ibique diem clausit. *Hagiarus* Arethæ filius Bacritis & Vajelitis præfuit, ab Asaditis in bello interfectus. *Amrilcaisus*, celeberrimus Poeta, Hagiari filius, quum Bacritarum Thaalabensiumque opem adversus Asaditas nequidquam poposcisset, ne in Monderi Hirtensium regis manus incideret, primo quidem ad *Sciammulum* Adiæ filium confugit, deinde in Romanorum ditionem se recepit, ubi in vivis esse desiit.

§. XXVIII.

De regibus Arabum Homeritis.

Reliquum est, ut de Sabæis sive Homeritis regibus aliquid dicam. In Arabia, quam Felicem vocamus, celebriores populi, Strabone, Ptolemæo, ac Plinio restibus, fuere, *Minæi*, *Sabæi*, *Gebanitæ*, *Catabani* sive Sabarani, & *Chatramotitæ* sive Attamitæ. Horum singulis rex quondam imperabat. Strabo lib. 16. pag. 887. *Urbes singulæ uni suo principi parent*. Regibus Sabæorum & Gebanitarum, thuris ac myrrhæ vectigal pendebatur, ex Plinio lib. 12. cap. 14. *Saba*, *Tabaa*, *Adus*, & *Homairus*, antiquissimi ejus gentis reges perhibentur. Regina quoque Sabæorum, quam Arabes *Balkisam* appellant, Salomonis temporibus in Scriptura laudatur. Qui vero apud Ecchellensem Par. 2. cap. 1. ex Abulpheda antiqui Homeritarum reges memorantur, fere omnes fabulosi sunt. Iis igitur prætermissis, ad recentiora tempora accedo. Philostorgius lib. 2. & 3. narrat, a Constantio Imperatore ad Sabæos seu Hometitas Arabiæ felicis incolas missum fuisse Theophilum Indum Monachum & Episcopum, Ariana tamen hæresi infectum, eo consilio, ut & fœdus inter Principem Homeritarum Romanosque staturet, & Romanis eodem navigantibus, regionisque incolis, qui ad Christi fidem converti vellent, Ecclesias ædificare liceret. Quæ omnia Theophilus impetravit, Rege ipso ad Christi fidem adducto: paruitque Romanis Mercatoribus regio Homeritarum usque ad tempora Justini Imperatoris, idest, ab anno circiter Christi 354. ad annum 520. Justino vero imperante quum *Damianus*, quem alii Dimionem & Damnum vocant, Homeritarum rex Judaicæ sectæ addictus esset, mercatores hujusmodi per Homeritidis montes iter agentes, direptis eorum facultatibus omnibus occidit, ut fuse ex Theophane & Dionysii Chronico Tom. 1. Bibl. Orient. pag. 359. narravi. *Aidogus* seu Adadus, qui & *Elesbaan*, Axumitarum rex, cædem Romanorum vindicaturus, in Judæum Homeritam copias eduxit, captumque interfecit, & in ejus locum *Abrahamum* Christianum regem substituit: quo defuncto, Judæus alter, *Dunaan* nomine, regnum Homeritarum occupavit, & Aretham designa-

tum ab Elesbaano regem cum sociis Nagranensibus occidit, quorum martyrium ex Simeone Betharsamensi a pag. 364. descripsi. Quum hæc accepisset Elesbaanus, conserto prælio, Dunaanum Judæum morte multavit, & *Abrahamum* alterum Christianum regem Homeritis imposuit. At illi, Elesbaano vitam monasticam professo, Abrahamum e Solio dejecere, aliumque, cujus nomen ignoratur, regem salutarunt. Sed eum Hellestæus Elesbaani successor interfecit, & *Esimiphæum* substituit. Esimiphæo vero in castellum incluso, regnum ab Homeritis *Abrahamo* viro Christiano delatum est. Quod ubi Hellestæus accepit, confestim eo destinavit exercitum, quem Abrahamus profligavit: Defuncto demum Hellestæo, tributum pactus est idem Abrahamus ejus successori, atque ita sibi regnum asseruit. Hæc Procopius lib. 1. de Bello Persico cap. 20. ex quibus planum fit, Homeritas sub Justino & Justiniano Imperatoribus regi Æthiopum vectigales fuisse. Verum sub Anastasio & Zenone, ut Theodorus Lector lib. 2. pag. 567. scribit, regi Persarum parebant.

Abulpheda seriem eorum, qui sub Æthiopibus post Judæum Dunaanum in Homeritide regnarunt, aliter ac Procopius texit. Ait enim, occiso Dunaano, quem ipse *Zaram Dunuas* olim appellarum regnoque occupato *Josephum* dictum testatur, *Dugedanum* Homeritam ejusdem cum Dunaano persuasionis regnasse; Sed hoc per Æthiopum regem amoto, *Arbatem* ex eadem gente Æthiopica regno impositum: quo ab Homeritis cæso, *Abrahamum* regnasse, qui iram Æthiopum regis missis donis placavit: Abrahamo defuncto *Jaxumum* successisse, huic *Masrukum* Abrahami filium: Masruko extincto, *Saiphum* Diazeni filium excusso Æthiopum jugo, ad Romanum Imperatorem primo confugisse, deinde ad Chosroem Persarum regem: ab hoc quum copias impetrasset, illum profligato Æthiopum exercitu, regnum occupasse: Saipho denique occiso, Chosroem Barvizum in Homeritarum terras procuratorem suum misisse, idque regnum sub procuratoribus Persarum mansisse usque ad Mahumeti tempora quum *Badanus* ultimus Homeritarum procurator a Persis ad Saracenos defecit.

Atque hæc de Arabum antiquitatibus dicta sunt satis.

F I N I S.